TUĞÇE AKSAL

Karanlık AŞK

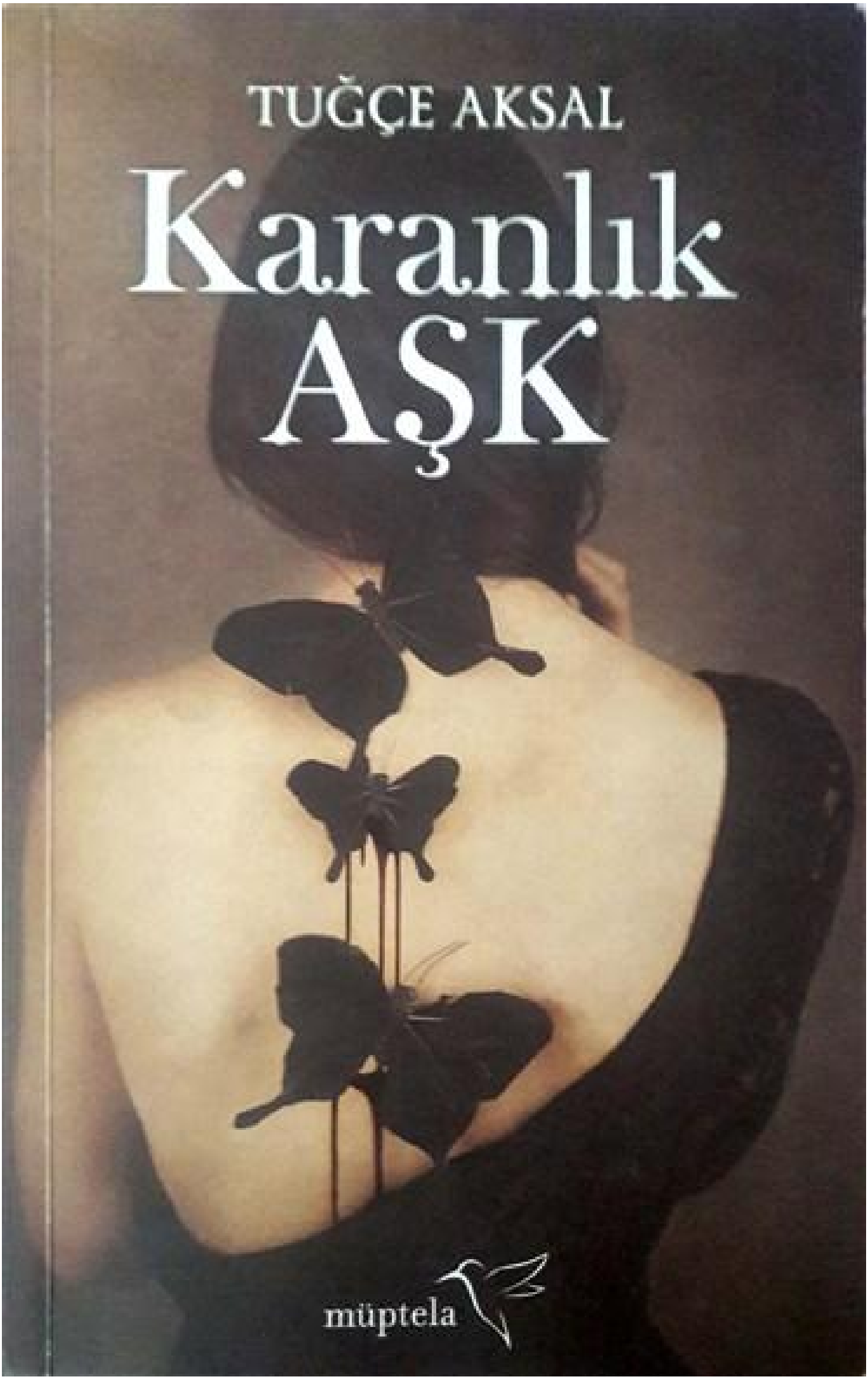

müptela

TUĞÇE AKSAL

Karanlık AŞK

müptela

Yeni bir gün... İnsanlardan nefret etmeme neden olan kâbustan uyanmaya çalıştığım, acıyan bakışların hapsinde yepyeni bir gün...

"Elif hoşgeldin. Psikolojik yardım almayı kabul ettiğin için... Elif? Beni duyuyor musun?"

Onu dinleyip dinlemediğimi anlamaya çalışan doktora bir kez bakıp başımı pencerenin olduğu yöne doğru çevirdim. Yaz mevsiminin bitip sonbaharın başlamasından dolayı mıydı bu renkler yoksa benim içimi kaplayan hüzün mü bu kadar solgun gösteriyordu hayatı?

"Effy!"

Psikologun derin bir soluk almasıyla "Adım Effy. Elif uzun bir zaman önce öldü," dedim sakince.

"Anladım. Seni tanımak istiyorum Effy. Biraz kendinden bahseder misin?"

Bir süre sessizce psikoloğun yüzünü inceledikten sonra başımı tekrar pencereye doğru çevirdim.

"Adım Effy. Temiz ve kirli arasındaki ince çizgide kirli tarafa itildim."

★ ★

"Kendimi bildim bileli sakin bir yapıya sahiptim ve sakin bir insandan beklenmeyecek kadar güçlüydüm. Korkusuzdum diyemem ama konu kendim ve sevdiklerim oldu mu, sanırım fazla cesurdum. Tükürdüğümü yalamaktan nefret ederdim. Bu yüzden düşünmeden hareket etmezdim. Etrafta olan her şey dikkatimi çekse de gerekmedikçe burnumu sokmam... Sokmazdım... Mutlu ve huzurlu bir

çocukluk geçirdim. Ailemin tek evladıyım. Bundan dolayı üzerime çok düşülmesine rağmen hiçbir zaman şımarık ve küstah olmadım. İnsanları ezmeye çalışanlardan nefret ederim. Kimseye karşı burnu büyük davranmadım bu zamana kadar. Empati kurmayı çok severim. İhtiyacı olan insanlara yardım etmeyi de. İyilik meleği Effy!"

Acı ve alayla gülümsedikten sonra "Kendine yardımı dokunamayan bir melek" diye devam ettim. Psikolog önündeki kâğıda bir şey karaladıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. Konuşurken insanlarla göz teması kurmayı severdim, eskiden. Artık dikkatli bir şekilde dinlemelerine bile tahammülüm yoktu.

"Şu anda aynada gördüğüm kişinin o Elif'le alakası yok. Herkesin eski ben olmamı istediğini biliyorum ama hissetmediğiniz bir şeyi olamazsınız değil mi? Hiç kimsenin yaşamayı aklının ucundan bile geçiremeyeceği, geçirmek istemeyeceği bir şey yaşadım. Hâlâ o saf ve masum kız olmamı benden beklemeye hakkınız yok!"

Doktorun beni engellemeye çalışan sesini umursamadan odadan çıkarken, bana umutla bakan aileme hiçbir şeysöylemeden yürüdüm. Yardım alma fikri saçmalıktı. Şu anda olmak istediğim yer burası değil. Olmak istediğim tek yer var.

Ağaç evim...

★ ★

Çocukluğumdan beri ne zaman yanlız kalmak istesem kendimi ağaç evimde bulurum. Buranın yüksek duvarlarla örülü, beni dış dünyadan ayıran bir kale olduğunu düşünürken kendimi dokunulmaz hissederim.

Sığınağımın merdivenlerini tırmandım. Cam kenarında bulunan puflardan bir tanesinin üzerine kendimi bırakıp çıkan sese güldükten sonra başımı arkaya yaslayarak

gözlerimi kapattım. Üç aydır peşimi bırakmayan yarım yamalak anı tekrar belirmeye başlarken, uyanmak istesem de bir türlü gözlerimi açamıyorum.

Yağmurlu bir haziran akşamı... Arkadaşlarla aylar öncesinden planlanan eğlence... Yusuf'la baş başa kalabilme düşüncesinin kalbime verdiği tarifsiz heyecan... İçkiyle laçkalaşan bir ortam... Kendimi rahatsız hissedip nefes almak için sokağa çıkışım... Arkamdan gelen Yusuf'la ufak bakışmalarımız, kısa süren muhabbetimiz, içkinin de etkisi ile dudaklarımda beliren ufak bir öpücük... Her şey mükemmelken bir anda karşımıza çıkan beş kişilik serseri grubu ve Yusuf'un kendini kurtarmak için beni onların önüne atması... Benim yaşlarımda olduğuna inandığım çocukların elinden kaçmak için yaptıklarım ve sonra ensemde hissettiğim bir acıyla gözlerimin kararması... Gözümü açtığımda üzerimde hissettiğim ıslaklık, bacaklarımdan akan kan... Ambulans sesi ve çığlıklar...

Yanaklarımdan süzülen yaşlar ve sıkışan kalbimle gözlerimi hızla açarken uzandığım yerden doğruldum. Gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştıkça daha da çok akmasına neden olduğumu anlayınca silmekten vazgeçip hıçkırarak ağlamaya başladım. Neden ben? Neden Yusuf? Neden onu korumaya çalışırken onun hiç umursamadan beni ortaya atması?

Neden?

★ ★

Sabahın ilk ışıkları kirpiklerime çarparken, gözlerimin dün gecenin intikamını almak istercesine açılmaması sinirimi bozmaya başlamıştı. Güçlükle gözlerimi aralayıp yattığım pufun üstünden yavaşça doğruldum. Gözlerimi ağaç evin içinde dolaştırırken kapıya yapıştırılmış not dikkatimi çekti.

"Ne yaşamış olursan ol sen masumsun. Eskisi gibi ağaç evine sığınmış olman hâlâ eski Effy'nin orda olduğunu göstermez mi? Seni çok seviyoruz ve hep yanındayız. Sen bizi istesen de istemesen de. Sakın unutma meleğim... Annen ve Baban."

Üzerime örtülmüş battaniye açıklığa kavuşurken notu buruşturup yere attım. Hava bir önceki günün aksine mükemmeldi. Sessizce ağaç evimden aşağı inip eve doğru yürümeye başladım. Okulların açılmasına bir hafta kalmış olmasına rağmen ne yapacağım hâlâ muallaktı. Ailemin bütün ısrarlarına rağmen evde eğitim görmek istemiyordum. Bu, beni insanlardan daha çok uzaklaştırırken o kâbusu her gün daha çok düşünmem anlamına geliyordu ama okuduğum koleje devam etmek de istemiyordum. Bütün yaz boyunca kulaktan kulağa yayılmış olan hikâyemi düşünmekten kaçarken, tanıdığım insanların gözünde aynı şeyleri tekrar tekrar yaşamak katlanılmaz olurdu. Ne ailemin varlıklı olması, ne de okulun sahibinin en yakın arkadaşım olması insanları susturabilirdi. Bana yeni bir başlangıç gerekliydi. Beni tanımayan, kim olduğumu, ne yaşadığımı bilmeyen bir çevre... Yeni beni tanımama izin verecek bir hayat...

Düşünceler beynimde koşuştururken arka bahçeden gelen seslerle eve girmeyip, yavaşça duyduğum seslere doğru yürümeye başladım. Her adımımda biraz daha yükselen tanıdık ama çıkaramadığım sesin Salim Amca'ya ait olduğunu görünce olduğum yerde durup elimi kalbimin üzerine bastırdım. Salim Amca, babamın en yakın arkadaşı ve benim davama kendi kızının başına gelmiş gibi bakan avukattı. Henüz o serserileri yakalayamasalar da önünde sonunda bir açık verip cezalarını çekeceklerine inanıyordu. Benim aksime herkes adalete fazlaca güveniyordu.

"Aklım almıyor. Bütün deliller yok olmuş, kamera kayıtları silinmiş..."

"Bu nasıl olur Salim? Barlar sokağı gibi işlek bir yerin bütün kameraları nasıl yok olur? Birini ikisini anlarım ama olay yerini gören onlarca kamera olduğuna eminim. Hepsi nasıl kaybolabilir."

Babamın bağrışlarına rağmen, Salim Amca sakinliğini korurken "Bilmiyorum Enver. Bu işin arkasında büyük biri olmalı. Bu kadarı normal değil. Elif'e o geceyi tekrar tekrar hatırlatmak istemiyorum. Anlatması zor biliyorum ama anlattıklarından sadece beş kişi ve onyedi, onsekiz yaşlarında oldukları çıkıyor. Bize daha ayrıntılı anla–" derken babam "Kızım ne zaman isterse o zaman anlatacak ve o zamana kadar elimizdekilerle araştırmaya devam edeceğiz" diye sözünü kesince Salim Amca "Öyle olsun", dedi sakince.

Her gece yaşadığım olayı tekrar tekrar kafamda canlandırırken hiçbir zaman bütün parçaları yerine koyamıyordum. Beynim benimle alay eder gibi, gereksiz detayları hatırlatıp neden asıl olması gereken şeyleri anımsamıyordu. Babamlara belli etmeden sessizce uzaklaşmak için geri geri yürürken birine çarparak çığlık attım. Babamlar koşarak bize doğru gelirken kollarımı tutarak beni kendine çeviren kişinin Önder olduğunu görerek derin bir nefes aldım.

"Kızım."

"Effy!"

Önder'le babamın aynı şekilde telaşlı ifadeleri ve aynı tondaki seslenişleriyle gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Önder beni kendine çekip sıkıca sarıldı. O benim sığınacak limanımdı. Ağladığımda yaslanacak omuz, her şeyimi bilen sırdaşım, en yakın arkadaşım...

★ ★

"Okula geleceksin!"

Önder'in yatağımda sırt üstü yatıp oyuncak ayımı çekiştirerek söylediği cümleye gözlerimi devirirken "Kaç milyon kez daha bu konuyu konuşacağız acaba" diye sordum.

"Yapma ama Effy, sensiz ne yaparım ben, hiç düşündün mü? Yeterince mesafe koymadın mı aramıza? Bu halde bile yokluğuna dayanmak çok zorken başka bir okula gitmekten bahsediyorsun. Haksızlık değil mi? Hem seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Ben en yakın arkadaşımı sokakta bulmadım!"

Önder'in son cümlesiyle, yüzümde beliren tuhaf gülümsemeye engel olamamıştım. Aslında sokakta bulmuştu, hem de iki kere. İlki; anaokuluna kayıt yaptıracağımız gün sokakta düşüşüm. İkincisi ise; o gece. İki olayda da beni ilk gören ve yardım etmeye çalışan kişi olmasına rağmen hâlâ beni sokakta bulmadığını iddia etmesi gülümsememe neden olmuştu.

"Önder lütfen. Ne o okulu, ne okuldakileri, ne de Yusuf'u bir daha görmek istiyorum. Şu kısacık zamanda bile insanların dedikodumu yapmasından sıkıldım. Bu olayı unutmak istiyorsam yeni bir başlangıç yapmam lazım. Ayrıca gerçekten benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi düşünüyorsun sen? Sadece okullarımız farklı olacak."

"Ama..."

"Aması yok Önder. Lütfen kararıma saygılı ve destek ol. Bu konuyu aileme açarken desteğine çok ihtiyacım olacak."

Önder'in düşünceli bir ifadeye bürünerek "Enver Amca asla kabul etmeyecek," derken, babam odaya gidip "Neyi kabul etmeyecek mişim?" diye sordu. Önder'le bir anlık şokumuzdan sonra, tek kaşını kaldırıp *'şimdi tam*

sırası' bakışına, babama belli etmeden yavaşça, hayır anlamında başımı sallayarak cevap verdim.

"Enver Amca,"

Önder'e gözlerimi kısarak bakarken "Effy her şeyi geride bırakıp yeni bir hayata başlamak istiyor" dedi keyifli bir şekilde.

"Anlamadım!"

Yüzümün aldığı şekille Önder daha da keyiflenirken "Effy diyorum. Seni, Ayşe Teyze'yi, beni, burayı, okulunu kısacası her şeyi bırakıp yeni bir hayata başlayacakmış" dedi. Babam kaşlarını hafifçe çatarak bana döndüğünde Önder'e olan *'sen bittin'* bakışımı sildim.

"Kızım?"

"Baba?"

"Bu kısa tanışmadan sonra bence konumuza dönelim" diyen Önder'e çalışma masamdaki kalemi fırlatırken "Kapasana sen çeneni" diye bağırdım. "Biri bana burada ne olduğunu adam gibi açıklayabilir mi?" Babamın sinirlendiğini ses tonundan anlarken *'olan oldu, inceldiği yerden kopsun'* diye düşünerek konuşmaya başladım.

"Evet baba, yeni bir başlangıca ihtiyacım var."

"Onu bizim de istediğimizi biliyorsun. Benim anlamadığım konu canım kızım, bu yeni başlangıç neden bizden uzakta?"

Babamın sakin kalmaya çalıştığını hissederken lafı dolandırmanın bir anlamı olmayacağını anladım."Çünkü" deyip derin bir nefes aldıktan sonra "Hiçbir şey olmamış gibi yeni bir başlangıç yapmam lazım. Bunu sizin yanınızda yapamam. Kendi ayaklarımın üzerinde durmam lazım ve bu yüzden–" derken babam sözümü kesti.

'Elif!. Kendine güvenin olsun diye çoğu konuda kararı sana bırakmamız her şeye izin vereceğimiz anlamına gelmez!"

Babamın cevabı karşısında bir süre kendime gelemezken "İşte bundan bahsediyorum" dedim. "Bana alıştığımdan farklı davranıyorsunuz. Bu yaşa kadar yetişkin gibi davrandığınız kızınıza, şu anda korunmaya muhtaç kız çocuğu gibi yaklaşıyorsunuz. Bu bana iyi gelmiyor, anlayın artık. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemiyorum, çünkü oldu. Bunu her gün siz bana hatırlatırken, başka insanları nasıl engelleyeceksiniz? Ben iyileşmek istiyorum ama bu şekilde olmaz"

Babamın gözlerinde içinde kopan fırtınaları fark ederken, Önder'in sanırım ilk kez bana hak verdiğini hissettim. Ortamın sessizliği can sıkıcı olmaya başladığında konuşmaya devam ettim. "Eskisi gibi kendi ayaklarım üzerinde durmak, kendi kararlarımı almak, yaralarımı kendi başıma sarmak, kendime güvenmek istiyorum. İyileşmek istiyorum baba... Yeni bir başlangıç yapmak... Ne olur bunu bana çok görme."

Babam Önder'in yanına otururken bir süre sessizce bana baktı. Kafasındaki iç hesaplaşmayı anlamasam da bir yanı bana hak veriyor, diğer yanı buna asla izin vermeyeceğini söylüyor gibiydi.

"Tamam."

Önder'le birbirimize baktıktan sonra aynı anda "Tamam mı?" diye sorunca babam başını evet anlamında salladı. "Anneni buna razı etmek çok zor olacak söyleyeyim," dediğinde heyecanla babama sarılırken "Teşekkür ederim" dedim. Babam saçlarımı okşarken "Haklısın.

Bu olay... Tüm dengemizi bozdu. Böyle davranmanın senin için iyi olacağını düşünürken, seni daha kötü etkilediğimizi göremedim. Özür dilerim kızım" demesiyle babama daha sıkı sarıldım. "Senin istediğin gibi olsun–" İçimdeki heyecan babamın cümlesine devam etmesiyle son buldu. "–ama benim kurallarımla..."

"Ne kuralı?"

"Benim istediğim bir semtte benim seçtiğim bir okulda okuyacaksın. Benim istediğim ev olacak, içini istediğin gibi döşeyebilirsin. Bizimle görüşmesen bile habersiz bırakmayacaksın. Hele sen Önder..." diyerek arkamdan yanımda oturan Önder'e bakarken "Elif'i yalnız bırakmayacaksın" diye devam etti. Babam kurallarını sıralarken *'Nerede kaldı bu durumun özgürlüğü?'* demek istesem de yeni başlangıcım için, kabul etmekten başka çarem yoktu.

Hissediyordum, yeni hayatım bana çok iyi gelecekti.

★ ★

Kimliğimi sadece okul müdürünün bildiği bir devlet okuluna kayıdımı yaptırdık. Kimsenin bilmemesi karşılığında babam tarafından okula ufak bir bağışta bulunulmuştu. Her ne kadar müdür bu duruma başta saçmalık gözüyle baksa da, bağıştan sonra her şeyin istediğimiz gibi olacağının sözünü vermişti. Okulun yakınlarında bir ev tutup istediğim şekilde dekore ederken, ailemden uzak kalacağım gerçeğini ilk kez bu kadar yoğun hissetmiştim. Bir tarafım "Yapma, git ailenle yaşamaya devam et" derken diğer tarafım "Sıradan bir öğrenci olacaksan bir yalıda yaşayamazsın" diye bağırıyordu. Ne yazık ki en sevdiğim şey olan arabam ve motorumu da ailemin yanında bırakmak zorundaydım. Madem görünmez olmak istiyordum dikkat çekecek her şeyimden vazgeçmeliydim.

★ ★

Alarmın sesiyle gözlerimi aralamaya çalışırken içimde ufak da olsa bir burukluk oluşmuştu. Özel okul, özel hayat, zenginlik falan umurumda değildi ama bu ailemsiz ve Önder'siz ilk yılım olacaktı ve eminim zorlanacaktım.

Gözyaşlarımın dışarıya hücum etmeye başlayacağını

anladığım an, hızla yataktan doğruldum. Bu, yeni hayatımın ilk günüydü ve ağlayarak başlamaya hiç niyetim yoktu. Sonuçta bunu ben istemiştim. Sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Yorganı üzerimden sıyırdıktan sonra ayaklarımı yataktan sarkıtırken Önder'in ev hediyesi olarak aldığı terlikleri gülümseyerek ayağıma geçirdim. Odadan çıkıp banyoya gittikten sonra aynadaki görüntüme bakarken banyo yapmanın iyi olacağını düşünerek, duşa girip hızlı bir şekilde yıkandım. Bornozuma sarılıp banyodan çıktıktan sonra odama dönüp dolaptan yeni okulumun siyah formalarını çıkardım. Diğer okulumdaki formalara kıyasla fazla iç karartıcı kıyafetlerdi. Saçlarımı düzleştirip hafif bir şekilde ördükten sonra benimle özdeşleşen siyah göz kalemimi koyuca sürdüm ve aynadaki görüntüme baktım. Yeni Effy eskiye kıyasla daha karanlıktı. Karanlık ve gizemli...

Daha fazla kendime bakmadan çantamı çapraz şekilde takarak evden çıkarken telefonumun çalmasıyla irkildim.

"Alo kızım?"

"Efendim anne."

"Yeni okulunda ve yeni hayatında başarılar kuzum. İçim buruk, sensiz ilk kahvaltımız ama senin kararlarına saygılıyız ve her zaman yanındayız birtanem."

"Biliyorum anne şimdi kapatmalıyım geç kalacağım yoksa."

"Tamam kızım seni çok seviyoruz unut–" derken dahasını dinlemek istemediğim için telefonu yüzüne kapattım. Onlarla konuştukça içimden bir şey geri dönmem için baskı yapıyor ve bu duruma alışana kadar beni caydıracak her şeyden uzak durmam gerekiyordu.

Okulla ev arasındaki mesafe çok fazla olmadığı için havanın tadını çıkararak yürümeye başladığımda, içimde anlam veremediğim bir his belirdi. Bir an "Yoksa herkes

benim kim olduğumu, neden geldiğimi biliyor mu?" korkusu yaşarken, sonradan bu iyi dilek konuşmasının her yeni öğrenciye yapılan bir şey olduğunu kendime hatırlatarak rahatlamaya uğraştım.

Okulun önüne geldiğimde derin bir nefes alarak, yeni hayatıma atacağım ilk adımın sağlamlığı için heyecanımı ve korkumu bastırmaya çalışıyordum.

"İlerleyecek misin yoksa okulun girişine kök salmayı mı planlıyorsun?"

Sesin geldiği tarafa kafamı çevirirken aynı zamanda omuzuma yediğim darbeyle hafifçe inledim. Kız bana omuz atıp okulun bahçesinde toplanan gruba doğru ilerlerken "Dakika bir gol bir. Hadi bakalım Effy," diye fısıldadım.

"Esra'yı umursama. Okulun en popüleri diye kendini dünyanın kraliçesi sanıyor. Alt tarafı devlet okulu. Sen, yeni gelen öğrenci olmalısın. Ben Melek, okulun öğrenci başkanıyım."

Yanımda ansızın beliren sarışın ve gözlüklü kıza şaşkın bir ifadeyle bakarken "Ben de Effy memnun oldum," dedim sakince.

"Effy mi? Yurt dışından mı geldin? Okulda olup biten her şeyi bilmeme rağmen senin kim olduğun, nereden ve neden geldiğin tam bir sır," diyerek gülümsedi. "Hayır. Asıl adım Elif fakat arkadaşlarım Effy der. Elif isminden pek hoşlanmıyorum," dedim onun gibi gülümsemeye çalışarak.

"Pekala o zaman biz de sana Effy deriz. Öncelikle okulumuza hoş geldin. Seninle aynı sınıfta olduğumuzu gördüm. Sanırım okula alışana kadar sana yardım edebilirim. Tabiii istersen"

"Sevinirim," diyerek yapmacık bir gülümsemeyi yüzüme takınırken, neden bu kıza karşı belli belirsiz de olsa

güven hissettiğimi bilmiyordum. Kız, öğrenci başkanıydı ve çok meraklıydı. Eminim ki benim hayatımı da fazlasıyla kurcalayacaktı. Bu tip kızlar uzak durmam gereken kişilerdi ama istesem de artık uzak duramayacaktım.

Melek'le beraber okul bahçesine girdiğimizde meraklı gözler üzerimde dolaşırken çantamın kolunu tutup hafifçe sıktım. Neden hiçbir şey bilmemelerine rağmen sanki her şeyi biliyorlarmış gibi bakıyorlardı anlamıyordum. Az önceki kızın gittiği kalabalık grubun yanından geçerken burnuma gelen parfüm kokuları, boğazımda sıkışma hissine neden olurken Melek beni gruptan uzaklaştırmak için kolumdan çekiştirerek okula sokmuştu bile...

"Sen sen ol, Demir ve çetesinden uzak dur."

"Demir ve çetesi?" diyerek meraklı gözlerle Melek'e bakarken, o bana korku dolu bakışlarla karşılık vermişti. "Demir bu okulun kıdemlilerinden. Çetesinde her türlü pislik mevcut. Sana detaylı anlatacağım ama şimdilik sadece uzak durman gerektiğini bil yeter. Hadi önce okulu gezelim."

"Tamam," diyerek Melek'in arkasından yürümeye başladığımda aklımdaki tek şey, duyduğum kokuların neden boğazımda sıkışma hissi yarattığıydı.

★ ★

Yeni okulum, eskisine kıyasla o kadar kalabalıktı ki yürürken birilerine çarpmamak için şekilden şekile giriyordum. Melek bana okulu gezdirip ufak çaplı bir tanıtım yaptıktan sonra sınıfımıza doğru yürümeye başladık. Sınıfın kapısına geldiğimde gözlerime inanamadım, bu küçücük yerde otuz kişinin ne kadar sağlıklı ders işleyebileceğini anlamaya çalışıyordum. Melek yanında oturmam için ne kadar ısrar etse de ön sıraları oldum olası sevmezdim. Cam kenarında, en arkadaki boş sıraya doğru ilerlerken

tüm bakışlar üzerime çevrilince ne olduğunu anlayamadan sıraya oturdum. Melek oturduğu yerden kalkıp telaşlı bir ifadeyle bana doğru gelmeye çalışırken, ondan hızlı yanıma ulaşan başka biri vardı. Bu kız sabah bana laf sokup, omuz atan Esra'dan başkası değildi.

"Aptalsın."

"Anlamadım?"

"Bu sıraya oturmaya cesaret edecek kadar aptalsın."

"Nedenmiş?" diye sorarken, özellikle sakinliğimi korumaya çalıştım. İçimde *'bak kızım ikidir bana ters gidiyorsun...'* deme isteği varken okulun ilk gününe kavgayla başlamamanın daha iyi olacağını düşünüyordum.

"Burası Demir ve benim sıram," diyerek yüzüne alaycı bir gülüş takınırken o sahte platin sarısı saçlarını elime dolayıp kafasını çat çat diye sıraya vurmak istiyordum. Sakin ol Effy. İlk düşmanının da istediği bu zaten sen sakin ol.

"O zaman, sen de aptalsın" deyip sahte bir gülüşü yüzüme yerleştirdiğimde, Esra'nın yüzündeki gülümseme yavaşça yerini sinire bırakmıştı. Sınıfta kimseden çıt çıkmazken, Melek nefesini tutmuş, bizi izliyordu. Gözlerimi kaçırmadan Esra'nın tam gözlerinin içine bakarak ondan korkmadığımı belli ettim. Esra sinirle üzerime doğru adım atmıştı ki bir sesle olduğu yerde durdu.

"Bırak."

Sınıftaki bütün gözler kapıya yöneldi. Elleri ceplerinde, kendinden emin adımlarla yürüyen kumral saçlı çocuk Esra'nın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra bana yaklaştı, ellerini cebinden çıkarıp masaya koydu "Kay" dedi sert ve emir veren bir tonda.

"Anlamadım."

"Beni ilgilendirmez, kay."

"Pardon?"

"Anlama kıtlığının ilacı bende değil güzelim. Sinirimin

üzerinde kalıcı hasarlar bırakmasını istemiyorsan, kay!"

Sesinin soğukluğu ve bakışının sertliğinden dolayı istemsizce yana kayarken, kalçama değen soğuklukla duvara yapıştığımı anladım. Kalbim yerinden çıkmak için debeleniyordu. Bunun nedeni ne Esra'nın salakça konuşması ne de Demir'in bağırmasıydı. Yanıma oturduğu an yayılan koku, nereden duyduğumu hatırlayamadığım bu koku, kalbimin daha hızlı atmasına, boğazımın sıkışmasına neden olurken gözlerimi tahtanın bir köşesine sabitledim.

★ ★

Bu okuldaki bütün sınıflar böyle miydi yoksa sadece bizim sınıfa özel miydi bilmiyorum ama derste susan ben ve Demir'den başka kimse yoktu. Hocayı dinleyen de sanırım bir tek Melek'ti. Ben ne kadar istesem de boğazımdaki sıkışma nedeniyle adam akıllı derse konsantre olamıyordum. Demir bir kere bile olduğum tarafa bakmamıştı. Esra ise gözünü bizim taraftan hiç ayırmamıştı. Daha fazla nefes alamayacağımı hissettiğim an elimi kaldırırken kimsenin dikkatini çekmemiş olmam garibime gitti.

"Hocam!"

Sınıftaki uğultu yüzünden, hoca dahil kimse beni duymadı. Hoş o kadar kibar ve kısık sesle söylemiştim ki Demir'in bile beni duyduğundan şüpheliyim. Ancak 'bu kızın eli neden havada?' diye dikkatini çekebilirdim, tabii o da bana bir kere bile olsa bakmayı deneseydi... Boğazımdaki his beni boğmaya devam ederken daha fazla dayanamayıp "Hocam, dışarı çıkabilir miyim?" diye bağırınca, bütün sınıfın sesi aynı anda kesildi. Herkesin gözü bende, benimki ise hocanın şaşkın suratındayken hâlâ elimin havada olduğunu, kıkırtılar başlayınca anladım.

"Tabiii Elif, çıkabilirsin"

"Effy!" diye düzelterek ayağa kalktım. Demir, gözlerini uzak bir noktaya sabitlemiş otururken, "Çekil" dedim sessizce. Bu sefer bakışlarını bozmadan bana dönerken "Anlamadım," diyen Demir'e "Beni ilgilendirmez. Çekil," dedim tıpkı onun bana yaptığı gibi. Hoca dahil bütün sınıfın şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Demir'in hafif de olsa kaşları çatıldı. "Sen ne cüretle bana emir vermeye kalkışırsın," diye fısıldayınca "Senin dilinden konuşuyorum," dedim duygusuz bir ses tonuyla. Bakışlarındaki ateş, içimdeki korkuyu körüklerken bunu belli etmemeye çalışmak tüm kaslarımın seğirmesine neden olmuştu. Demir, "Bana emir verecek kadar cesursan buradan çıkabilecek daha cesur bir yol bulabilirsin," dediğinde, ne demek istediğini adım gibi bildiğimden, ona doğru eğilip "Bu etekle üzerinden atlayacak değilim" dedim kulağına doğru fısıldayarak. Bu hareketimle, kokusu burnuma daha çok dolarken, elimle kalbime bastırıp "Lütfen artık sıradan çıkar mısın?" diye fısıldadım. Demir bir süre kaşlarını çatarak bana baktı. Ellerini sertçe masaya vurup sinirle ayağa kalktı. Ben de hızlı bir şekilde kimseyle göz teması kurmadan sınıftan çıktım.

Koşar adım kendimi dışarı attığımda, içimdeki anlam veremediğim hisle boğazımı tutup kendime gelmeye çalışıyordum. Nefes almak neden bu kadar güçleşmişti? Bu koku neden bende korku ve telaş karışımı bir his uyandırıyordu? Gözlerim buğulanmaya başladığında, okulun duvarına tutunarak dengemi sağlamaya çalışırken bir sesle irkilip aniden arkamı döndüm.

"İyi misin?"

Elindeki su şişesini bana uzatan çocuk bankları işaret ederek "Oturmak ister misin?" diye sorduğunda konuşmadan başımı evet anlamında salladım ve hızlı adımlarla banka doğru yürüdüm. Suyu tekrar uzatarak "İstemedi-

ğine emin misin?" diye sorunca gülümsemeye çalışarak şişeyi elime alıp birkaç yudum içtim. O sırada, çocuğun beni dikkatlice izlediğini fark ettim. Ne vardı bu kadar dikkatli bakacak? Kim bilir şu anda ne haldeydim? Derin nefesler alarak sakinleşmeyi beklerken, elimdeki sudan birkaç yudum daha aldım. Suyun geçişi bile boğazımdaki sıkışma hissini geçirmiyordu. Bu süre zarfında hiç konuşmayan çocuk nefesim düzene girince "Ben Emir," dedi tokalaşmak için elini uzatarak. Birkaç saniye eline baktıktan sonra "Effy," dedim. Elini yavaşça cebine sokarken gözleri dudaklarıma emir verecek gibi duruyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum.Yabancı mısın Effy? Yeni olduğunu biliyorum, sanırım yurt dışından geldin," deyip gülümserken, ben de zorla gülümsemeye çalıştım. Bu halde kibar olmaya çalışmak beni fazlasıyla zorluyordu.

"Hayır, adım Elif ama herkes bana Effy der," deyip sudan birkaç yudum daha aldıktan sonra "Su için teşekkürler" dedim.

"Önemli değil. Şimdi nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Rahatsızlığın falan mı var? Astım gibi?"

'Neden bu okuldaki herkes bu kadar meraklı ki?' diye düşünürken başımı hayır anlamında salladım. "Sanırım ilk gün heyecanı. Sınıf da kalabalık olunca biraz bunaldım ama şu anda iyiyim. İlgin için teşekkürler ama gitsem iyi olacak. Öğretmenden kısa bir süre için izin istemiştim," diyerek ayağa kalkarken "Sana bir su borcum olsun" dedim gülümseyerek.

Yürümeye başladığımda arkamda duyduğum gülme sesiyle aniden Emir'e dönerken *'ne oldu da gülüyorsun yani, komik bir şey mi dedim?'* bakışımı yolladım. Bakışlarla anlaşabildiğim tek kişi Önder'ken, Emir de ne demek istediğimi anlamış gibi "Şey..." deyince "Ney?" dedim sert bir

tonda."Bu okulda kimse sınıftan çıkarken izin istemez de. Sanırım daha ilk günden hocanın gözüne girmişsindir."

Öğretmenin ve sınıfın garip bakışları şimdi açıklığa kavuşuyordu. Belli belirsiz gülümseyerek "Görüşürüz," dedikten sonra arkamı dönüp yürümeye devam ettim. Sınıfın önüne geldiğim gibi zil çalınca elimdeki su şişesini sıkarak sınıftan çıkmaya çalışan öğrencilerin arasından sınıfa daldım. Melek beni gördüğü an koşar adım yanıma gelirken soracağı soruları az çok tahmin ediyordum ama vereceğim cevaplardan pek emin değildim.

"Ne oldu? Seni çok merak ettim. Demir canını sıkıcak bir şeymi söyledi?"

Esra ve Demir kol kola sınıftan çıkarken Esra'nın alay eden bakışlarına karşılık Demir benimle göz teması kurma gereği bile duymuyordu. Ne kadar da uyumlu bir çift. Al birini vur ötekine. Biri fazla meraklı, diğeri fazla umursamaz...

"Effy?"

"Ha... Dalmışım kusura bakma Melek. İyiyim ya merak edilecek bir şey yok. Rahatsız hissettim biraz kendimi o kadar. İyiyim ama şimdi," deyip zoraki gülümsememi yüzüme tekrar yerleştirince Melek derin bir nefes aldı. Bu kız gerçekten benim için endişelenmişti. Yeni tanıştığın biri için endişelenecek kadar iyi kalpli miydi gerçekten? Saçma...

"Çok sevindim. Hadi bahçeye çıkalım. Biraz hava alırsın, iyi gelir."

'Tamam' anlamında başımı sallayıp yürümeye başladığımda elimdeki pet şişenin tanınmayacak halde olması az önce yaşadığım stresin bir kanıtıydı. Bahçeye çıktığımızda Emir'in hâlâ onu bıraktığım yerde oturuyor olması az önce yaşadıklarımı hatırlatırken beni görünce gülümsemesiyle istemeden ben de gülümsedim.

"Emir'le tanışmışsın."

"Efendim?"

"Emir diyorum. Okul radyosunun kurucusu ve tek çalışanı... Okulumuzun bütün gelişme ve haberlerini radyosunda yayınlıyor. Aynı zamanda acayip iyi bir müzik tarzı var. Çok eğlenceli programlar yapıyor, bazen konuk bile alıyor. Bizim yan sınıfımızda okuyor. Mutlaka dinlemelisin," diyerek bir solukta Emir'i anlattı.

"Dinleyeceğim," dedim. Bu kadar meraklı olmasının nedeni belki de benimle ilgili haber yapmak istemesiydi. *'Şok şok şok, kim bu yeni kız? Nereden geldi? Başına neler geldi? Az sonra...'* Kendi kendime gülümserken Melek bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Uzak durulması gereken ikinci kişi Emir'di ve ben ikide iki yaparak önce onlara bulaşmıştım. Düşüncelere dalmışken telefonum çaldı, arayan kişiye bakıp telefonu kulağıma götürürken birkaç adım ilerledim. Nedense Önder'le Melek'in yanında konuşmak istemedim.

"Güzellikkkkk."

"Sanırım biri beni çok özledi ha?"

"Sen özlemedin sanırım. Ben aradım diye mi suratın bu kadar asık yoksa giydiğin siyah forma yüzünden mi bu kadar karamsar duruyorsun?"

"Yok ya biraz can– bir dakika yaa nasıl, nereden biliyorsun?" diyerek etrafıma bakınmaya başladığımda, kapının önünde son model arabasına yaslanmış bir şekilde duran Önder'i gördüm. Melek'e hemen geleceğimi söyleyip hızlı adımlarla okulun çıkışına yürürken, bahçedeki bütün bakışların üzerime toplandığını hissediyordum. Önder de bana doğru yaklaşıp tam sarılmak için kollarını açtığında kollarımı önümde birleştirip tek kaşımı kaldırdım.

"Ne işin var burada? Hem de neyle gelmiş yaa. Okulun yok mu senin Önder?"

"Ne işin var burada mı? Böyle mi karşılıyorsun beni Effy. Sensiz okulun hiç tadı olmadığı için erken çıktım ve senin nasıl olduğunu merak ettiğim için buraya geldim. Bakayım dedim benim güzelime sataşan var mı? Varsa ayağını denk alsın mı?" derken arkama bakıp "Eyvah! Sanırım benim ayağımı denk almam lazım. Az önce yanında olan sarışın beni dövecek gibi bakıyor," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Önder git lütfen, beni zor durumda bırakıyorsun. Akşama bana gel her şeyi konuşuruz. Ama şimdi git. Bu durumu nasıl açıklayacağım bilmiyorum ama gitmen lazım. Hadi giiiitttt."

Önder'i telaşla arabasına doğru iterken "Anlamıyorum seni ama istediğin gibi olsun. Akşama görüşürüz," dedi ve neyse ki arabasına binip hızla gözden kayboldu. *'Ah gösteriş budalası motorunu bağırttırmana ne gerek vardı?'* deyip okuldan içeri girerken, Esra'nın iğrenir bakışlarının yanında ilk kez Demir'in bana bu kadar dikkatli baktığını görüyordum. Bu bakış daha çok, kim olduğumu çözmeye çalışır gibiydi.

★ ★

Tüm gün derslere girip, aralarda Melek'i daha yakından tanıdıktan sonra nihayet okul bitmişti. İlk günü başarıyla atlatmıştım. Eve gelip üzerimi değiştirdikten sonra, kendimi televizyonun karşısına atarken aklıma bugün duyduğum kokular gelince yine içimin sıkıldığını hissettim. Bu parfüm ve ten kokusuyla harmanlanmış kokuyu nereden hatırladığımı çıkaramazken kapının çalmasıyla düşüncelerim dağıldı. Önder kapıda, elindeki üç büyük boy pizza paketiyle bana gülümserken "Oha!" dedim gözlerimi büyülterek.

"Merak etme iki buçuk paketini ben yiyeceğim. Çok

açım. Önümden çekilsen iyi olur çünkü seni hamburger gibi görmeye başladım," deyince kahkaha atıp önünden çekildim. Önder'i çok özlemiştim. Alt tarafı birkaç saattir görmüyordum ama sanki yıllardır yanımda yokmuş gibi hissediyordum. Pizzaları sehpaya yerleştirirken "Umarım içecek bir şey vardır" demesiyle görevimi anlayıp mutfağa giderek buzdolabından içecek bir şeyler çıkardım. Pizzaları yerken, O okuldaki dedikoduları, ben ise ilk okul günü tecrübelerimi anlatıyorduk "Hâlâ geri dönebilirsin biliyorsun değil mi?" deyip gözlerimin içine umutla bakması içimi parça parça etti.

"Biliyorum ama bunları konuştuk Önder."

"Ama çok saçma değil mi? Anlamaya çalışıyorum seni ama bizim suçumuz ne? Neden yanında olmamıza izin vermiyorsun? Neden bizden kaçıyorsun Effy?"

"Sizden kaçtığımı kim söyledi?"

"Kaçıyorsun işte. Olayı bilen herkesten, her yerden, her şeyden kaçıyorsun. Kimsenin seni tanımasını istemiyorsun. Tanıdıklarının seni yargılayacağını düşünüyorsun. O gece ola–"

"Yeter Önder! Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ailemden, sevdiklerimden, alıştığım düzenden, her şeyden uzak... Yeni bir hayata başlamanın kolay olduğunu mu sanıyorsun? Anlamaya çalıştığını söylüyorsun ya, sadece çalışıyorsun. Anlamıyorsun, anlamıyorsunuz... Ben eski Effy değilim. O gece içimde bir şeyler eksildi ve onlar yokken tamamlanamıyorum. Böyle hissederken hiçbir şey olmamış gibi davranıp eskisi gibi olmamı benden nasıl beklersiniz? Eksik yanlarımı sizin yanınızda bulabileceğimi mi sanıyorsunuz? Bana sürekli o geceyi hatırlatacak insanlarlayken, ailem bana bambaşka şekilde davranırken ben o anları unutup nasıl eskisi gibi olacağım bana söyler misin? Her gün, her saniye aklımdan atmaya çalıştığım

gerçeği başkalarının gözlerinde tekrar tekrar yaşarken nasıl iyileşeceğim? Yalnız kalmalıyım, unutmaya çalışmalıyım, eksiklerimi tamamlamalıyım. Ben senden kaçsam şu anda bunları konuşabilir miydik? Lütfen benim için işler bu kadar zorken bir de sende köstek olma, yalvarırım!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladığında Önder beni hızla kendine çekip, sıkıca sarılarak "Özür dilerim," dediğinde, hıçkırarak ağlamaya başladım. Belki de çok uzun zamandır güçlü durmaya, ağlamamaya çalışıyordum. Önder her özürüründen sonra alnımı öperken tuttuğum tüm gözyaşını tişörtüne boşalttım. Sakinleştiğimde bir nefes alıp "İyiyim," desem de, Önder beni sarmaya devam ederek "Ama ben değilim," diye fısıldadı. Şu anda kendinden nefret ettiğini biliyordum ama ne ona moral verecek ne de kollarınından çıkacak gücü kendimde hissetmiyordum.

Önder yüzümü kavrayarak alnımı uzunca öptüktü.

"Sanırım ben artık gitsem iyi olacak. Gerçekten özür dilerim Effy.

"Tamam."

"İyiyiz değil mi?"

"Tabii ki şapşal!"

Önder, verdiğim cevaba inanmadığını bakışlarıyla belli etti.

"Gerçekten sorun yok. Tek sorunumuz şu; senden kaçtığımı düşünme sakın ama lütfen bugünkü gibi okula gelip beni zor durumda bırakma. İnsanların geçmişimi kurcalamasını istemiyorum."

"Tamam prenses. Sen nasıl istersen. Her zaman yanındayım, ne zaman ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayım. Sakın unutma. İyi geceler."

Önder'i yolcu ettikten sonra, bir süre salonda sessizce başımı koltuğa uzanıp tavanı izlerken, zamanı birkaç ay

öncesine alabilmek için her şeyimi verebileceğimi düşünüyordum.

★ ★

Gözlerimi aralayıp saate baktığımda, dersin başlamasına daha iki saat olduğunu görünce başımı tekrar yastığa gömdüm. Bir süre yatakta çeşitli pozisyonlarda yeniden uykuya dalabilmeyi denedikten sonra uyuyamayacağımı anlayarak kalktım. Komodinin üstünden telefonumu alırken aklıma Emir'in radyo programı ve Melek'in verdiği frekans gelince, radyoyu açtım. *'Ne zaman program yapıyor acaba?'* diye düşünürken duyduğum sesle yüzümde bir tebessüm belirdi. Bu çocuğun gerçekten rahatlatan bir sesi vardı.

"Günaydın güzel okulumun şahane insanları. Ben Emir, başınızın tatlı belası... Evet, bugün hava mükemmel ve okul denen şeyi bulana hep beraber "lanet gelsin" diyoruz. Biiir, ikiiiii, üüüüçççç 'lanneeeet gelsiiinnnnnnn'. "

"Lanet gelsin," diye bağırıp güldükten sonra, üzerimi giyinmek için dolabın karşısına geçtim. Emir'in güne güzel başlamak için Rock Mafia – The Big Bang'i çalmaya başladığını duyunca çığlık atıp, dans ederek formamı dolaptan çıkardım. 'Sanırım bu okula sandığımdan daha çabuk alışacağım,' diye düşünürken Emir'in konuşmaya başlamasıyla buna erken karar verdiğimi anladım.

"Bugünkü konumuz Yeni Kız. Kim bu Yeni? Zengin bir ailenin kızı mı yoksa zenginlik merakı olan bir varoş gülü mü? Kapının önüne lüks arabayla gelen yakışıklının bu kızla ne alıp veremediği var? Akşam o çocukla ne yaptı? Bunların hepsini merak ettiğinizi biliyorum. En azından bilmiyorsanız da şu anda merak ediyorsunuzdur. Dinleyicilerimin isteği benim isteğimdir diyerek "Yeni Kız Dosyası"nı açıyorum ve bu akşam kendisini programa

davet ediyorum. Merak ettiğiniz tüm soruları bana mesaj yoluyla ulaştırabilirsiniz. Sizi seviyorum. Ha unutmadan bu kaydı dinlediğinizi göstermek için hepinizin yakasına beyaz kurdele takmasını istiyorum. Hadi ama itiraz etmeyin, sadece ilk derse kadar. Katılım ne kadar fazla olursa merak ettiğiniz şeyleri o kadar çok irdeleyeceğim. Gözüm üzerinizde"

Emir'in son cümlesinden sonra araya artık duyamadığım müzik girerken üzerime öküz oturmuş gibi hissettim. Sesinin rahatlattığını mı söylemiştim ben az önce. *'Lanet gelsin! Asıl sana kocaman bir lanet gelsin Emir,'* diye söylenirken telefonun sesi beni susturdu.

"Alo!"

"Dinlemişsin..."

"Hayatımla ilgili haber yapma yetkisini ona kim veriyor? Zengin miymişim? Varoş muymuşum? Zengin çocuklarla ne işim varmış? Ha bir de konuğu olacakmışım Melek. Bu özgüven nereden geliyor acaba?"

"....."

"Neyse onun kıçı kırık programını zaten kimse dinlemiyordur değil mi?"

"Şey Effy açıkça–"

"Neyse Melek hazırlanmam lazım. Okulda görüşürüz."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Bekle beni Emir. Bu dediklerin için seni çok pişman edeceğim. Kimse dinlememiş olsa bile!

★ ★

Evden çıkıp koşar adım yürür ve o salağa diyeceklerimi planlarken ne zaman okulun önüne geldiğimi anlamamıştım. Okulun bahçesine girdiğimde gözlerim yuvalarından çıkmıştı. Neredeyse tüm okulun programı dinlediğini ya-

kalarındaki beyaz kurdelelerden anlaşılıyordu. Öfkemi geçirecek tek şey Emir'in suratını yumruklamak olacaktı. Öfke ve utanç karışımı bir ifadeyle kimseyle göz teması kurmadan okula doğru yürümeye başladığımda arkamdan gelen tanıdık sesin adımı seslenmesi umurumda bile değildi.

"Effyyyy," diye bağırdığında aniden durup "Ne var Melek!" diyerek ona dönünce nefes nefese olduğu yerde durdu.

"Sonunda durdun be kızım. Of. Köşe başından beri sana yetişmeye çalışıyorum."

"Herkes dinlemiş Melek. O gerizekâlı programı herkes dinlemiş."

"Sana açıklamaya çalıştım ama sen dinl–" derken yine sözünü keserek "Nerede o?" dedim öfkeyle.

"Emir mi?"

"Eveeet! O ve o salak radyosu nerede?"

"Bodrum katında ama oraya o istemediği sürece kimse giremez," demesiyle arkamı dönüp insanlara çarparak koşar adım okula girerken kimse umurumda değildi. Görmem gereken çok önemli bir hesabım vardı!

★ ★

Merdivenlerden üçer beşer indikten sonra karşıma çıkan kapıyı kırmak istercesine yumruklarken, biraz daha açılmazsa elimi kıracağıma yemin edebilirdim.

"Emir! Oradasın biliyorum aç şu lanet kapıyı!"

Kapı açılmadığı gibi içeriden en ufak bir tıkırtı bile gelmiyordu.

"Emiiiiiiirrrrrrrrrr!" diye boğazım yırtılana kadar bağırırken arkamdan gelen sesle irkilerek aniden geriye döndüm. "Efendim Effy?" Emir'in yüzündeki tarifsiz mutluluk daha çok sinirlenmeme neden oluyor, "Kapımı

kırmaya çalışmana gerek yoktu. İçeride olsam bir tıklatmanla açardım," diyerek merdivenlerden inerken burnumdan soluyordum.

"Sen ne kadar şerefsiz, ne kadar hay–"

"Hey hey hey... Yavaş ol bakalım."

"Benim hayatımı haber yapma yetkisini sana kim verdi?"

"Ben!" diyerek radyonun kapısını açtıktan sonra, içeri geçip başıyla içeri geçmemi emretti. Küstah!

"Sen tanımadığın biri hakkında böyle ileri geri nasıl konuşabilirsin? O dediklerin... İğrenç!"

"Seni tanımadığımı nereden biliyorsun?" diyerek kollarını önünde birleştirince afalladım. Beni nasıl tanıyabilirdi ki? Beni tanıyan herkesten uzaktım ve Önder haricinde kimseyle görüşmemiştim. Benim kim olduğumu bilen tek kişi müdürdü. Acaba Emir, müdürün akrabası mıydı?

"Blöf yapıyorsun," diyerek kollarımı önümde birleştirirken yüzündeki o kendinden emin duruş silinip "Blöf mü?" diye sordu. "Evet. Ya tutarsa diye..." Emir tek kaşını kaldırarak sandalyesine oturup masaya doğru kendini çekerken, etrafı hızlıca kolaçan ettim. Şu anda ona sinirli olmasam belki de bu odaya hayran bile kalabilirdim ama konumuz radyosunu nasıl döşediği değil, buradan söyledikleriydi. Emir hızlı bir şekilde bilgisayardan birkaç dosyayı açtıktan sonra konuşmaya başladı.

"Elif Sancak. Meşhur Sancakların biricik kızı..." Emir bir şey göstermek ister gibi bilgisayarın önünden çekilince yavaşça yürüyüp ekranda duran fotoğrafa baktım. "Nasıl?"

"Gördün mü bak! Aynı dilden konuşmaya başladık. Bu müdürün odasına giden koridordan bir görüntü. Okulun her yerinde kamera bulunuyor... Tüm okulun kontrolünde olduğunu sanıyor ama kendi odasında bile gizli ka-

mera olduğunun farkında olmayacak kadar salak," deyip kahkaha attığında, derin bir nefes aldım. Demek okuldaki her şeyden bu şekilde haberi oluyordu. Müdürün odasının kayıtlarını açarken, kalbimin sıkıştığını hissettim. Oradaki her konuşmayı dinleyebiliyor muydu yani? "Okula otuz tane pahalı bilgisayar bağışı yapan biri olmasaydı, dikkatimi çekmezdi bu görüntüler aslında. Böyle bir okula bunu kim neden yapsın ki? Yine de senden şüphe etmemiştim çünkü kayıtlarda yüzünüz pek belli olmuyordu. Ama arkadaşın ultra lüks arabasıyla gelip plakasıyla kendini deşifre edince işin rengi değişti."

"Yalan söylüyorsun," diyerek soğuk kanlılığımı korurken Emir birkaç tuşa basıp dünkü görüntülerimizi ekrana getirdi.

"Önder Gezer. Türkiye'deki en önemli okul zinciri Gezer Kolejlerinin sahibinin oğlu. Çocukluk arkadaşın, hem de ana okulundan beri. Buraya gelene kadar yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmiyormuş. Hoş akşam da beraberdiniz. Arabası Porsche Panamera. Seninkinin beyazı. Plakası 34 OG–"

"Yeter!" diyerek Emir'i sandalyesinde kendime doğru çevirirken "Bunların hepsini kamera kayıtlarından öğrenmiş olman imkânsız ama umurumda değil. Benden ne istiyorsun?"

"Senden ne mi istiyorum?" diyerek kahkaha attığında yavaşça yumruğumu sıktım. Şu anda bu yumruğu yüzüne geçirmek için neler vermezdim.

"Evet. Para mı, araba mı, ev mi? Susmak için ne istiyorsun?" diye bağırdığımda Emir'in gülümsemesi yüzünden silinirken "Gerçekten oradan böyle şeylere ihtiyacı olan biri gibi mi duruyorum ben?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Ne istiyorsun? Tebrik mi? Aferin her şeyi öğrenmişsin. Bravo!. Tamam tebriğini aldın. Artık beni ve hayatımı rahat bırakabilirsin."

"Yok öyle bir dünya," dedi gülerek.

"Neden bildiğin her şeyi insanlara aktarma konusunda bu kadar cömertsin. Sır saklayamıyor musun?"

"Sen ne saklıyorsun Effy?" dediğinde bir an afallarken "Aha!" dedi eliyle yüzümü işaret ederek. "Gördüğün üzere her şeyini bilmiyorum ve kafamdaki soru işaretlerine bildiklerim yetmiyor. Gizemlisin Effy ve bu herkesin dikkatini çekti. Ben sana iyilik yapıyorum."

"Hah! İyilik mi? Sen buna iyilik mi diyorsun?"

"Sen nasıl dersen de. Dünkü zengin arkadaşından sonra koridorların tek konusu oldun. Sana neler yakıştırdıklarını duysan dudağın uçuklar. Ben sana herkesin ağzını kapatma şansı veriyorum," deyip sandalyesine yaslanarak, bacak bacak üstüne attı.

"Kimin ne düşündüğünün umrumda olduğunu mu sanıyorsun? Gerçek beni tanıyacaklarına istediklerini düşünmeleri daha iyi. Üzgünüm ama o programa katılmayacağım. Sen de elindekilerle yetinmeyi öğreneceksin. İyi günler" diyerek arkamı dönüp radyodan çıkıyordum ki, Emir'in kurduğu cümleyle donup kaldım.

"Seni orospu olarak görüyorlar. Zengin adamlarla yatıp para kazanan bir..."

Bana böyle bir şeyi yalnızca Emir yakıştırmıyor muydu yani? Gözlerimden ateş saçarak arkamı döndüğümde Emir sandalyesinde doğrulup "Bugün neden o şekilde cümle kurduğumu sanıyorsun. Onların hiçbiri benim düşüncelerim değildi. Sadece dikkatlerini çekecek sihirli cümleleri kurmam gerekiyordu ve bingo! Mesaj kutuma yığılan mesajları görsen gözlerine inanamazsın. İnsanlar seni deli gibi merak ediyor. İşte sana fırsat. İster programa çık ve o saklamak istediğin hayatı kendince açıkla, istersen de dön arkanı git, insanlar sana orospu gözüyle bakmaya devam etsin. Seçim senin," dedi.

Emir'in teklifi karşısında daha çok öfkelenirken "Haa, ilk seçeneği tercih edeceksen, yalanına ortak olacağım için bana öncesinde her şeyi anlatmak zorundasın," dediğinde elimin kolumun boşaldığını hissettim. "İki ucu boklu değnek" tam anlamıyla şu andaki durumum için söylenebilirdi. Ya hayatımdaki en iğrenç tecrübeme rağmen para karşılığı bu işi yaptığımı söyleyen dedikodulara göz yumacaktım ya da başıma gelenleri bir yabancıya anlatıp, bir yalanla tüm dedikodulara son verecektim. Düşünceler beynimde dolaşırken gözlerimin su koyverdiğini yanaklarımdan süzülen birkaç yaşla anladım.

"Hey hey hey sakın ağlayayım deme. Gerekirse bir şey anlatma ben de seninle ilgili programda sorulara birşeyler uydurayım ama lütfen ağlama."

Başımı kaldırıp Emir'e baktığımda az önceki kendini beğenmiş edasından eser kalmadığını görünce titrek bir soluk alıp ellerimle yanaklarımdan süzülen yaşları sildim.

"İyi misin kötü mü anlamıyorum."

"Kötüden kastın meraklı olmamsa... Elimde değil," dediğinde "Neden?" diye sorunca "Merak ediyorum işte. Huyum kurusun," dedi. Şaşkınlık dolu bir kahkaha sonucunda "İnşallah," diye cevap verdim. Emir de kahkaha atıp dolaptan bir şişe su uzattı. "İki şişe mi borcum olsun?" deyip suya uzanırken "Bu, şirketten," demesiyle burukça güldüm. "Sadece kafamda oturmayan şeyler var Effy ve inan bana öğrenmedikçe rahat edemeyeceğim."

Şimdi ne yapmalıydım? Birini seçmekten başka şansımda yoktu. Emir'e ne kadar güvenebilirdim. İki kötü seçenekten birini kabul ettim.

"Tamam."

Emir "Anlamadım?" diyerek bana dönerken, yüzünün aldığı şekle bir kez daha kahkaha atmak istedim. Duyacakları onda bu kadar mı heyecan yaratıyordu? "Sana

merak ettiğin her şeyi anlatacağım ama aramızda kalacak. Programda da, az önce söylediğin gibi bir şeyler uydurarak insanların dikkatini benim üzerimden çekeceksin," dediğimde Emir yumruğunu sıkıp "Yes be!" derken "Umarım güvenimi boşa çıkarmazsın." dedim dudağımı yamultarak.

"Yemin ederim her şey istediğin gibi olacak. Yeter ki soru işaretlerimi nokta yapalım."

Ayağa kalktığımda şişeyi sallayarak "Su için teşekkürler." deyince "Asıl ben teşekkür ederim," dedi. "Kaçta buluşuyoruz?"

"Radyo programı akşam yedide ama okul çıkışı buluşup her şeyi konuşalım sonra da insanlara ne uyduracağımıza karar veririz."

★ ★

Tüm gün boyunca bütün okulun –evet öğrenci, öğretmen, hademe, müdür ve yardımcısı– gözleri üzerimdeyken *'hadi ama hepinizin radyoyu dinlediğine inanamıyorum'* dememek için kendimi zor tutuyordum. Hoş onların da kendilerince haklı sebepleri vardı. Emir bu kadar meraklıyken onlardan birini kurban seçmesi an meselesiydi. Sanırım bu okulda okuyacaksam ya hep tetikte olmalıydım ya da Emir'le kanka...

Melek, gün içinde her şey normalmiş gibi davranmaya çalışsa da onun da akşamki programı heyecanla beklediğini biliyordum. Sonuçta Emir'in kız versyonu gibiydi ve bana cesaret edip soramadıklarını radyo vasıtasıyla öğrenecekti.

Son zil çaldığında ayaklarım geri geri gitse de bodrum kata indim. Emir sırtını kapıya dönmüş, bilgisayarda bir şeyler yapıyordu. Geldiğimi belli etmek için boğazımı temizlememle bana doğru dönüp ayağa kalktı.

"Hele şükür gelebildin. Ben de program için son hazırlıkları yapıyordum. Daha programa iki buçuk saat var. Bir şeyler yerken konuşuruz diye düşündüm. Hadi çıkalım," Okulun yakınındaki bir kafeye beni sürükledikten sonra "Yemekleri güzeldir," deyince omuz silkip "Fark etmez," diyerek kafeye girdim. Siparişleri verdikten sonra Emir meraklı gözlerle bana bakarken, kapıdan girenleri görünce elim istemeden boğazıma gitti.

"Ne oldu?" diyerek nereye bakhğımı anlamak için kafasını arkaya çevirince "Yok artık, Demir'lerin burada ne işi var?" dedi bana dönerek. Gözlerimi Demir ve yanındaki arkadaşlarından ayıramazken, Emir "Neden suratının bu hali aldığını bilmiyorum ama rahatsız olduysan başka bir yere gidebiliriz," dedi.

'Evet evet lütfen başka yere gidelim, nefes alamayacak kadar tedirgin ediyorlar beni.' demek istesem de sadece "Ne varmış yüzümün halinde? Ayrıca neden rahatsız olayım. Burası iyi," dedim elimi boğazımdan çekerken. "Rahatlıkla Cem Yılmaz'ın 'Senin yüzüne ne olmuş?' esprisini yapabileceğim bir rengin var şu anda ama neyse," dediğinde ona zorla gülümsedim.

"Boşver şimdi yüzümü. Hadi ne sorcaksan sor, bitsin şu işkence."

"Pekalaaa... Neden bizim okula geldin?"

"Yeni bir başlangıç için."

"Neden yeni bir başlangıç yapmak istedin?"

"Eskiyi unutmak için."

"Unutmak istediğin şeyler neler?"

"Hatırlamak istemediğim şeyler," dediğimde, Emir derin bir soluk verdi. "Böyle konuşman daha fazla merak uyandırmaktan başka işe yaramıyor Effy."

Siparişlerimiz geldiğinde garson gidene kadar konuşmadık.

"Anlatacağım ama sözümü kesmeyeceksin sonra ne istersen sor. İnan bunları dile getirmek benim için çok zor ve konsantrasyonumu bozmamalısın," dediğimde, başını sallayıp gözlerimin içine merakla bakınca derin bir soluk alıp konuşmaya başladım.

"Evet, ben Elif Sancak'ım. Sancakların tek kızıyım dediğin gibi. En yakın arkadaşım Önder. Anaokulundan bu yana hiç ayrılmadık. Kardeşten de ötedir Önder benim için. Bu zamana kadar hiç ilişkim olmadı ama dışarıdan bakan biri eminim tam tersini düşünüyordur. İlk kez Yusuf adında bir çocuktan hoşlandım. Üç sene bu durumu içimde sakladım. Önder hariç kimse bilmiyordu," deyip kolamdan bir yudum aldıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Yusuf'un sorunları vardı, ben de ona yardım etmek için uğraşıp durdum. Duvarlarını az da olsa yıktım. Beni sevebileceğini düşündüm. O geceye kadar..." Derin derin nefes alırken göz yaşlarımı yerinde tutmaya çalışıyordum. Emir merakla devam etmemi bekliyordu. 'Anlatmasam mı?' diye düşünürken kaçınılmaz bir yola girdiğimi Emir'in "Eee noldu o gece?" diye sormasıyla anlamış oldum. "Üç ay önce arkadaşlarımla uzun zaman önce planladığımız partiyi gerçekleştirdik. Deli gibi içiyor, eğleniyorduk. Ben Yusuf'la yakınlaşmaya çalışıyordum. O da bana karşılık veriyordu. Bir ara nefes almak için dışarı çıktık. Biraz konuştuk, sarıldık, beni öptü. Heyecandan kalbim yerinden çıkıcak sanmıştım. İlk öpüşme tecrübesi, bilirsin... Beni tekrar öpeceğini düşünüp heyecanlanırken beş tane serserinin bize doğru gülerek geldiğini gördük. Tedirgin olmuştum. İçeri girmek için hamle yaptığımda Yusuf bileğimi yakaladı ve beklememi söyledi. Serseriler Yusuf'la laf dalaşına girip benimle ilgili iğrenç fikirlerini anlatıyorlardı. Sarhoş oldukları her hallerinden belliydi. Ben Yusuf'u tutuyor, içeri girmek için ısrar ediyordum

ama o beni dinlemiyordu. Biri Yusuf'un yakasından tutup yumruk atmak için hamle yaptığında, Yusuf 'Kız sizin olabilir bana dokunmayın,' diyerek bir şekilde ellerinden kurtulup kaçtı. Ne yapacağımı bilmez halde olduğum yerde kalakaldım. Yusuf beni bırakıp kaçmıştı. Hoşlandığım çocuk, şerefsizin önde gideniymiş meğer. Titriyordum. Hem korkudan hem hayal kırıklığından. Serseriler artık etrafımdaydılar. Ufak saldırılarımla boşluklarını bulup kaçtım. Tam içeri girecekken ensemde bir sızı hissettim ve sonra soğuk bir zemin. Gözlerim kararmıştı."

Gözyaşlarımı serbest bıraktığımda Emir bir eli ağzında dehşetle bana bakarken diğer eliyle elime dokundu. "Ben... Ben böyle bir şey düşünmemiştim. Çok çok üzgünüm Effy. İstersen devam etmeyebilirsin." Başımı iki yana sallayıp "Ara ara kendime gelip gözlerimi araladığımı hatırlıyorum. Yüzlerini hatırlamıyorum ama üzerimdeki baskıyı ve bacaklarımın arasındaki sızıyı belli belirsiz hatırlıyorum. Ama kokularını... Alkolle karışmış kokularını şu anda bile aklımdan çıkaramıyorum. Son bayılmamın ardından gözlerimi araladığımda birinin bağırdığını duydum. Üzerime bir şeyler örtüldüğünü, koşan ayak seslerini hatırlıyorum en son... Sonra ambulanslar, çığlıklar... Önder'in elleri..." diyerek ağlamaya devam ederken Emir'in acıyarak bana bakmasıyla "Öyle bakmayı kes!" diye tısladım. Avazım çıktığı kadar bağırmak isterken nasıl olup da kısık konuşabildiğime şaşırıyordum. "İşte bu bakışlara maruz kalmamak için, sahip olduğum her şeyden vazgeçtim. Yeni bir başlangıç yapmak için beni tanımayan insanların olduğu bir semte geldim. Bu okulu tercih ettim. Bu bakışlar, dedikodular olmadan hayatımı sürdürmek istedim," derken hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Etraftakilerin bana baktığını hissediyordum. Özellikle Demir'in baktığına emindim ama bu umurum-

da bile değildi. Sırrımı tanımadığım birine anlatmıştım ve şu anda kendimi savunmasız hissediyordum. Emir duydukları karşısında afallamıştı "Çok özür dilerim Effy. Çok özür dilerim... Ağlama lütfen," derken hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyordum. "Peki yakalandılar mı?" diye sorduğunda masadaki peçeteyi alıp gözlerimin altını silip başımı iki yana salladım.

"Hayır. Aylardır aranıyorlar ama bütün deliller yok olmuş... Hiçbir yerde yoklar." Ben burnumu çekip toparlanmaya çalışırken Emir'in suratındaki ifadeden bir şeyler düşündüğünü anlamıştım.

"İşte Effy'nin hayatı. Merak ettiğin başka bir şey varsa sor hadi. Sonra da kapatıp unutalım bu konuyu, eğer hâlâ dinleyicilerine beni malzeme etmek istemiyorsan..."

"Asla" deyip derin bir nefes aldıktan sonra "Bunlar benimle mezara gidecek. Asla kimseye anlatmayacağım. Söz veriyorum," dedi ciddi bir ifadeyle. Emir'i tanımıyordum. Ama güvenmek istiyordum. Tekrar birine güvenebilmek istiyordum. Emir sıcak bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra masaya göz gezdirip derin bir soluk aldı.

"E biz bunları unuttuk... Of soğumuşlardır da... Neyse hadi yemeğini ye. Sonra da programda nasıl bir kurgu yapacağımızı düşünelim."

★ ★

Radyoya geri döndüğümüzde planladığımız şekilde kurgumuzu tekrardan gözden geçirdik. Saat yediyi gösterdiğinde Emir yayına girdi...

"İyi akşamlar gençlik... Radyonuzun sesini arttırma zamanı geldi. Çünkü tatlı belanız Emir yayında. Size özel ve güzel konuğumu tanıştırmadan önce biraz havaya girelim ne dersiniz? Evet dediğinizi duyar gibiyim... O zaman sizin için gelsin Miley Cyrus– Wrecking Ball."

Şarkı çalarken Emir beni rahatlatmak istercesine gülümsedikten sonra bilgisayarda bir şeylerle uğraşmaya başladı. Miley son cümlelerini söylediğinde keşke hiç bitmese diye düşündüğüm şarkı maalesef sona ermiş ve Emir yayına girmişti.

"O yeah! Şu anda gözlerimi kapatıyorum ve havaya girmiş çılgın bir gençlik görüyorum... Doğru mu?" derken birkaç butona basıp "Evet," sesini yayına verdikten sonra "Ve işte tüm gün bekleyip, sorularınızla beni mesaj yağmuruna tuttuğunuz konuğum... Yeni Kız! Hoş geldin Effy," dedi bana bakıp içtenlikle gülümseyerek.

"Hoş buldum sanırım."

"Okulumuzu nasıl buldun bakalım?" derken elini uzatınca bana güç vermek istediğini anlayarak elini tuttum ve sıkıca kavradım.

"Fena sayılmaz, gibi... Yorum yapmak için erken olsa da ilk izlenimim gayet iyi."

"Seni aramızda görmek güzel Effy. Şimdi sana gelen sorularla dinleyicilerin merakını azaltmaya ne dersin?"

"Olur."

"Eveeet ilk soru... Adın Effy mi? Yurt dışından mı geldin?"

"Sanırım bu en çok duyduğum soru... Hayır. Adım Elif. Effy, arkadaşlarımın taktığı bir lakap bu. Kendi adımdan daha çok seviyorum, bu yüzden Effy tercihimdir. Ve yurt dışından değil Ankara'dan geldim."

"O zaman ikinci soru... Neden bizim okulu tercih ettin? Kıyafetlerinden özel okula gidebileceğin belli oluyor. Ups bunu kesin bir kız sormuştur. Biz erkekler bu kadar dikkatli değiliz," deyip kahkaha atarken ben de karşılık vererek "Aynı formaları giyerken bu kanıya nasıl vardığınızı merak ediyorum ama malesef zengin değilim. Ailemin

bütçesi beni özel okula gönderecek güçte değil," deyip Emir'e göz kırptım.

"Sıradaki sorumuz ve herkesin merak ettiği; dünkü lüks arabalı çocuğu bize açıkla bakalım," dediğinde derin bir nefes alarak konuşmaya başladım. "O, ailemin yanında çalıştığı kişinin oğlu. Babam bana bir şeyler göndermiş. Sağolsun 'ben götürürüm' demiş o da. Ben de karşımda görünce çok şaşırdım. Çünkü tam bir zengin piçidir," derken içimden 'Önder affet beni' diye geçirdim. Emir dudaklarını gülmemek için birbirine bastırırken kaşlarımı çatıp elini sıkınca ne dediğimi anlamış gibi başını sallayıp boğazını temizledi.

"O zaman zengin adamlarla birlikte olan biri değilsin."

"Cidden dışarıdan öyle mi görünüyorum. Bu iğrenç," deyip kahkaha atarken "Ultra iğrenç!" dedi Emir.

"Pekâla... Sıradaki sorumuz... 'Okuldan kiminle tartışmak istemezdin?' Bu nasıl bir soru? herkes bunun cevabını bilir."

"Bilmem hiç düşünmemiştim..."

"Korktuğun biri yok mu?"

"Yok."

"Demir ve çetesi bile mi?"

"Korkmalı mıyım?"

"Herkes onlardan korkar..."

"Bu yüzden korkutucu olduklarını düşünüyorlar ya. Kulaktan kulağa yayılan haberlerle..."

"Uuuu... Meydan okuma sezdim. Şimdi seni korumam gerekecek."

"Saçmalama, eminim ki haksız yere kimseye saldırmıyorlardır."

Düşündüğümün aksine program çok eğlenceli geçmişti. Emir dediği gibi başta azıcıkta olsa geçmişi sormuş sonra başka konular açarak insanları benden ve geçmi-

şimden uzak tutmuştu. Parça seçimlerini bana bırakıp, kahkahâlârla güldüğümüz fıkralar anlatmış ve üç saatlik programı bitirmiştik. "Eveet programı kimler dinlediyse yarın kırmızı kurdeleleri yakanızda istiyorumm iyi akşamlar gençleer."

"İyi misin?"

"Bomba gibiyim!"

"Bugün yaşattıklarım için çok özür dilerim."

"Beni zor durumda bırakmadığın için teşekkür ederim."

Sanırım yeni hayatımın ilk sırdaşını ve dostunu ediniyordum.

★ ★

Sabah sabah telefon çalmasından daha çok nefret ettiğim bir şey de ısrarla çalmasıydı. Gözlerimi açmadan telefonu el yordamıyla bulup, kulağıma götürdüm.

"Efendim."

"Zengin piç ha?"

"Ha... Önder? Sabah sabah noldu ya?"

"Bana piç demeni, hele de bütün insanların önünde bunu söylemenin bir açıklaması olmalı?"

"Ne zaman? Ben sana piç dem...- Kahretsin radyoyu mu dinledin?"

"Evet canım. Geçen akşam frekansı sen vermiştin hatırlarsan. Bunları duymam için miydi?"

"Önder'im yemin ederim düşündüğün gibi değil. Açıklayacağım ama yüz yüzeyken. Akşama bana gel. Ama gelene kadar kin besleme n'olur."

"Bakacağız... Neyse görüşürüz."

"Seni seviyorum öptüüüm."

Telefonun kapanma sesiyle alnımı döverken içimden bildiğim bütün küfürleri kendim için sıralıyordum. Nasıl olur da Önder'e radyonun frekansını verdiğimi unuturum.

Hadi unuttum diyelim neden çocuğa 'zengin piçi' diyerek hakaret ediyorum ki. Of ya! Dünkü olanlardan sonra akıl mı kaldı sanki bende. Ne derse ne yaparsa müstehak sana. Hızlı bir şekilde hazırlanıp her zamanki gibi kahvaltı için bir elma alarak evden çıktım. Hava çok güzeldi, okul çok yakındı ama ben arabamı ve motorumu çok özlemiştim. En azından motorum olsaydı diye düşünürken telefonumun mesaj sinyalini duydum.

Gönderen: Babam

"Araba kuralı hâlâ geçerli ama motorunu sana gönderiyorum. Dikkatli ol kızım. Artık senin arkanı toplayacak bir baban yok yanında. Yeni bir yaşam kurmayı tercih ettiysen, sonuçlarını kendin göğüslemelisin. Seni seviyorum güzeller güzelim."

Mesajı gördüğüm an kendi çapımda sevinç dansı yaparak yürümeye başladım. Resmen motoruma kavuşacaktım. Sanırım beni diğer kızlardan ayıran da bu hız tutkum ve iyi sürücü olmamdı. "Allah'ım çok mutluyum, bugün moralimi kimse bozamaz," diye düşünmem okulun bahçesindeki kırmızı kurdeleli kalabalığı görünceye kadar sürdü. Tamam insanların benim hakkımdaki düşüncelerini bir nebze de olsa değiştirmiştim belki ama Demir ve çetesine de meydan okumuştum. Neyin kafasındaysam, her zaman uzak dur denilen şeylerin dibinde bitiyordum. Ah Effy ah. Yağmurdan kaçarken doluya tutulacaksın haberin yok.

Bahçedeki bakışları umursamadan hızla sınıfa çıktığımda Demir'in daha gelmemiş olması biraz da olsa içimi rahatlattı. Melek'in beni gördüğü an koşarak yanıma gelmesi, söylediğim yalanı devam ettirmem gerektiğini hatırlatıyordu.

"İnanmıyorum kızım sana. Program harikaydı. Demek ailenin yanında çalıştığı çocuk o... Neyse ki insanlar dedikoduları dallandırmadan her şeyi senin ağzından duydular." İçim içimi kavururken zorla gülümseyerek sırama oturunca Melek hızla yanıma oturup sesini alçalttı.

"Ve sen deli misin. Resmen 'Demir ve çetesinden korkmuyorum' dedin. Herkes onlardan korkar. Sen neden uyuyan devi uyandırıyorsun?!"

"Belki dinlememiştir."

"Emir, Demir'den habersiz asla prog–" derken gözlerim sınıfa giren Demir ve Esra'ya takıldı. Esra yakasındaki beyaz kurdelayı onur nişanı gibi yakasında taşıyorak bana bakıyordu. Demir'in yakasında kurdela yoktu. Programı dinlememiş miydi? Hoş onun gibi biri programı dinlese de kurdela takmazdı. Melek "Görüşürüz," diyerek korku dolu bir ifadeyle yanımdan kalktı. Demir'in her bir adımında kalbim bir tık daha hızlı atarken delici bakışları umurumda bile değildi. Ondan korkmuyordum. Şu anda kalbimin delicesine çarpmasına neden olan şey beni nefessiz bırakan kokusuydu. Demir yanıma oturup ellerini sıranın üzerinde birleştirdiğinde öğretmen de sınıfa girmişti.

"Günaydın çocuklar. Bugün size ödev konularınızı vereceğim ve bunun için dörder kişilik gruplar oluşturmanızı istiyorum. Dönem sonu notunuzun yüzde ellisini bu ödevler etkileyecek unutmayın."

Sınıf uğultuyla grup arkadaşlarını belirlerken Melek'in 'beraberiz, aksini düşünme bile' diyen bakışları altında, diğer iki kişinin kim olacağını hesaplamaya çalışarak sınıfı gözden geçirmeye başladım.

"Evet kimler kaldı. Melek, Elif... Demir ve Esra... Siz de bir grupsunuz. Konunuz..." dedi. Gerisini dinleyemedim. Benimle muhattap olma gereği bile duymayan biriyle bel-

ki de her okul çıkışında toplanıp ödev yapacaktım ve aynı kişiye dün akşam meydan okumuştum. Azrailimle konuşmadan anlaşabilir miydik? Ben tüm bunları düşünürken Demir kâğıda birşeyler yazıp, elinin tersiyle kâğıdı önüme itti.

"İlahi adalet ha?"

Şaşkınlıkla bir kâğıda bir Demir'e bakarken onun da programı dinlediğini anlamış oldum. Zilin çalmasıyla bana bakmadan ayaklanan Demir'in yerine Melek hızla oturdu. "Bu ne?" diyerek elimdeki kâğıdı aldığında gözleri kocaman oldu. "Sıçtık!" diye fısıldadı. Meleğin ağzından ilk kez böyle bir söz duyuyordum. "Bak istersen ödevi ikimiz yapalım. Onların adını yazarız. Böylece birlikte yapmamıza gerek kalmaz." Melek'in mantıklı düşüncesini hemen onaylayıp ayağa kalkarken "Nereye?" diye sorunca "Fikrini söylemeye. Hadi." diyerek Melek'i çekiştirerek koşar adım sınıftan çıktık. Bahçeye çıktığımızda Demir ve Esra'nın her zamanki köşelerine yürüdüklerini görünce derin bir nefes alıp adımlarımı hızlandırdım. Seslenmemiş olmama rağmen Esra'nın aniden durup arkasını dönmesiyle Melek'le olduğumuz yerde dururken "Bizi mi takip ediyorsunuz?" diye sordu küstah bir şekilde. "Demir ve sana bir şey söyleyecektik," dedim. Demir birden yürümeyi kesip bize doğru dönerken Esra, "Ne söyleyecektiniz?" diye sordu.

Melek bana güç verircesine kolupa yapışmıştı ki ben de repliğimi atıverdim ortaya. "Siz hiç yorulmayın. Ödevi biz yaparız. Sonra da hepimizin adını yazarız. Biter gider."

Esra memnun bir ifadeyle "Olur," derken, Demir "Olmaz!" diye bağırdı.

"Ne güzel uğraşmamıza gerek kalmayacak Demir, neden karşı çıkıyorsun ki?"

Demir gözlerinden ateşler saçarak "Ne zamandan beri

verdiğim kararları sorgular oldun Esra!" diye Esra'ya yöneldi. Esra ise Demir'e cevap verememenin öfkesiyle az ilerde otlayan çetenin yanına yürümeye başladı. Demir beni işaret ederek "O kadar kolay kurtulamazsın," diye kükedi. "Oldu o zaman, iyi günler," diyerek koşar adım oradan uzaklaştık.

Melek yine bana güç vermeye çalışıyordu. "Neyse en azından birlikteyiz Effy."

"En azından..."

★ ★

Günün son zili çalmış, okul bitmiş, araştırmayı yarına ertelemiştik. Bu demek oluyordu ki Demir'i daha fazla görmeyecektim. Güzel başlayan gün berbat geçtikten sonra güzel bitiyor, çünkü motorum geliyordu. Koşar adım girdiğim sokağımda kapının önünde gördüm onu ve çığlık atarak üstüne atladım. "Elif Hanım babanız dikkatli olmanızı söyledi," diyen adamı yeni fark ederken motorun üstünden kalkıp üzerimi düzelterek "Teşekkürler. Gidebilirsiniz," dedim resmi bir şekilde. Adam elindeki eşyaları verip arabasına binip uzaklaşırken "Çok özledim çok özledim... Bekle hemen geliyorum," diyerek torbaları alıp koşarak eve girdim. Formalarımdan kurtulup üzerime daha rahat bir şeyler giydikten sonra montumu ve kaskımı alarak evden çıkıp "Vallahi gerçek!" diyerek olduğum yerde tepindikten sonra hızla motora atlayıp yola koyuldum. Hız yapmayı seviyordum. Hız yaparken kendimi özgür hissediyorum.

Yüzümü rüzgâra vermiş ilerlerken motorsikletli bir grubun yanından geçtim. İçlerinden birinin beni geçmeye çalışmasından yarışmak istediğini anlayınca gazı kökledim. Birazcık eğlenmek için arayıp da bulamadığım fırsattı.

★ ★

Densizin biri benimle yarışmaya cesaret ediyordu. Onun şovlarına karşılık, hızımı arttırarak motorun önünü kaldırdım. Bir süre o şekilde kullanıp tekerlekleri zemine oturtunca gülümsedim. Motor yarışlarında derecem vardı ve kimsenin beni geçmesine seyirci kalamazdım. Çete bize yetişmeye çalışırken araçların arasından sağlı sollu geçip, densizle burun buruna giderek bir aracın ani sollamasıyla manevra yapıp emniyet şeridine daldım. Anlık yavaşlığımdan faydalanan piçin beni geçmesiyle gaza yüklenmem bir oldu, çetenin iyice geride kalmasını umursamıyordum. Gideceğimiz yeri biliyorlardı ve benim daha büyük bir problemim vardı. Kimse beni adamlarımın karşısında madara edemezdi. Bir kez daha motorun ön kısmını havaya kaldırıp hızlanırken diğerine tozumu yutturup "İşte bu kadar," diyerek araçların arasından rüzgâr gibi gitmeye devam ettim. Zafer benim diye düşünürken motorlu piçin yaptığı hareketleri görünce "hassiktir," diye fısıldadım. Böyle hareketlere benden başka kimse cesaret edemezdi, bu aptalı sırf bu cesaretinden dolayı tebrik edebilirdim. Gerçekten iyiydi ama bu beni geçmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Yanyana hızla ilerlerken arkamızda duyduğumuz siren sesiyle ikimiz de sözleşmiş gibi aynı anda farklı taraflara yöneldik. Neyse ki polisler piç kurusunun peşinden gitmeyi tercih etmişlerdi. Bana artistlik yapmasının cezasını kendi yöntemlerimle vermek isterdim ama bu seferlik yasalarla idare edebilirdim sanırım. Nasılsa plakası elimdeydi ve elbet tekrar karşılacaktık...

★ ★

Uzun bir uğraş sonucu polisleri atlatıp evin önüne geldiğimde içimdeki heyecan ve mutluluktan kahkaha atıyordum. Ne zamandır böyle bir aksiyon yaşamadım diye

düşünürken Önder'in arabasını evin önünde görünce sabahki konuşmamız aklıma geldi. Beni gördüğü an arabadan çıktı, motordan inip kaskımı çıkardım. Yavaş adımları, aramıza mesafe koymak istediğini belli ediyordu.

"Motoruna kavuşmuşsun."

"Evet. Çok Mutluyum, çok mutluyum. Çopçok mutluyum," derken gülümsemem bile onun suratındaki ifadesizliği değiştirmiyordu. Sanırım gerçekten bana kırılmıştı. "Çok açım. Ne olur yemek yemedim de ve kocaman pizza söyleyip tıka basa karnımızı doyuralım" dediğimde dudaklarında hafif bir tebessüm belirirken "Hiç sormayacağını sandım. Hadiiii" deyip kahkaha atınca koşar adım boynuna atladım.Önder'i kırmaktan nefret ediyordum. Hele de onun bana küs olduğunu düşünmek ölüm gibi geliyordu. Eve geçip üzerimi değiştirirken Önder de pizzaları sipariş ediyordu. Pizzalar gelene kadar neden öyle bir şey dediğimin açıklamasını yapmak için debelendim. Önder mutfaktan içecekleri getirirken sıcak pizzadan bir dilim alıp ağzımın yanmasını umursamadan ısırdım. Önder ise bir dilimin yarısını çoktan midesine indirmişti. "Yavaş ol. Yanacaksın."

"Açım ne yapayım... Neyse ne diyorduk. Aslında böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim ama yine de kırıldım. En azından haberim olsaydı. Neyse ya unutalım gitsin ama kafama takılan bir şey var. Hani geçmişini kimse bilmeyecekti. Yeni hayatının kurallarını bu kadar çabuk yıkacaksan neden yanımızdan ayrıldın ki!"

"Tüm okulun duyması yerine bir kişinin bilmesinin sorun olmayacağını düşündüm. Yoksa hâlâ kurallarım geçerli. Of onu bırak da ben bir salaklık yaptım. Yağmurdan kaçarken doluya tutuldum resmen. Okulun en belalı herifine meydan okudum," diyerek Demir'i anlatmaya

başladım. Önder, dolu ağzına rağmen uyarılarını ihmal etmedi. "Eh be kızım. Bir kere de dediğin lafları ölç tart... Neyse artık dönüşü olmaz, tükürdüğünü yalamayacağını da biliyoruz. Dikkatli ol. Eğer bahsettiğin gibi biriyse seni korkutmak için elinden geleni yapacaktır. En ufak bir şeyde de bana haber vermeyi sakın unutma."

"Annemler nasıl?"

"Herkese senin yurt dışında okuma kararı aldığını söylüyorlar. İnsanlar ne kadar inanıyor Allah bilir. Senin yokluğuna alışmak dışında iyiler."

"Çok özledim onları."

"Hâlâ geri dönebilirsin Effy."

"Olmaz... Bir gün döneceğim ama o gün bugün değil."

"Sanırım pek uzun sürmeyecek, yavaş yavaş kurallarını yıktığına göre."

"Öndeeerr!" dediğimde eliyle ağzını fermuar gibi yapıp kolasını alırken, fermuarı açıp kolayı içtikten sonra yine kapattı. "Şapşal," diyerek kahkaha attım. Önder saate bakıp ayaklanırken "Of geç olmuş güzellik, ben artık gideyim. Sen de dinlen belli ki bugün fazla yorulmuşsun ve lütfen o çocuğa karşı dikkatli ol!" diyerek burnumu sıktıktan sonra "Ha bir de motorla çok hız yapma" deyince "Ne zaman yaptığımı gördün?" diyerek kıkırdadım. Önder sıkıca sarılıp alnımı öperken "Seni çok seviyorum" diye fısıldadı. "Ben de seni çok seviyorum," dedim. Önder'i yolcu ettikten sonra gözüm motoruma takıldı. Birkaç saat önce benimle yarışan kişinin kim olduğunu düşünerek eve girdim. Her kimse gerçekten çok iyiydi ve elbet bir gün karşılaşacaktık.

★ ★

İlk kez alarm çalmadan uyanmanın mutluluğunu yaşadım. Dünkü motor turu sanırım tüm stresimi almıştı ve

bugün mükemmel bir gün olacaktı. Hızla hazırlanıp kendi yaptığım yamuk tostu vişne suyuyla birlikte mideme indirdikten sonra saate baktım. Dersin başlamasına bir saatten fazla süre vardı ve ben bu zamanı nasıl geçireceğimi adım gibi biliyordum. Çantamı ve kaskımı alıp evden çıktıktan sonra motora binip güzel bir sahil turu yaparken dersin başlamasına yirmi dakika kaldığını görünce gaza basıp okula doğru yola çıktım. Okulun sokağına geldiğimde dünkü motorlu gruba benzeyen kişilerin okulun otoparkına girdiğini görünce yavaşça durup, nefes almak için kaskı çıkardım. Gerçekten onlar mıydı? Onlarsa okulda ne işleri vardı. *'Beni mi arıyorlar'* diye düşünürken *'Saçmalama Effy'* diyerek kendi hayal gücüme güldüm. Belli ki bizim okulda okuyorlardı ve ben onları daha önceden fark etmemiştim. Böyle bir grup nasıl dikkatimden kaçmıştı ki. Elimle alnıma vurup "Salak," diye fısıldadıktan sonra derin bir nefes alıp kaskımı başıma geçirdim. Madem bizim okulda okuyorlar dünkü şovumu devam ettirmeliyim diye düşünürken hızlanarak otoparka girdikten sonra patinaj çekerek artistik bir dönüş yapıp tek ayağımı asfalt zemine bastım. Bütün gözler üzerime toplanırken, benim gözlerim dün yarıştığım motorun yanında duran Demir'deydi. Fazla mı abartmıştım acaba?

Etraftaki meraklı kızları gördüğümde bana takacakları lakabı duyar gibiydim. "Erkek Fatma". Kaskın içinden can sıkıntısıyla onları izlerken hepsinin bu saçma merakı sinirlerimi bozuyordu. Özellikle Demir, kim olduğumu çözmeye çalışıyordu. "Şov devam etmeli," diye düşünerek motordan artistik bir iniş yaptıktan sonra çaktırmadan mini olan eteğimi düzelttim. Erkeklerin keyifle gülümsemesini umursamadan başımı öne eğerek kaskı çıkardıktan sonra kaskı kolumun altına aldım. Uzun dalgalı saçlarımı boşta kalan elimle karıştırıp düzelttim. Başta Demir ve çetesi olmak üzere yanındaki ve çevredeki insanların şaşkın

bakışlarına, tatlı ama umursamaz bir edayla gülümsedikten sonra Demir'le göz göze gelip tek ayağımın üzerinde arkamı döndüm ve cat walk yürüyüşünün kralını yaparak okula doğru ilerledim. Konu seksilik olduğunda istediğim zaman elime kimse su dökemezdi. Az önceki hareketimle Demir'in fazlasıyla canını sıktığıma emindim. Sonuçta onunla yarışan ve onu geçen bir kızdı. Hem de ona ikinci kez meydan okuyan bir kız.

★ ★

Otoparkın girişinden gelen sese bakarken, motorlu birinin muhteşem dönüşü şaşırmama neden olmuştu. Plakasını gördüğümde dün yarıştığım densizin bizim okulda okuduğuna mı yoksa bu kişinin bir kız olduğuna mı şaşırmalıydım bilmiyordum. Çetenin, içlerinden 'Abi sana şov yapan bir kızmış,' dediklerini duyar gibiydim.

"Önünüze dönmezseniz bir daha önünüzü göremezsiniz," diye uyardığımda, bakışlarını motorcu kıza çeviririlerken, Esra ve kızlar kendi aralarında fısıldaşmaya başlamıştı bile. 'Kim bu?' diye gözlerimi motorlu kızdan ayırmadım. Usta bir şekilde motordan inmesiyle Cem "O ne inişti o," deyince Anıl "Helal olsun lan kıza," dedi.

"Uzatmayın."

Kız kaskını çıkarıp saçlarını savurarak bize doğru baktığında yüzümdeki ifadesizliği korumak için büyük bir gayret sarfediyordum. Dün benimle kapışan, bugün beni çetemin önünde rezil eden kişi bizim Yeni miydi? Bana bakarak gülümsemesiyle yumruğumu yavaşça sıkarken arkasını dönüp, gıcık olmasam seksi gelecek bir edayla yürümeye başladığında benimle alay ettiği her anı ona fazlasıyla ödeteceğime yemin ettim.

Cem "Abi hatun taşşşşş," diye bağırırken tam ağzımı aralamıştım ki Burak "Cool baby," dedi dudağını ısırarak.

"Bence sadece kendini beğenmiş" diyen Esra'ya, Ceren "Bence deeeee," diye destek çıkınca Bora "Keşke siz de biraz kendinizi beğenseniz o zaman," deyince başımı gülümseyerek iki yana salladım. Bora'yla ikiz olsak ancak bu kadar benzerdik.

Esra adımlarını hızlandırarak koluma girdi. Tek kaşımı kaldırıp önce koluma sonra Esra'ya baktığımda "Biliyorsun ayağımı burktum hâlâ ağrıyor. Lütfen," deyince, bıkkınlıkla ofladım. Vicdanımdan nefret ediyordum. Kulüpteyken benim yüzümden ayağını burkup bana suçluluk hissettirdiği için Esra'dan daha çok nefret ediyordum. Okula girip merdivenlerden tırmandıktan sonra bizimkilerin sesinin kesildiğini duyunca, olduğum yerde durup yavaşça arkamı döndüm. Hepsinin iştahla bizim sınıfın olduğu yere baktığını görünce önüme dönerek nereye baktıklarını anlamaya çalıştım, sınıfın önünde duran Yeni'nin sarışın bir kızla konuştuğunu gördüm.

"Hayırdır gençler bölüm mü değiştirmeye karar verdiniz?" dediğinde ilk kez Esra'ya katılarak arkamı dönüp bizimkilere bakmaya başladım.

"Valla bu kız için sınıf bile atlarım."

"Şaka yapıyor olmalısın Kaan. Alt tarafı motor kullanıyor. Bence çok erkekçe."

Kaan "Ama ne kullanmak... İnsanın motor olası geliyor," diye cevap verdiğinde Esra kolumdan çıkıp Ceren'in koluna girerek hızla sınıfa doğru yürümeye başladı. Bir an Kaan'a beni Esra yapışığından kurtardığı için teşekkür edecektim ama o an şu an değildi.

"Hadi bakalım herkes sınıfına. Sizi sınıfın etrafında görmeyeceğim."

Zil eşliğinde sınıfa girerken gözlerimi Yeni'den ayırmadan sırama doğru yürüdükten sonra bakışlarımı tahtaya kilitleyerek yerime oturdum. Aniden duvara doğru

kaydığında dünkü cesur kızın bu kız olduğuna inanamadım. Höyt desem altına yapacak gibi duran bir kızın onca insanın içinde Demir'den korkmuyorum demesi tam bir ironiydi. Bu kızı bir yerden hatırlıyormuş gibi hissediyordum. Bazen yüz ifadesi o kadar tanıdık geliyordu ki... Esra'nın ters bakışlarını üzerimde hissederken yeni kızın önünde duran defteri önüme çekip cebimden kalemimi çıkararak "Sakın bana dünkü motorlu olduğunu söyleme" yazdıktan sonra hızla defteri ona itip kalemi uzattım. Plaka aynıydı ama dün o motoru başka biri kullanıyor olabilirdi. Bundan emin olmam gerekiyordu. Dudağını ısırarak yazdığı şeyden daha çok, tanıdık gelen yüzü ilgimi çekiyordu. Bakışları çok tanıdıktı. Gülümsemesi etkileyici, teni çok duruydu. Saf kelimesinin beden bulmuş hali gibiydi. Defteri önüme ittiğinde düşüncelerimden ayrılarak yazdığı şeye bakarken elindeki kalemi bana benim gibi uzatması belli belirsiz gülümsememe neden olmuştu.

"Sakın bana dünkü motorlu olduğunu söyleme."

Benim lafımı bana mı satmıştı bu şimdi? Hızla kalemi elinden alıp "Meydan okumaların can sıkıcı. Can yakıcı olmasını istemiyorsan daha dikkatli davranmalısın. Polislerden nasıl kurtuldun?" yazıp önüne ittiğimde ilk başta kaşları çatılırken yazmaya başladığı an yüzünde anlamsız bir tebessüm belirdi. Bu kız dengesiz miydi? Defterde gördüğüm karşısında şaşkınlığımı gizleyemezken "Meslek sırrı mı?" diye bağırmamla hoca dahil bütün sınıf bize doğru dönmüştü. Yeni kız kızararak 'Ne yapıyorsun sen?' der gibi bakınca yavaşça ona doğru eğilip "Bu kadar ustaca atlatabiildiğine göre polislerle çok işin olmalı. Pek bir saf, masum duruyordun oysa ki," derken birkaç saniyelik şaşkınlığından sonra dudağını ısırarak gözlerini gözlerime dikti "Belki de düşündüğün kadar saf ve masum değilimdir."

★ ★

"Düşündüğün kadar masum değilim," mi? Sen ne saçmalıyorsun Effy. Gizemli görüneyim derken neye dönüştüğünden haberin yok. Hayır deli cesaretinde çığır açtın tamam da neye güveniyorsun anlamıyorum ki. Tüm korkuna rağmen Demir'e yaklaşmak ve kafa tutmak nedir yahu. Of kızım bazen dangalağın önde gideni oluyorsun. Ders boyunca kendi kendime fırça atarken Demir'den mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyordum. O da yakın olmak için bir çaba sarf etmiyordu gerçi. Zilin çalmasıyla yavaşça ayağa kalkarken her zamanki gibi benimle göz teması kurmamıştı. Esrayla beraber sınıftan çıkmalarından sonra defterimi kapatıp sıranın altına koyup ayağa kalktım, Melek "Bahçeye inelim mi?" diye sorunca başımı olur anlamında salladım. Bahçeye çıktığımızda Emir'in bize doğru koştuğunu gördüm.

"Günaydın Effy."

"Günaydın."

"Sana da günaydın Emir" dedi Melek sitemli sesiyle.

"Ah kusura bakma Melek, Effy olunca gözüm başka kimseyi görmüyor," diyerek bana göz kırptığında Melek'in suratı asılırken "Ah şimdi hatırladım. Benim müdürün yanına uğramam lazım, sınıfta görüşürüz canım," diyerek beni Emir'le yalnız bırakıp gitti.

Emir "Oturalım mı?" diye sorup ilerideki bankları gösterirken olur anlamında başımı sallayarak yürümeye başladım. "Melek'e ayıp oldu. Neden öyle söyledin ki?"

"Seninle bir şeykonuşmak istiyordum ve bu Melek'in yanında olamazdı," derken sözünü kesip "Kimse olmasa da konuşmasak daha iyi aslında," deyince "Sana yardım edebilirim," dedi gözlerimin içine bakarak. Yardım mı? Hangi konuda nasıl yardım edebilirdi ki? "Sana o kötü-

lüğü yapanları bulabilirim," dediğinde ufak bir kahkaha atarken "Şakacı seni," dedim. Benim kahkahâlârıma karşılık Emir ciddiyetini bozmayınca kahkahamı bastırmaya çalışarak "Sen ciddisin!" deyince "Ha şunu bileydin," dedi başını sallayarak. "Polislerin, avukatların ve babamların bulamadıkları kişileri sen mi bulacaksın?" dediğimde sesimin alaycı çıkmasına engel olamamıştım.

"Neleri bulabileceğimi bu kadar kolay unutmuş olamazsın," deyip keyifle gülümserken yüzümdeki tebessüm silinmişti. Öyle ya benimle ilgili her şeye ulaşmıştı. Tam bir bilgisayar kurduydu, kameraları kontrol edebiliyordu. Belli ki çevresi de vardı... Gerçekten bulabilir miydi onları? "Ama sen yüzleşmeye hazır mısın?" diye devam edince "Bulabileceğine bu kadar güveniyorsun yani!" dedim. Emir başını evet anlamında sallarken "Nasıl?" diye sorunca "Meslek sırrı" diyerek göz kırpmasıyla gülümsedim. O da benim Demir'e uydurduğum yalan gibi bana yalan söylüyor olabilir miydi? Yalansa da yalan... Ne kaybedecektim ki sanki...

"Ee kararın?"

"Anlaştık. Bul onları ve derslerini verelim," dediğimde Emir ellerini birbirine çarparken "Yeeaaah işte benim kızım. Sende bu ışığı sabahki motorlu şovun sırasında görmüştüm. Asi girl!" diyerek ayağa kalkarken "Birkaç görüşme yapmam lazım. Sonra görüşürüz," diyerek yürümeye başladı. Onun arkasından bakarken, gözlerim Demir'i buldu. Bana neden ve ne zamandan beri bu kadar dikkatli bakıyordu? Yanımda otururken hiç bakmıyor, uzağımdayken neden göz hapsine alıyordu. Gözlerimi Demir'den çekip yürümeye başladığımda içimdeki huzursuzluk gireceğim matematik dersi yüzündendi. Oldum olası sayılarla aram iyi değildi ve bu zamana kadar matematikle sorun yaşamamamın tek nedeni Önder'di. Ama

artık tek başımaydım ve anlamayacak olsam bile o derse girmek ve çaba göstermek zorundaydım. Demir derse gelmezken Esra'da üfleyerek oturduğu yerde bacağını sallıyordu. Sıkıcı bir kaç matematik dersinden sonra nihayet zil çalarken daha fazla okulda kalamayacağıma karar vermiştim. Melek'in yanına gidip durumu anlattığımda "Ama daha iki ders var," demesiyle "Bana yok," diyerek çantamı elime aldım. "Ama çıkışta şu ödeve başlarız diyordum," diyerek beni vazgeçirmek için son hamlesini yaptı. "İnan bana şu anda çekmek istediğim en son kişi Demir," deyince yüzünü asarak "Peki," dedi. Bahçeye çıkıp havanın güzelliğine sevinecekken, otoparktaki grupla karşılaşınca kaşlarımı çattım. Derslere girmediği halde neden hâlâ okuldaydı?

"Effy."

Adımı duymamla arkama dönerken Emir'in bugün ikinci kez bana aynı şekilde koşuşuyla gülümseyerek "Emir," dedim.

"Nereye gidiyorsun daha okul bitmedi?"

"Arka arkaya matematik görünce beynim error verdi. Biraz motorla gezip kafa dağıtıcam."

"Yani kaçıyorsun."

"Sen öyle demek istiyorsan neden olmasın."

"Çok heyecanlı bir ortak ister misin?"

"Motorla gezip kafa mı dağıtmak istiyorsun?"

"Yani kaçmak istiyorum."

İkimizde aynı anda sırıttık.

"Tamam hadi."

"Biraz bekle radyoyu kapatıp geliyorum."

Emir okula doğru koşarken arkamı dönüp otoparka yürümeye başladım. Motorun yanına gittiğimde bakışlarını bana sabitlemiş bir çete görünce huzursuz hissederek, motora ustaca binip hiçbir yerimi göstermediğim için

kendimi bir kez daha tebrik ettim. Emir koşarak yanıma gelirken başka kaskımın olmamasından dolayı suratım asılınca "Bunu sen tak," diyerek kaskı Emir'e uzattım. "Saçmalama Effy tak onu," Emir'in ısrarı sonucu kaskı başıma geçirirken Emir arkama oturup elini nereye koyacağının hesabını yapmaya çalışıyordu. Kendi kendine düşünmesini sesli bir şekilde dile getirirken gülümseyip iki elini tutarak belime dolayınca bana biraz daha yaklaştı.

"Düşmeni istemeyiz değil mi?" deyip gülümseyince "Ben seni düşündüğüm için" diyerek sustu. Sesinin titremesi motora bindiğinden mi yoksa bana sarıldığı için miydi?

"Beni düşünüyorsan sıkıca sarıl. Motoru kullanırken bir de seni düşünmeyeyim."

"Aslında bunu erkekler söyler," diyerek kıkırdarken motoru çalıştırıp gazı bastım. Tam otoparktan çıkacakken Demir'in motoruyla önümüze çıkması sonucu motoru yan çevirerek çarpmayı engellerken bir yandan da elimde Emir'in düşmesini engellemeye çalışıyordum. "İyi misin?" diye sorduğumda Emir başını evet anlamında sallarken kaskı çıkartıp "Hasta mısın ya sen. Az kalsın çarpışıyorduk," diye bağırdım.

"Sadece o motorlu olup olmadığını test ettim."

"Sorumun cevabını verdiğin için teşekkürler."

"Ne yaparsan yap çıkışta burada ol. Ödev yapacağız."

"Erteledik onu biz. Ekürin elleri haricinde dilini de kullansa öğrenirdin."

"Ben öyle bir karar aldığımı hatırlamıyorum."

"Anlamadım"

"Daha akıllı olduğunu sanıyordum," dedi Demir ukalası. Emir'in rahatsız olduğunu, arkamda anlayamadığım bir şeyler mırıldanmasıyla fark ettim.

"Tamam, size kolay gelsin o zaman. Ben yokum."

"Olacaksın!"

"Yokum!"

"Lafımın üstüne laf mı söylüyorsun. Sende aptal cesareti var sanırım," diyerek tartışmayı iyice tırmandırırken, Emir "Effy" diye fısıldadı arkamdan. "Bir dakika Emir."

"Yokum dediysem yokum. Ödev yapmaya bu kadar meraklıysan seni bekleyen iki kız sınıfta. Şimdi çekil önümden."

Her kelimemle Demir'in biraz daha öfkelendiğini yüzünden görebiliyordum.

"Vazgeçtim. Artık gitmene izin vermiyorum. Çok cesursun ya. Geçebiliyorsan geç," dedi. Arkadaşları arkasına geçerek kapıdaki geçişi engellerken benim kolay pes edebilecek biri olmadığımı hesaba katmamıştı maalesef. "Peki!" diyerek kaskımı kafama geçirdim. Otopark çıkışından çıkamayacağımı anladığımda başımı ana girişe çevirdim. Üzerinden atlamam gereken engeli görünce aklıma Emir geldi. O varken engelin üzerinden atlayamayabilirdim ama bu Demir'in isteğini kabul etmem anlamına gelirdi ki bu seçenek düşünülemezdi bile...

Emir'e sıkı tutunmasını tembihledikten sonra motoru olduğu yerde hızlıca 180 derece çevirdim. Emir belime daha çok sarıldı. Demir'in ne yapacağımı anlamış ama inanmayan bakışlarla beni izliyordu. Okulun bahçesinden hızlıca ana kapıya doğru giderken Emir belime daha sıkı sarılmıştı. Kapıya yaklaştığımda "Sıkı tutun ve bacaklarını motora sabitle," diye bağırdım. Motorun önünü kaldırdığımda "Allah'ım!" diye bağıran Emir'le engelin üzerinden atlayıp, ön tekerin yola değmesiyle derin bir nefes aldık. 'Aferin kızım Effy' dedim kendime. Emir belimi o kadar çok sıkıyordu ki uzun bir süre bel ağrısı çekeceğime emindim.

"İyi misin?"

"Küçük dilimi yuttum galiba."

Okulun otopark çıkışına gidip Demir'e "İyi çalışmalar," dedim. Üçüncü meydan okuyuşumu da başarıyla tamamlamıştım ve artık kimseye karşı iyi olmayacaktım.

★ ★

Emir'le beraber sahilde gezip deniz kenarında oturduk. Bugünkü şovumun ne kadar etkileyici olduğunu anlata anlata bitirememesi utanmama neden olmuştu. Havanın kararmasıyla Emir'i radyo programı için okula bıraktım. Evimin sokağına geldiğimde hava iyice kararmıştı. Motoru durdurup indikten sonra izlendiğim hissiyle adımlarımı hızlandırdım. Arkamdan koşan ayak sesleriyle çantamdan anahtarı çıkarıp hızla eve girdim. Koşanların benimle derdi olmadığını düşünürken, gelen gürültüyle kalbim yeniden deli gibi atmaya başladı. Sesler kesilince pencereye gidip dışarıyı kolaçan ettim. Kimsenin olmadığını görünce kapıya gittim, karşılaştığım manzara karşısında gözyaşlarıma engel olamadım. Motorum parçalara ayrılmış ve etrafa saçılmış bir halde bahçede duruyordu. Yere çöktüm. Hıçkırarak, motorumun parçalarını toparlamaya çalışırken bunu kimin yaptırdığını tahmin ediyordum.

"Demiiiiiiiiiiir!"

★ ★

Parçalanmış motoruna sarılıp ağlarken adımı haykırmasıyla belli belirsiz gülümsedim. Böyle bir şeyi ancak benim yapabileceğimin farkındaydı. Bana yaptığı şeyin affedilmeyecek bir şey olduğunu da anlamış olmalıydı. Olan güzelim motora oldu diye düşünürken Anıl ve Kaan ellerindeki telefonlarla bana doğru yürümeye başladılar. Saniye saniye bütün anları kaydeden ikili "tamamdır abi," deyince "Hepsini çektiniz dimi... Her anını..." dedim göz-

lerimi yere kapanmış ağlayan kızdan ayırmayarak.

"Eve girişinden yerde kendini parçalamasına kadar her şeyi."

"Güzel. Demir Kara'yla uğraşmanın ne demek olduğunu anlamıştır" dediğimde ikisinin yüzünde de sinsi bir gülümseme belirdi. "Tüm okula videoyu gönderin. Başlığına da 'Bana karşı gelmenin sonu budur' yazın," dedim. Bundan sonra ayağını denk al Yeni...

★ ★

Eve girdikten sonra ne kadar süre ağladım bilmiyorum ama ağlarken üzerimdekilerle salonda uyuyakaldığımı gözlerimi aralayınca fark ettim. Tüm gece kendimi o kadar çok sıkmıştım ki bütün eklemlerim isyan eder gibi sızlıyordu. Hayatta en önem verdiğim şeylerden biri olan motorum, bir ego kurbanı olup parçalara ayrılmıştı. Akşam gelen video bunu kanıtlarken Demir'den bir kez daha nefret ettim.

Okulun bahçesine girdiğimde herkes elindeki telefondan başını kaldırıp bana dikkatlice bakmaya başladı. Demir ve çetesi her zamanki yerlerinde otururken Demir'in suratında *'zafer benim'* gülümsemesi vardı. Sakin ol Effy. Ona istediğini verme dememe kalmadan Esra'nın cırtlak sesi bahçeyi inletince istemeden yumruğumu sıktım.

"Ne o şekerim, nefes nefese kalmışsın. Motoruna bir şey mi oldu?"

Çetenin kahkahalarla gülmesine Demir belli belirsiz bir tebessümle eşlik ederken cevap vermek için onlara dönmemle kolumdan tutan bir elin beni sürüklemeye başlaması bir oldu. Emir beni okula doğru sürüklerken "Sakın ağzını açma," diyerek uyarınca öfkeyle soludum. Koşar adım radyoya girdiğimizde kolumu iterek, kapıyı kapatırken canım acıdı.

"Ne oluyor Emir? Kolumu kopartsaydın..."

"Ben çok üzgünüm Effy. Motorunu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Sırf beraber kaçalım dedim diye Demir'e karşı geldin ve benim yüzümden motorun– çok özür dilerim. Ne olur affet beni."

Emir'in bal rengi gözlerindeki buğu yaşadığı hüznü belli ederken "Affedilecek bir şey yok. Saçmalama, senin suçun yok ki. Sen olmasan da Demir'e karşı gelecektim. Senden güç aldığım doğru ama senin yüzünden diklendiğim falan yok. Ayrıca alt tarafı motor –ah kıymetlim benim– yenisini alırım ne olacak!" dedim.

"Yine de ağlamanı görmek beni... Of! Ölmek istiyorum."

"Ağladığımı nerden gördün ki?" derken aklıma video gelince "Tabii ya. Videoyu izledin" dedim. Zaten sadece bana gönderdiğini düşünmek salaklıktı. Bahçedeki herkesin videoyu izlediğine yemin edebilirim. Egoist! Egonun beden bulmuş hali...

"Ben mi?"

Emir'in cümlesiyle sesli düşündüğümü anlarken yüzümü utançla buruşturdum. "Hayır. Demir... Neyse. O anlık bir şeydi Emir gerçekten sorun değil. Kendini suçlamayı da bırak. Suçlayacak biri varsa o da şu anda... Of konuyu kapatabiilir miyiz?"

"Tabiii," dediğinde zar zor gülümserken "Akşam program yapacak mısın?" diye sorunca burukça gülümsedi. "Her akşam ve her sabah yapıyorum ya zaten Effy," Ben potlar kraliçesi olmak zorunda mıydım!

"Biliyorum ya. Sadece akşama benim için bir parça çal diyecektim. Konuya yanlış girdim" derken zilin çalmasıyla "Duydunuz zilin sesini. Ben sınıfa çıkayım. Sonra görüşürüz," diyerek koşar adım radyodan ayrıldım. Sınıfa geldiğimde Melek acı bir ifadeyle yanıma gelirken "Sonra

konuşalım mı?" diyerek sırama oturdum. Kimseye açıklama yapacak gücü kendimde hissetmiyordum. Demir ve Esra'nın sınıfa girdiğini gördüğüm an çantamla ilgilenerek içinden defterlerimi çıkartırken Demir yanıma oturdu ve her zamanki gibi sıraya yayıldı. Bu rahatlığından nefret ediyordum. Kendine bu kadar güvenmesinden iğreniyordum.

"Mutlu musun?" diyerek defterleri sıraya sesli bir şekilde bırakırken Demir'in yüzünde yine belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Her zamanki gibi benim yüzüme bakmaya bile tenezzül etmiyordu beyefendi.

"Benimle uğraşmaman gerektiğini anladın mı?"

"Bu mu yani..."

"Emin ol o motoru parçalayacağıma seni hurpalamayı tercih ederdim," dediğinde yüzü ciddi bir hal alırken kaşlarım daha çok çatıldı.

"Keşke..."

Yüzündeki şaşkınlığı gizleyemeden "Seni mi hurpalasaydım?" diye sorduğunda gözlerinin içine baktım. "Evet ama merak etme hurpalamaktan daha çok zarar verdiğine emin olabilirsin."

"Ben adım Demir Kara. Bir daha bana karşı gelme cesaretini kendinde bulursan kim olduğumu mutlaka aklına getir."

Demir benden uzaklaşıp önüne döndüğünde telefonumu elime alırken kim olduğunu öğrenmenin tam da zamanı diye düşündüm. Arama motoruna Demir Kara yazıp ara tuşuna bastığımda heyecandan ellerim titrerken göz ucuyla öğretmeni takip ediyordum. Çıkan sonuçların başlıklarına hızlı hızlı göz gezdirirken gördüğüm bir başlıkla telefonu gözlerime daha çok yaklaştırdım. Demir'in siyahlar içindeki kalabalık bir grubun arasında durduğu fotoğrafın altında yazan haberle gözlerim büyüdü. Ünlü

iş adamı– namı değer ünlü mafya babası– Adnan Kara'nın oğlu muydu? Adnan Kara'nın adamlarının çocukları da Demir'in etrafındaymış. Yani çetesi. Hepsinin lüks motor ve araçlara nasıl sahip oldukları buradan anlaşılıyordu. Madem bu kadar zenginler neden bir devlet okulunu tercih etmişler ki. Hızlı hızlı haber sayfalarında gözlerimi gezdirirken gördüklerim karşısında nefes almakta güçlük çekiyordum. Karışmadıkları bela yoktu. Uyuşturucu, kumar, alkol, tecavüz...

Gördüğüm son kelime karşısında telefon elimden düştü. 'TECAVÜZ' Kalbimin üstüne öküz oturmuş gibi nefes alamadığımı hissederken etraftaki bakışlar bulanıklaşmaya başladı. Hayır olmaz. Şimdi olmaz lütfen diyerek titreyen ellerimi sıkarak tırnaklarımı etime bastırdım. Demir dahil tüm sınıfın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bu koku... Hatırlayamadığım kokular. Tecavüz... Beş kişi ve sonradan gelen biri. Demir ve çetesi altı kişi... Nefesim kesilirken etraftaki sesler uğultu şeklinde kulağımda yankılanıyordu sanki...

"Elif kızım iyi misin?" Öğretmenin korku dolu bakışlarına bir cevap vermek istiyordum ama sanki dilim düğümlenmişti. Melek'in "Effy?" demesiyle başımı sağıma çevirirken Demir'in yanımdan kalktığını bile fark etmemiştim. Kaşlarını çatarak bana bakmasıyla benim de kaşlarım çatılırken Melek'in elini kolumda hissettim. Konuşmak istiyordum. Bağırmak istiyordum. Hatta Demir Kara'yı yumruklamak istiyordum ama hiçbirini yapacak gücü kendimde hissetmiyordum.

Öğretmenin "Elif kızım bizi duyuyor musun?" demesiyle gözlerimi sıramın etrafındaki kalabalıkta gezdirdim ve elimi boğazıma bastırdım. Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı.

"B–ben i–iyi değilim... Çık–çıkabilir miyim?" Göz yaş-

larım akmak için emrimi beklerken sesimin titremesi şu andaki güçsüzlüğümü ele veriyordu.

"Tabii kızım. Melek sen de onunla git."

"Yok. Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyerek yerdeki telefonumu alıp insanlara çarparak sınıftan çıkarken kapıyı sertçe kapatmam kontrolün bende olmadığını gösteriyordu. Duvara dayanıp derin nefesler almaya çalışırken uzun süredir tuttuğum yaşları nihayet serbest bıraktım. Telefonumun bulanık ekranında hızlı bir mesaj yazdıktan sonra titreyen bacaklarıma 'ha gayret' diyerek yürümeye başladım.

Gönderilen: Emir

Yalvarırım radyoya gel. Hemen!

Duvardan güç alarak bodrum kata inerken arkamdan koşan Emir'in "Effy!" diyen telaşlı sesiyle olduğum yere çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım. Kasıklarım ağrıyordu. Sanki o geceden sonra çektiğim ağrıyı tekrar yaşıyordum. Ellerimi kasıklarıma bastırarak ağlamaya devam ederken Emir kollarımdan tutup beni yerden kaldırdı.

"Effy korkutma beni. Neyin var?"

Emir'e sarılıp hıçkırıklarımı göğüsünde bastırmaya çalışarak ağlarken sadece kollarını sıkılaştırıp sırtımı okşaması biraz da olsa rahatlamama neden oluyordu. Şu anda yanımda olmasını istediğim tek kişi Önder'di ama ona bu durumu açıklayamazdım. Emir "Şşştt, kasma kendini ağla," demesiyle kollarımı bedenine sardım. Elleriyle yüzümü kavrayıp yanaklarımdaki yaşları sildi.

"İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladığımda "Radyoya geçelim" diyerek beni kendine çekti. İçeri girdiğimizde sandalyeye otururken "Su ister misin?" diye sormasıyla burukça

gülümsedim. "Üç mü olsun?" Emir gülümseyerek suyu uzatırken, titreyen elimle suyu alıp birkaç yudum içtim.

"Anlatmak istersen dinleyeceğimi biliyorsun."

Suyu masaya koyup hırkamın ucuyla gözlerimi silerken, Emir pür dikkat beni izliyordu.

"Sanırım onları buldum."

"Nasıl? Tekrar bir şey mi yapmaya kalktılar."

"Bütün deliller ancak güçlü birileri tarafından yok edilebilir"

"Evet bunları konuşmuştuk zaten Effy..."

"Demir ve çetesi..."

"Anlamadım?"

"Bana o geceyi yaşatanlar... Demir ve çetesi."

Emir afallarken, ucu ıslanmış hırkama diktim gözlerimi. Bir süre sessizlikten sonra "Sanmıyorum Effy. Demir öyle bir şey yapacak adam değil," demesiyle kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

"Bak... Kim olduklarını tam görmedim ama beş kişiydiler, hepsi bizim yaşlarımızdaydı. Çok güçlüydüler ve unutamadığım kokuları vardı. Okulun ilk günü aynı kokuları duymuştum. Ama bir türlü bağdaştıramamıştım. Çünkü o geceki kokular... Alkol ve kadın parfümleriyle karışıktı. Şimdi anlıyorum neden hatırlayamadığımı. Sonra bir kişi geldi ve onun kokusu daha keskin demiştim hatırlıyor musun. Demir aynı öyle gibi kokuyor." Gözyaşlarım tekrar akmaya başladığında Emir önümde diz çökerek elimi tutarken "Effy sanmıyorum," demesiyle hızla ellerimi ellerinden çektim.

"Neden inanmıyorsun? Bugün Demir'i araştırırken kafamda bir şeyler yerine oturdu. Onların uyuşturucudan, kumardan, tecavüzden yargılandıkları yazıyor. Ayrıca babası ünlü bir mafya. Bütün delilleri sildirip tanıklara para verip susturabilecek güçte..."

Emir söylediklerim karşısında düşünürken "Onlar işte... Bana bu aşağılık şeyi yapan altı kişi... Onlar!" dediğimde ayağa kalkarak "Sanmıyorum Effy. Demir birine tecavüz edecek biri değil," dedi.

Dudaklarım titreyerek Emir'e bakarken "Neden bana inanmıyorsun?" diye bağırınca "Çünkü Demir'i kendimden iyi tanıyorum tamam mı!" diye karşılık verdi. Şaşkın bir ifadeyle "Nasıl?" diye fısıldadığımda, Emir sinirle radyonun içinde volta atarken aniden bana döndü.

"Çünkü Demir benim kuzenim..."

★ ★

Telefonunu yere düşürdüğünde Yeni'nin yüzündeki ifadeyi fark ettim. Korkuyor gibiydi. Yoksa sinirli miydi ya da üzgün? Sınıftan öylece çıkıp nereye gitti? Ve ben neden bu kızı düşünmekten kendimi alamıyordum. Zil çaldığında da kimseyi beklemeden sınıftan çıkarken insanların sağlı sollu önümden çekilmeleriyle bahçeye ulaştım. Kimseyle göz teması kurmadan yerimize otururken bir yandan da Yeni'nin bahçede olup olmadığını kontrol ediyordum. Bizimkiler koşarak yanıma gelirken "Abi ne oldu?" diye soran Kaan'a cevap vermeden gözlerimi bahçede dolaştırmaya devam ettim. Neden bu kadar umursuyordum ki onu. Motorunu parçaladın diye yine vicdan mı yapıyorsun Demir Kara. Vicdanını seveyim!

"Abi kimi arıyorsun, bulalım hemen."

Anıl'a bakmadan "İşinize bakın!" dediğimde sesim o kadar sert çıkmıştı ki herkes bir anlık sustu.

Yok yok yok! Nereye kayboldu bu salak kız. Ota boka bahçeye çıkmaya meraklıyken şimdi nereye saklandı. Elimle Bora'ya yaklaşmasını işaret ederken son kez bahçede gözlerimi dolaştırdım.

"Şu Yeni Kız, bul onu."

★ ★

Sınıfa gidip eşyalarımı toparlarken Melek "Effy nereye?" diye sorunca "Melek sana güvenebilir miyim?" diye sordum. "Tabii ki kızım. Bunu sorduğuna inanmıyorum."

"O zaman şimdi hiç bir şeysorma ve akşama bana gel. Sana her şeyi anlatacağım," dedikten sonra çantamı toplamaya devam ettim. Melek biraz düşünüp "Tamam. Akşama sendeyim, görüşürüz," dedi.

Sınıfın kapısından çıkarken sert bir göğse çarpmamla geriye doğru sendelerken çarptığım kişinin Demir olması tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Çekil," Demir tek elini kapının kasasına yaslayarak geçmemi engellerken "Çekil dedim!" dedim göz teması kurmadan. "Daha okul bitmedi."

"Benim için bitti," diyerek Demir'in kolunun altından eğilip sınıftan çıkmamla kolumun kavraması bir oldu. Demir beni sertçe kendine çevirdiğinde kolumun kopacağını hissederken "Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi. "Ne o... Şimdi de beni mi hırpalamaya karar verdin. Bir daha sakın bana dokunma."Demir'in hafifçe kaşları çatılırken arkamı dönüp koşar adım okuldan çıktım. Unutmak istediğim anılardan kaçarken onların kucağına düşmüştüm.

Peki ben şimdi ne yapacağım?

★ ★

Eve geldiğimde ağlamaktan yorgun düşen bedenim biraz uyumak için kıvranırken gördüğüm kâbuslar buna izin vermiyordu. Zilin çalmasıyla yavaşça yerimden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Karşımda tedirgin bir şekilde duran Melek'i görür görmez boynuna atlarken gözyaşlarımı tekrar serbest bırakmıştım. Melek "Effy," dediğinde "Sadece sarıl. Olanları anlatmak için enerjiye ihtiyacım var," dedim. Bir süre kapının girişinde sarılıp içeri geç-

tikten sonra "Aç mısın?" diye sormamla "Ne olduğunu öğrenmeye açım. Otur ve anlat artık," dedi. Derin bir nefes alıp karşısına otururken gözyaşlarımı zor tutuyordum "Lütfen ağlamadan anlat Effy." Yaşadıklarımı en başından Melek'e ayrıntısıyla anlatırken gözyaşlarını tutamamasıyla "Lütfen ağlamadan dinle," diyerek onun lafını ona satınca "Tamam," deyip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Ben... Ben... Çok üzgünüm. Böyle bir şeyyaşadığını... Of... Demek o yüzden bizim okula... Tamam farklı gelmiştin ama bu olay... Ah Effy çok üzgünüm..."

"Sen ve Emir'den başka kimse bilmeyecek," dememle burnunu çekip "Söz veriyorum," dedi. Buruk bir gülümsemeyle Melek'e sarıldığımda, o bana daha sıkı sarılarak "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Babana ya da Önder'e söylesen?"

"Önce kendileri hesap sorar sonra polise teslim ederler. Babası mafya Melek. Başlarına bir şey gelsin istemiyorum."

"Ama onlar olduğuna emin değiliz ki. Babanların yardımıyla–" derken Melek'in sözünü keserek "Neden bu konuda bana kimse inanmıyor," dedim sitem dolu sesimle.

"Yani Emir onun kuzeni ve Demir'i ondan iyi tanıyamayız."

"Size kanıtlıyacağım. Onlar olduğunu onların ağzından–" diye başladığım cümlemi Melek "Onlara bulaşmayacaksın," diye keserken, derin bir nefes aldım. Bana inanmadıkları gibi ispat etmeme de izin vermiyorlardı.

"Anlamadığım bir şeyvar Effy. Madem onlar sana –" duraksayınca "Rahat ol," diyerek tebessüm ettim. "Nasıl oluyor da tanımıyor gibi davranıyorlar. Adını bile geçen gün bana sordu Cem."

"Adımı mı sordu?"

"Evet kim olduğunu, nerden geldiğini falan," dediğinde şaşkınlığımı gizleyemezken söyledikleri kafamı karıştırmaya yetmişti. Onlarsa neden beni tanımıyorlardı. Yanılıyor olabilir miydim?

Melek "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda "Söylediklerini," deyince titrek bir nefes alıp sesli bir şekilde yutkundu. Bir süre sessizce kafamda olan biteni tarttıktan sonra "Ne oluyor bilmiyorum ama öğreneceğim," deyince Melek her zamanki korku dolu ifadesiyle bana bakarak "Bu imkansız. Kimse onlar hakkında konuşmaz ki," dedi. "Ben de birinci ağızdan öğrenirim."

"Nasıl?"

"Aralarına sızarak!"

★ ★

Başımın zonklamasıyla gözlerimi yeni güne açarken ilk haftadan bu kadar hareketli bir yeni hayatım olacağını tahmin etmiyordum. İmkânım olsa tüm haftasonunu yataktan çıkmayarak değerlendirecekken Önder'e verdiğim söz yüzünden, hızla yataktan kalkıp duşa girdim. Suyun bedenime vurmasıyla, düşünceler tekrar beynime dolmaya başlamıştı. Unutmak için başladığım yeni hayatın baş kahramanları, aylardır arayıp da bulamadıklarımızdı. Nasıl bu kadar ustaca gizlendiklerini şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Peki neden hiçbir şeyden haberleri yok gibi davranıyorlardı? Melek, Emir'i destekleyerek Demir'in bu işi yapmayacağını savunurken, ben bu durumu onlara nasıl kanıtlayacaktım? Hiçbir şey olmamış gibi aralarına sızıp o iğrenç olayı kendi ağızlarından nasıl öğrenecektim? Nasıl dayanacaktı buna bedenim? Tüm bunlara tek başıma göğüs gerebilecek miydim? Önder'e hiçbir şeyden bahsedemezdim çünkü öğrendiği an babama gidip başlarını belaya bulaştıracak şeyler yapacağına emindim.

Melek fazla korkaktı ve göz göre göre onu bu ateşe atamazdım. Saçlarıma dururken düşüncelerin suyla akıp gitmesini diliyordum. Ne yapacaktım? Kimden yardım isteyecektim? Suyu kapatıp bornozuma sarılarak banyodan çıktıktan sonra aklıma gelen isimle karnıma ağrıların girdiğini hissettim. Bana bir tek kişi yardım edebilirdi. Yatağa oturup telefonumu elime aldıktan sonra mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Emir

Yarın sabah erkenden bana gel,
Konuşmamız gereken bir konu var. Görüşürüz.

Saate baktığımda Önder'in gelmek üzere olduğunu görünce, kalkıp hazırlandım. Aynanın karşısında saçıma bant taktıktan sonra duyduğum korna sesiyle 'tam zamanı' diye düşünürken çantamı alıp evden çıktım. Önder mavi gözlerini gizleyen şık güneş gözlükleriyle, elleri ceplerinde arabasına yaslanmıştı ama ben ondan daha çok yaslandığı şahesere bakıyordum. Panameram. Nasıl da özlemiştim onu. Önder'le beraber almamıza rağmen onun arabasını kullanıp benim kullanamamam tamamen haksızlık.

"İçinden güzel şeyler geçirmeyen bir güzellik."

Önder'e sıkıca sarılıp başımı göğsüne yaslarken "Biri beni çok özlemiş sanırım," demesiyle başımı yavaşça evet anlamında salladım. Saçlarımı öptükten sonra "Emin ol ben daha çok özledim," dedi. Kendimi bildim bileli yanımda Önder varken, en zor zamanlarımda ondan ayrı kalmak çok zordu. Eksik hissediyordum ama tamamlanmaya cesaretim yoktu.

"Dışarı çıkmak zorunda mıyız? Biliyorsun etrafta seninle görülmemem lazım."

"Merak etme hikâyene ters düşen hiçbir şey olmayacak."

Önder'in kapımı açmasıyla kendimi koltuğa bırakırken nereye gittiğimizi soramayacak kadar yorgun hissediyordum. Yola çıktığımızda başımı cama dayayıp radyoda çalan şarkıları mırıldanırken tanıdık bir sokağa girmemizle aniden Önder'e döndüm.

"Ama..."

"Sakin ol. Sonuçta ailen, benim ailemin yanımda çalışıyor değil mi? Hikâyene ters düşen bir şey yok," deyip gülümserken "Sanırım hep beraber kahvaltı yapmayalı çok uzun zaman oldu," dedi.

Önder boğaza nazır evlerinin bahçesine arabayla girerken kapıda beliren annem ve babamı görünce çığlık atarak araba durmadan kendimi dışarı attım. Bu hareketimle hepsinin yüzünde oluşan ifade kahkaha atmama neden olurken, koşarak babamın boynuna atladım. Anne ve baba arasında ayrım yapılmaz deselerde ben oldum olası babacı bir kızdım. Babam benim kahramanımdı. İlk aşkım, sonsuza kadar yanımda kalmasını isteyeceğim tek erkek. Annem arkamdan sarıldığında dönerek ona da sıkıca sarıldım. İkisinin de kokusu burnuma dolarken gözlerime doluşan yaşlar bu sefer mutluluktan akmak için bekliyorlardı.

"Çok özledim çok özledim çok özlediiimmmmmmmm."

"Biz de güzel kuzum, yavrum biz de..." derken annemin de benimle aynı durumda olduğunu çatallaşmış sesinden anladım. Babamın saçlarımı öpmesiyle gözyaşlarımı serbest bıraktım. Onlardan ayrı kaldığım zamanlar olmuştu ama hepsinde evime döneceğimi bildiğim için yokluklarını bu denli hissetmemiştim.

"İşte şimdi tamamlandık," diyerek bahçeye çıkan Oğuz Amcaya gülümserken Önder arabayı park edip yanımıza

geldi. "Deli ya bu... Az kalsın tamamen eksik kalacaktık." Oğuz Amca kahkaha atarak Önder'in boynuna kolunu dolarken koşar adım evden çıkan Afet Teyze "Ah Effy hoş geldin güzel kızım," diyerek bana sıkıca sarıldı. Oğuz Amca ve Afet Teyze Önder'in anne ve babası benim ise ikinci ailemdi.

"Hadi içeri geçelim. Her şey hazır."

Annem ve babamın arasına girip yürümeye başladığımda birden arkamı dönüp Önder'in kucağına koşarak atlarken "Yavaş," diyen babama ve gülme seslerine aldırmadan Önder'e sıkıca sarıldım.

"Sen... Sen dünyanın..."

"En yakışıklı adamıyım," deyip kahkaha atarken yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Kucağından inerken "Seni çok seviyorum kendini beğenmiş," dediğimde beni omuzlarımdan döndürüp kollarını boynuma dolayarak "Ben seni daha çok seviyorum" diye fısıldadı. Hepsini o kadar çok özlemiştim ki kıymetlerini yanlarından ayrılınca daha iyi anlamıştım. Okuldaki ilk haftamı –bazı şeyleri saklayarak– anlatınca Emir ve Melek'i merak ederlerken kahvelerimizin gelmesiyle her zamanki gibi babam ve Oğuz Amca çalışma odasına geçtiler. Bir süre sonra annem ve Afet Teyze bahçedeki çiçeklere bakmak için dışarı çıkarken salonda yalnızca Önder'le ikimiz kalmıştık.

"Effy nasılsın?" diye sorduğunda gülümseyerek "İyiyim Önder sen?" deyince Önder *'ne demek istediğimi anladın'* bakışını fırlatmaktan çekinmedi. Önder'le aramızdaki bağ diğer insanlarla olandan çok farklıydı. Biz bakışlarla bile ne demek istediğimizi, ne hissettiğimizi rahatlıkla anlayabiliyorduk ve bu olağanüstü bir şeydi.

"Gerçekten nasılsın?" dediğinde derin bir nefes alırken öğrendiklerimi anlatmamak için kendimi zor tuttum. O kadar çok istiyordum ki hissettiklerimi dile dökmeyi...

"Seni özlemek dışında iyiyim."

"Ben de seni çok özlüyorum Effy ama başka bir şey var gibi"

"Bugün için çok teşekkür ederim. Bana ne kadar iyi geldiğini anlayamazsın. Hepinizi, bu evi, bu ortamı o kadar çok özlemişim ki..."

"Konuyu mu değiştirmeye çalışıyorsun yoksa bana mı öyle geliyor."

"O nereden çıktı."

"Madem özledin geri dön Effy. Seni bağlayan hiçbir şey yok." *Aslında artık var.*

"Önder lütfen yine başlamayalım." *Ne kadar istesemde artık dönemem Önder. Artık olmaz.*

"Peki..." diyerek beni kendine çekip sıkıca sarıldığında gözlerimi kapattım. Onun kokusu huzurdu, güvendi, çocukluğumdu. Buna alışmamalıydım.

"Beni eve bırakır mısın?" dediğimde başımı öpüp hızla ayağa kalkınca, ne hissettiğimi anladığını anladım. Önder "Millet biz gidiyoruz," diye bağırdığında annemler içeri girerken babamlarda çalışma odasından çıkmışlardı.

"Nereye Önder, Effy daha sana doyamadık bile..."

"Afet Teyzem bu kadarı bile bundan sonraki günlerim için beni zorlayacak. Gitsem iyi olacak" deyip kollarımı iki yana açtığımda annem, babamdan önce davranıp kollarımın arasına girdi. O gözyaşlarını tutamazken ben ağlamamak için zor duruyordum. Bu sefer babam arkamdan bana sıkıca sarılırken bu anın hiç bitmemesini dilediğimi fark ettiğim an ikisini de öpüp koşarak evden çıktım. Ben arabaya vardığımda Önder çantamı alarak peşimden geliyordu. Arabaya oturup, yola çıkana kadar gözlerimi ayaklarımdan ayırmazken içimi sıkıştıran his nefes almamı engellemeye başlamıştı. Onlara bakamazdım. Bir kez daha arkamdan bakmalarını izleyemezdim.

"Beni adıma..." derken Önder "dilerim. Merak etme," deyince derin bir nefes aldım. Bana ilaç gibi gelen anların daha sonradan bu kadar yara açacağını bilseydim yine de yaşamak ister miydim? Sanırım öleceğimi bilsem bile evet!

★ ★

Gözüme giren güneş ışığı ve kulağıma dolan melodiyle gözlerimi aralarken yine salonda uyuyakaldığımı anladım. Esneyerek sehpanın üzerindeki telefonu alırken arayan kişinin telefonu kapatmasıyla "Öf" diyerek yattığım yerden doğrulurken kotla uyumanın ne kadar rahatsız edici bir şey olduğunu bir kez daha anlamış oldum. Ne vardı sanki gelir gelmez koltuğa kapanıp ağlamak yerine üzerini değiştirseydin Effy! Esneyerek mesajlara girdiğimde gördüğüm isimle gözlerim yuvalarından çıktı.

Gönderen: Emir

Kapıyı açıcak mısın? Yoksa elimdeki sıcak simitleri soğumadan yiyeyim mi?

Koşarak kapıyı açtığımda "Hele şükür!" diyerek içeri giren Emir'e mahcup bir ifadeyle gülümsedim.

"Bir an hiç açmayacaksın sandım."

"Afedersin. Akşam koltukta uyuyakalmışım. Sonra da..." derken Emir'in yüzümü endişeli bir ifadeyle inceleyip "Ağladın mı sen?" diye sormasıyla diyeceğim her şeyi unuttum.

"Yok ya... Nereden çıktı?"

"Kızarmış gözlerinden. Ha bir de akan göz makyajından," deyip parmaklarıyla göz altlarımı silince bir daha bu kadar koyu göz makyajı yapmayacağıma dair kendime söz verdim.

"Hadi git elini yüzünü yıka, ben de kahvaltıyı hazırla-

yayım. Ne konuşacaksak, ondan sonra... Malum aç Emir oynamaz." Emir'in ufak evimde lazım olan gereçleri bulmakta zorlanmayacağına emindim. Üzerimi değiştirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa doğru ilerlerken burnuma dolan kokularla adımlarımı hızlandırıp kapının önünde kayarak durdum.

"Şaka yapıyor olmalısın, menemen mi yaptın?!"

"Sevmez misin?" derken birden suratı asılınca "Baaayyıılıırıummmmmmm" diyerek masaya oturup çatalı elime aldım. Emir kahkaha atarak menemeni masaya getirdiğinde en son dünkü kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi midem guruldayarak hatırlatıyordu. Sessiz bir kahvaltıdan sonra sofrayı toplayıp salona geçerken "Enfesti," dedim göbeğimi ovuşturarak.

"Eyvallah. Benimle ne konuşmak istiyordun?" Meraklı gözlerle bana bakarak koltuğa otururken söze nasıl gireceğimi düşünerek, karşısına oturdum. "Dün Melek'e geçmişimi anlattım," dediğimde neden yaptın der gibi – en azından ben öyle anladım– baktığı için "Her zaman yanımda olmaya çalışıyor. Bilmeli diye düşündüm," diye devam ettim.

"Ee bunu mu konuşacaktık?" derken sesindeki sitemi iliklerime kadar hissettim... Ondan başka birine anlatmamda ne sakınca olabilir diye düşünürken "O da Demir konusunda seninle aynı düşünüyor" deyince "Ee aklın yolu bir," dedi tek kaşını kaldırarak.

"Size bunu kanıtlayacağım. Bana yardım etmen lazım."

"Nasıl bir yardım?" dediğinde kaşlarını çatarken "Demir ve çetesinin arasına sızmam lazım, her şeyi ilk ağızdan öğrenebilmek için... Nasıl yapacağımı sen söyleyeceksin," diye devam edince, kaşları daha da çatıldı.

"Gerçekten bunu düşündün mü? Bu kadar salak olamazsın Effy. Demir asla çetesine birini sokmaz" dediğinde

"Bir yolunu bulurum," dedim başımı dikleştirerek.

"O çeteye girmenin hiçbir yolu yok," diye bağırınca "Tamam ne bağırıyorsun," dedim bozularak. Bir süre sessiz kalarak odadaki saatin tik tak sesini dinlerken "Yardım etsen de etmesen de onlar olduğunu size kanıtlayacağım," dedim.

"Effy. Neden anlamak istemiyorsun. Demir asla birine tecavüz etmez."

"Nasıl bu kadar eminsin... Kuzen olman bu kadar güvenmeni gerektirmez"

"Bildiğim bir şey var ve sana bunu söylemeyeceğim. Sadece bana inan" dediğinde kollarımı birleştirerek başımı hayır anlamında sallayınca "Oof!" diye bağırdı. Ben hissettiklerimden emindim ve ne derse desin bunu ortaya çıkarmadan asla rahat etmeyecektim. Bir süre daha sessizce oturduktan sonra Emir'in "Tamam," diyerek bacaklarına vurmasıyla "Ne tamam?" dedim merakla.

"Sana yardım edeceğim. Suçunu ortaya çıkarmak için değil. Suçsuzluğunu kanıtlamak için."

Çığlık atıp Emir'in boynuna sarılırken "Teşekkür ederim" diye bağırınca "Tek kulakla hayata devam etmeme neden olduğun için ben teşekkür ederim," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırıp mahçup bir şekilde ondan ayrıldıktan sonra "Önce sana Demir ve çetesini tanıtalım," diyerek bildiği her şeyi anlatmaya başladı. Saatin geç olduğunu gördüğünde ayaklanırken duyduklarım karşısında pek fazla kıpırdayabileceğimi sanmıyordum.

"Sanırım artık gitsem iyi olacak. Hızlandırılmış Demir ve çetesi kursunu bu akşam kafanda tekrarla ve emin olup olmadığına karar ver. Ben de çeteye nasıl girebileceksin onun üzerinde kafa patlatayım" diyerek gülümsediğinde "Çok teşekkürler yanımda olduğun için," diyerek sıkıca sarıldım. "Umarım bu iş bittiğinde de bana teşekkür eder-

sin Effy," dediğinde "Hiç şüphen olmasın," diyerek göz kırpınca 'Göreceğiz bakalım' der gibi bakıp evden çıktı. Kendimi tekrar koltuğa bıraktığımda yine burada uyuma riskini göze alamadım. Ağır adımlarla odama giderken, yapmam gereken şeyin güzel bir uyku çekip yarın için enerji depolamak olduğunu biliyordum.

★ ★

Telefonun sesini duyar duymaz gözlerimi açmadan el yordamıyla komodinin üzerinde telefonu ararken alıştığım alarm sesi olmadığını anlayınca hızla yataktan doğrulup telefonu elime aldım.

"Rüyanda beni mi gördün Emir?"

"Keşke... Gözüme düşünmekten uyku girseydi. Kalk hadi kalk... Çok işimiz var. Okulda seni bekliyorum yarım saat içinde burada ol..."

"Emir saatin farkında mısın? Hani karga bokunu yemedi lafı bu anlar için söylenmiş."

"So?"

"Ne yaparsam yapayım uyumama izin vermeyeceksin değil mi?" diye sorduğumda "Ha şunu bileydin," diyerek gülümseyince, "of tamam!" dedim ve telefonu kapatıp, yataktan kalktım. Hızla üzerime formamı geçirip çantamı hazırladıktan sonra evden çıktım. Koşar adım okula yürürken sokakta in cin top oynuyordu, zira daha dersin başlamasına bile iki saat vardı. Yarım saat içinde okulda olmak için adımlarımı hızlandırırken okula girdiğim an nefesimi düzenlemek için bir süre merdivenin korkuluğuna tutunup bekledim. Bu kadar erken ve acele etmemi gerektirecek ne olmuş olabilirdi ki? Hızlı adımlarla merdivenlerden indikten sonra radyonun boş olduğunu gördüm. *'Hem erken gel diyor hem kendi yok'* diye kendi kendime söylenirken arkamda duyduğum sesle olduğum yerde

zıplayarak gümbür gümbür atan kalbime bir ritim daha ekledim.

"Bravo! Tam 29 dakikada burada oldun."

Emir elindeki çay ve poğaçalarla merdivenlerden inerken "Çok açım," diye inleyerek elindeki poğaçalardan birini kaptım ve büyük bir ısırık aldım. "Yavaş," demesini umursamadan gözlerimi kapatıp ağzımdaki poğaçayı keyifle çiğnerken Emir "hadi içeri girelim" dedi. Sandalyeye oturduğumda az önce ısırdığım poğaçayı elime tutuştururken "Bu saatte ne işimiz var okulda?" diye sordum bir ısırık daha aldıktan sonra.

"Öncelikle ağzında bir şey varken konuşma Effy," dediğinde gözlerim büyürken utançtan yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Emir bu halime ufak bir kahkaha atıp çayından yudum alırken "Öncelikle Çete'ye girmenin tek yolu; Demir..." deyince kendiliğinden bir kahkaha attım.

"Hadi be. Ben bunu nasıl düşünemedim ya."

"Dalga geçmenin sırası değil Effy, Ya Demir'e yakınlaşacaksın ya da çeteden herhangi birine... Ya da bana" Yüzündeki ciddi ifade ve söyledikleri birleşince içtiğim çayı püskürtmemek için kendimi zor tutarken öksürmeye başladım. Ne demek ona? O da mı çetedendi yoksa o da bana...

"Çeteden değilim," dediğinde derin bir soluk alırken "Ama Demir'in kuzeni olduğum için aralarına katılmam zor olmaz," dediğinde göğüsüme bir yumru oturdu. Nedenini bilmesem de bu zamana kadar Demir'le birbirlerini tanımıyormuş gibi davranıyorlardı ve onların arasına girmek için en ufak bir girişimde bulunmamıştı. Şimdi benim için başını belaya sokmayı göze mi alıyordu yani. Belki de Demir'i karşısına almayı.

"Başka bir yolunu bulabiliriz eğer istemiyorsan."

"Başka yolu yok Effy, dediğin gibi sana zarar verenler onlarsa, içlerinden birine yakın olmanı istemiyorum. Ben çeteye gireceğim sen de benim yanımda yerini alacaksın. Ama zamanı geldiğinde..."

'Tamam' diyerek başımı sallarken çayından son yudumunu alıp bardağını çöpe attı. "Bu sürede Demir'in istediği gibi biri ol. Ne bileyim meydan okuma, ters davranma hatta bu zamana kadar yaptıklarından için özür dile," dediğinde "Ama..." diyerek itiraz edecekken Demir'i Emir'den daha iyi tanıyamayacağım için sustum. Karnımı doyurduktan sonra Emir'i radyo programını yapmak için yalnız bırakıp bahçeye çıktım. Bir banka oturup kulaklığımı takarak programı dinlerken, bahçe yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Demir ve çetesinin her zamanki yerine yürüdüğünü görünce kalbimin hızı artarken aklıma Emir'in dedikleri geldi. "Yaptıklarından dolayı özür dile!" Kulaklığımı çıkartıp cebime soktuktan sonra yavaşça ayağa kalkarken birazdan olacakları düşünmeden edemiyordum. Effy tükürdüğünü yalayıp Demir'den özür dileyecekti ha... Kıyamet alameti!

★ ★

Yeni, bize doğru gelirken çetenin ıslıklarını elimle susturdum. Bu kıza sinir olmasam sanırım cesaretine hayran kalırdım. Daha cuma günü okulun önünde bana atarlanıyordu. Önümüze geldiğinde durup, ifadesiz bir suratla çeteyi süzdükten sonra mavi gözlerini bana kenetlerken yüzündeki anlamı çözmeye çalışıyordum. Bir şeyden rahatsızdı ama bunu söyleyip söylememek arasında gidip geliyor gibiydi.

"Konuşabilir miyiz?"

"Sebep?" dediğimde derin bir nefes alırken hâlâ gözlerindeki anlamı çözmeye çalışıyordum. Anladığım ka-

darıyla söylemekte zorlandığı şeyi yalnızken daha rahat söyleyeceğini düşünüyordu.

"Neyse boşver," diyerek arkasını döndüğünde yumruğumu sıkıp ayağa kalkarken o çoktan yürümeye başlamıştı bile. En sinir olduğum şey oynatılmaktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi yapıp sonra vazgeçen insanlara sinir olduğum gibi kendi adamlarımın karşısında bunun yapılmasından nefret ediyordum. Etraftaki fısıltılar kulaklarımı tırmalarken sinirle yürüyüp kolundan yakalayarak kendime çevirdiğimde yüzünde acı bir ifadeyle "Ah!" diye inledi. "Canımı acıtıyorsun."

"Konuş!"

"Kolumu bırak," diyerek elimden kurtulmaya çalışırken kolunu daha çok sıkıp "Konuş!" dedim dişlerimin arasından.

Gözleri dolmaya başlarken "Senden nefret ediyorum," demesiyle ufak bir kahkaha atıp "Bunu zaten biliyorum. Az önce ne diyecektin?" dedim.

"Yok bir şey," derken kullandığı tane tane heceler sinirimi daha da arttırıyordu, kolunu sıkıp bıraktım. "Bir daha karşıma sakın bu şekilde gelme. Yoksa bıraktığım işi tamamlar o kolunu koparırım." Nefretle gözlerine bakıp geriye dönerek, yerime oturduktan sonra gözlerimi yüzüne sabitledim. Kolunu ovuşturarak okula doğru yürürken içimdeki öfke bir türlü hafiflemiyordu. Bu kızın benimle derdi neydi ve o gözler... Neden bana bu kadar tanıdık geliyordu...

★ ★

Ders zili çaldığında ayaklanırken "Ders çıkışı geç kalmayın" diyerek yürümeye başladım. Okula gelmemin tek nedeni annemdi. Yoksa benim geleceğim belliydi. Babam gibi olmak. Bu okula gelmemin nedeniyse fazla dikkat çekmemek.

Sınıfa girdiğimde yeni kızın sınıfta olmaması dikkatimden kaçmazken, sırama oturur oturmaz Esra'nın yanıma damlaması bozuk olan sinirlerimi iyice zıplattı. Kurtulacağımı bilsem şu dakika onu altıma alacakken başıma daha fazla bela olmaması için mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyordum. Yeni kız sınıfa girdiğinde tüm dikkatimi ona verirken gözlerini benden kaçırarak yürümesi yine aptal vicdanımı devreye sokmaya başlamıştı. Esra'yla aramızda durup bana bakmadan Esra'ya dönerek "Yerine geçebilirsin," demesiyle Esra çığlık atarak ayaklanırken kaşlarım çatıldı. İlk gün kıçı kırık sıra için meydan okuyan kız, şimdi pes mi ediyordu yani. Yeni bana dönerek gözlerini gözlerime kenetledikten sonra hayatta en nefret ettiğim iki kelimeyi bir çırpıda söyledi. "Özür dilerim."

Yeni'nin kolunu bir hamlede kavrayarak sınıftan çıkardım. Koridor boyunca sürüklerken elimin altındaki ince kolunu çekmeye çalışması, bir şeyleri hâlâ anlamadığını gösteriyordu. Ben istemediğim sürece, kimse ellerimin arasından kurtulamazdı. Bahçeye çıkıp onu okulun arkasına doğru sürükledikten sonra, hızla çekip duvara fırlattım. Sırtı duvardaki demir parçasına sertçe çarparken ufak bir inilтiyle gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. Canının yandığının farkındaydım ama bu sefer vicdanımı dinlemeyecektim. Bunu o istemişti!

"Senin derdin ne?" diye bağırdığımda hafifçe sırtına dokunmaya çalışırken "Sana diyorum," dedim sertçe.

"Bir derdim yok. Yaptıklarımdan dolayı özür diledim daha ne istiyorsun benden. Al işte üstünlüğünü kabul ettim. Motorumu parçaladın beni hırpaladın daha ne istiyorsun?"

Tam ağzımı açarken Emir'in koşarak yanımıza gelmesiyle "Hay sikeyim!" dedim.

"Ne oluyor burada. Effy noldu sana. Demir ne oluyor?"

"Seni ilgilendirse bilirdin. Kaybol."

"Yavaş koçum. Effy sen sınıfa çık. Bizim konuşmamız gereken ciddi bir sorun var sanırım," derken Effy yaşlı gözlerle başını sallarken iki büklüm bir şekilde yürümeye başladı. Gözlerim sırtının çarptığı demir parçasına takılırken canının ne kadar yanmış olacağını düşünmemeye çalışıyordum.

"Şimdi dökül bakalım. Ne zamandan beri savunmasız bir kızı hırpalamaya başladın sen?"

"Savunmasız mı?" deyip sinirle kahkaha atarken "O kız... Ah Emir... Onda bir haller var ve beni deli ediyor" dedim parmağımla arkasından işaret ederek.

"Özgüven olmasın o."

"Neyse ne amına koyayım. Bir haftadır sürekli bana diklenen kız şimdi savunmasızı oynuyor. Bu işte bir piçlik var ve bu kız bir haltlar karıştırıyor."

"Senden korktuğu için geri adım atmış olmasın?"

"O kız benden hiç korkmadı Emir! Bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Şu anda da korkmuyor. Bilmediğim bir şey var. Hoşuma gitmeyecek bir şey."

"İyice paranoyaklaştın Demir, kıçı kırık bir kız ne yapabilir? Bence senin kim olduğunu öğrendiği için korktu ve geri adım atmaya başladı..."

"Göreceğiz," diyerek Emir'e omuz atıp yürümeye başladığımda o kızın amacının ne olduğunu öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacağıma yemin ettim.

Sınıfa girdiğimde hocayla bir anlık göz göze geldik, o ders anlatmasına devam ederken ben de sırama oturup göz ucuyla yeni kıza bakmaya başladım. Hep aynı yerden tuttuğum kolu mosmordu. Oturuşunda bir gariplik vardı sanki. Dik durmaya çalışması canını yakıyor gibiydi. Ona baktıkça vicdanım beni ele geçirmeye başlarken yumuşamamak adına gözlerimi tahtadaki boş bir noktaya sabit-

leyip ders bitimine kadar pozisyonumu bozmadım. Esra sürekli bana temas edip bir şeylerden bahsederken, ben bir an önce bu lanet sınıftan çıkıp siktiminin okulunu terk etmek istiyordum.

★ ★

Bir insan bu kadar mı acımasız olur? İstediği gibi üstünlüğünü kabul etmeme rağmen neden beni hırpalamaya devam ediyor anlamıyorum. Dengesiz Hayvan! Sırtımdaki dayanılmaz ağrıyla tüm gün dik bile duramazken, zilin çalmasıyla yavaşça yerimden kalkıp çantamı toparladım. Ağır adımlarla sınıftan çıkıp koridorda yürümeye başladığımda, her adımda sırtımdaki ağrı biraz daha artıyordu. Melek bugün okula gelmemiş, Emir'i en son sabah Demir'in yanında görmüştüm. Radyoya inecek gücü kendimde hissetmediğim için hızla okuldan çıkarken bahçedeki Demir'siz kız grubunu görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. Yavaşça yanlarından geçerken Esra'nın yüzündeki iğrenç gülümsemeyle bana doğru gelmesi acıma tuz biber ekti. "Ne o savaştan çıkmış gibisin Effy," diyerek sırtıma vurunca *'acı çektiğimin zevkini yaşatmamak için'* olabildiğince kendimi sıktım.

"Sen savaşmayı bilir misin Esra, genelde senin için sevişmeyi tercih ediyor demişlerdi" deyip yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirirken Esra'nın yüzündeki tebessüm yavaşça silindi. *'Akıllı ol yoksa aklını alırım'* bakışımla yürümeye başladığımda yüzümdeki zafer gülümsemesi yerini acıya bırakmıştı.

Zar zor eve geldikten sonra üzerimdekileri acıyla çıkartırken kolumun mor olmasından daha çok sırtımın halini merak ediyordum. Aynanın karşısına geçip korkarak arkamı dönünce gördüğüm manzarayla ufak bir çığlık atıp ellerimle ağzımı kapattım. Neredeyse bütün sırtım mos-

mor olmuş, orta kısmına kan oturmuştu. Bunu gerçekten hak etmiş miydim? Azıcık da olsa rahatlarım diye banyoya girdiğimde suyun sırtımdaki soyulan yerlere değmesiyle çığlık atıp dudaklarımı birbirine bastırdım. O kadar canım yanıyordu ki suyun altında hüngür hüngür ağlamaya başladım. Daha fazla dayanamayacağımı anladığım an duştan çıkıp üzerime hafif bir şeyler geçirirken evde sırtıma iyi gelecek hiçbir ilacın olmamasına sinir oldum. Kimbilir ne zaman düzelirdi ve ben bu acıya ne zaman alışırdım.

Yüzüstü yatağıma uzanıp sırtımın zonklamasını düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapatırken uyumak için dua etmeye başladım. Zilin çalmasıyla gözlerimi aralayıp, uykuya ne zaman daldığımı hatırlamadığımı fark ettim. Elimi telefona uzattığımda bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla kalbim yerinden çıkarken, "Kapıyı aç" diyen kişinin kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yeni numaramı kimse bilmiyordu. Bilenler de bu şekilde bir mesaj atarak beni tedirgin etmezdi. Kapının ısrarla çalmasıyla ayağa kalkarken dikkatli adımlarla kapının önüne gelip delikten baktım. Sadece bir karartı görmek kalbimin daha da hızlı artmasına neden olmuştu. Arkama bakıp kendimi savunacak bir şey aradım, kapının tıklatılmasıyla "Kim o?" diye sorunca "Benim..." dedi dışardaki ses...

"Demir?"

Kulaklarım bana oyun oynuyor olamazdı değil mi. Demir demişti. Demir'in burada ne işi olduğunu düşünürken "Ne oldu?" diye sorunca sinirle alınan bir nefes duydum. Evet gerçekten bu kişi Demir'di. Sabah bıraktığı işi tamamlamaya mı gelmişti. *'Korkunun ecele faydası yok'* diyerek kapıyı araladığımda, öküz gibi beni itekleyerek kapıyı sonuna kadar açıp "Önümden çekil," dedi sert bir tonda.

Kapıyı kapatıp şaşkın bir ifadeyle Demir'in peşinden yürürken aniden durmasıyla olduğum yere çakıldım. Ar-

kasını dönmeden elindeki poşeti yana uzatarak "Orada öyle duracak mısın, yoksa şu poşeti elimden alacak mısın?" demesiyle şaşkınlıktan söylediklerini hiç düşünmeden yaptım.

"Sen burada ne–" derken yavaşça bana yaklaşıp arkama geçince kokusu burnuma dolmaya başladı. Tişörtümü sıyırırken kasıklarıma giren ağrıyla hızla öne atlayınca tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Sen ne yapıyorsun?" diye bağırıp üzerimdeki tişörtü düzeltirken "İçine bak," dedi elimdeki poşeti göstererek. Kuşku dolu bir bakıştan sonra poşeti aralayıp içine bakarken "Morluğunu geçirmez ama ağrını hafifletir. Şimdi konuşma ve gel şunları sürelim," demesiyle ağzım aralanarak Demir'e baktım. Yanıma gelip elimden nazikçe tutarak beni koltuğa oturtması *'Sen kimsin ve Demir Kara'ya ne yaptın'* deme isteği uyandırırken, Demir arkama oturup dikkatlice tişörtümü sıyırdı. Elimdeki poşeti alıp içinden kremleri çıkarırken, arkamı dönüp acı dolu yüzüne baktım, gözlerinin buğulu olduğuna yemin edebilirdim. Saçmalama Effy... Demir Kara'nın senin için ağlayacağını düşünmüyorsun heralde. Önüme döndüğümde soğuk kremi sırtıma sürmeye başlayınca hafifçe inledim. Elini çekip bir süre bekledikten sonra kremi sürmeye devam etmesi beni inciltmekten korktuğunu mu gösteriyordu? Dengesiz! İnlemelerim arasında elleri hafif daireler çizerken kokusunun odayı doldurmasının midemi bulandırması gerekmez miydi. Alt tarafı kendi yaptığı hatayı telafi etmek için sırtına krem sürmesi seni etkilemiş olamaz değil mi Effy? Demir kremi sürüp arkama bir bez koyduktan sonra tişörtümü kapatıp ayağa kalktı. "Banyo?" dediğinde "Koridorun sonu" dememe kalmadan yürümeye başlaması sanki evimi bildiğini gösterir gibiydi. Kısa süreli bir su sesinden sonra geri dönüp ellerini çiçekli havluma sildi.

"Odana git ve uyu. Birşeye ihtiyacın olursa buradayım" dediğinde, "Burada mı kalacaksın?!" diye bağırdım.

"Meraklı değilim. Git ve zıbar. Bir şey olursa da seslen," Gözlerim şaşkınlıkla açılırken ne oldu da bu çocuk böyle oldu diye düşünmekten kendimi alamadım.

Odama gidip dikkatlice yatağa uzanırken, evimde o olduğu sürece nasıl uyuyacağımı düşünüyordum. Emir'in dediği işe yaramış mıydı? Ne olmuştu da 180 derece dönüp karşıma gelmişti. Bir kaç saat sonra kapım aralandığında hemen gözlerimi kapattım. Odama girip etrafa bakındıktan sonra yanıma oturunca nefesimi tuttum. Sonra öldüğümü düşünmesin diye tekrar nefes alıp vermeye çalıştım. Ellerini belli belirsiz saçlarımda hissettiğimde derin bir iç çekişle kalbimin atışını durdurmaya çalışıyordum. Bana zarar veren adam yanıbaşımdaydı ve ben ondan korkmak yerine, yapacaklarını merak ediyordum. Demir'in fısıltıyla "Affet beni," diyerek odadan çıkmasıyla gözlerimi açıp, nefes almanın bir refleks olmaktan çıktığını idrak ettim.

★ ★

Sabah gözlerimi aralarken sırtımdaki ağrının daha dayanılacak bir halde olmasını sanırım Demir'e ve aldığı kremlere borçluydum. Dikkatli bir şekilde yataktan kalkıp salona gittiğimde kimsenin olmadığını görünce "Demir," diye seslendim. Masadaki ilaç kutularını görmesem akşam yaşadıklarımın rüya olduğuna yemin edebilirdim. Saate baktığımda okul vaktinin yaklaştığını görünce kremleri elime alıp odama gittim. Ayna karşısında elimden geldiğince kremleri sırtıma sürdükten sonra formamı giyip saçlarımı at kuyruğu yaptım. Sırtıma saçımın değmesinin bile tahammülüm yoktu. Çantamı koluma takıp kapıyı açarken akşam Demir'in kapımdaki hali aklıma gelince

kendi kendime "Vay be!" diye fısıldadım. Nefret ettiğim ve beni bu hale sokan adamın birkaç saat içinde başına ne gelip de bu kadar değiştiğini düşünerek yürürken okula ne zaman geldiğimi anlamamıştım. Bahçedeki kalabalığın arasında gözlerim istemeden Demir ve çetesinin köşesine takılırken okulla çok fazla haşır neşir olmayan ve sürekli kaçan grubun, her sabah erkenden okula gelmesinin ironinin kralı olduğunu düşünüyordum. Demir'le gözlerimiz buluştuğunda anlamsızca kalbimin hızı değişirken gözlerimi kaçırıp hızlı adımlarla okula doğru yürümeye başladım. Radyoya giden merdivenlerden yavaşça indim. Radyonun kapısını kapatan Emir "Effy," diyerek gülümserken yavaş hareket ettiğimi görünce "Ne oldu sana!" dedi telaşlı bir ifadeyle. Dün yaşananları anlattığımda ifadesi birden keyifli bir gülümsemeye dönüşünce kaşlarımı çattım.

"Neden gülüyorsun sen?"

"İşe yaradı," diyerek kahkaha atınca daha da sinirlendiğimi hissediyordum. "Ne işe yaradı?"

"Alttan alıp yaptıklarından dolayı özür dilemen," dedi. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken Emir başını salladı.

"Ne demek oluyor bu?" Gerçekten hiçbir şey anlamamıştım.

"Demir'in hayatta en nefret ettiği şeylerden biri, tükürülen şeyin yalanmasıdır. Özür dilenmesinden, yapılanların arkasında durulmamasından nefret eder. Gözü döner, en yakını olsa umursamaz ve nefretini bir şekilde o kişiden çıkarır. Sana o yüzden öyle davrandı. Ben araya girip kafasını karıştırmasam belki de kötü davranmaya devam ederdi. Neyse ki Demir Kara'nın vicdanını devreye sokmak çok da zor olmadı. Demir için vicdan çok önemlidir, onu yer bitirir. Öyle bir adamda vicdanın olması çok şaşırtıcı değil mi?" deyip göz kırparken, "Sana karşı vicdanı

hep tetikte olacak. Bu demek oluyor ki aralarına sızabilmek için ilk adımı attın" dedi keyifli bir şekilde.

"Sen ne dediğinin farkında mısın Emir? Tüm gece ne kadar acı çektiğimi biliyor musun? Bu muydu bana yardım etme şeklin. Bu muydu tüm gece gözüne uyku sokmayan planın? Ben seni arkadaşım sanmıştım ama anladım ki yanılmışım." deyip arkamı döndüğümde kolumu tutup önüme geçen Emir'e "Çekil önümden!" diye bağırdım.

"Effy beni bir dinler misin! O çeteye elini kolunu sallayarak giremezsin. Demir'e birkaç kere meydan okuduktan sonra olmaz. Vicdanını devreye sokmamız gerekiyordu. Alttan almaya başladığın an, hele de özür dilediğinde seni hırpalayacağını biliyordum. Özür dilerim ama başka çaremiz yoktu. Şu anda saçma geliyor biliyorum. Kızgınsın ve sonuna kadar haklısın da. Ama konu Demir Kara oldu mu çok iyi düşünüp iyi bir plan yapmalıydık. Şimdi o çeteye girdiğimde seni yanıma almam daha kolay, çünkü onun hislerine dokundun. Sana laf söylerken hep bir kere daha düşünecek. Eğer bunu yapmasaydık değil seni aralarına almayı beş metre ötesine bile yaklaştırmazdı. Lütfen mantıklı düşün."

Emir'e nefretle bakıp kolumu elinden kurtararak yürümeye başladım. Gerçekleri ortaya çıkarmak istiyor olabilirdim. Bunun için o pislik heriflerin arasına girmeyi de göze almış olabilirdim ama bu beni istedikleri her an hırpalamaları anlamına gelmiyordu. Hele de daha önce yaptıklarından sonra.

★ ★

"Evet çocuklar, geçen haftaki ödevlerinizi getirin."

Öğretmenin çağrısıyla 'Kahretsin,' diye fısıldarken Melek arkasını dönüp telaşla bana baktı. Başta Demir'le yanyana olmamak için ertelediğim ödev sonra aklımdan çıkıp

gitmişti işte. "Bir şey yaptın mı?" diye dudaklarımı oynattığımda, Melek başını hayır anlamında sallarken ne yapacağımı bilemedim. Hadi ben bir sürü olay yaşadım ama sen neden ödevi yapmadın be Melek! Demir ve Esra'nın aklına ödevin geldiğini bile sanmıyorum. Herkes sırayla ayağa kalkıp ödevini teslim ettikten sonra imza atarak yerine otururken tırnaklarımı yememek için kendimi zor tutuyordum. Daha ilk günlerden hocanın gözünden düşecektim ve bunun tek nedeni benim salak inadımdı. Kahretsin Effy!

"Vermeyen kaldı mı?"

Hocanın cümlesiyle Demir ayağa kalkarken Melek'le birbirimize bakıp ayağa kalktık. Esra kıvırtarak hocanın önüne geldiğinde, Demir elinde bulunan bir şeyi masaya bırakıp imzasını attı. Sırasına oturmak için dönerken Esra da imzasını atmaya başlamıştı. Şaşkın bir ifadeyle Demir ve masadaki kitapçığa bakarken Melek yanıma gelip "Şaka değil mi?" diye sorunca "Umarım," dedim. Hocanın "Hadi" demesiyle sırayla imzamızı atarken göz ucuyla masadaki kitapçığın başlığını okudum. İlk olarak benim ve Melek'in adını yazdığını gördüğümde Melek'i dürterken "Bizim dediğimizi o yapmış" diye fısıldadım. "Resmen ilk sıraya bizim adımızı yazmış gözümüze sokar gibi."

Demir ve Esra'nın hararetli bir şekilde konuştuklarını gördüğümde gözlerimi kaçırırken duyduğum "Onların da ismini yazdığına inanamıyorum," sözüyle başımı çevirip ikisine bakarak sırama oturdum. Demir'in yumruğunu sıkıp fısıldadığı birkaç sözü duymazken bu ödevi yalnızca Demir Kara'nın yapmış olduğuna inanamıyordum.

"Ödev notlarınızı yarın panoda bulabilirsiniz. Şimdi konumuza geçelim. Evet nerede kalmıştık?"

Demir'in aniden bana bakmasıyla, yakalanmış gibi hızla önüme dönünce sırtıma giren ağrıyla inledim. "Dikkatli

ol!" dedi yarım ağızla. Demir'e bakmadan başımı tamam anlamında sallarken aklıma Emir'in sözleri geldi. Vicdanı devredeyken işler daha mı kolay olacaktı?

★ ★

Bütün bir hafta boyunca Melek'le daha çok yakınlaşırken, Emir'le git gide uzaklaştığımı hissediyordum. En son konuştuğumuz günden sonra Demir'le takılmaya başlarken bana sadece uzaktan bakmakla yetinmişti. Demir'in yanında bambaşka biri gibi davranıyordu. Birkaç kere radyoya gidip bu konu hakkında konuşmak istesem de hiçbirinde onu yerinde bulamamıştım. Telefonlarıma cevap vermemesi ve en son ki kavgamızdan dolayı bana yardım etmekten vaz mı geçti diye düşünmem canımı sıkıyordu. Demir'le takılmaya başladığına göre kafasındaki planı gerçekleştiriyordu ama biraz daha hızlı olsak daha iyi olmaz mıydı? İntikam soğuk yenirdi eyvallah da buz tutmasa iyiydi sanki...

Demir ve çetesi her zamanki gibi sadece ilk derslere girip ortadan kayboluyorlardı. Tamam okulda olmamaları en çok beni mutlu ediyordu ama madem kaçacak neden sabahın köründe gelip ilk derse giriyordu ki. Hiç gelme; sen de rahat et biz de değil mi?

Yeni hayatıma ve okula alışma çabalarım bir hafta boyunca devam ederken ödevden 100 almamız Melek'le bünyemizde şok etkisi yaratmıştı. Demir Kara'nın bu kadar yetenekli olacağını düşünmezken ödevi birine yaptırdığına yüzde yüz emindim. Çünkü onun gibi okulla alakası olmayan birinin derslerinde başarılı olması şaşırtıcı olurdu.

Cuma akşamı gelip çatarken yeni hayatımın ilk yatılı misafirini ağırlayacaktım. Hoş ilk yatılı misafir Demir olsa da onu ben çağırmamıştım değil mi? Kız kıza gecemiz için

Melek'le eve gelip üzerimize ayıcıklı pijamalarımızı geçirdikten sonra aldığımız abur cuburları orta sehpaya koyduk. Tam ne izlesek diye düşünürken kapının çalmasıyla ikimiz de birbirimize bakınca "Komşudur ya. Sen filmi seç ben hemen geliyorum," diyerek ayağa kalktım. Melek'i korkutmamak için komşu demiştim ama benim hiç komşum yoktu ki bana gelsin.

"Kim o?"

"Siparişiniz efendim."

Kapıyı açarken "Ama biz sipariş vermedik ki..." derken Önder'i elinde kocaman pizzalarla görünce ağzım kocaman açıldı.

"Sen değil zaten, hepsini ben sipariş ettim prenses," deyip beni iterek salona doğru yürüdü. "Önder" deyip kapıyı kapatarak arkasından koştum. Melek, Önder'i görünce ufak bir çığlık atıp, üzerini kapatmak için koltuktan bir yastık aldı.

"Ben seni yalnız sanıyordum Effy. Rahatsız etmiyorumdur umarım." Elindekileri masaya bırakınca "Ha yok. Biz Melek ile kız gecesi yapacaktık ama önemli değil sanırım değil mi Melek?" dedim Melek'e mahcup bir ifadeyle bakarken. "Yok sorun değil" diyerek elindeki yastığa işkence yapan Melek'e şaşkın bir ifadeyle bakan Önder'i görünce "Aa siz tanışmıyorsunuz değil mi? Melek bu Önder. Sana bahsettiğim kahramanım. Önder bu güzel kız da Melek. Okuldaki en yakın arkadaşım," dedim gerginliği azaltmak istercesine.

"Memnun oldum. Effy senden çok bahsetti."

Önder "Ben de memnun oldum Melek ama yastığın bu duruma pek memnun olduğunu sanmıyorum. Yastığa işkence yapmayı bıraksan sence de iyi olmaz mı? Merak etme ayıcıklı pijamalara Effy'den fazlasıyla alışığım," deyip kahkaha attı. Melek kızararak yastığı koltuğa koyun-

ca, aynı hızla alıp Önder'in kafasına yastığı fırlattım. Usta bir hareketle yastığı havada yakalayıp kahkaha atarken "Yalan mı? Hâlâ çocuksun" deyince tek kaşımı kaldırıp tehditkar bir şekilde Önder'e *'sen bittin oğlum'* bakışımı attım. Önder kahkahasını bastırmaya çalışırken "Ben gitsem iyi olacak sanırım, gecenizi berbat etmeyeyim," deyince "Şuna pizzalarıma bir ortak daha çıkmasın diye kaçıyorum desene" dedim keyifli bir gülümsemeyle.

Önder gözlerini büyültüp "Ne alakası var kızım" derken Melek "Ben pizza sevmem. Sırf o yüzden gideceksen eğer..." diye konuşmaya başlayınca Önder, "Orada duracaksınız hanımefendi. Eğer bizimle takılacaksan o pizza sevilecek," dedi parmağını sallayarak. Melek kızararak tamam anlamında kafasını salladığında aval aval ikisi arasında gözlerimi gezdirdim. Aslında iyi bir çift olabilirlerdi, Önder bu kadar çapkın olmasaydı şayet...

Bütün gece kahkahalar içinde film izlerken ağzımız bir dakika bile boş kalmamıştı. Başlarda ortam fazla sessiz olsa da Melek ve Önder'in anlaşmasıyla salonumun içi gürültüden geçilmemeye başlamıştı. Bu duruma sevinsem de sanırım Önder'i biriyle paylaşma hissi canımı sıkmaya başlamıştı. Telefonuma bakmak bahanesiyle kıskançlığımı dizginlemek için salondan çıkarken telefonumu en son nerede bıraktığımı hatırlamaya çalıştım. Bu illeti oldum olası sadece müzik dinlemek için kullandığımdan, salak saçma yerlerde bırakmam gayet normaldi. "Telefonumu bulamıyorum. Biri beni çaldırabilir mi?" diye bağırdıktan bir süre sonra duyduğum tanıdık melodiyle mutfağa giderken telefonumun buzdolabından çıkmasına kahkahâlârla gülmeye başlamıştım. Soğuk telefonumu elime alıp Önder'in aramasını durdurduktan sonra gördüğüm manzarayla gözlerim büyürken "On iki arama, bir mesaj mı?" diye bağırdım.

"Ne oldu," diyen Önder'e "Yok bir şey," diye cevap verip aramalara hızlı hızlı göz gezdirirken İki kere Önder'in, üç kere babamın, yedi kere de Emir'in aramış olduğunu görünce ağzım yavaşça aralandı. Önder'in geleceğini haber vereceğini, babamınsa her zamanki gibi özledim muhabeti yapacağını bildiğim için Emir'in numarasını çevirip kulağıma götürdüm. Günlerdir beni aramayan çocuk biriktirip hepsini bir kerede mi aramıştı.

"Effy," derken sesinin yeni uyanmış gibi çıkmasıyla bu saatte uyunulur muymuş diye söylenerek "Emir beni aramışsın," dedim.

"Evet aradım. Normal bir saatte, gecenin ikisinde değil!" dediğinde gözlerimi büyütüp telefona bakarken bizimkilerle saatin nasıl geçtiğini anlamadığımı fark etmiş oldum. "Özür dilerim telefonum yanımda değildi. Saate de dikkat etmemiştim. Aramaları görünce merak ettim."

"Aramadan önce mesajlarına baksaydın merakın geçerdi sanki." Hay aklıma şaşayım ya. "Uykuluyken çekilmez birisin. Aramaları görünce aklıma mesaj atabiileceğin gelmedi meraktan hemen aradım ne yazmıştın ki? İstersen kapatıp mesajlaşalım"

"Dur dur dur tek gözle beni mesaj yazmakla uğraştırma. Yarın gece hazırlan, dışarı çıkacağız. Şık bir şeyler giy, biraz seksi olsun. Kısacası seksi ol!"

"Nasıl yani nereye gideceğiz ki? Ayrıca ben hep seksiyim."

"Ya ya ne demezsin... Erkek Fatma. Neyse soru sorma dediklerimi yap. Daha fazla uykumu kaçırmadan da kapat" dediğinde sinirle "Sensin erkek fatma" deyince "İyi geceler Effy," diyerek telefonu yüzüme kapattı. Ağzım açık bir şekilde telefona baktıktan sonra salona dönerken "Ben artık kalkayım," diyerek ayaklanan Önder'e "Nereye?" dedim hüzünlü bir sesle. Önder Melek'le vedala-

şıp bana doğru yürürken "Saati fark etmedik. Geç olmuş prenses. Gecenizi yeterince mahvettim. Bari uykunuzda sizi rahat bırakayım," diyerek bana sarılınca "Beni hiç rahat bırakma," diye fısıldadım kollarımı beline dolayarak. Önder ufak bir kahkaha atıp alnıma öpücük koyduktan sonra "Seni çok seviyorum biliyorsun değil mi?" dedi. "Bilmesem nefes alamazdım," dedim yanağına öpücük kondurarak.

Önder'i geçirip salona döndüğümde Melek'in yüzündeki tebessüm dikkatimden kaçmazken "Ne o fıstık, yüzünde güller açmış" dedim göz kırparak. "Yoo ne alakası var," deyip bir süre yüzünü saklamaya çalışsa da Önder'den hoşlandığının farkındaydım. Hoşlanmasından doğal hiçbir şey olamazdı. Önder birçok erkeği kıskandıracak kadar yakışıklıydı. Karakteriyle birleşince mükemmelleşiyordu. Daha fazla utandırmamak için yemiş numarası yaparken "Yatalım mı?" diye sorunca "Olur," diyerek ayağa kalktı.

"Yarın yorucu bir gün bizi bekliyor."

Melek "Yarın için bir planımız mı var?" diyerek kaşlarını çatarken Emir'le telefon konuşmamı anlatıp, ne olabileceğiyle ilgili kafa patlatmaya başladık. Daha sonra bulduğumuz birkaç seçenek için ne giyebileceğimize bakarken alışveriş kararı alıp yataklarımıza uzandık.

★ ★

Sabah uyandığımda mutfaktan gelen nefis kokularla bir an kendimi annemlerin yanında zannettim. Ayaklarımı sürüye sürüye gözlerimi ovuşturarak mutfağa yürüdüm. Karşılaştığım manzarayla bir elim gözümde masaya bakarken "Melek!" dedim şaşkınlıkla.

"Günaydın," dedi kral sofrasına sucuklu yumurtayı koyarak.

"Ben hâlâ uyuyorum ve bu bir rüya değil mi?" diyerek masaya oturduğumda "Ne olur yedikten sonra uyanayım Allarım ne olur," diyerek dudaklarımı yaladım. Melek kahkaha atıp "Madem yorulacağız bize enerji lazım" deyince başımı evet anlamında hızlı hızlı sallayıp çatalımı sucuğa bastırdım. Bir süre sessizce masanın keyfini sürerken sessizliği Melek'in cümlesi bozmuştu.

"Acaba kafasındaki plan ne?"

Ağzıma tıktığım salamı hızlı hızlı çiğneyip yuttuktan sonra "Bilmiyorum. Tek dediği akşam çıkacağımız ve etkileyici olmam gerektiği," dedim.

"Akşam olacağına göre günlük bir şeybakmamalıyız. Ya bir yemek ya da eğlenceye gideceksiniz belli ki," dedi peyniri tabağına alırken.

"Melek bu bir randevu değil. Eminim ki planını hayata geçirmeye başlıyoruz. Hoş hiçbir şeyden haberim yok ama," diyerek zeytine uzandım. "Sahi. Hiç konuşmadınız mı?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında sallayınca "Ama bu çok saçma," dedi.

"Çeteye gireceğini, zamanı gelince de beni yanına alacağını söyledi. Ama uzak kalacağımızdan hiç bahsetmemişti. Ben bir plan yaparız diyordum ama sanırım o her şeyi kendi düşündü. Neyse görüşünce anlayacağız işin aslını," deyip ağzıma domatesi tıkıştırdım.

"Hadi o zaman güzellik. Daha yemeye devam edersen üzerine hiçbir şey olmayacak."

Masayı hızlıca toparladıktan sonra üzerimizi değiştirip kendimizi dışarı attık. Ayaklarımıza kara sular inene kadar mağaza mağaza dolaşmış olsak da en sonunda istediğimiz tarzda bir elbise bulabilmiştik. Elbise süper mini ve kırmızıydı. Ön kısmı kapalı olsa da derin bir sırt dekoltesi vardı. Mağazadaki herkes harika durduğunu söyleyince dayanamayıp almıştım. Neyseki sırtımdaki yara belli be-

lirsiz bir hal almıştı. Ufak bir makyaj hilesiyle tamamen kapatabiilirdim.

Melek'le vedalaşıp eve geldikten sonra kendimi banyoya atıp hızlı bir duş adım. Bornozuma sarılıp odama geçtikten sonra vücuduma en sevdiğim vücut kremini sürüp üzerime yeni aldığım elbisemi giydim. Saçlarımı maşalayıp gözlerimi vurgulayan siyah bir makyaj yaptıktan sonra yeni aldığım topuklu ayakkabılarımı giyerek salonda Emir'i beklemeye başladım. Telefon ve korna aynı anda çaldığında Emir'in geldiğini anlayıp, ufak çantama anahtarlarımı atarak evden çıktım. Emir arabanın camına bakarak saçlarını düzeltirken yansımamı görünce hızla dönüp baştan aşağı beni süzdükten sonra keyifli bir ıslık çaldı. Sanırım tam da istediği gibi olmayı başarmıştım.

"Nefes kesici ve göz kamaştırıcı kelimelerinin arasında kalmak ne demek bilir misin?"

Gülümseyerek "Teşekkür ederim," deyince arabanın kapısını açıp elini uzatarak "Matmazel," dedi. "Oh müsyö..." diyerek kıkırdayıp arabaya oturunca nazikçe kapımı kapatıp kendi yerine geçti. Yola çıktığımızda kalbim yerinden çıkacak gibi atarken "Araban olduğunu bilmiyordum" dedim.

"Teknik olarak babamın arabası. Lazım olduğunda kullanıyorum işte."

"Bir daha benimle konuşmayacaksın diye düşündüm," dediğimde birkaç saniye bana bakıp "O nereden çıktı?" diye sordu.

"Kaç gündür sana ulaşamıyorum. Demir'lerin yanına gittiğinden beri plandan vazge..."

"Seninle bir anlaşma yaptık Effy. Ben sana Demir'in suçsuz olduğunu kanıtlayacağım ve bundan asla vazgeçmem. Vazgeçtiğim bir şey varsa sanırım o da kendim gibi olmak."

"Yani sen onların yanında olabilmek için kendinden mi vazgeçtin?"

"Fark ettiysen okulda çok fazla durmuyorum. Radyo programlarım hep bant kaydı. Seninle vakit geçirmiyorum. Kimseyle çok fazla diyaloğa girmiyorum. Bildiğin Emir'den gitgide uzaklaşıyorum."

"Anlamıyorum. Neden ki?"

"Kötü biri olmam lazım Effy. En azından öyleymiş gibi rol yapmam lazım. Başta bu yüzden yanlarında olmak istemedim çünkü onların karanlığının aksine ben fazla renkliyim. Ne Demir renk istedi hayatında ne ben karanlık. Kuzen olarak gizli kapaklı yürütüyorduk ilişkimizi ama şimdi durum farklı. Tüm renklerimin üstüne bir gölge kapladım ve bunu her şey açığa çıkana kadar sürdürmem lazım. Tıpkı senin de yapacağın gibi."

"Özür dilerim," diyerek dudağımı dişlerken içim içimi kemirmeye başlamıştı. Ben o çete yüzünden hayatımdan uzaklaşırken Emir benim yüzümden kendi hayatından uzaklaşıyordu ve bunun ne kadar boktan bir his olduğunu ben çok iyi biliyordum.

"Dileme ve beni iyi dinle. Kötü olman lazım Effy. Bu senin için çok zor olacak çünkü iyilik seni tamamen ele geçirmiş gibi. Çok masumsun sen, ne yaşarsan yaşa içindeki çocuğa kimse dokunamamış. Ne kadar aksini göstermeye çalışsan da hareketlerin, duruşun, konuşman içindeki masum çocuğu belli ediyor. Böyle olmaz. Bu şekilde o çeteye giremezsin. Girsen bile seni kullanırlar..." derken nefesimi tutup dikkatlice Emir'i dinliyordum. "Yapacağın şey çok basit. Her şey ortaya çıkana kadar iyi tarafının üstünü örteceksin. Gizemli olacaksın, gizemli ve çekici. Kimse senin zayıf noktalarını bilemeyecek. Bilmedikçe senin canını acıtmak için oralara saldırmayacaklar. Dikkat çekeceksin ama gerçekleri öğrenebilmek için sadece Demir'in dik-

katini çekmelisin. Doğruyu yalnızca ondan öğrenebilirsin. Demir bir kapalı kutu. Onu önce seksiliğinle sonrada içindeki masum çocukla açabilirsin. Çok zorlanacaksın belki, çok canın acıyacak ama bir kere başarırsan, gerçek Demir'in kim olduğunu öğrenebilirsin"

"Madem Demir bu kadar zor, gerçekleri öğrenmek için neden çeteden birine yaklaşmıyorum"

"Yalancının önde gidenlerinden gerçeği nasıl öğreneceksin Effy?" dediğinde dudaklarımı birbirine bastırıp koltuğa yasladım. Haklı olabilirdi. Nedense çete Demir'den daha tekinsiz duruyordu.

"Her şeyi anladım, bir yer hariç. Başta seksi olup sonra masum yanımı nasıl ortaya çıkaracağım. Hayır Demir Kara madem bu kadar zeki, elbet birinin rol olduğunu anlayacaktır," dediğimde Emir kahkaha atarak arabayı durdururken gözlerimi etrafta gezindirince eliyle çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çevirdi.

"İkisinin de mevcut olduğu belki de sayılı kızlardansın Effy. Şu anda hayatımda gördüğüm en seksi kızların başında geliyorsun ama gözlerin... Gözlerinin mavisine baktığımda içindeki o el değmemiş çocuğu rahatlıkla görebiliyorum. Önemli olan bakmasını bilmek ve emin ol Demir bakmasını çok iyi bilir. Başkalarının yanında dikenlerini göster, dişiliğini vurgulama ama yalnız kaldığınızda rol yapma. Kendin ol. Eminim, Demir'in dikkatini fazlasıyla çekeceksin," deyip burnumu sıkarken "Ve işte geldik," dedi gülümseyerek.

Burası gösterişli bir sokaktı. Sokak o kadar kalabalıktı ki, bu kadar insanın girmek istediği mekânı daha çok merak etmeye başlamıştım. Emir arabayı valeye bırakıp kuyruğa girmeden sıranın başına doğru ilerlerken, sıradakilerin rahatsızlık homurtularını duyuyordum. Kapıda

duran görevliler "Hoş geldiniz Emir Bey," diyerek bizi içeri alınca şaşırmıştım.

"Emir bey mi? Sanırım biri burada çok fazla takılıyor."

Emir gülümseyerek, içeri geçmem için önümden çekilirken duruşumu düzelttim. İçerideki müzik sesi dışarı kadar taşıyordu. Burası pahalı bir klübe benziyordu. 'Neyse ki kıyafetim uygun,' diye düşünürken, Emir belimden tutarak beni ilerletti. Kapı açılırken ses daha da yükselince suratımı buruşturdum, ta ki içerideki şahane ortamı görene kadar...

Hayatımda gördüğüm en büyük mekân, lüks koltuk ve masaların bulunduğu localar, dj ve önündeki sahne, belli yerlerde dans eden akrobatlar, boru dansçıları, müzik son ses, etraf dumanlı, hareketli ışıklar, şarkılara eşlik eden kızlı erkekli gruplar, dans edenler, gülenler... Burası kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi.

"Demir'in dünyasına hoş geldin" diye fısıldadığında şaşkın bir ifadeyle "Burası Demir'in mi?" diye sorunca başını sallayıp elimden tutarak beni merdivenlere doğru yürütmeye başladı. Işıklı merdivenlerden birkaç basamak inip bana döndüğünde "Ne oldu?" diye bağırınca gülümseyip "Şimdi yapman gereken kendine güvenmek ve Demir'in ilgisini kendi üstüne çekmek.

Eminim ki zorlanmayacaksın," dedi. Nedense kendime olan güvenimin bir anda yok olduğunu hissettim. Merdivenlerden inip ortada bulunan en büyük locaya doğru ilerlerken gözlerim daha önce görmediğim yakışıklılığıyla bana bakan Demir Kara'yı buldu.Sanırım bu gece fazla sıcak geçecekti.

★ ★

Her zamanki sıkıcı gecelerden biri. Çete'nin locaya doldurduğu kızların hepsi ağızımın içine bakarken Esra'nın

sarhoş hali yüzünden bu gecelik bütün kadınlardan nefret ediyordum. Ortam iyice hareketlendiğinde Emir'i merdivenlerde görmemden daha çok yanındaki kız şaşırmama neden oldu. Esra nereye baktığımı anlamak için başını bakışlarımın olduğu yere doğru çevirdi. "Ay inanmıyorum ya... Bu ne arıyor burada?" Esra'nın cırtlak sesiyle locadaki herkes başını gelenlere çevirirken ıslıklar havada uçuşmaya başlamıştı. Emir yanımda arkadaşımla geleceğim derken Yeni Kız'ı kast ettiğini bilseydim –hele de bu şekilde– sanırım buna izin vermezdim.

Emir "Selam gençler bakıyorum ortam hareketlenmiş," dediğinde başımı dikleştirirken, Esra "Onun burada ne işi var?" dedi sinir olmuş bir sesle.

"Benim misafirim Esra. İtirazın mı var?" dediğinde Esra öfke ile kollarını kavuştururken Emir "Sorun olur mu?" gibisinden bana baktı. Bu saatten sonra ne diyebilirdim ki. Ben başımla oturmalarını işaret ederken, Cem "Böyle mekânlara gelir miydin sen Yeni?" diye sorunca gözlerimi Yeni'nin üzerine diktim.

"Adım Effy. Ve evet arada sırada gelirim."

Emir yeni kızın oturmasına yardım edip yanına otururken "Ne içersin?" diye sormasıyla "Şarap," dedim. Yeni kız ve Emir bana baktığında "Alkollü içeceklerden sadece şarap sever gibi duruyor" deyince, kız Emir'e dönüp "Kırmızı şarap lütfen," dedi. Herkesin gözleri yeni kızın üzerindeyken o sadece Emir'le konuşmayı tercih ediyordu. Sanki yıllardır konuşmuyorlarmış gibi ne konuşuyorlardı ki. Esra "Sen dans etmez misin ELİF?" diye sorduğunda Elif kelimesini o kadar çok vurgulamıştı ki yeni kız rahatsız olmuş bir ifadeyle "Adım Effy," deyip derin bir nefes aldı." Ve evet bazen ederim." Bu kız neden sürekli benzer cümleler kuruyordu ki ve neden adı yerine lakabını bu kadar çok benimsemişti?

"Bazen mi... Şuna edemiyorum desene," deyip tiz bir kahkaha atan Esra'ya Effy ciddiyetini bozmadan "Bazen dedim. Anlama sorunların varsa burada oynamak yerine bir doktora görünsen iyi olur," deyince başımı öne doğru eğip hafifçe gülümsedim. Bu kızın kendine güveni bazen rahatsız edici olsa da son zamanlarda hoşuma gitmeye başlamıştı sanki...

Kaan "Madem edebiliyorsun bu ortamı kaçırma derim," dediğinde yeni kız yüzüne birkaç saniye baktıktan sonra "Siz bu ortamı kaçırdığınıza göre dans edemiyorsunuz," diye cevapladı. Herkes gülmeye başlayınca, Emir söze girdi. "Bu locada oturanlar oradaki insanların arasına karışmaz. Demir'in kurallarından biri. Statü gibi bir şey."

Yeni kız bana bakarak "Çok saçma," deyip omuz silkince az önceki keyfim bir anda silinmişti. Kendine güveni mi var demiştim az önce. Tamamen aptal cesareti vardı. Ortamda ufak bir sessizlik olurken, yavaşça öne doğru eğilip gömleğimin kollarını düzelttim.

"Saçma olan senin bu locada oturmana rağmen benim kurallarımı sorgulaman," diye sert bir şekilde tepkimi belli edince yüzüme birkaç dakika bakıp "Bir dakika ya. Burada oturuyorum diye dans edemem, eğer dans edersem burada oturamam mı yani" diye sordu. Evet anlamında başımı salladığım da "İyi ben de oturmaya gelmemiştim," deyip ayaklanınca içimde her daim tetikte bekleyen öfke yine kendini göstermişti.

"Emir bana eşlik eder misin diyeceğim ama sen ve Demir'in kuralları birbirinize çok yakışıyorsunuz," deyip arkasını dönüp dans eden insanların arasına doğru yürüdü. O'nun güzelliğini farkeden aç kurtlar çoktan etrafını sarmıştı bile.

"Bu kız gerçekten ateşli," dediğinde, herkes Burak'a katılırken ben katılan herkesin gözlerini yerinden sökmek

istiyordum. Bu kadar kendine güvenmesi ve beni adamlarının önünde küçük düşürmesi fazla can sıkıcı olmaya başlamıştı. Emir'in gözlerinde korkuyu hissederken gözlerimi ayırmadan Yeni'nin dansıyla etrafındaki herkesi nasıl büyülediğini izlemeye başladım.

★ ★

Tenimde başka ellerin olmasından rahatsız olsam da dansıma güveniyordum ve herkesin, özellikle Demir'in gözlerinin bende olduğunun farkındaydım. Müzik içimi kıpır kıpır yaparken kendimi müziğin ritmine bıraktım. Her zaman güzel dans ederdim ve uzun bir zamandır dans etmiyordum... Ortam fazla sıcaktı ve etraftaki kalabalıkla daha da ısınıyordu ki birden kolumda bir el hissettim. Etrafımdaki herkes benden uzaklaşırken ne olduğuna bakmak için kafamı çevirince, bir çift kahverengi gözün nasıl ateşler saçtığını gördüm. Demir kolumu sıkarak beni sürüklemeye başladığında Emir'e 'Ne oluyor?' diye bakınca gözlerini kapatıp açması sanırım 'Onunla git,' demesine işaretti. Ya da ben öyle anlamıştım. Merdivenleri hızla tırmanıp kapının önüne çıkarken temiz ve serin havanın yüzüme çarpmasıyla biraz da olsa rahatladığımı hissediyordum. Kalabalık olan kuyruğun daha da kalabalıklaştığını görürken Demir kolumdan çekip beni ileriye doğru atınca topuklu ayakkabılarımla kendimi zar zor frenleyerek durdum.

"Bir daha seni burada görmeyeceğim!" diye bağırınca kuyruktaki herkes bize bakmaya başladı, utançtan yerin dibine girmek istiyordum. Demir'e döndüğümde kaşlarını o kadar çatmıştı ki bu hali ile *en korkunç adamlar* sırasında ilk beşe rahatlıkla girebilirdi.

"Anlamadım?"

"Bir daha bu mekâna adım attığını görürsem adım at-

tığın ayağı kırarım!" deyip, korumalara dönerek "Bu kızı bir daha mekânımda görmeyeceğim," diye emir verdi. Hepsi beni inceledikten sonra Demir'e dönerek "Tamam efendim," deyince Demir bana dönüp "Şimdi kaybol," diye bağırınca olduğum yerde geriye doğru bir iki adım attım.

"Emir'le geldim ve o olmadan gitmeyeceğim." Dediğimde, bana doğru hızla gelip kolumu aynı yerden kavrarken acıyla inleyip yüzümü buruşturdum.

"Kurallarımı sorgulayan kişilerin çevremdekilerle işi olamaz," deyip kolumu bırakınca yaptığım hata kafama dank demişti. Emir 'Kendine güven,' derken etkilemem konusunda bana destek olmaya çalışıyordu. Bense her zamanki gibi kendime güvenip ona adamlarının önünde meydan okumuştum. Salak Effy...

Demir arkasını dönüp yürümeye başladığında, arkasından koşup ona yetişmeye çalışırken korumalar önümde etten duvar örmüşlerdi. "Demir," diye bağırdığımda o beni umursamadan yürümeye devam ederken önümdeki iri yarı adama "Çekilsene be önümden!" diye bağırdım. "Demir Bey'i duydun. Kaybol," diyerek beni itmesiyle topuklu ayakkabımın mazgala sıkışması sonucu arkaya düşerken başımı sert bir şekilde yere çarptım. Acıyla inlerken topuklu ayakkabı giydiğime lanet ederek etrafa bakmaya çalışsam da her şeyin bulanık olmasından başka bir şey göremiyordum. Bana doğru koşan ayak sesleriyle tenimin soğuk zeminden ayrılmasını hissederken kollarımdan tutan kişilerin kuyrukta sıra bekleyenlerden ikisi olduğunu anladım. "Teşekkür ederim," diyerek ellerinden kurtulduktan sonra elimle başımı tutup inlerken etrafın dönmesi, ayakta durmama hiç yardımcı olmuyordu. Başımı kaldırdığımda Demir'in beni iten korumayı hırpaladığını görünce daha fazla ayakta duramayacağımı anladım.

Bunu anlayan bir tek ben olmadığım için Demir koşarak bana gelirken gözlerimi kapatıp kendimi soğuk zemine bırakmıştım.

Gözlerimi açtığımda tanıdık bir tavanla karşılaşınca yavaşça yatağımdan doğrulmaya çalıştım.Başımdaki zonklamayı umursamadan 'Ben buraya nasıl geldim?' diye düşünürken odamın kapısı açıldı. Karanlık ortam, ışığın yanmasıyla aydınlanırken gözlerimi kıstım.

"Doktor durumunun iyi olduğunu söyledi. Dinlen şimdi. Salondayım."

"Demir," diye fısıldadığımda, "Efendim?" dedi sakince.

"Teşekkür ederim."

Demir alay eden bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirip "Kolunu morartıp, kafanı çarpmana neden olduğum için mi?" deyince, koluma baktım. "Benim için zevkti," diye devam etmesi içimde onu yumruklama isteği uyandırırken, aklıma Emir'in dediklerini getirerek sakinleşmeye çalışıyordum.

"Hayır, beni o halde orada bırakmadığın için."

Emir veren bir tonda "Dinlen!" dedikten sonra, ışığı kapatıp kapımı çekerken "Gitme" diye bağırmamla kapı onbeş derece açıklıkta durdu. Neyi amaçladığımı bilmeden Demir'in yüzünü görmememden güç alarak "Yalnız kalmak istemiyorum," deyişimle kapı sabitlenirken, "Lütfen" diye devam edince yavaşça açılmaya başladı.

"Korkuyorum demeyeceksin herhalde."

"Sadece yalnız kalmak istemiyorum."

Demir bir süre kapının önünde durduktan sonra "Lütfen!" dememle derin bir soluk vererek yürüyüp, ayak ucumdaki koltuğa kendini bıraktı. Yanımı göstererek "Lütfen," dediğimde tek kaşını kaldırarak bana bakıp, yavaşça ayağa kalkıp yanıma oturdu. Bunu neden yaptığını

bilmiyordum ama sanırım Demir'in vicdanı devredeyken ona istediğim her şeyi yaptırabileceğimi hissediyordum. Yavaşça yanına sokulup başımı göğsüne koymaya çalışmamla irkilip kalkmaya yeltenince "Lütfen, sadece bu gecelik hiçbir şey sorma ve yanımda kal," diyerek başımı daha çok bastırınca sesini çıkarmadan eski yerini aldı. Kolumu kaslı bedenine sararak başıma göğüsünde yer yaptığımda "Teşekkür ederim," deyip gözlerimi kapattım. Hangi akla hizmet böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum ama içimden bir ses bunun ikimize de iyi geleceğini söylüyordu.

★ ★

Yeni'nin bana sarılıp gözlerini kapattıktan sonra nefes alışverişlerinin daha sakin ve düzenli hale gelmesi beni de kendime getirmişti. Ne yapıyordum ben? Bu saatte burada ne işim vardı? Tanımadığım bir kızın evinde ve yatağındaydım. Buraya kadar her şey normalken sevişmek yerine, kızın nefes alışverişini dinlemem kendimi sorgulamama neden oluyordu. Şu anda kulüpten seçtiğim bir kızla geceyi sonlandırmalıydım. Bu şekilde değil!

Elif kıpırdanınca sanki sesli düşünüyormuşum gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzüne düşen saçlarını geriye itmesiyle kokusu burnuma dolarken gözlerimi kapatıp masum ve baş döndürücü kokusuna karşı koymaya çalıştım. Neden Effy ismini tercih ediyordu? İlla bir lakap kullanacaksa 'Cadı' tam ona göreydi.

Tekrar kıpırdanmasıyla uyumadığını düşünerek yüzüne doğru eğildim, çatılmış kaşları kâbus gördüğünü belli ediyordu. Her yeri kaskatı kesilirken koluma geçirdiği tırnaklarıyla boş bulunup hafifçe inledim. Ne görüyorsa gerçekten korktuğu belliydi. Rüyada korkan birine nasıl yardım edilebilirdi ki? Aklıma daha önce birkaç kez yap-

tığım şey geldiğinde kollarımla ufak bedenini kendime doğru çekerek sıkıca sarıldım. Nefes alışverişi düzensizdi, saçlarını yavaşça okşayarak "şştt" deyip çenemi başına yasladım. Bir süre sonra kasılan bedeni yavaşça gevşerken göğüsümde hissettiğim ıslaklıkla başımı tekrar yüzüne çevirdim. Bir insan uykusunda ağlayabilir miydi? Onu ağlatacak ne görmüş olabilirdi ki? Bu kız neden bu kadar gizemliydi? Kimdi bu kız? Benimle derdi neydi? Neden meydan okurken hayatımdaki en cesur kız, onun dışında alttan alan korkak bir ceylana dönüşmüştü? Peki, ben neden bu kızı yaşayarak öğrenmeye çalışıyordum? İstesem saniyesine kim olduğunu bulabilecekken, neden bütün merakıma rağmen onu araştırmak için en ufak bir girişimde bulunmamıştım?

Elif'in nefesleri düzene girdiğinde burada daha fazla yatarsam, düşüncelerin içinde boğulacağımı anlayarak yavaşça Elif'in kolunu üzerimden çektim. Tek kolumun altındaki ufak bedenini geriye doğru iterken çıkardığı sesle olduğum yerde durdum. Sayıklıyor muydu? Tekrar uykusuna devam ettiğini anladığımda onu diğer tarafa doğru döndürüp kolumu altından kurtarırken, elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Nedense uykusunun bölünmesi şu anda isteyeceğim son şeydi. Sessizce odadan çıkıp salonun önünden geçerken aklıma gelen düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak evden çıktım. Merak ettiğim geçmişi için kimsenin evini karıştıracak değildim.

Kulübe geldiğimde arabayı valeye bırakırken bu saatte bile hınca hınç olan kuyrukta daha içeri girmeden eğlenenlere bakarak içeri girdim. Tuhaf alemci bir millettik ya da ne keyifçi bir gençlik. İçerideki durumun da dışarıdan farksız olduğunu görürken locada oturan çete ve yanındaki kızlardan gözümü ayırmadan merdivenlerden hızlıca indim. Bora beni fark eder etmez ayağa kalkarken diğerle-

ri de 'Ne oluyor?' diye bakıp beni gördükleri an heyecanla ayağa kalkmışlardı.

"Neredesin abi, ya. Ağaç olduk, kök saldık, daha gelmeseydin nur topu gibi meyvelerin olacaktı."

Cem kendi yaptığı espriye kahkahayı bastı. "Sen ağaç olmaz kökte kalır hıyar olurdun" diyen Kaan'la yüzündeki gülümseme ciddi bir hal almıştı. Bora "Nerede kaldın abi, kızı aldın çekip gittin. Senin zevkini bilmesem gittiğin yeri anlayacağım da–" derken "Sen ne cüretle bana hesap sorarsın lan!" deyip cümlesini ağzına tıktım. "Tamam abi sakin, merak ettik sadece." Gözlerimi locada gezdirdikten sonra "Esralar nerede?" diye sordum. Burak "İkinci adreslerinde. Makyaj tazeleyeceklermiş. Sıva badanadan sonra sanırım mantolamaya geçtiler."dedi. Herkes kahkahaya boğulurken "Peki ya Emir?" dedim. Anıl "Sizin hemen arkanızdan çıktı. Görmedin mi?" diye sorunca 'Hayır' anlamında başımı salladım.

"Ooo, Demir Bey'ler gelmişler. Hoş geldiniz. Bugün gelmezsiniz diye düşünüyorduk. Effy Hanım'la işiniz çabuk bitmiş. Zevk vermedi galiba."

Esra locaya gelir gelmez lafını söylemekten çekinmezken, sabrımı taşırdığını artık fark etmesi için üzerine yürüyüp ince boğazını sıkıca kavradım. Yüzüne yakınlaşıp "Ne zamandan beri yaptığım işlere karışır oldun sen?" diye tıslarken suratının git gide kızarması az önce dediği şeyden daha fazla zevk vermeye başlamıştı. Kimse kurtarmaya cesaret edip beni durdurmazken, boğazını biraz daha sıkıp "Şimdi gözümün önünden kaybol. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim." diyerek hızla geriye doğru ittim. Esra öksürerek boğazını tutarken, Ceren ve diğer kızlar eşyalarını alıp Esra'nın koluna girerek onu yürütmeye çalışıyorlardı. Etrafımızdaki bakışları umursamadan "Kaan" dediğimde, ne demek istediğimi anlamış gibi "Tamamdır abi" diyerek

arkalarından yürümeye başlamıştı bile. Ne kadar sinirli olursam olayım bu kadar kızı bu saatte tek başına evine gönderecek bir adam değildim henüz.

Bir süre locada içip sinirimi yatıştırmaya çalışırken aklımda olan tek şey onun şu anda nasıl olduğuydu. Kulüpteki gizli odama gitmek için ayağa kalkarken "Yalnız mı?" diye soran Bora'ya "Bu gecelik fazlasıyla kadına doydum" diyerek yürümeye başladım.

★ ★

Zonklayan bir başla gözlerimi aralarken, akşam yaptıklarım aklıma gelince başımın zonklayarak patlaması için dua etmeye başladım. Resmen kaş yapayım derken göz çıkarmıştım. Demir'e meydan okumuş, hırpalanmış, bunun sonucunda baş ağrısı hediye edilerek Demir tarafından eve getirilmiş, adama gitmemesi için yalvarmış, yetmezmiş gibi zorla yatağa almıştım. Bendeki nasıl bir cesaretti bilmiyorum ama düşerken beynimde hasar oluştuğuna kesinlikle eminim.

Zar zor yataktan kalkıp banyoya gittiğimde aynada gördüğüm yansımamla ufak bir çığlık atıp iki adım gerilediim. Berbat görünüyordum. Saçlarım dağılmış, yüzümdeki makyaj akmış, başımda koca bir şişlik ve kızarıklık, üzerimde ayıcıklı pijamalarım... Kendimi incelerken aklıma gelen fikirle koşarak odaya döndüm. Yerdeki ayakkabılarım ve şifonyerin üzerindeki kırmızı elbisem yüzünden ufak bir çığlık daha atıp ellerimle ağzımı kapattım. Gece uyandığımda karanlıktan fark edememiştim ama üzerimi Demir mi değiştirmişti yani? Allah'ım, o zaman görmediği yerim kalmadı. Tamam bana o geceyi yaşatmış olabilir ama en azından o zaman bile üzerimde kıyafetlerim vardı. Şimdi ise... Of, Allah'ım benden tekrar faydalanmak istememiştir değil mi? Sadece giydirmiştir yani.

Kendimi tekrar banyoya atıp bir saat boyunca sıcak suyun beni tamamen rahatlatmasını bekledim. Tüm geceyi hatırlamaya çalışmam başımın daha çok ağrımasına neden oluyordu. Ayıcıklı pijamalarımı gördüğünde benimle ilgili ne düşünmüştü acaba. Eminim ki o taş kalpli adam bile Önder gibi katıla katıla gülmüştür. Banyodan çıkıp, üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra kurutma makinasının sesini çekemeyeceğim için saçlarımı taradım. Mutfağa doğru ilerlerken kapının çalmasıyla "Geldim geldimmmm" diye yaşlı Teyzeler gibi bağırdım. Başımı tutup ilerlerken, zilin hâlâ çalması üstüne "Geldim dedim ya" diye bağırarak kapıyı açtım. Emir beni görünce elini zilden çekerken "Şükürler olsun" dedi, gözlerimi devirip "Bence de" deyince, kollarını önünde birleştirdi.

"Seni çok merak ettim. Telefonlarıma neden cevap vermiyorsun Effy? Akşam Demir'le ikiniz ortadan kayboldunuz. Arkanızdan çıktım ama size yetişemedim. Ne oldu?" diye konuşurken elimi çekmemle başımdaki kızarık ve şişliği görüp "Başına ne olduuuuuu!!" diye böğürdü. Demir'le kuzen olmalarına şaşmamak lazımdı.

"Ufak bir iş kazası. Görevimiz tehlike derken tehlikemiz görev oldu" deyip gülerek "Kapıda kaldın geçsene," dedim geri çekilip. İçeri girdiğinde masanın üzerindeki ilaç yığınını görüp tekrar bana döndü.

"Ufak bir iş kazası için bu kadar ilaç çok değil mi?" diyerek tek kaşını kaldırmasıyla "Hepsi bu kazanın değil canım. Ondan önceki kazaların kremleri de orada" dedim alaya alarak. Şaka bir yana bu işe bulaştığımdan beri etrafta ayaklı eczane gibi dolaşıyordum.

"Akşam ne olduğunu öğrenmek istiyorum ama önce karnını doyuralım. Eminim ki yeni kalktın ve bir şeyyemedin."

"Nereden anladın?" deyip elimi ağzıma götürerek hoh-

larken Emir "Ağzın kokmuyor Effy" dedi kahkaha atarak. *'Ee o zaman nereden anladın'* diyen bakışlarımı ona çevirdiğimde "Telefonun nerede Effy?" diye sordu. Güzel soruydu. Telefonumu aramaya başladığımda hâlâ çantamın içinde olduğunu gördüm. Kalkar kalkmaz telefona bakacağımı bildiği için böyle bir tahminde bulunmuştu belli ki. Zeki çocuk. O mutfağa gidip birşeyler hazırlarken ben de telefonu elime aldım.

"Kırk iki arama, on beş mesaj mı? Ne oluyor yahu! Kıyamet koptu da benim mi haberim yok" diyerek aramalara hızlıca göz attığımda Emir, Melek, Önder ve Annemden olduğunu gördüm. Mesajlara hızlıca girip göz gezdirdim.

"İndirim mesajı, operatör mesajı, Melek nasılsın neredesin nasıl gidiyor yazmış, Önder ne yapıyorsun prenses çok özledim... Hıhuım başka... Sen mesaj atmışsın maşallah yedi tane... Bu kim eski liseden bir kız. Oha, beni klüpte görmüş o ne arıyordu orada... Babam "Beni ara" demiş... Bu kim, tanımıyorum, yanlış attı herhalde..." dememe kalmadan arkadaki mesajla kalbim yerinde depar atarken numarasının bende nasıl kayıtlı olduğunu düşünmeye çalışıyordum.

Gönderen:Demir Kara
Uyandığında mesaj at ve ilaçlarını aksatma!

Beni merak mı etmişti? Bunun için mesaj mı atmıştı? Dur bir dakika numaramı nereden bulmuştu. Hoş onun gibi biri her şeyi bulabilirdi ama ben onun numarasını ne zaman kaydetmiştim. Gece ben uyurken telefonuma numarasını mı kaydetmişti. İnanmıyorum çantamı mı kurcaladı. Kafamdaki deli sorularla telefonu koltuğa bırakıp mutfağa giderken iki dakikada hazırlanan muhteşem masayı geç fark etmiştim. Bu çocuk mutfağımı benden daha

iyi tanıyordu. Masaya oturup karnımı doyurmam için biraz süre verdi ama ben bir türlü doymak bilmeyince elimden çatalı çekti.

"Ağzını çiğnemekten daha yararlı bir şey için kullan ve dökül!"

"Ya anlatcak bir şey yok ki. Her zaman olan şeyler. Klüpten hırpalayarak çıkardı, 'Bir daha buraya gelemeyeceksin' gibi sözcükler kullandı. Korumalara tembihledi. Dönüp kıçını giderken arkadan ona yetişmeye çalışınca korumalar beni itekleyip yere düşmemi, yetmezmiş gibi kafamı çarpmamı sağladılar. İşte sonra bağrışlar, gürültüler... Gözümü açtığımda odamdaydım," diyerek daha fazla konuşmamak için elinden çatalı almaya çalışırken, çatalı havaya kaldırdı.

"Yani bu kadar olay on beş dakika içinde mi oldu? Arkanızdan çıktığımda her şey normaldi ve siz yoktunuz. Şu olayları bana ayrıntılı anlatır mısın artık!" deyince Demir'le gece yaşadıklarımız haricindeki her şeyi ayrıntısıyla anlatmaya başladım. O da akşamki dansımla herkesi nasıl büyülediğimi, çetenin beni ateşli bulduğunu ballandıra ballandıra anlattı. Açıkçası onların beni yiyecek gibi baktıklarını düşününce tüm iştahım kaçmıştı. Hepsinden nefret ediyordum ve bırak dokunmayı bana bakmalarını bile istemiyordum. Peki Demir'e neden akşam tam tersi şekilde davranmıştım. Resmen; çeteyi sevme ele başına her şey serbest – ağaya beleş– deyip gülümsedim.

"Ne gülüyorsun sen kendi kendine" dediğinde birden kendime gelerek "Planımız işe yaramışa benziyor. Ufak ufak çeteye sızıyorum. Onları etkilemeyi başardım bile desene." deyince yüzüme bön bön bakmaya başladı.

"Amacın Demir'i etkilemekti Effy diğerlerinin yanına bir adım bile yaklaşamazsın. Hiç birine güvenmiyorum."

"Huhu, farkında mısın bilmiyorum ama güvenmediğin çetenin ele başına kendi ellerinle teslim ediyorsun beni. Pardon da kuzenlik de bir yere kadar. Ben babama bile bu kadar güvenmem. Senin Demir'e bu güvenin nereden acaba?" Biraz sessiz kalıp derin bir soluk alınca bir terslik olduğunu anladım...

"Bak Effy. Demir'le biz birlikte büyüdük. Sen nasıl Önder'le ikiz gibiysen biz de Demir'le öyleyiz. Ne kadar dışarıdan uzak gibi dursak da her şeyimizi biliriz. Bu yüzden diyorum Demir sana bir şeyyapmamıştır diye. Bildiğim bir şey var, sen bana güven. Ama yine de kanıt istiyorsan bunu sadece Demir'den öğrenebilirsin, etrafındakilerden değil. Yakın gibi dursalar da Demir'i gerçekten tanıyan kimse yok bu hayatta artık."

"Artık?" dediğimde gözlerini kaçırarak "Boşver" deyince bıkkınlıkla homurdandım. "Bak sen Demir'e güveniyor olabilirsin ama ben de burnuma güveniyorum. Alkol ve sigarayla karışmış kokuları tek tek hafızamdaydı. Tamam yaşadığım anı hatırlamıyorum ama o oradaydı. Bundan adım kadar eminim. Neyse aynı konuları açmamıza gerek yok. Şimdiki planımız ne?"

"Artık okulda yanımıza gelebilirsin sanırım." deyince "Allah razı olsun be!" derken Emir kahkaha atıp "Senden de." dedi. Bu tepkisiyle gülümseyip başımı iki yana sallarken "Yine de damdan düşer gibi sabah karşımıza dikilme. Ben ortamı ayarlayıp seni çağırırım." deyince kabul ettim. "İlaçların" deyip benden önce kalkarak salona giderken ben de bir bardak su alıp peşinden gittim. Emir'in zoruyla ilaçları ağzıma tıktığım sırada "Sakın ilaçlarını aksatma" demesi aklıma bir kişiyi getirdi. Emir'i yolcu edip, koltuktan telefonumu alıp mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Demir Kara
İlaçlarımı içtim. Teşekkürler...

Kendimi koltuğa attığımda kendini soyadıyla kaydetmiş yürüyen egonun o meşhur aile ismini silerek onu sıradanlaştırırken telefonum titredi.

Gönderen: Demir
Başın nasıl?

Kalbim ritimsiz attığı için mesajı birkaç kere okudum. Demir Kara gerçekten beni merak ediyordu. Bunun için numaramı bile almıştı. Sırf ilgisini çekebilmek için sakarlığımın tutması gerekiyorsa neden tüm gece deli danalar gibi dans etmeye çalışmıştım ki ben. Heyecandan terleyen ellerimi pijamama silerek tuşlara dokunurken neden bu kadar heyecanlandığımı anlamaya çalışıyordum: Planımız tıkır tıkır işlediği için mi yoksa Demir Kara gibi kendinden başka kimseye önem vermeyen birinin beni düşünüp mesaj atması için mi?

Gönderilen: Demir
Yeni bir işlev edindi... Zonklamak!

Bu sefer mesaj kutumda cevabı beklerken birkaç kere çıkıp tekrar girdim. Ne sandın Effy, liseli âşıklar gibi adamın sürekli sana mesaj atacağını mı? Hoş, liseliyiz ama âşık değiliz. Telefonu sehpaya bırakıp ayağa kalkarken, uyumanın en iyi ilaç olduğunu kendime hatırlatıyordum. Yatağıma girip uyumak için uygun pozisyonu aldıktan sonra gözlerimi yumarken, kapı zilinin çalmasıyla sinirle gözlerimi açtım. *'Gözümü kapamamı mı bekledin be insafsız'* deyip miskince yataktan doğrulurken, ısrarla çalan zil, ak-

lıma bir kişiyi getiriyordu. Emir. "Hadi ilk seferinde başımın ağrıdığını bilmiyordun, şimdi neden beynime eziyet ediyorsun" diye söylene söylene kapıyı açarken "Ne unuttun?" dedim sertçe. Karşımda gördüğüm kişiyle istemeden ağzım aralandı. "Onu Emir'e sorarsın" deyince "Sen bizi mi gözetliyordun?" dedim şaşkınlıkla. Demir antrede durup arkasını döndüğünde birkaç adım gerilemek istesem de, başımı kaldırıp dimdik karşısında durdum. Bu çocuk ciddi olduğunda neden bu kadar korkutucuydu.

"Kendini bu kadar önemli mi görüyorsun? Emir'in her yaptığından haberim vardır sadece" "En kısa zamanda bana anahtar yaptırsak iyi olacak. Korkma işim bittikten sonra Emir'e teslim ederim" deyince "Ha?" dedim şaşkın bir ifadeyle. "Bekletilmekten nefret ederim!"

"Beklemek zorunda değilsin, hatta gelmek zorunda hiç değilsin." diye çıkışıp ellerimi önümde bağladığımda "Meraklısı değilim. Doktor birkaç gün sana dikkat etmemi söyledi. İlaçlarını da düzenli alacakmışsın"deyince ufak bir kahkaha attım. Demir Kara bir doktorun lafı ile ayağıma kadar gelecekti ha? O, egosu boyundan büyük insan. Mutlaka vicdanı devredeydi ve yaptıkları için pişman olmuştu ama ben de onu yaptıklarına pişman edecektim.

"Gördüğün gibi iyiyim. İşin bitti. Gidebilirsin."

Demir kaşlarını çatarak bana bakarken "Anahtar fikrini de unut. Gerekirse ben Emir'e bir tane yaptırırım." dedim yüzümdeki hain gülümsemeyle. Demir'in öfkesi gözlerinden okunurken, hiçbir şey söylemeden kapıyı çarparak çıkması bu öfkeyi fazlasıyla belli ediyordu. Omuz silkip *'alttan alacağım dedim altına yatacağım demedim'* diye söylene söylene odama ilerlerken yaptığım salaklığı farketmem birkaç dakikamı almıştı. Sen çocuğun çetesine girebilmek, ona yakın olup gerçekleri öğrenebilmek için planlar yap-

çocuk ayağına kadar gelsin ve sen her zamanki gibi dikilen. Aferin sana Effy. Sen böyle davranmaya devam et. Aferin sana kızım!

★ ★

Sabah alarm sesini durdurmuştum ama beynimde yankısı hâlâ devam ediyordu. Yavaşça yataktan kalkıp arayan soran var mı diye baktıktan sonra ayaklarımı sürüye sürüye banyoya gittim ve yüzümü yıkadım. Başımdaki zonklama geçse de şişliğin maşallahı vardı. Odaya dönüp okul için hazırlandıktan sonra kahvaltı hazırlamaya her zamanki gibi üşendiğim için ilaçlarımı çantama tıkıp esneyerek evden çıktım. Hava mükemmeliğin son anlarını yaşıyor gibiydi ve bu anların kesinlikle tadını çıkarmalıydım. Kulaklığımı takıp müziği son ses açtıktan sonra okula yürümeye başladım. Okula yaklaştığımda tekrar başımın zonklamaya başlaması annemin yüksek sesle ilgili olan uyarılarını aklıma getirince kulaklıkları çıkarıp çantama tıktım. Dersin başlamasına az kaldığı için bahçe fazlasıyla kalabalıktı. Sanırım herkes benimle aynı şeyi düşünüyordu. Havanın tadını çıkarmak...

Demir ve çetesi, Emir'le birlikte hararetli bir konuşma yaparlarken –nedense Emir'i çeteye dahil edemiyorum–, Esra, Ceren ve adını bilmediğim iki kız kendi aralarında konuşuyordu. Esra'nın canı sıkkın gibiydi. Cem kapının önünde beni fark edince gözlerini benden ayırmadan çeteye birşeyler söyledi ve yavaş yavaş herkes bana doğru döndü. Ups sanırım kahramanımızın şu anda hiçbir şeyden haberi olmayan salak kızı oynaması gerekiyor. Başımı öne eğip yürümeye başladığımda Emir'in sesini duyarak olduğum yerde durdum.

"Effy."

Başımı Emirlere doğru çevirince "Gelsene" diyerek işa-

ret etmesi, istemeden gülmeme neden oldu. *'Seni çağıracağım demesi bu muydu yani'* diye düşünürken ayaklarım da benden izinsiz onlara doğru gitmeye başlamıştı bile.

"N'aber ateşliii." Burak bakışlarını vücudumda gezdirirken "Gerçi şu an o tahrik edici kızdan eser yok ama" diye devam edince ifadesiz bir suratla ona bakmaya başladım. Demir ise onu öldürmek istediğini mimikleriyle fazlasıyla belli ediyordu.

"Düne göre daha iyi gibisin?" Emir'in sorusuyla ıslıklar yükselirken cevap vermek için tam ağzımı açmıştım ki, Cem lafa atlayıp "Ne yani dün beraber miydiniz? Bak bak bak adam resmen yere bakan, yürek yakan, Effy'e koşan" dedi ve elini Bora'nın omzuna atıp kahkaha attı. Hava sıcak olmamasına rağmen nedense yüzümün yanmaya başladığını hissediyordum. Göz ucuyla Demir'e baktığımda az önceki sinirden eser kalmaması, sanırım Cem'e hak verdiğini gösteriyordu. Ben sessiz kalınca Emir konuşacaktı ki Esra lafa atladı.

"Ne o dilini mi yuttun canım. Yoksa sessizliğini evet olarak mı kabul etmeliyiz?"

Ah bu kızı o boynundaki morluğu kapatmak için taktığı fularla boğmak istiyorum. Derin bir nefes alıp "Eğer susarsan sıra bana gelebilir" deyince Esra öfkeyle gözlerime baktı. Öfkelenmesi zerre kadar umrumda değildi. Ağzını açıp tam cevap verecekken elimle susturdum.

"İyiyim Burak, nefes alsın yeter diyen biri için tahrik kelimesinin önemli olduğunu bilseydim ona göre gelirdim. A, ama dur... Tahrik olup olmaman beni zerre kadar ilgilendirmiyor." deyip alay eder gibi gülümsedikten sonra Emir'e döndüğümde "Daha iyiyim. En azından artık başım zonklamıyor" dedim içten bir gülümsemeyle. Cem'e dönüp "Yere bakan yürek yakandan önce; adam gibi adam, vefalı arkadaş desen çok daha iyi olurdu sanı-

rım. Üroloji bölgenle düşüneceğine azıcık beynine şans ver." dediğimde etraftan 'oo' sesleri yükselirken Demir başını öne eğip dudaklarını birbirine bastırmıştı. Gülmemek için kendini mi tutuyor dememe kalmadan zilin çalmasıyla hepsi ayaklanırken derin bir nefes alıp okula doğru yürümeye başladım. Az önceki sinirden dolayı olduğunu düşündüğüm ağrı başıma girerken, gözlerimi kapatıp olduğum yerde sendeleyince sağ ve sol kolumdan aynı anda birilerinin tuttuğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda aynı telaşlı ifadeyle bana bakan Emir ve Demir'i umursamadan olduğum yere çökmeye çalışıyordum ki Demir bir hamlede beni kucağına alıp en yakındaki banka oturttu. Bu hareketi karşısında bir saniyeliğine bile olsa ağrımı unuturken gözlerimi bahçede gezdirip birinin bizi görüp görmediğine baktım.

"Effy – Elif iyi misin?"

Aynı anda konuşan iki kuzene başımı çevirdiğimde arkalarına toplanan çeteyi görünce, başımı hayır anlamında salladım. Bu hareketimle tekrar başımın dönmesi, oturduğum banka sıkıca sarılmama neden oldu. Emir yanıma otururken, Demir "ilaçlarını içtin mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Sana ilaçlarını içmeni söylemiştim!" diye bağırdığında Bora "Ne ilacı bu abi?" diye sorunca "Kes Bora" dedi sert bir tonda. Bankı sıkıca kavrayarak "Bağırma bana," diye fısıldadım, Demir yüzüme doğru eğilip "Bağırttırma o zaman," diye tısladı. Emir elimi tutarak "Kahvaltı etmedin değil mi?" diye sorunca, Demir'in gözlerinin bir anlık kenetlenen ellerimizde olduğunu hissettim. Emir hızla ayağa kalkarak "Burada bekle, ben bir şeyler alıp geliyorum," deyip yürümek için hamle yaparken Demir kolundan tutup onu durdurdu.

"Sen dersine gidiyorsun. Kız benimle kalıyor."

Sesinin sakinliğinden dolayı şaşkınlığımı gizleyemez-

ken az önce esip gürleyen adamın nereye gittiğini düşünü-
yordum. Emir itiraz edecekti ki "Bana karşı gelmeyecek-
sin değil mi?" deyince "Hayır" dedi rahatsız bir şekilde.
"Güzel, şimdi çeteyi de al ve git."

"Ananı da al git gibi oldu bu."

"Cem!"

"Abi sen ne..." diyen Anıl'a, gözlerini benden ayırmadan "Gidin" demesiyle, hepsi benimle göz teması kurup okula doğru yürümeye başladı. Emir iki adımda bir arkasını dönerek beni kontrol ederken "İyiyim, git," dedim dudaklarımı oynatarak. Bahçede Demir'le ikimizden başka kimse kalmayınca "Yürüyebilecek misin?" diye sordu. Sanırım bu yumuşacık ses tonuna onun gerçek halini bilmesem âşık olabilirdim. Bu çocuğun vicdanı gerçekten tapılası bir şeydi. "Tabiii ki" diyerek ayağa kalkarken başımın dönmesi sonucu aynı yere oturmam bir oldu. Demir "Belli" deyip tek hamlede beni kucağına alınca "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Mehter marşıyla yürümeni bekleyemem. Unuttun mu beklemekten nefret ederim" diyerek hızlı hızlı yürürken "Hemen indir beni... Derhal," dedim dişlerimin arasından. Demir belli belirsiz bir gülümsemeyle "Aptal," deyince "Sensin o. İndir beni. Biri görecek." dedim gözlerimi etrafta gezdirerek.

"Seni taşıyarak karizmamı çizdirecek kadar salak mı sandın beni? Kimsenin bizi gördüğü yok. Şimdi kıpırdanma da dikkatleri üzerimize çekmeyelim" deyince kucağında hareket etmeyi kestim. Tabii ki birinin görme ihtimali olsa beni kucağına almayacaktı. Beni arabaya oturttuktan sonra şöför koltuğuna geçip kontağı çevirirken "Nereye?" diye sorunca, yüzüme bakmadan "Karnını doyurmaya" dedi. Yola çıktığımızda nereye gittiğini çözmeye çalışırken yollardaki belli başlı şeyleri ezberlemeye çalışıyordum. Bu dengesiz beni bir yerde bırakırsa en azından eve dönüş

yolunu rahatlıkla bulabilmeliydim. "Yolları ezberlemekten vazgeç" dediğinde şaşkın bir şekilde Demir'e baktım. Yaptığım şeyi itiraf edecek kadar salak olmayacağım için, konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Motoruna ne oldu?"

Demir bakışlarını birkaç saniyeliğine yoldan ayırıp yüzümü inceledikten sonra "Kullanmıyorum artık" deyince şaşırarak ona bakmaya devam ettim. Benim motorum parçalanmamış olacaktı ve ben onu kullanmayacaktım. Hoş benim de arabamı gördüğüm zaman motorumu unuttuğum çok olmuştu. Tekrar önüme dönerken aniden durunca hızlıca etrafı kolaçan ettim. Demir "Yürüyebilecek misin?" diye sorduğunda "Tabii ki" diyerek gözlerimi devirirken "Emin misin?" dedi tek kaşını kaldırarak. Başımı sallayıp arabadan çıkınca burnuma dolan temiz havayla derin bir nefes aldım.

Burası ağaçların arasında, küçük sıcak bir kafeydi. Sahibi bizi görünce gülümseyerek "Ooo Demir paşam nerelerdesin sen? Yüzünü gören cennetlik" deyince Demir gülümseyerek adama sarıldı. İlk kez bu kadar içten güldüğünü görüyordum. Aslında ilk kez güldüğünü görüyorum desek daha doğru olur.

"Bu kadar sık uğramadığım için burası cennet gibi Ali Dayı" dediğinde adam gür bir kahkaha attıktan sonra bana dönerek "Kim bu güzel kız?" diye sordu. Demir bana bakmadan "Güzelliği tartışılır ama" diye fısıldadıktan sonra "Elif, kahvaltının müptelası olacak bir arkadaş" diye cevap verdi. Adam gülümseyerek bizi içeri buyur ederken gözlerimi eşsiz manzaradan ayıramıyordum. Gerçekten de burası cennet gibiydi.

"Köşen hazır paşam" deyip bizi manzaraya en hakim olan yere oturttu. Bana dönüp "burası paşamın yeridir. Her geldiğinde buraya oturur. Hemen kahvaltınızı ha-

zırlatıyorum" deyip yanımızdan ayrıldı. Dakikalar sonra kral sofrası yanında halt etmiş diyebileceğimiz bir sofra hazırlanmıştı. Katmerler, akıtmalar, çiğ börek, bal kaymak, ceviz...Ne ararsanız vardı. "Afiyet olsun" deyip yanımızdan ayrılırken Demir'e baktım.

"Hadi ye" dedi ifadesiz suratıyla.

"Hepsini mi?"

"Yiyebilirsen eğer..."

"Dünya kadar olurum," dediğimde tepkime gülümseyip, bir ekmek dilimine tereyağı sürmeye başlayınca *'Bu çocuk böyle yaparsa, ben nasıl intikam alacağım'* diye düşünmeye başladım. Tereyağının üstüne bal ve kaymağı koyduktan sonra, önümdeki tabağa bırakırken şaşkınlıkla ağzım aralandı. "Ye" dediğinde "Ha?" diye tepki verince Demir gözlerini devirip tabaktaki ekmeği tekrar eline alarak ağzıma tıktı ve sürdüğü bal ve kaymağın her yerime bulaşmasına neden olduktan sonra tıkamadığı parçayı kendi ağzına götürdü. Yüzümdeki şaşkın ifadeyle ağzımdaki lokmayı bitirmeye çalışırken, Demir bir kere daha gülümseyip parmağını uzatarak burnumdaki balı alıp ağzına götürünce ağzım biraz daha aralandı. "Yemek yerken ağzını kapat" dediğinde yanaklarım kızararak lokmamı yutup masadaki peçeteyle ağzımı sildim. "Sadece tost yeterliydi" dediğimde "Bir şeye de itiraz etme" dedi kaşlarını çatarak.

"Yok itiraz değil. Gerçekten. Her şey harika çok teşekkür ederim. Sadece bu kadar zahmete gerek yoktu."

"Ali Dayı'yı görmeye gelecektim. Senin için gelmedik buraya" deyip akıtmanın içine reçel sürüp kestikten sonra çatala batırarak "Hadi ye" diyerek bana uzattı. "Hayret bu sefer ağzıma tıkmıyorsun" dediğimde "Bir kere daha çiğnediklerini görmek istemediğim için olabilir" deyince kaşlarımı çatarak çatalı elime aldım. Bütün kahvaltı bo-

yunca beni izlemesinden dolayı yemek yiyemeyeceğimi düşünürken, Demir'in zorla tıktığı şeyler yüzünden mide fesatı geçireceğimi hissediyordum. Oysa daha kahvaltının yarısı bile bitmemişti. "Sen bir şey yemedin?" diye sorduğumda "Tokum" diyerek ayağa kalkıp, "ilaçlarını iç" dedi yanımdan ayrılmadan. Hızla çantamdan çıkardığım ilaçları mideme indirirken Demir, Ali Dayı'yla muhabbet ederek hesabı ödemişti.

"Tamamsan gidelim"

Ayağa kalkıp Demir'in peşinden yürümeye başladığımda Ali Dayı "Yine bekleriz güzel kızım," deyince "Mutlaka geleceğim. İyi günler," diyerek kafeden çıktım. Sessiz bir yolculuktan sonra okula yaklaştığımızı görünce saate baktım. Neyse ki herkes dersteydi ve bizi birlikte kimse görmeyecekti. Arabadan indiğimizde teşekkür etmek için Demir'e dönerken suratıma bile bakmadan bahçedeki yerine yürüdüğünü görünce "Dengesiz" diye fısıldadım. Okula girdiğim an zil çalınca hızla merdivenleri tırmanarak sınıfın önüne geldim. Melek beni gördüğü gibi sırasından çıkıp koşarak yanıma geldi. Esra ise nefret dolu bakışlarını üzerimde gezdirerek sınıftan çıktı.

"Neredesin kızım sen. Alışverişten sonra ses çıkmadı. Arıyorum açmıyorsun da. Bugün okula da gelmeseydin evini basacaktım" deyip bana sıkıca sarılırken "Çok merak ettim. Ne oldu, anlat çabuk," diyerek yavaşça benden ayrıldı. Yemek yemenin rahatlığıyla, tüm öğle arası olanları anlatmam Melek'in "Şaka yapıyorsuuun... Bizim Demir, hani çetesi olan... Yok artık... Hadi canım... İnanmıyooorruuummmmm" tepkileriyle bitti. "Şimdi nasılsın? Ağrın sızın var mı?" deyip elleriyle başımdaki şişliğe bakarken zilin çalmasıyla "İyiyim ben merak etme" diyerek ayağa kalkıp "Dersten sonra görüşürüz," dedim. Sırama oturup kitaplarımı çantamdan çıkarırken, Demir sınıfa

girdi. Derslere uğramayan çocuk öğleden sonraki derslere mi girecekti. Kesinlikle kıyamet alameti. Elleri ceplerinde ağır adımlarla yanıma doğru gelirken, gözlerinin üzerimde olması gerilmeme neden oluyordu. Tam sıranın başında durup bana doğru eğilerek "Eski yerine otur," diye fısıldadı. Başımı kaldırıp anlamadan yüzüne baktım. "Hemen," diye bağırdığında olduğum yerde zıplarken, tüm sınıfın bakışları her zamanki gibi bizim üzerimize toplandı. Demir'in sert bakışlarının beni delip geçmesinden korktuğum için çıkardığım eşyaları kucaklayarak Demir'in yanı olan eski sırama oturdum. Demir "Önünüze dönün" diyerek Esra'nın eşyalarını yan sıraya fırlattı. Esra sınıfa girip beni yerinde görünce öfkeyle üzerimize doğru yürüyüp "Ne cüretle benim yerime oturursun?" diye bağırınca yutkundum. Gözlerindeki ateşleri salsa yemin ederim okul yanardı. Tam ağzımı açacakken Demir konuşunca kaşlarımı kaldırarak onu izlemeye başladım.

"Ne cüretle hesap sorarsın? Hem de beni taklit ederek..."

Bu sefer Esra'nın bakışları Demir'e çevrildi. "Benim yerim senin yanın" deyince Demir'in dudakları alayla yukarı kıvrılırken "Diyorsuuun" dedi ifadesine uygun ses tonuyla. Bunların arasında bir gerginlik vardı ve Esra'nın boynundaki morlukla ilişkisi olduğuna adım kadar eminim. Daha fazla tartışma olmasın diye ayağa kalkarken Demir bana bakmadan sert bir şekilde "Kalktığın yere oturmazsan eğer..." diye cümleye başlayınca tamamlamasına gerek duymadan tekrar yerime oturdum. Tehdidi iliklerime kadar hissederken hocanın sınıfa girmesiyle Esra öfkeyle çantasından saçılanları toparlayıp yerine oturdu. Demir her zamanki gibi önümdeki defteri çekip kalemimle bir şeyler karaladıktan sonra önüme koyunca derin bir nefes alıp defteri elime aldım.

"Kötü olmaya meraklı biri için çabuk pes ediyorsun."

"Kötü olmak?" diye sessizce fısıldarken Demir bana dönüp "Çeteye girmek istediğine göre" deyince nefesimi tuttum. Bunu nereden biliyordu. Emir'in söylemiş olması imkansızdı. Demir'in durup dururken anlaması imkansızın imkansızıydı. "Bunu nereden..." dediğimde "Emir'in yanımıza gelme amacını anlamayacağımı mı sandın?" diye fısıldamasıyla yavaşça ağzım aralandı. Hocanın uyarısıyla önüme dönerken kalbimin yerinden çıkacağını hissediyordum. Çeteye kabul edilmiş miydim yani? Buna sevinmem gerekirken neden geriliyordum. Kimse bir şey söylemediyse bu çocuk Emir'in de dediği gibi bu durumu anlayacak kadar zeki miydi gerçekten? Demir, yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle sıkıca tuttuğum defteri kollarımın arasından alırken "Ben... been..." dedim fısıltıyla. Tekrar defter önüme geldiğinde ellerim titreyerek yazılanları görebileceğim bir şekilde defteri kaldırıp kalbimin atış hızını yavaşlatmaya çalışıyordum.

"Tek anlamadığım şey, bunca zamandan sonra kuzenimi aramıza katılmak için nasıl razı ettiğin ve neyi amaçladığın..."

"Ben sadece..." diye mırıldanırken, bana doğru yaklaşıp "İyi bir yalancı değilsen, kendini açıklamaya çalışmakla uğraşma," diyerek, gözlerimin içine bakıp günlerdir duymak istediğim kelimeleri fısıldadı.

"Aramıza hoş geldin."

★ ★

Okulda hızla yükselen popülerliğimin nedenlerinden biri Demir ve çetesinin taze kanı olmamken, diğer bir nedense Emir'in uzun zamandır ara verdiği radyo programına birlikte geri dönmemizdi. Emir'le beraber Demirlerin okulda olduğu süre boyunca yanlarında takılırken

– *nedense Emir hâlâ onsuz o çetenin içine girmeme izin ver-miyordu*– onların okuldan kaçmasıyla kendimizi radyoda buluyorduk. Demirlerin yanındaki gerginliğimizi sadece radyodaki keyifli vakitlerimiz alıyordu. Aklımın bir köşesinde Demirlerin nereye gittikleri olunca, bulunduğum ortama tamamen konsatre olamıyordum. Demir'e sorduğumda "Seni ilgilendirse bilirdin" kalıbını duyarken, Emir'e sorduğumda "Bilmiyorum" cevabını alıyordum. Ya gerçekten bilmiyordu yada bilmemem gereken bir yere gidiyorlardı. Aramızdaki gizem beni o çeteden biri gibi hissettirmezken, gerçekleri öğrenmek için bu gizemin ortadan kalkması gerektiğini düşünüyordum. Bahçeye çıktığımda Emir'in ortada olmamasına rağmen Demir ve çetesinin diğer kızlarla her zamanki köşesinde olması *Allah*'ın benim için gönderdiği bir işaretti sanırım. Adımlarımı hızlandırıp çeteye doğru yürürken arada bir arkamı dönüp Emir'in gelip gelmediğini kontrol ettim.

"Merhaba."

Demir başını kaldırıp bana baktıktan sonra hiçbir tepki vermeden uzaklarda bir noktaya çevirirken "Selam" dedi her zamanki karanlık tondaki sesiyle. Diğerlerinin de mırıltıyla çıkan günaydınlarına karşılık "Ne yapıyorsunuz bakalım?" diye sorunca kimse ağzını açmadı. Bu sessizlik gerilmeme neden olurken, konuya nasıl gireceğimi kafamda toparlamaya çalışıyordum ki Demir'in telefonunu çaldı. Havalı bir hareketle telefonunu cebinden yarısı gözükecek kadar çıkarıp tekrar cebine soktu. Kim arıyorsa onu rahatsız ettiğini kasılan yüz hatlarından anlarken, aniden ayağa kalkmasıyla içimden *'Bugün Allahın sevgili kuluyum sanırım'* diye geçirdim.

"Hayırdır kaçıyor muyuz gençler?" diye sorduğumda hepsi ayaklandıkları pozisyonda bana bön bön baktı. "Kaçıyoruz" dememle birbirlerine kahkaha atmaları hafif de

olsa bozulmama neden oldu. Demir'in yüzündeki ciddiyetle karşılaşmamak için nefret ettiğim adamların yüzünde gözlerimi gezdirirken "Hayrola yavrum. Sen de mi geleceksin yoksa?" dedi Kaan, kahkahalarının arasında.

"Evet," deyip, kendine güvenen biri gibi duruşumu dikleştirirken, Demir o korkutucu bakışlarıyla beni bir süre süzüp "Hayır," diyerek yürümeye başladı.

"Ben de çetedenim ve geleceğim."

Demir arkasını dönüp üzerime yürürken istemeden birkaç adım geriledim. "Benim kararlarım tartışmaya açık değildir Elif Sancak! Hayır dediysem hayırdır ve konu kapanmıştır." Demir'in çatık kaşlarıyla birleşen ateş saçan gözleri en korkusuz insanın bile içini titretecek güçte olduğu halde tüm cesaretimi toparlayıp gözlerinin içine baktım. Beni tam anlamıyla çeteden biri olarak görmeden pes etmeyecektim. Pes etmemem gerektiğini bana o söylemişti.

"Tamam. Hepimiz özgür insanlarız. Ne tesadüf ki sizin gideceğiniz yere benim de gidesim gelmiş" dediğimde Demir tek hamlede kolumu kavrarken "Bizi takip edeceğini mi ima ediyorsun?" diye tısladı. Başımı evet anlamında salladığımda sinirle derin bir soluk verirken kolumun acısını daha da fazla hissetmeye başladım.

"Öyle bir şeyyapmayacaksın."

"Görürsün" dediğimde kolumdaki acıyla yüzümü buruşturuyorken "Göreceğiz," diyerek kolumu serbest bıraktı. Diğer elimle kolumu sıktığı yeri tutup belli etmeden ovuşturuyorken *'hoş geldin morluk. Özletmiştin kendini'* diye içimden geçirdim. Demir arkasını dönüp yürümeye başladığında çete de onu takip ederken yavaş da olsa arkalarından yürümeye başladım... Duvarın önünde duran birkaç çocuğu yanına çağırdığında olduğum yerde dururken çocukların bana bakarak Demir'i dinlemesi konunun benimle alakalı bir şey olduğunu gösteriyordu. Demir bana

bakmadan arabasına doğru ilerlerken çocuklar da üzerime gelmeye başladı. Her adımlarında içimdeki korku biraz daha büyürken Demir'in onlara ne demiş olabileceğini düşünmeye çalışıyordum. *'Hadi Effy çalıştır şu saksıyı'* dememe kalmadan çocuklar etrafımı sarınca "çekilin" diyerek bir tanesini kenara itmeye çalıştım.

"Dur bakalım bebek!"

Aralarından en piç olanı bileğimi kavrayıp beni kendine çekerken diğerleri de etrafımızda etten duvar ördüler. "Bırak" diyerek bileğimi kurtarmaya çalışırken belimden tutup beni kendine çekmesiyle elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Çocuğun elleri vücudumda, dudakları tenime yakın bir yerde dolaşırken var gücümle çocuğu itmeye çalıştım. "Şşş" diyerek saçlarımda burnunu gezdirdiğinde "Çek ellerini üzerimden" diye iterken "Başka birşeyin mi üzerinde olmasını istersin" dedi çocuk. Kanımın çekildiğini hissediyordum. Demir, 'Kızın ırzına geçin' demiş olamazdı değil mi?

Gözlerim dolmaya başladığında gözlerimi yumup çocuğu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken "Bırak" diye bağırdım. Çocuğun beni kendine daha çok çekmesiyle var gücümle iterken birden benden uzaklaşması *'vay be ne kadar güçlüyüm'* diye düşünmeme neden oldu. Gözlerimi yavaşça araladığımda çocuğun yerde Demir'in onun üstünde olduğunu görmek afallamama neden olurken çocuğun yüzüne yediği yumrukla ufak bir çığlık attım.

"Abi sen istedin!"

Çocuğun acıyla inlemelerine rağmen Demir yumruklarını yüzüne geçirmeye devam ederken "Ulan şerefsiz. Ben sana kızı tutun peşimizden gelmesin dedim. Saldırın mı dedim lan!" diye bağırmasıyla sesli bir şekilde yutkundum. Öyle bir şey dememişti. Sadece takip etmemem için beni oyalamalarını söylemişti.

Çocuk kanlı suratına aldırmadan pis bir şekilde güler-
ken "N'apayım abi, kokusu fazla baştan çıkarıcı," deme-
siyle Demir bir eli çocuğun boğazında, hareketsiz kaldı.
'Demir'i hiç bu kadar sinirli görmemiştim, demek istesem
de bu imkansızdı. Çünkü çocuğun hayat felsefesi sinirdi.
"Demek kokusu fazla baştan çıkarıcıydı ha" diyerek yum-
ruğunu çocuğun burnuna geçirdiğinde "Bir daha duya-
mayacak olman ne kötü" dedi alayla. Çocuğun çığlıkları
ve burnunu tutmasıyla burnunun kırıldığı kesinleşirken,
Demir yerden kalkıp yanıma gelerek her zamanki gibi ko-
lumu kavradı.

"Başıma bela mısın?"

"Çocukları başıma musallat eden sensin."

Az önceki korkum aklıma geldikçe ağlamamak için kendimi zor tutarken Demir'in kolumu sıkması buna hiç yardımcı olmuyordu.

"Sen de benimle inatlaşmaktan vazgeç."

"Kötü olmaya meraklı biri olarak çabuk pes etmemeye çalışıyorum işte," dediğimde birkaç saniye hiçbir şey demeden gözlerime bakarken "Benim lafımla bana laf soktuğunu mu sanıyorsun?" dedi sakince. "Sadece söylediklerini dikkate alıyorum."

"İşine gelenleri," dediğinde "O zaman sen de işime gelecek şeyler söyle," diye cevap verdim. Demir derin bir nefes alırken "İşine gelecek şeylerin her zaman hoşuna gideceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdığında kolumu elinden kurtarmaya çalıştım. "Ona ben karar veririm," deyince "Öyle mi?" dedi sert bir tonda. "Öyle!" deyip tam gözlerine baktığımda birkaç saniye yine aynı bakışla bana karşılık verirken "Gidiyoruz" diye bağırıp beni çekiştirmeye başladı.

Çetenin üyeleri yürüyüp kendi araçlarına binerlerken "Bin" diyerek beni arabasının sağ tarafına itmesi ilk kez

meydan okumamın işe yaradığını gösteriyordu. O deli gibi gaza basarken, ben arabaya hayranlığımı sunuyordum. Bu araç sıfırdan yüze kaç saniyede çıkıyordu böyle...

"Demir elin kanıyor."

Demir göz ucuyla eline bakıp tekrar gözlerini yola çevirirken "Çocuğun kanı" deyince tüm tüylerimin hazırola geçtiğini hissettim. Bunu o kadar rahat söylemişti ki sanki 'Ketçap bulaşmış' demişti. Demir gazı kökleyerek araçların arasından makas atarken çetedekiler de araçlarıyla bizi takip etmeye çalışıyordu. Havanın kararmaya başlaması ve nereye gittiğimizi bilmemek içimin ürpertisini daha da arttırınca, aklıma Demir ve çetesiyle ilgili çıkan haberler geldi. Uyuşturucu, alkol, kumar, tecavüz... Karanlık, ıssız bir sokakta durduğumuzda gözlerimi kısarak etrafı incelerken Demir "Arabada kal!" diyerek kapıyı açtı. O daha çıkmadan ben kendimi arabadan dışarı atınca "Sana arabada kalmanı söyledim, inmeni değil" diye tıslarken "Tüh yanlış anlamışım. Napalım inmiş olduk." dedim salağa yatarak. Demir kapıyı sertçe çarpıp yanıma doğru gelirken diğerleri de arabalarından indi.

"Demir ciddi ciddi bu kız da bizimle gelecek mi?" diye soran Bora'ya ikimiz de anı anda cevap verince bir süre derin bir sessizlik oldu.

"Evet."

"Hayır."

Demir'in gözleri demek istediği her şeyi belli ederken, *'pes etmeyeceğim'* bakışlarımı ona göndermekten çekinmiyordum. Kaşlarını çatarak arkasını dönüp yürümeye başladığında çete onu takip ederken, çeteden biri olmaya çalışan ben ağır adımlarla peşlerinden yürümeye başladım.

★ ★

Bela... Bu kız tam bir baş belası... Sürekli meydan oku-

malarından sonra şimdi de inatlaşma huyu çıktı. İşine gelen şeyleri söyleyecekmişim de hoşuna gidip gitmeyeceğine o karar verecekmiş. Görelim bakalım...

Issız sokakta bulunan büyük kapının önünde duran iki takım elbiseli adama başımla selam verirken adımlarımı yavaşlatıp arkamı döndüm. Elif kollarını sıvazlayarak etrafı incelerken korktuğunu her halinden anlayabiliyordum. Madem korkuyorsun ne dikleniyorsun be kızım... Ah! Kahretsin bu kızın eteği bu kadar kısa mıydı? Önüme dönüp kapıdan içeri girdiğimde gözlerimi sigara dumanından kısarken, içerideki uğultu bir anda kesildi. Kumar oynayanlar, kadın pazarlığı yapanlar, uyuşturucuyla ve alkolle kafayı bulanlar beni gördükleri an hazırola geçerken gücü iliklerime kadar hissettim. Burası apayrı bir dünyaydı ve ben her gün bu dünyanın içinde olmak zorundaydım. Adnan Karan'ın oğluysan ona ait her şeyi yakından takip edip, her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğreneceksin. Gücü o varken yaşayacak, o öldükten sonra devam ettireceksin...

"Babam içerde mi?" diye sorduğumda adamlardan biri başını evet anlamında sallayınca, kapıyı çalmadan odasına girdim. Çok önemli bir toplantıda olacağını söylemesine rağmen yaptığımdan pişman olmadan uzun masanın önünde dikilirken babam yavaşça ayağa kalkıp kollarını iki yana açarak yürümeye başladı.

"Beyler tanıştırayım... Veliahtım Demir Kara ve onun en güvenilir beş adamı. Geçin çocuklar, biz de yeni başlamıştık."

★ ★

Sigara dumanından göz gözü görmezken Demirlerin bir odaya girdiklerini görmemle adımlarımı hızlandırdım. Peşlerinden kapı koluna uzanıyordum ki, iri yarı bir ada-

mın bileğimi kavramasıyla "Ne oluyor, ya?" deyince "Bes git velet" demesi gözlerimin büyümesine neden oldu. Bu adamla zıtlaşmanın benim için iyi olmayacağını hissederek arkamı dönerken *'Resmen beni bu korkunç yerde yalnız bırak-tılar'* diye söylenerek kollarımı sıkıca bağladım. Bu nasıl bir ortamdı böyle. Bir yanda deli gibi kumar oynayıp kahkaha atanlar, diğer yanda ellerinde içkilerle seksi kadınları birleriyle tanıştıranlar. Nefes aldırmayacak ve görmeyi engelleyecek bir sigara dumanı... Okuldan kaçtıklarında buraya mı geliyorlardı yani. Burayı merak ettiğim güne lanet olsun. Gözlerimi kısarak kendime güvenilir bir alan ararken böyle bir yerde öyle bir alanın olmayacağını çok geç olmadan anladım. Bir köşedeki pahalı deri koltuklara ilişip, kimseyle göz göze gelmemek için telefonumu çıkartırken benim kim olduğumu sorgulayan fısıltıları rahatlıkla duyabiliyordum. Kötü olmak istediğim günü Allah kahretsin. Bu ortamdan nasıl zevk alıp gülebilirler anlamıyorum. 'Benim buradaki tek kahkaham kurtuluyorum diye olur' derken omuzumdaki elle irkilip hızla kenara kaydım. Kodaman bir adamın beni baştan aşağı süzüp bacaklarıma takılan gözleriyle kısa olan eteğimi uzatabiilecekmiş gibi çekelerken "Bakın burada kim varmış!" demesiyle derin bir nefes aldım.

"Nasıl girdin buraya ufaklık" Adamın arkasındaki kişiyi ancak konuşmasıyla fark ederken içerideki dumana söv-düm.

"Ş-şey ben arkadaşlarımla g-gelmiştim" Ürkek çıkan sesime farklı tonlardaki birkaç kahkaha eşlik ederken boğazımı temizleyip yavaşça ayağa kalktım. Çıkış neredeydi? Bir şey olursa Demir'in bulunduğu odaya o yarma yüzünden dalamayacağıma göre çıkışa doğru kaçmak en akıllı hamle olacaktı.

"Kimmiş o arkadaşların güzellik?" Arkamdan gelen başka bir adamın sesiyle hızla geri dönerken, bana yaklaşan

adam kulağıma "Bakalım tanıyor muyuz," diye fısıldadı. Titremeye başladım. "D–demir K–kara."

Adamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşunca 'Söylemese miydim acaba?' diye düşünürken bileğimi kavramasıyla "Ne yapıyorsun be, bıraksana," dedim bileğimi elinden kurtarmaya çalışarak.

"Erman, Demir abimiz sana yeni bir mal getirmiş sanırım. Toplantı olduğu için sunamadı herhalde. Bu biraz farklı. Taze kan. Bir ara... Anladın sen!" diyerek tiz bir kahkahayla beni kolumdan sürükleyip adamın önüne doğru attı. Karşımda duran, omuzlarına kadar siyah saçlarını arkaya doğru taramış takım elbiseli adama korkuyla bakarken, yanaklarımdan iki damla yaş süzüldü.

"Ağlıyor musun ufaklık? Ağlanacak ne var mavi gözlüm," Piçvari bir gülümsemeyle bana yakınlaşıp yanaklarımdan süzülen yaşları nasırlı elleriyle sildi. "Dokunma bana" diye iterek çıkışa doğru koşmaya başladım. "Yakalayın şu orospuyu."

İki elin kollarımı kavramasıyla ufak bir çığlık atarken, bir el ağzımı kapatarak beni kaçtığım adama doğru sürüklemeye başladı. Adam sinirli bir gülümsemeyle "Hiç bu kadar nazlı orospu görmemiştim" deyince "Ben orospu değilim" diye tısladım. Adam ufak bir kahkaha attığında beni tutan adamın elinden kurtulup, yumruğumu adama geçirince 'Ah' diye inledim. Sanırım bileğim kırılmıştı. Adam vurduğum yeri eliyle tutup "Sert seviyorsun ha" derken yüzüne tükürmemle yanağımda keskin bir acı hissetmem bir oldu. Yediğim tokatla başım sola doğru dönerken, Erman denen adam çenemi kıracakmış gibi tutup kendine çevirdi.

"Ah, seni Demir abimiz hediye etmese... Ben yapacağımı bilirdim ama... Demek ki hünerlerin fazla. Göster bakalım Demir'in gördüğü ışığı bize."

Kollarımı tutan adamdan kurtulmaya çalışırken, Erman pisliği gömleğimin düğmelerini koparırcasına önümü açınca ufak bir çığlık atmam, tekrar tokat yememe neden oldu. Parmaklarını boynumdan göğüsüme doğru indirirken daha da yakınlaşıp dudaklarını tenime yakın yerde gezdirmesi midemi bulandırıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken "Bu inat beni tahrik ediyor" diye fısıldayarak köprücük kemiğimi dişledi. Tekrar çığlık attığımda "şştt" diyerek bacaklarımı okşarken "Bırak beni lütfen" diye fısıldadım. "Bırakacağım güzelim... Tadına bakayım merak etme bırakacağım"

Erman'ın elleri vücudumun her yerinde gezinirken beni tutan adamın kollarımı ne zaman bıraktığını bilmiyordum. Erman saçlarımı koklarken, gözlerini kapatmasını fırsat bilip var gücümle kasıklarına tekmemi geçirdim. Adam acıyla inlediğinde tekrar kaçmaya çalışmam iki adamın beni tutmasıyla son bulurken, sürüklenmem kafamın bir masaya geçirilmesiyle bitti. Herkes olağan bir şeymiş gibi kendi işine devam edince, ağlamam hıçkırıklara dönüştü. Adamlardan biri sesimin kesilmesi için ağzımı kapatırken onlara daha fazla karşı koyacak gücü hissetmiyordum. Yolun sonuna gelmiştim işte. Tecavüz olayını itiraf ettireyim derken tekrar aynı şeyi yaşayacaktım ve bu sefer bilincim tamamen yerinde olacaktı. Erman denen pislik eteğimi sıyırıp kilodumu yırtarak çıkarırken son bir güçle ağzımı kapatan eli ısırıp çığlık atmaya başladım. Isırdığım adam bu sefer yüzüme yumruğunu geçirince bir anda her şeyin kardığını hissettim. Her yerim o kadar uyuşmuştu ki neredeyse hiçbir acıyı hissetmemeye başlamıştım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken duyduğum bir sesle üzerimdeki baskının azaldığını hissettim. Etraftaki uğultu bıçak gibi kesilince ne olduğuna bakmak için gözlerimi açarken birinin beni kendine çekip

sırtımı kaslı göğüsüne yaslamasıyla "Bırak," diye fısıldadım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken duyduğum sesle beni tutan kişinin Demir olduğunu anladım.

★ ★

Toplantı sırasında duyduğumuz birkaç çığlık sesini umursamazken içimi bir huzursuzluk kapladı. Sanki bir şey unutmuştum. Babamın dediklerini dinlemeden ne unutmuş olabileceğimi hatırlamaya çalışıp, aklıma gelen şeyle etrafa bakındım. Çetenin bana bakan meraklı bakışlarıyla buluştuğumda "Elif nerede?" diye sorunca hepsi gözlerini büyük odada dolaştırdı. Tekrar çığlık sesi geldiğinde defalarca duyduğum sesin aynısı olduğunu anlayıp, oturduğum sandalyeden ışık hızıyla kalkarak kapıya ilerdim. Allah belamı versin! Onu bu ortamda nasıl yalnız bırakmıştım. Kapıyı sertçe açıp mekâna girdiğimde gözlerimi etrafta dolaştırırken bir uçta Erman denen tecavüzcünün iki adamıyla Elif'i masaya yatırdıklarını gördüm. Adamlarından birinin Elif'in yüzüne yumruk atmasıyla "ERMAN" diye bağırınca etrafta ölüm sessizliği oluştu. Herkes yaptığı işi bırakıp bize doğru dönerken "Bırak o kızı" diye bağırmam mekânın içinde yankılandı. Erman adamlarıyla beraber Elif'ten uzaklaşırken koşar adım yarı baygın Elif'i tutup kendime çektim. Kollarımın altında tir tir titrerken gözyaşlarının onu boğacağını hissediyordum.

"Demir" diye fısıldamasıyla başına çenemi yaslayıp, "Geçti güzelim," dedim. Elif yarı bilinçsiz iç çekerken "Kaan!" diye bağırdım. "Elif'i arabaya götür ve ben gelene kadar da sakın yanından ayrılma."

Kaan Elif'i kucaklayıp mekândan çıkana kadar gözlerimi onlardan ayırmazken, dışarı çıkmalarıyla gözlerimi kısıp Erman ve adamlarına döndüm. Üçünün de suratında korkuyu görebiliyordum. "Sen benim olan birşeye dokun-

maya nasıl cesaret edersin lan," diye bağırarak Erman'ı yakasından tutup duvara yapıştırdım.

"Abi hediye dediler... Sen göndermişsin öyle dediler. Valla ben bilmiyordum."

"Kim dedi lan!" diye sorduğumda elleriyle bir grubu gösterirken kim olduklarına bakıp tekrar Erman'a döndüm. "Benim ağzımdan duymadığın bir şeye nasıl inanırsın lan sen. Canını almamam için bana tek bir şey söyleyebilecek misin?" Erman'ın titreyen dudaklarına geçirdiğim yumruğumla duvardan aşağı kayarken arka arkaya tekmelerimi karnına geçirmeye başladım. "Bir daha yapacak mısın lan. Benden duymadığın birşeye inanacak mısın. Benim olana dokunacak mısın?" Erman acıyla inlerken tekmelerimi yüzü dahil her yere savurdum. Babamın "Demir" demesini umursamadan Erman'ın üzerine eğilirken kanla kaplanmış yüzüne birkaç tane yumruk geçirip "Bir daha benim olana dokunursan. O dokunduğun eli keserim" diyerek kafasını zemine çarpıp ayağa kalktım. İçimdeki öfke geçmiyordu. Elif'e yumruk atan adamı ensesinden yakalayıp yere eğerken "Hangi elinle attın lan yumruğu" diye bağırınca "Abi köpeğin olayım affet" dedi. "Köpeğimsin lan zaten. Hangi elin!!" diye bağırdım. Titreyen sağ elini kaldırarak "Bu" dediğinde hızla sağ elini kavrayıp çıtırtı sesini duyana kadar döndürdüm. Koca adamın bağırmasını umursamadan "Bora" diyerek adamı dövmesi için bırakırken Erman'ın gösterdiği adamlara doğru yürümeye başladım. Hepsi korkuyla titrerken Cem koşarak yanıma geldi.

"Abi Effy, Effy bayılmış. Kaan aradı şimdi"

"Gerekeni yapın" diye bağırıp koşarak mekândan çıkarken Kaan "abi" diyerek bana doğru yürüdü. "Bizimkilerin yanına dön" diyerek arabaya doğru ilerledim. Elif baygın bir halde koltukta yatarken bacaklarından sallanan

şeyle hayvan herifin kilodunu yırttığını anladım. Her tarafı mosmordu. Şerefsiz, gömleğinin düğmelerini koparıp çıkartıp Elif'in üzerine geçirdikten sonra koltuğa yatırırken hızla arabaya oturup gaza bastım. Dikiz aynasından Elif'in baygın halini izlerken içimden bütün küfürleri arka arkaya kendim için sıralıyordum. Ne yaptın sen Demir. Nasıl gelmesine izin verirsin. Hadi verdin, onu orada nasıl unutabiilirsin. Ya yetişemeseydin. Ya Erman savunmasız kıza tecavüz etseydi...

Düşünceler beni benden alırken Elif'in evine geldiğimizi tanıdık sokaktan anladım. Arabayı durdurup çantasından anahtarı alarak koşarak kapıyı açtım. Arabaya geri dönüp Elif'i kucaklayarak dikkatlice arabadan çıkarırken "Bırak" diye fısıldaması nefes almamı engelliyordu sanki. Eve girip kapıyı kapattıktan sonra Elif'i banyoya götürürken yavaşça ayılmasıyla kendini kucağımdan atmaya çalışması bir oldu. "şş" diyerek onu daha sıkı tutup "geçti" diye fısıldayınca "Demir" deyip kollarını boynuma dolayarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir süre ne yapacağımı bilmez halde banyonun içinde dururken klozetin üstüne oturup Elif'i daha sıkı sardım. Gözyaşları tenimi yakıyordu sanki. Ona nasıl böyle bir şey yaşatmıştım. Biraz sakinleşir gibi olduğunda, suyu açıp küveti doldururarak üzerindekileri çıkarttım. Bana itiraz etmemesine rağmen elleriyle kendini kapatmaya çalışmasını umursamadan kucaklayıp onu sıcak suyun içine bırakırken tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. İğrenç ortamın iğrenç kokusu her yerine bulaşmıştı sanki. Elif ağlarken şampuanıyla saçlarını birkaç kere yıkadım. Şimdi kendi gibi kokuyordu işte. Bornozunu giydirip kucakladığım gibi odasına götürürken biraz daha sakinleşmiş olması içimi rahatlattı."çamaşırların nerede" "ilk çekmece" dediğinde çıkan güçsüz sesi az önceki ra-

hatlamamı yok etti, "Ben giyinirim" dediğinde arkamı döndüm. Ayakta bile zar zor duran kız üzerini nasıl giyecekti. Çamaşırları alıp dikkatli bakmamaya çalışarak üzerini giydirdikten sonra saçlarını havluyla kuruladım. İç çekerek ellerini bacak arasına sokup başını öne eğdiğinde dudaklarımdan kelimeler döküldü.

"Özür dilerim."

★ ★

O kadar yorgundum ki... Ne beni taşımasına, ne yıkamasına ne de üzerimi giydirmesine ses çıkarabilmiştim. Saçlarımı kurularken özür dilese de gözlerinin içine bakarken hissettiğim tüm nefreti ona kusmak istiyordum.

"Senden nefret ediyorum."

Hiçbir şey söylemeden saçlarımı kuruluyordu.

"Senden iğreniyorum," diye devam ettim. Sessizliği canımı sıkıyordu. Bana cevap vermesini istiyordum. Kavga etmek istiyordum. Ondan nefret ettiğimi haykırmak istiyordum...

"Allah senin belanı versin. Seninle tanıştığım güne lanet olsun!"

"Sen beş para etmez bir... Bir..." Gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan süzülmeye başladığında Demir yanıma otururken "Gerçekten çok özür dilerim" demesi zerre kadar umurumda değildi. Pişmandı. Bunu gözlerinde görebiliyordum ama özür dilenmesinden nefret eden bir adamın iki de bir özür dilemesi bile içimdeki kırgınlığı ve öfkeyi geçirmiyordu.

"Git... Git buradan... Bir daha seni değil görmek, sesini bile duymak istemiyorum." Ne suratıma pişman olarak bakması ne de gözlerindeki buğu umurumdaydı. Tek istediğim bundan sonra benden uzak olmasıydı. "Elif... Gerçekten Ben–"

"Defol evimden" diyerek elimle kapıyı gösterirken Demir'in derin bir soluk aldığını duydum. Sinirlenmiş olması da umurumda değildi. Yavaşça ayağa kalkıp elleriyle başımı tutarak alnıma öpücük koymasıyla gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ederken "Git," diye fısıldadım güçsüzce. Demir koşar adım evden çıkıp sert bir şekilde kapıyı çarptığında yatağa kapanıp hıçkırarak ağlamaya başlarken bir yandan da yatağımı yumrukluyordum.

Artık tam anlamıyla emindim. O pislik biriydi ve benim bu pislikle uğraşacak halim yoktu.

★ ★

Her şeyden nefret ediyorum. Eski hayatımdan... Yeni başlangıcımdan... Demir'den...

Birkaç gün okula gitmeme kararı aldım. Hatta evden bile çıkmayacaktım. Yalnız kalmak istiyordum. Tabii telefonum izin verdiği sürece...Bir telefon hiç mi susmaz ... Gözümü karartıp kapatayım diyeceğim ama yemin ederim Önder evi basar, babam polise haber verir, annem ambulansla eve gelirdi. Rezil olmaya gerek yok diye düşünüp telefonu sessize aldım ve kendime abur cuburlardan bir sofra hazırlayıp televizyonun karşısına geçtim. DVD arşivimden tam günün anlam ve önemine uygun aşk hikâyesi "Bir Küçük Eylül Meselesi"ni elime alıp DVD oynatıcıya taktım... Bu filmi kaçıncı kez izlediğimi bilmiyordum ama nedense her seferinde üzerimde aynı etkiyi bırakıyor olması, sanırım kendi hayatımdan ufak tefek parçalar bulmam yüzündendi. Tam depresyonun dibine vurmuştum ki kapımın yumruklanmasıyla olduğum yerde zıpladım ve kucağımdaki çekirdek kasesi yere düşüp parçalara ayrıldı. 'Ah' diye bağırıp içimdeki öfkeyi kusmak için hâlâ kapımı yumruklayan ve aynı zamanda zili çalan kişilere

doğru yürürken duyduğum seslerle kim olduklarını anla-
mıştım. Kaşlarımı çatarak hızla kapıyı açtığımda ikisinin
de monçiçi gibi bana bakmaya başlaması bir anlık sinirimi
unutmama neden oldu.

"Yalnız kalmak istiyorum cümlesindeki hangi kelime-
yi anlamadınız." Sesim ayarsız çıkmasına rağmen Melek
boynuma sıkıca sarılırken Emir "Eğer telefonuna bakmayı
akıl etseydin..." diye sitemini belli eden bakışıyla konuş-
maya başladı. Melek'i kendimden ayırırken "Hoşgeldi-
niz" dedim hiç de hoş olmayan bir ses tonuyla. İçeri geçti-
ğimizde ikisi de yüzünü buruştururken Melek koltuktaki
çikolata kâğıdını eline alıp "Effy bu evin hali ne?" diye
sorunca gözlerimi çok da büyük olmayan salonumda gez-
dirdim. Yediğim her şeyin çöpünün koltuk, sehp ve halıda
olmasına birde çekirdek çöplerinin bulunduğu kasenin
etrafa saçılması eklenince Emir "Bu kadar şeyi yemiş ola-
mazsın değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ne var. Hiç mi depresyona giren insan görmediniz.
Yarın kadın gelecek zaten. Geçin oturun." Yerdeki çöple-
rin üstünden atlayıp kendimi koltuğa bırakırken Melek
koltuktaki cipsleri yere silkip ilişir gibi oturdu. "Korkma
sen onları yiyorsun. Onlar seni yemez" dediğimde bana
saçmalama der gibi bakarken Emir "Neden telefonunu aç-
madığın belli oldu. Bu karmaşada nasıl bulabilirdin ki ga-
ribimi. Kim bilir nerede. Boynuna bağlayacağım artık onu.
Her seferinde buraya..." dedi. "Gelmek zorunda değilsin"
diyerek cümlesini kestim. Aynı Demir gibi konuşması ya-
kın arkadaşım diye düşünmeyip tekme tokat girme isteği
uyandırıyordu.

"Burada işte" diyerek koltuk yastıklarının arasında te-
lefonumu elimde salladım. "Bravo" Ekranına bakarken
gördüğüm rakamlarla "yuh!" deyince "Ne oldu?" dedi
imalı bir gülüşle.

"Ne yaptın sen. Sarjımın bitmemesine şükretmem lazım. Bu ne?!" diye bağırıp telefonu onlara doğru çevirince az önceki gülüşü ortadan kalktı. "Ben sadece 32 kere aradım 20 tanede mesaj atmışımdır gerisi bana ait değil." Melek "Ben de 20 kere aradım 17 tane de mesajım olmalı" dedi kıkırdayarak. "Ha normal yani bu" *deyip 'mal mısınız lan siz'* gibisinden bakarken *'telefonuna baksaydın o zaman. Merak ettik allah allah'* bakışıyla karşılık veren iki kişiden gözlerimi ayırıp hızla cevapsız aramalara girdim. Gerçekten de tam verdikleri rakamları isimlerinin yanında gördüm. Geri kalan aramaların Önder'e, anneme, babama, hâlâma, Demir'e ve... Bir dakika... Demir beni mi aramıştı. O olaydan, o kadar hakareti duyduktan sonra beni nasıl arar. Herhalde yanlış bastı deyip hızlıca mesajlarada göz gezdirdikten sonra telefonu sehpaya fırlattım.

"Dinliyoruz" diye başlayan Melek'e "Neyi?" diye cevap verince Emir "ne olduğunu anlatmanı. Demir'de de bir şey var. Bir şey olmuş" dedi. "Benim depresyonumla Demir'in ne alakası var ya. Birşeyi varsa gidip ona sor. Neyse. Ne ikram edeyim size," diye ayağa kalktım. "Effy," dedi ikisi de aynı anda. Kalktığım yere tekrar otururak "Anlatmadan beni rahat bırakmayacaksınız değil mi?" deyince ikisi de aynı ritimle başını sallamaya başladı.

"İtiraf etmeseler de artık eminim. Bana o geceyi yaşatanlar Demir ve çetesi. Akşam öyle bir ortama soktular ki beni, gerçi ben istemiştim haklarını yemeyeyim ama beni o ortamda yalnız bırakmaları... Ne kadar acımasız..." derken gözlerimin dolmaya başlamasıyla derin bir nefes aldım. "Neyse ne. Hepsinden iğreniyorum ve intikam falan istemiyorum. Allah'larından önce polislerden bulsunlar belalarını" dememle Emir koltuktan kalkıp sehpanın üstüne oturdu.

"Dur bakalım. Sakin ol. O yaşları da gözlerinden uzak-

laştır. En baştan anlat olanları" deyip elimi tutunca buruk bir gülümsemeyle dün yaşanan olayların hepsini en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladım. Melek elleriyle ağzını kapatıp korkusunu gözlerinden belli ederken Emir ne olduğunu çözmeye çalışır gibi dikkatlice beni dinliyordu. "Öyle işte..." deyip derin bir iç çekerken Melek "Effy çok üzgünüm" deyip bana sarılınca ben de kollarımı sıkıca bedenine sardım ve uzun zamandır tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Emir "Demir bunu yapmaz," dediğinde kaşlarımı çatarak Melek'ten ayrılırken "Hâlâ mı Emir! Hâlâ mı onu bana savunuyorsun. Gözümün gördüğüne mi inanayım yoksa bilmediğim şeye mi... Beni başka adamların kollarına bıraktı hem de iki kere! Sonuncusunda az kalsın unutmak isteyeceğim bir anıya daha sahip olacaktım," diye bağırdıktan sonra başımı ellerimin arasına alıp yerdeki çekirdek kabuklarını incelemeye başladım.

"Mutlaka bir nedeni olmalı" diyen Emir'le başımı hızla kaldırırken "İlgilenmiyorum. Bırakalım da nedenini, nasılını polisler bulsun," deyince Melek yanıma daha çok yaklaşıp sırtımdan sarıldı.

"Gitmen sadece senin kim olduğunu ortaya çıkarır Effy ve emin ol Demir bu suçlamadan çok kolay kurtulur ve sen hiçbir zaman gerçeği öğrenemezsin. Demir..." deyip susunca "Ne Demir" dedim sinirle. Gözlerini benden kaçırıp "Yok bir şey," deyince "Emir," dedim dişlerimin arasından. "Yok bir şey Effy" deyip sehpadan kalkarak odanın içinde dolaşmaya başlarken "var bir şey" diyerek ayağa kalktım. "Senin bilip bizim bilmediğimiz şey ne Emir. Demir'i bu kadar korumana neden olan şey ne?"

Emir yürümeye devam ederken "Anlat," diye bağırınca olduğu yerde durup önce Melek'e sonra bana baktı. Melek varken anlatmak istemiyordu belli ki... "Melek..." diyerek

ondan izin isteyecekken "hayır kalsın" demesiyle başımı tamam anlamında sallarken Melek "Ne oluyor ya?" diye sordu ikimizin arasında gözlerini gezdirerek. "Bu anlatacaklarımı bu evden çıktığımız gibi unutacaksınız. Söz verin bana."

"Söz."

"Tamam..." deyip derin bir nefes aldıktan sonra tekli koltuğa oturup kollarını dizlerine dayadı. "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Bak Effy, Demir ne kadar dışarıdan pislik biri gibi dursada içi saflığın temsili gibidir ama ne yazık ki yıllar önce o saflığını yıkılmaz duvarlar arasına hapsetti. Arada bir gördüğümüz vicdan var ya... İşte hâlâ içinin saflığını güzelliğini gösteriyor bilenlere aslında. Bak o çok mutlu bir çocuktu. Mutlu, huzurlu... Adnan Amca karanlık işlere bulaşmış olabilir ama bunu hiçbir zaman ailesine yansıtmadı. Demir'in ikiz kız kardeşi vardı. Görsen nasıl duru bir güzelliği..." derken susup yutkunmasıyla "Vardı mı?" diye sorunca başını evet anlamında salladı. "Adı Duru'ydu. Aslında sana çok benziyordu biliyor musun? Hem fiziksel hem ruhsal açıdan. Tam anlamıyla melekti. O yanına geldiğinde tüm renkler daha canlı oluyordu sanki. Her şey daha güzel..." Emir'in sesinin titremesiyle birazdan hiç de hoşuma gitmeyecek şeyler öğreneceğimi hissediyordum. "Bir gün arkadaşlarından eve dönerken babasının düşmanları Duru'yu kaçırdı. Günlerce bulunamadı. Düşün öyle güçlü bir adam biricik kızını bulduramadı. Ta ki bir akşam kapıya atılana kadar," dediğinde yanaklarından süzülen yaşlarla yerimden kalkıp Emir'in yanına gittiğimde derin bir nefes alıp elimi tuttu. "O gün Amcamlardaydık ve bağırışlarla dışarı çıktık... Onu o halde ilk gören kişi Demir'di. İnan bana kimseyi o halde görmek istemezdiniz. Tüm elbiseleri, iç çamaşırına kadar yırtılmıştı. Günlerce tecavüz etmiş oldukları bacak

arasındaki kurumuş kandan belliydi. Her yeri mosmordu. Kollarında iğne izleri, teninde kesik yaralar..." diyerek hıçkırmaya başladığında sıkıca sarıldım. Emir gibi birinin bu şekilde ağlamasına neden olduğuna göre gerçekten de çok kötü bir durumdaydı. "Hemen hastaneye götürüldü. Günlerce hastanede kaldı. Psikolojik yardımlar aldı. Duru günden güne daha da kötüleşti. Amcam bu süre zarfında ona bunu yapan adamları tek tek bulup en ağır şekilde cezalandırdı. Daha da karanlığa bulaştı ve bu karanlığın içine ailesini de çekmeye başladı. Demir... Demir bu süre zarfında Duru'nun yanındaydı. Onun tek bir tebessümü için yapmadığı kalmamıştı. Duru artık konuşmuyor, bakmıyor hatta imkanı olsa nefes bile almıyordu... Ve bir gün... Kendi canına kıydı," dediğinde Melek ufak bir çığlıkla ağzını kapatırken ağladığını hıçkırıklarından anlayabiliyordum. İçimdeki bir şey beni boğmaya çalışıyor, gözyaşlarıma engel olamıyordum. Bir süre sıkıca sarılıp ikimizin de sakinleşmesini beklerken Emir derin nefesler alarak benden ayrıldı. "Ondan sonra Demir böyle bir adam oldu işte. Acımasız, sevgisiz, nefret dolu... Duru'dan önceki Demir'in o kadar hayali vardı ki... Spor akademisine gitmek, çok iyi bir futbolcu olmak... Tüm hayallerinden bir saniyede vazgeçti. Şimdi tek hayali babası gibi olmak, babası gibi güçlü, babası gibi karanlık."

Duyduklarım karşısında gözyaşlarımı engelleyemezken olduğum yere çöktüm. Bu kadar olayı nereden bilebilirdim. O nefret ettiğim adamın içindeki fırtınaların sadece sesi gelirken ördüğü yüksek duvarlardan içeriyi nasıl görebilirdim. "Bak Effy... Çeteyi bilmem ama Demir kimseye tecavüz etmez, her türlü pisliği yapabilir ama asla birine tecavüz etmez. Polise gidersen sadece suyu bulandıracaksın. Suçlasan bile tüm suç sadece Demir'in üzerine kalacak. O yapmamış olsa bile tecavüzcü damga-

sını o yiyecek," dediğinde "Ne demek bu," diye sorunca derin bir nefes alıp devam etti. "Adnan Amca'nın bulaşmadığı hiçbir iş yok. Maşa kullanmayı çok sever. Adamlarını da kendi çocuklarına işi öğretmeyi... Tecrübesiz olsalar bile kendi işlerini çocuklarına yıktılar sırf işleyişi öğrenebilmeleri için. Stajyer gibi düşün. Önce birlikte yapıp işi gösterdiler sonra tamamen çocuklarına bıraktılar...Bunun da bazen kötü sonuçları oldu. Cem uyuşturucu kuryeliği yapıyor mesela. Birkaç kere yakalandı. Çete'nin başı Demir ve dolayısıyla Adnan Amca olduğu için babası onu bir şekilde kurtardı. Bora yurt dışına kaçak mal götürüyor. Birkaç kere gemiler limandan ayrılırken baskın oldu ve yine Demir'in üstüne kaldı. Kaan insan ticareti, Burak ve Anıl kumarhanelerin kontrolünü yapıyor, birkaç kere baskın oldu ve her zamanki gibi Demir suçlandı. Babası çok güçlü olduğu için onu bir şekilde kurtarıyor ama yine de işleri onun kontrolüne vermekten vazgeçmiyordu. Adnan Amca'nın yerine geçebilecek tek kişi Demir. Bu yüzden babası onun daha da güçlenmesini istiyordu. Demir için kötü olmak seçenekten çok zorunluluktu ve oldu"

Kanımın çekildiğini hissediyordum. Nasıl bir baba çocuğunu böyle bir işe karıştırabilirdi. Bu nasıl bir vicdansızlıktı. Demir, kardeşinin başına bunlar gelmişken, tüm suçlu babasının karanlığıyken nasıl ona karışmayı ister...

"Biliyorum şu anda kafanda bir sürü soru işareti var. Adnan Amcanın babalığını sorguluyorsun, Demir'in nasıl bunlara göz yumduğunu ama işin aslı düşündüğün kadar basit değil. Demir bu yüzden beni hep kendinden uzak tutmaya çalıştı. Bana zarar gelmemesi için kardeşim dediği adamdan uzak durdu. Bu durum bile iyi yanını göstermez mi? Çeteye gireceğim dediğimde de..."

"Yeterli" dedim. Anlatmak istemeyeceği kadar çok şey anlattığı için daha fazla üstüne gitmek istemiyordum. Bir

süre sessizce oturup duyduklarımı idrak etmeye çalışırken Emir gözlerini silip ayağa kalktı. "Ben artık gitsem iyi olur." Melek'le ikimiz de ayağa kalkarken Emir kollarımı tutup "Polise gitme Effy, Yalvarırım polise gitme. Mutlaka bir nedeni vardır seni orada yalnız bırakmasının, bu olanların. Demir sana asla tecavüz etmez ama polise gidersen o damgayı... Kaldıramaz anlıyor musun... Lütfen," deyince başımı tamam anlamında salladım. "Sonra görüşürüz" diyerek belli belirsiz gülümsedikten sonra kapıyı çarparak çıktı. Melek'le birbirimize bakıp olduğumuz yere çökerken "Ne yapacaksın?" diyen titrek sesine karşılık "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Evin içindeki sessizliğe rağmen kafamın içindeki uğultu beni delirtmeye başlıyordu. Bu kadar olaydan sonra Demir bana zarar vermiş olamazdı ama çetesi... Kesinlikle onlardı. O kokuların başka bir açıklaması olamaz ama neden Demir'in de kokusunu bu kadar keskin ve net hatırlıyorum. O da oradaydı. O akşam o olay başıma gelirken o da oradaydı. Demek ki babası her zamanki gibi oğlunun başı yanmasın diye delilleri ortadan kaldırdı. O yüzden bunca zamandır bulamadık bana bu pisliği yapanları... Peki akşam neden beni öyle pis bir ortamda yalnız başıma bıraktı. Her ne kadar o kurtarmış olsa da... Neden... Bütün sorularımın cevapları Demir'deyken ben hâlâ onunla yan yana gelmeyi istiyor muydum emin değildim.

Melek "Ben de gitsem iyi olacak," diyerek ayaklanırken "Gitmesen olmaz mı? Sanırım artık yalnız kalmak istemiyorum" deyip sıkıca sarıldım. "O zaman anneme haber vereyim. Umarım babam sorun çıkarmaz" diyerek benden ayrılırken ben de Önder'i aradım.

"Effy" diye bağırarak telefonu açtığında kulağımın çınlamasını umursamadan "Önder" deyince derin bir nefes aldığını duydum.

"Neredesin sen? Neden o telefona bakılmıyor. Evden ayrılma geliyorum..."

Tamam dememe fırsat vermeden telefonu yüzüme kapatınca içeri gelen Melek'e "sanırım bir misafirimiz daha olacak" deyip gülümsedim. "Önder mi?" diye sorduğunda yanaklarının kızardığını hissederken "hı hı" diyerek gözlerimi salonun savaştan çıkmış haline çevirince "toparlarız hemen, dert etme" dedi benim canım arkadaşım. Önder gelene kadar evi bal dök yala yapıp kendimi koltuğa attığım an kapı çalınca "Zamanlama diye işte ben buna derim" deyip bacaklarıma vurarak kalkarken Melek kahkaha atmaya başladı.

Kapıyı açmamla Önder'in beni kucaklaması bir oldu. "Bir daha sakın... Ama sakın...Beni bu kadar habersiz bırakma... Sana bir şeyoldu diye aklım çıktı ve az kalsın sana verdiğim sözü çiğneyip okula gelecektim. Ne zaman bu kadar sorumsuz oldun Effy..." Beni yere bırakıp alnımdan öpüp tekrar sarılırken "Çok korktum" demesiyle kıkırdadım.

"Komik değil" diyerek benden ayrılırken "Değil" dedim yüzümü ciddi yapmaya çalışarak. "Hadi geç içeri" Salonda girdiğimizde Önder'in Melek'i görmesiyle az önceki telaşlı ifadesi ortadan kalkarken "Sana her ulaşamadığında Melek yanında olduğuna göre artık sana Melek'ten ulaşmalıyım sanırım" diyerek Melek'e döndü. "Tabiii o sihirli rakamları söylerse" demesi gülümsememe neden oldu. Melek kızararak numarasını söylerken, Önder bana göz kırpıp telefonuna Melek'i kaydetti. Ah... Bu çocuk çapkınlıktan hiç vazgeçmeyecekti.

"Şimdi bana bir açıklama yapmak zorundasın"

"Duymamışım desem" dediğimde *yemezler* bakışı atınca "ama gerçekten Melek'le film izliyorduk. Bak" deyip televizyonu gösterirken bizimkiler geldiğinde filmi sadece

durdurmuş olan ellerime şükrettim."Öyle olsun bakalım" diyerek yemediğini bana bakışlarıyla belli ederken "Çok açım. Yemek yememişsinizdir umarım" deyince "kurt gibi açız" dedim Melek'e bakarak. Melek *'boşan da semerini ye, yediklerini çöp almadı kızım'* der gibi bakarken Önder'e dönüp "pizza?" diye sordum. "İşte benim kızım," diyerek kahkaha attı. Melek yanaklarına kan pompalayarak telefonu eline alırken yavaşça Önder'in yanına gidip kollarımı beline doladım. "Özür dilerim."

"Bir daha bana bunu yapma Effy... Sensizliğin düşüncesi bile intihar sebebi" Parmak uçlarımda uzanıp yanağını öperken "söz" diye fısıldadım.

Hem yemek yiyip hem de muhabbet ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. İlaç gibiydiler sanki, depresyon ortadan kalkmış moralim eski formunu yakalamıştı. Önder ayağa kalktığında saate bakarken "Üç mü oldu," deyince "İnanmıyorum," diyerek arkasını dönüp saate baktı Melek.

"Size doyum olmuyor kızlar ama benim gitmem gerek, sizin de güzellik uykusuna yatmanız lazım."

"Biz yatmasak da güzeliz," deyip Melek'e göz kırpınca "Ona şüphem yok," dedi Önder. İkimizle de vedalaşıp kapıya doğru yürümeye başladığında aniden arkasını dönerken "Ya, seni asıl arama nedenimi unutuyordum az kalsın... Akıl mı bıraktın bende. Yarın akşam benimlesin plan yapma. Seni harika bir yere götüreceğim." deyince "Nereye nereyeee" diye olduğum yerde zıplarken "sürpriz... Londradan aldığımız elbiseyi üzerinde görmek istiyorum"dedi. Şuna bak ya resmen ne giyeceğimi de karışıyordu.

"Saçıma yapmamı istediğin bir model var mı Bay Ukala," dediğimde kahkaha atarken "Her şeyi de ben söylersem olmaz ki canım, kız olan sensin," diye cevap verince

yastığı kafasına fırlattım. Önder yastığı ustalıkla havada yakalarken "bir takım kaptanına yaptığın en büyük yanlış" dedi. "Geçenlerde kafana yedin ama basketi akıllım," dedim gülümseyerek.

"O bir anlık boş bulunmuşluktu. Neyse. Sen de gelmek ister misin Melek?" diye sorduğunda Melek'in basılmış suratı aydınlanırken "Teşekkür ederim ama yarın akşam için başka bir planım var," deyip gülümsedi. Önder omuz silkince gülümsedim. Bu onun sen bilirsin deme şekliydi. "Yarın akşam sekizde. İyi geceler," deyip evden çıkarken Melek'in yüzündeki tebessümün hâlâ devam etmesi Önder'den gerçekten hoşlandığını belli ediyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde öksürüp "Yatalım mı?" diye sorunca başımı evet anlamında sallayıp odama doğru yürümeye başladım. Melek'e pijama takımı ararken adımı seslenince başımı ona doğru çevirdim.

"Demir'e bir şans vermelisin bence... Eğer Emir'in söyledikleri doğruysa... Ne bileyim işte... Doğru olup olmadığını da Demir'den öğrenebilirsin... Seni anlayabilecek tek kişi o... Onu anlayabilecekte tek kişi sensin... Bir şans ver."

"Düşüneceğim," diyerek elime geçen pijamayı Melek'e uzatırken "İyi geceler," dedim gülümsemeye çalışarak. Kendi pijamalarımı üzerime geçirip yatağa girdiğimde düşünceler tekrar beynime doluşurken Melek'in dedikleri kulaklarımda uğulduyordu. Demir'e şans verip her şeyi onun ağzından öğrenmek için uğraşmaya devam edebilirdim ama önce dün akşam olanları hazmetmem lazımdı.

★ ★

Gözlerimi açmadan burnuma gelen güzel kokularla "Melek," diye bağırırken "Mutfaktayım," diye bağırmasıyla *'aksini düşünmedim ki zaten'* diyerek yataktan kalktım. Gözlerimi ovuşturarak mutfağa gittiğimde masanın şaha-

neliği karşısında bu sefer karnımı ovalarken "bence bu hünerlerinden Önder'e bahsetmeliyiz," dedim. Elindeki çaydanlığı düşürme tehlikesi atlatırken "Effyy," diye bağıran Melek'e kahkahâlârımla cevap verip masaya oturdum ve omletin yarısını tabağıma koydum. Melek karşıma oturup çayından bir yudum alırken "Düşündün mü?" diye sorunca *'düşünmekten gözüme bir gram uyku girmedi,'* demek yerine "Neyi?" diyerek salağa yatmayı tercih ettim. Tam bu sırada Melek'in telefonunun çalmasıyla arayan kişiye *'Allah razı olsun'* demek isterken bir dilim ekmeği alıp bal sürmeye başladım. Aklıma Demir'le yaptığımız kahvaltı gelince istemeden gülümsedim. Melek elinde telefonuyla

"Effy benim çıkmam lazım. Misafir gelecekmiş. Annem yardıma çağırdı."

"E kahvaltı?" deyip masayı gösterirken "Sana afiyet olsun. Ben evde birşeyler atıştırırım." deyince ayağa kalkıp Melek'e sıkıca sarıldım. "Sen rahatını bozma ben hemen üzerimi değiştirip gideceğim."

"Saçmalama" diyerek Melek'e eşlik edip yolcu ettikten sonra mutfağa dönüp yarım kalan kahvaltıma devam ettim. Yalnız başıma birşeyler yemekten hoşlanmadığım için iştahım kaçarken masayı toplayıp salona geçerek televizyonu açtım. Haftasonlarının en kötü yanı sanırım reality showlarıyla kaplı bir gündüz kuşağıydı. Hepsinin de tanıdık yüzler olması sanırım daha da sinirimi bozuyordu. Televizyonu kapatıp en sevdiğim romandan birkaç bölüm okuduktan sonra saatin yaklaştığını görünce hazırlanmak için banyonun yolunu tuttum. Kuveti doldurup keyif yaptıktan sonra durulanıp bornozuma sarılırken Önder'in beni nereye götüreceğini hesaplamaya çalışıyordum. Londra'dan aldığımız straplez, göğüs kısmı siyah ve oturan, alta doğru bollaşıp siyah kırmızı ekoseli renklere dönüşen mini elbisem nereye uyardı acaba...

Saçımı ve makyajımı yaptıktan sonra elbisemi giyip topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirirken duyduğum korna sesiyle aynadaki görüntümü kontrol ettim ve güzel göründüğüme karar verince çantamı ve montumu elime alarak evden çıktım.

Önder arabaya dayanmış bir şekilde beni beklerken evden çıkmamla birden toparlandı. Az önce ben kendime güzel mi demiştim. Güzelin kelime anlamı tam karşımdaydı şu anda. Siyah dar kot pantolonunun üstüne beyaz dar tişört giymiş ve bütün kaslarını gözler önüne sermişti. Onun üzerine siyah kırmızı ekoseli gömleğini giymiş ve üzerine siyah deri montunu geçirmişti. Kumral saçları her zamanki gibi karışık ama özenle yapılmış gibiydi. O kadar uyumluyduk ki bu yüzden bana bu elbiseyi giymemi söylemişti.

"İnsanlar kardeşlerine yiyecek gibi bakmamalılar" dediğinde "kesinlikle. Bu yüzden bana bakmayı kes" deyince kahkaha atarak bana sıkıca sarıldı. Neyseki ayağımdaki topuklular sayesinde biraz da olsa Önder'e yetişebildim.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Ah mösyö çook teşekkür ederim" deyip kıkırdarken arabanın kapısını açıp "Buyurun matmazel" dedi Fransız aksanıyla. Arabaya oturup kemerimi takarken "Nereye gittiğimizi hâlâ söylemeyecek misin?" diye sorunca "Hâlâ sürpriz... Eminim bayılacaksın. Çok eğleneceğiz" diyerek arabayı çalıştırdı. İçimden bir huzursuzluk yavaş yavaş belirirken "Hadi bakalım" diye fısıldadım. Yol boyunca şarkılara eşlik edip kendi çapımızda klipler çekerken tanıdık bir sokağa gelince yutkundum. Burası Demir'in klübünün bulunduğu sokaktı.

"Geldik."

Arabayı durdurduğunda "Nereye geldik?" dedim salağa yatmaya çalışarak. Bugün bunu ikinci yapışımdı ama

nedense bu sefer kurtulabileceğimi hiç sanmıyordum. "İşte sürprizim. İRON... İstanbul'un en ünlü gece kulübü."

"Başka yere mi gitsek?" dediğimde bana garip bir şekil de bakarken "O nereden çıktı. Sen yeni yerler keşfetmeyi severdin. İn hadi" diyerek arabadan indi. Önder arabayı valeye bırakıp yanıma geldiğinde *'son hamleni gerçekleştir kızım'* diyerek "Baksana kuyruğa... Ohoooo... Hani eğlenecektik? Sırada mı kopacağız" deyince Önder kahkaha atarak elimi tuttu. "Merak etme Vedat abi bizi bekliyor. Hemen gireceğiz" Vedat abi mi? Ne ara bir abiye sahip olmuştu burada.

Belimden tutarak beni girişe doğru yürütürken kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı... Ayaklarım geri geri giderken göz ucuyla Önder'e baktım. Halinden fazlasıyla memnun olması içimi daha çok sıkıştırıyordu. Sorun çıkartarak onu mutsuz edemezdim değil mi. Hem belki Demir bu gece yoktur ya da kapıdaki korumalar beni hatırlamaz diyerek *'fakirin ekmeği umut'* lafına sarılırken siyah giymiş kel bir adamın bize doğru yürümesiyle zorla gülümsemeye çalıştım.

"Oo, Önder bey hoş geldiniz. Locanız hazır," deyip Önder'e yol verirken "Teşekkürler Vedat Abi," dedi. Önder elimden tutup beni çekiştirirken adı Vedat olan koruma benim önümde durdu.

"Kusura bakmayın küçük hanım ama içeri giremezsiniz," Kahretsin, zaten bende şans olsa erkek doğardım. Bir kere geldiğim yerdeki adam beni nasıl hatırlar. Hayret doğrusu.

"Vedat Abi kız benimle..." Vedat denilen adam bir Önder'e bir bana bakıp "O içeri giremez siz lütfen devam edin," deyince Önder bana *'ne oluyor'* gibisinden bakış atıp adama döndü. Şimdi sıçmıştım işte.

"Ne demek giremez. Benim misafirim diyorum. Yaşar

dan dolayıysa..." derken adam kollarını önünde bağlayarak "Hayır, efendim. Demir Bey'in kesin emri. Hanımefendi içeri giremez," dedi. "Bir dakika" deyip bana dönen Önder "Burada ne olduğunu anlatacak mısın yoksa şu Demir denen adamı bulup ondan mı öğreneyim?" dedi kısık bir sesle. Ne diyeceğimi bilmeden Önder'e bakarken "Evet?" demesi zaten yalan söylemeyi beceremeyen beni daha da beceriksiz halde dönüştürüyordu. Aah be Önder'im ah be yavrumm... Neden burası, İstanbul'da kulüp mü kalmadı. Sanane en ünlüsünden. Şimdi ben sana ne uyduracağım...

"Anlatacağım ama evde. Şimdi gidelim mi?" deyip zaman kazanmaya çalışırken bir yandan Önder'i elinden çekiştiriyordum. Tabiii Önder kıpırdamadığı için ancak kendi çapımda patinaj çekiyordum. Önder adama dönüp "Demir Bey burada mı?" diye sorduğunda olduğum yerde kaskatı kesilirken "Demir'i... aman Demir Bey'i napacaksın?" dedim fısıltıyla.

"Evet içeride efendim," *Ah be Vedat kardeş yok desen ölür müsün...*

"O zaman gidip görüşelim" *Ne diyorsun Önder sen yaa...*

"Üzgünüm Önder Bey kızı içeri salamam," *Aslanım be salma beni... Aslan Vedat...*

"O zaman o buraya gelsin," Hah... Egosu boyundan büyük insan buraya gelecek ha... Yaşasın bu geceyi de atlattık. Adam kulaklıkla bir şeyler konuşurken Önder bana dönüp "Çıkışta sana gideceğiz ve ne olduğunu bana ayrıntısıyla anlatacaksın," dedi ciddi bir ses tonuyla. *Hele bi* çıkalım be Önder'im dememe kalmadan kapının açılıp Demir'in dışarı çıkmasıyla nefesimi tuttum. Gözlerini etrafta gezdirip beni gördüğü an kaşları çatılarak üzerime gelirken bayılmamak için Allah'a dua etmeye başladım.

"Vedat!" derken kullandığı ses tonu kanımın çekilme-

sine neden olurken, Önder "Demir sensin sanırım," dedi. O nasıl bir ses tonu Önder. Çocuğa yumruk atsan daha sıcak hissederdi.

"Beni ayağına kadar çağırdığına göre önemli bir konu olsa iyi olur." İfadesiz suratıyla Önder'e bakan Demir'in ne olduğunu bilmesine rağmen bilmiyormuş taklidi yapmasına anlam veremiyordum. Vedat benim geldiğimi söylemiş olmalıydı.

"Arkadaşımla eğlenmeye geldik ama içeri girmesine izin verilmiyor," deyince Demir bakışlarını bana çevirip bir süre baktıktan sonra tekrar Önder'e döndü. "Bir nedeni vardır elbet," dediğinde Önder "Ben de onu öğrenmek istiyorum zaten," diye aynı ses tonuyla cevap verince "Seni ilgilendirse bilirdin," dedi Demir.

Önder'in sinirlendiğini hissederken kalbimin bu heyecanı kaldıramayacağını düşünerek "Gidelim mi?" diye fısıldayınca "Hayır!" dedi Önder. Demir, Önder'in bu tavrı karşısında alay eder bir gülümsemeyi yüzüne takınırken "İyi eğlenceler," diyerek Vedat'a eliyle çekilmesini işaret edince "yani?" diye sordu Önder.

"Buyurun, arkadaşınızla iyi eğlenceler" Arkadaşa öyle bir vurgu yapmıştı ki nefes alamayacağımı hissettim.

Arkasını dönüp içeri girerken Önder elimi tutup beni içeri sürükledi. Ortam her zamanki gibi şahaneydi. Merdivenlerin başında "Nasıl beğendin mi?" diye sorduğunda tam cevap verecekken "Aaa, pardon unuttum. Sen buraya zaten gelmiştin değil mi!" diye iğneledi. "Benim anlamadığım. Buraya birlikte gelmemişsek yeni hayatında kiminle geldin acaba" Elimi elinden hızlıca çekip sert bir şekilde Önder'e bakarken "Eğer bütün gece böyle davranacaksan, eve gidiyorum," dedim kararlı bir şekilde. Tekrar elimi tutarken "Eve gidene kadar unutacağım," deyip gülümsemeye çalışınca "Umarım," dedim kırgınlığımı belli eden bir ses tonuyla.

Elleri ellerimde merdivenlerden inerken gözlerim Demir'le buluşunca ister istemez adımlarım yavaşladı. Bir bana, bir Önder'le kenetlenmiş ellerimize bakarken bir yandan da içkisini yudumluyordu. Önder beni Demirlerin tam karşısındaki locaya doğru sürüklerken *'başka loca bulamadın mı!'* diye düşünmeden edemedim. Hoş, çocuk nereden bilecekti. Oturduğumda Önder *'tuvalete gideceğim'* söylerken Demir'in gözlerini ayırmadan bize bakması daha da gerilmeme neden oluyordu. Çantamdan telefonumu çıkarıp mesajlara girdiğimde gerginliğimi belli etmemeye çalışırken titreyen ellerim bana hiç yardımcı olmadı.

Gönderilen: Emir

Kulüpteyim. Önder zorla getirdi.
Karşımda Demir tüm korkutuculuğuyla oturuyor.
Yalvarırım gel ve beni bu iğrenç durumdan kurtar...

Önder garsona işaret ederek tam dibime otururken "Ne içersin?" diye sorduğunda "Sen karar ver," dedim. Önder menüyü inceleyip siparişi verdikten sonra bana dönerken "Neden gerginsin?" dedi, hafifçe kenara kayıp "Hiç," dedim. Normalde Önder'le dip dibe oturmaktan rahatsız olmazken Demir'in bakışları eşliğinde yakın oturmak tam bir işkence gibi gelmişti. Siparişlerimiz geldiğinde bardağımı elime alırken "Sen burayı nereden biliyorsun?" deyip içkimden bir yudum aldım.

"İstanbul'un en iyi klübü diye haberler çıkınca bizim takımla dayanamayıp geldik. Çok hoşumuza gitti. Sık sık geliyoruz..." deyip o da benim gibi içkisinden bir yudum aldıktan sonra "birazdan onlar da gelirler" dediğinde kalbim dahada sıkıştı.

Bir süre sonra 10 erkek arasında tek kız olmanın verdiği haklı gururla gülümserken Demir'in karanlık bakışları

gülüşümün sahteliğini gözler önüne seriyordu. Sürekli telefona bakarak Emir'den mesaj gelip gelmediğini kontrol ederken merdivenlerde gördüğüm tanıdık yüzle 'kurtarıcımmmm,' diyerek içten bir gülümsemeyi yüzüme takındım. Bu sırada Önder beni kendine çekerek 'şak' diye yanağımı öpünce, gözlerimin büyümesine engel olamayarak Önder'e döndüm.

"İşte bütün gece beklediğim gülümseme."

"*Ehe ehe*" tadında gülümseyerek tekrar önüme döndüğümde Emir'in çetenin yanına oturup birşeyler konuştuğunu gördüm. Demir gözünü kırpmadan bizim tarafa bakıyordu. Bunun verdiği gerginlikle bardağımı fondip yapınca çocuklardan biri elimden bardağı alıp "Hoop hop hop yavaş ol fıstık" dedi gülümseyerek.

"Aha... Bizim şarkımız Effy... Çocuklar bu kız var ya... Dans ederken adamı büyülüyor. Bu işte çok iyi..." Önder'e kaşlarımı çatıp'*saçmalama*' der gibi bakarken elimi tutup beni kaldırarak "Hadi dansını gösterelim" dediğinde masadaki bir kaç içkiyi kafama dikerek piste çıktım.

Şimdi sıçmıştım işte. Önder'i kırmak istemiyorum ama Demir'in karşısında en son oynadığımda ne olduğunu da çok iyi hatırlıyorum. Bütün takımın gözleri bendeydi. Müziğe yavaş yavaş eşlik ederken Önder beni belimden kavrayarak kendine çekip kulağıma "Beni rezil mi etmek istiyorsun. Ne zamandan beri kezban gibi dans etmeye başladın. Hadi güzellik, ortamın tozunu attıralım" diye fısıldayıp omzumu öptü. Göz ucuyla Demir'e baktığımda yumruğunu sıkıp içkiyi kafasına diktiğini görünce derin bir nefes aldım. Olan olmuştu ve birazdan büyük ihtimalle ağzıma sıçıp beni rezil edecekti. Bari Önder rezil olmasın diyerek dans etmeye başladım. O kadar yakın ve seksi dans ediyorduk ki dışardan bakanların bu gecenin sonunun yatakta biteceğini düşündüklerine emindim. Bir süre

sonra bütün takım dans etmek için kalkmıştı ama Önder ondan başka kimseyle dans etmemem için elinden geleni yapıyordu. Ne kadar süre dans ettim bilmiyorum ama yorulduğumu bahane ederek locaya döndüm. Önder ve takım başka kızlarla dans ederken telefonumu elime aldığımda iki mesajı görünce kaşlarımı çatarak mesajlara girdim.

Gönderen: Emir

Demir çok sinirli. O çocuğa fazla yakın olma. Doğum günü varmış ailesi çok ısrar etmiş dedim. Dikkatli ol...

Gönderen: Demir

Mesajı gördüğün an girişe gel!

Başımı kaldırıp Demir'e baktığımda merdivenleri tırmandığını görünce Önder'e *'tuvalete gidiyorum'* işareti yapıp yerimden kalktım. Hızla merdivenleri çıkarken son basamakta birinin kolumdan çekmesiyle ufak bir çığlık attım. "Kes sesini" dediğinde kolumu çeken kişinin Demir olmasından dolayı derin bir nefes alsam da birazdan olabilecekleri düşündükçe buradan kaçmak istiyordum. Siyah duvarların bulunduğu loş bir koridordan geçtikten sonra birkaç basamak merdiven çıkıp bu sefer kırmızı duvarların bulunduğu, diğerine göre daha kısa bir loş koridorda yürüdük. Karşımıza çıkan kapıyı Demir bir şifre girip açarken ışıkların kendiliğinden açılmasıyla gözlerim ister istemez büyüdü. İçerisi lüks bir kral dairesini andırır nitelikteydi. Beyaz ve siyahın muhteşem uyumu bütün odaya yansımıştı. Demir tek eliyle kolumdan tutup beni içeri sokarken "Yavaş," deyince kapıyı sertçe kapattı ve beni kapıya doğru ittirdi. Kolumu ovuşturarak kapıya dayanırken "Ne yapıyorsun sen ya" dememle bana yaklaşıp

ellerini başımın iki yanından geçirerek kapıya dayaması bir oldu. O kadar yakındık ki nefesini tenimde hissediyordum. *'Gözlerinden ateş çıksa kül olurum,'* diye düşünürken sakin ama tehditkâr bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Sana buraya gelmeyeceksin dedim..." *Kapıya eliyle vurdu.* "Sen ne yaptın sözümü umursamayıp buraya geldin." *Bu sefer yumruk yaptığı eli kapıya geçirdi.* "Hem de kiminle!!!" *Bir yumruk daha...* "Arkadaşıymış!" *Bir tane daha yumruk...* "Ben ise ne yaptım, daha fazla yalvarıp o zengin piçinin önünde ezilme diye seni içeri aldım." Hızla geri dönüp yürümeye başlarken korkudan tek bir kelime bile edemiyordum. Aniden bana dönüp

"Ne için?" diye bağırdığında olduğum yerde irkildim. Bu halleri ödümü patlatsa da ağlamamalıydım.

"Hanımefendinin dansıyla adamları tahrik edip, orasını burasını öptürmesi için. Ne teklif ettin buraya gelebilmek için. Gecenin sonunda altına yatmayı mı?"

Kurduğu cümle karşısında gözyaşlarımı tutamazken 'Ah!' diye bağırarak odadaki masayı devirdi. Ufak bir çığlık atıp ellerimle ağzımı kapatarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım.

"Senin için babamla kavga ettim lan ben... Senin için Erman'ın, Erman'a yardım edenlerin hepsinin ağzına sıçtım ulan. Sana bir şey oldu diye kendimden nefret ettim lan!" O kadar çok bağırıyordu ki dışarıdaki müziği bile bastırabilirdi.

"Neden peki? Neden hiç düşündün mü! Çünkü saflığına zarar gelecek diye ödüm koptu. Çünkü o piç kurusu sana dokundu diye..." derken hızlıca bana yaklaşıp kolumu sıkıca kavradı. "Ben senin saflığını korurken sen tam bir fahişe gibi davrandın."

Kapıya doğru yürürken "Farklı olduğunu sanmıştım.

Senin de etrafımdaki orospulardan hiç farkın yokmuş. Yazık" deyip kapıyı vurarak çıktığında olduğum yere çökûp hıçkırarak ağlamaya başladım. Bana yakıştırdığı şey karşısında nefes alamazken "pislik!" diye bağırdım. Ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum ama biraz sakinleşir gibi olduğumda titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp odanın içindeki banyoda yüzümü yıkadım. Bembeyaz görünüyordum, buna akan makyajım da eklenince zombiden bir farkım yoktu. Elimin ayağımın titrediğini hissederken başımı tutarak odadan çıktım. Sendeleyerek duvarlara tutunup koridorda ilerlerken kulaklarımda hâlâ Demir'in bağırışı yankılanıyordu.

★ ★

Çok sinirliyim... Hem ona hem kendime. En çok da kendime... O kız için babamı karşıma almıştım lan. Kötü olmak istese bile saflığına zarar verecekler diye kendimden uzak tutmuştum onu. Geçen akşam olan şey için kendimi yiyip bitirmiştim. Onu o halde gördüğüm için... Biraz hava alıp tekrar locaya döndüğümde çete gözlerini ayırmadan bana bakıyordu.

"Önünüze dönün" diyerek yerime oturup yarım kalan içkimi kafama dikerken "İyi misin Demir?" diyen Emir'e sadece bakmakla yetindim...

"Nereye gittin abi?"

Cem'in sorusuyla ona dönüp "Seni ilgilendirse bilirsin," diye tıslarken O, merdivenlerin başında görüldü. Herkes baktığım yöne döndüğünde Emir "Eff'ye bir şey olmuş," diyerek bana dönerken hiçbir şey söylemeden Elif'i takip etmeye başladım. Ağlamaktan makyajı akmış ve bunu umursamadan dışarı çıkmıştı. Zaten beyaz olan teni daha da beyazlamış sanki kanı çekilmişti. O kadar yavaş hareket ediyordu ki bir terslik olduğu belliydi.

Kimseyle göz teması kurmadan kendi locasındaki zibidilerin yanına gidip bir şey konuştuktan sonra geri dönerken Zengin Piçi ayağa kalkıp cüzdanını çıkardı. Elif başını kaldırıp o içimi parçalayan bakışı attıktan sonra gözlerini kapatıp yere yığılırken locadaki içkileri devirerek yanına koştum. Arkamdan Çete ve Emir, karşıdan da Piç ve arkadaşları insanları ittirerek bize doğru gelirken Elif'in başını ellerimin arasına aldım. Emir insanlara açılmasını söylerken çete etrafımızda halka oluşturdu. Piç kurusu Elif'in yanına eğilip bana nefret dolu bir bakış atarak ellerimi ittirdikten sonra Elif'in yüzünü kavradı. Emir ne hissettiğimi anlamış gibi omuzuma bastırırken kulağıma eğilip "sakin ol" dedi. İyi de nasıl Emir, nasıl? "Effy... Bebeğim aç gözünü... Effyy beni duyuyor musun... Burdayım korkma yanındayım... Effy hadi güzelim aç gözünü."

Bebeğim mi? Buradayım yanındayım mı? Güzelim mi? Bu zengin piçi kendini ne sanıyordu. Emir omzumu daha da sıkınca hissettiklerimi bu kadar çok mu dışarı vuruyorum diye düşünmeye başladım. Elif gözlerini araladığında önce o zibidiye sonra etrafta gezdirerek bana kenetlerken tekrar ağlamaya başlaması içime kor olup düşmüştü sanki. Piç kurusu "Şşşt" diyerek Elif'i saçlarını okşarken "Götür beni buradan," diye fısıldamasıyla vicdanım ağzıma sıçmaya başladı. "Tamam güzelim," diyerek Elif'i kucağına alırken bana ters ters bakan zibidiyle yumruğumu sıkıp peşlerinden gitmek için ayaklanırken Emir önüme geçip beni durdurdu.

"Önce sakinleş... Bu şekilde olmaz... Şimdi olmaz..."

★ ★

Sabah gözlerimi araladığımda hâlâ aynı pozisyonda uyuduğumuzu görünce hafifçe ağzım aralandı. Gece ağla-

yarak uyumaya çalıştığımda Önder arkamdan sarılmıştı. Belli ki bütün gece hiç kıpırdamamıştık. Hoş kıpırdamaya halim de yoktu. İşin garibi Önder'in uyanmış olmasına rağmen pozisyonunu bozmadan yanımda yatmaya devam etmesiydi. "Günaydın," dediğimde "Günaydın güzellik. Daha iyi misin?" diye sorunca gülümsedim.

"Üzerimden tır geçtiğini varsaymazsak iyiyim."

"Valla üzerinden geçmedim" deyince kıkırdadım.

"Effy" dediğinde gözlerimi mavinin en güzel tonlarından birine sahip olan gözlere çevirince "Çok korktum" dedi. Korktuğunu biliyordum. En son bu kadar güçlü ağlama nöbeti geçirdiğimde o geceyi doktorlardan öğrendiğim zamandı ve yanımda yine Önder vardı.

"Özür dilerim... biliyorum bunu sana son zamanlarda çok söylüyorum ama..."

"Her şeyi öğrenmek istiyorum ama önce kahvaltı... Ben birşeyler hazırlarken sen de banyoya gir" deyip yataktan bir çırpıda kalkarken *'ben senin kadar enerjik değilim'* diye söylenip yavaşça yataktan doğruldum. Miskince banyoya gidip kendimi sıcak suya bırakınca her geçen dakika biraz daha rahatladığımı hissettim. Banyodan sonra üzerime beyaz şortumu ve mavi tişörtümü geçirip mutfağa gittim. Masada duran iki tost ve vişne sularını görünce gülümsedim. İşte Önder Gezer farkı. Sessizce kahvaltımızı yapıp salona geçtikten sonra Önder "Sen mi başlamak istersin yoksa ben güç mü kullanayım" dediğinde "anlamadım?" dedim. Demez olaydım, üzerime gelip beni gıdıklamaya başladı. Nefes nefese koltuğa oturup kahkahâlârdan arda kalan gülümsemeyle "çok gıcıksın" deyince Önder sesli bir kahkaha atıp "Bana arkadaşını söyle demişler... Dökül bakalım" dedi.

"Demir var ya o bizim okuldan ve biz bir ara flörtleştik..."

"Ne ara... Daha okul başlayalı ne kadar oldu Effy. Ne ara hoşlandın da ne ara flört aşamasına geldiniz" dediğinde "Bir ara oldu birşeyler işte" dedim. "Ee sen devam et ben en son sana yorumumu yaparım"

"İşte bir kere grup olarak onların klübe gittik. Ben her zamanki gibi dans edince bu benim klübe gelmemi yasakladı. Sanırım kıskandı. Dün akşam seninle fazla samimi olduğumu görünce de –*ağlamayı gerektiren bir şey yapmalı ama ne*– benden öç almak istedi sanırım. Tuvalete gittiğimde bir kızla öpüştüğünü gördüm. Hâlâ benden hoşlandığını düşünüyordum. Kendimi kandırılmış hissettim ve sinirlerim bozuldu. Ağladım.Sonra da tansiyonum düştü sanırım. Öyle işte"

"O yüzden içeri girmen yasaktı"

"Evet"

"O yüzden locada benden uzak oturmaya çalıştın"

"Evet"

"O yüzden kezban gibi dans ettin başta" *Evet ulan eeeet!*

"Evet"

Biraz durup yüzüme ifadesiz bir suratla baktıktan sonra gülmeye başlayınca hafifçe ağzım aralandı. "Bula bula hoşlanacak o öküzü mü buldun Effy. Sana inanmıyorum. Bide o mal için ağladın, bayıldın falan. Salaklıkta sınır tanımıyorsun" *Vallaha da billaha da yemişti yalanı.*

"Ne ya bu aralar fazla duygusalım. Ayrıca gönül bu. Ota da konar boka da..." Kahkahâları arasında sarılıp omuzumu öperken *'ne var bu kadar gülünecek bunda be'* diyesim geldi. "Bak güzelim. Sana erkek dünyasıyla ilgili bilmediğin birkaç şey söyleyeyim. Dans ederken fazla tahrik edici oluyorsun. Doğru. Dünya ahiret bacım olmasan..." dediğinde "Önder," diye bağırıp karnına yumruğumu geçirince gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı.

"Çocuğun kıskanması normal tabii... Önder Gezer'le el ele geliyorsun" derken kaşlarımı çatınca boğazını temizleyip konuşmaya devam etti. "Ama klübe almamak saçma. Dün bizi sarmaş dolaş görüp seni kıskandırmak için böyle bir yol tercih etmesi çok çocukça. Hiç kalıbının adamı değilmiş" *Hıh Önder değil... Ah bu dediklerimi Demir bir duysa beni hangi kalıba sokar o kalıbın içine seni nasıl... Of...*

"Aman neyse ne, düşünmek istemiyorum. Film izleyelim mi?"

"Ben seçersem neden olmasın. Sen şimdi bu duygusallıkla ağlak bir film açarsın. Beni benden alırsın," dediğinde yastığı kafasına geçirirken "Tamam sen filmi seç, ben mısır patlatıp geliyorum," diyerek ayağa kalktım.

Mutfağa gittiğimde düşündüğüm şey Önder'in dedikleriydi. Ben Önder inansın diye "öç almak" demiştim ama Demir gerçekten böyle bir tepki vererek beni kıskandığını mı belli etmişti. Saçmalama Effy... Demir Kara gibi bir adam seni neden kıskansın ki...

★ ★

Sıkıcı, üç saatlik, belgesel tadındaki film bitince Önder'i yolcu ettim. Etrafı topladıktan sonra ömür törpüsü ödevleri yaparken saatin ne ara 21.38 olduğunu anlamamıştım. Resmen saatlerdir aralıksız ödev yapıyordum ve bu benim için bir rekordu.Kendimi ödüllendirmek için mutfağa gidip buzluktan dondurma kabını, çekmeceden de kaşığı alıp tv karşısına oturdum. Dondurma bu hayattaki en sevdiğim şeyken ayaklarını uzatıp televizyon karşısında dondurma yemek benim için tam anlamıyla bir ödüldü. Rastgele bir dizi açıp konusunun ne olduğunu iki dakikada çözdükten sonra başka bir diziye geçmek için kumandayı elime alırken kapının çalınca saate baktım. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi ki. Elimdeki kaptan kaşığıma don-

durma alıp kapıya doğru yürürken kapının ısrarla çalması homurdanmama neden oldu. Kapıyı açtığım an karşımda gördüğüm kişiyle dondurma kabı ve kâşık ayrı ayrı elimden kayınca her yer dondurma oldu. Demir üzerime ve yerlere bakıp ufak bir kahkaha atarken kaşlarımı çatıp bacaklarıma bulaşan dondurmalara baktım.

"Sakar olduğundan haberim yoktu."

"Ne işin var burada?"

"Seni merak ettim."

"Eserini görmek için mi?" diye bağırdığımda "sadece nasıl olduğunu görmek için" deyince "İyiyim. Gidebilirsin" deyip kapıyı yüzüne kapatıyordum ki Demir eliyle kapıyı durdurup içeri girdi.

"Girebilirsin demedim. Gidebilirsin dedim."

Demir'e öfkeyle bakarken kıpırdamadan durması sonucu "seninle uğraşamayacağım" dedim. Banyodan aldığım vileda ve bezle antreye dönerken Demir'in hâlâ bıraktığım yerde durması daha çok sinirimi bozdu. Yere eğilip dondurma kabı ve kaşığı kenara koyarken bezle dondurmanın sıçradığı yerleri silmeye başladım. Demir'in de viledayla bana yardım etmeye çalıştığını gördüğüm an ufak bir şaşkınlıktan sonra büyük bir kahkaha attım. Viledayı tutamıyordu bile. Gülerken tam dondurmanın üstüne oturunca Demir de kahkahalarıma eşlik etmeye başladı. Sanki dün kanlı bıçaklı olan biz değildik. Gülümsemesi güneş gibiydi sanki. İnsanın içini sıcacık yapıyordu. Sürekli somurttuğundan dolayıydı bu soğukluğu belli ki. "Keşke hep gülse," diye iç geçirdiğim için kendime kızsam da onun bu masum anlarında kendime engel olamıyordum.

"Senin yüzünden."

"Anlamadım."

"Bu güzelim dondurma midemdeki yerini alabilirdi. Şimdi hepsi yerlerde." Demir'in gülümsemesi yüzün-

den yavaşça silinirken hiçbir şey söylemeden kapıyı vurup çıkmasıyla "dengesiz" diye bağırdım arkasından. Bu çocukta denge diye bir şey yoktu. *'Ne dedim de ben şimdi vurdu kapıyı çıktı'* diye düşünürken etrafı silmeyi bitirmiş, banyoya gidip üstümü başımı da temizlemiştim.Tekrar kapı çaldığında koşarak kapıyı açarken elindeki poşetle "Dondurman da senin gibi" diyen bir Demir görmeyi beklemiyordum. "Anlamadım" diyerek şaşkın bir ifadeyle Demir'e bakarken "Hiçbir yerde bulamadım. Bu da tek kalmıştı," deyince dudaklarım hafifçe aralandı. Dün bana farklı değilsin diyen adam bugün tek olduğumu söylüyordu. Dengesiz!

"Neden buradasın Demir?"

"Bana hesap soramazsın," dediğinde derin bir nefes alırken "Neden buradasın Demir" diye sorumu tekrarlayınca "Merak," dedi kısa ve öz.

"Neden?" diye direttiğimde sinirle soluk alınca "Ben söyleyeyim," dedim. Meraklı gözlerle bana bakarken "Vicdan?" diye sorunca "Anlamadım," dedi kaşlarını çatarak.

"Vicdanını rahatlatmak için buradaysan, hiç zorlama... Ben iyiyim senlik bir durum yok."

"Hayır onun için burada değilim. Ben dün olanlar için..."

"Ne özür mü diyeceksin? Hangisine? Orospu demene mi beni ağlatmana mı hırpalamana mı?"

"Hepsine" dedi dişlerinin arasından. Sinirliydi ama bu sanki daha çok kendine olan bir sinir gibiydi.

"Neden? Dünden beri ne değişti" *Atara atarsa gidere gider. O kadar...*

"Bak Elif. Kusura bakma tamam mı. Ben senin öyle kızlardan olmadığını insanlara karşı savunurken..." dediğinde "Kime karşı savunuyorsun sen beni ya," diye bağırınca derin bir nefes aldı. "Orası seni ilgilendirmez," derken

sesinin az önceki çakma kırgınlıktan çıkıp kendi tonuna bürünmesiyle "İşte gerçek Demir Kara," dedim.

"Bak kızım... Safsın ve o zengin piçi seni kullanıyor, saflığından yararlanıyor. Amacım masumluğunu korumaktı tamam mı. Nereden geldin, kimsin bilmiyorum. Bana meydan okuyacak yürekte biri olman dikkatimi çekti, farklı geldin anladın mı. O yüzden çevremizde dolaşmana izin verdim. Farklı olduğun için... Ama sen dün gece o zengin piçi ve zibidi arkadaşlarının yanında etrafımdaki kızlardan farklı davranmadın. Ne yapmamı bekliyorsun. Ne hissetmemi. Ondan önceki gece sana dokundu diye adamın elini kırdım lan ben. Bir gece sonra herifin teki her yerini elledi. Ne yapacağım ben seninle," deyip derin nefes alırken sadece söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum. Haklıydı. Beni tanımıyordu, Önder'i tanımıyordu. Aramızdaki kardeşlik bağını bilmiyordu. Beni erkekleri baştan çıkaran bir kızmışım gibi görmüştü ki ondan önceki gece bir herif bana dokundu diye demediğimi bırakmamıştım. Gözlerine baktığımda öfkenin dışındaki ufak bir kırgınlık kırıntısıyla kendime gelirken "Özür dilerim" dedim sessizce.

"Dileme Elif. Yalvarırım özür dileme... Buraya dün gece fazla ileri gittiğim için, seni o halde gördüğüm için, içim içimi kavurduğu için geldim. Arka arkaya iki gün boyunca kendimden nefret ettirdiğin için o nefret ettiğim kelimeleri bana söylettin..." Bana dedikleri için pişmandı, belki de şu anda özür dilediği için de. Sanırım Emir haklıydı. Demir'in nedenleri vardı ve bunları sadece ondan öğrenebilirdim. Melek'in dediği gibi ona bir şans verebilirdim. Bir dakika işareti yapıp koşarak mutfağa gidip geri döndüğümde elimdeki iki kaşığı göstererek gülümsedim.

"Dondurma?"

★ ★

"Kimse dondurma yerken bu kadar zevk almıyordur," diye düşünürken, çocuk gibi her yerine bulaştırması istemeden gülümsememe neden oldu. Bana bakıp kocaman gülümseyerek "Ne gülüyorsun. Yesenee," deyip dondurmayı uzatınca elimdeki kâşıkla ufak bir parça aldım. Oldum olası dondurmadan hoşlanmazdım ama bu kız...

Emir sayesinde büyük bir yanlıştan dönmüştüm. Elif'e haksızlık ediyordum. Neyse ki geç olmadan farketmiştim. Vicdanımla buraya gelsem de şu anda onunla hareket ettiğimi hiç sanmıyorum. Gerçekten bu kız bana Emir'in dediği gibi iyi geliyordu. Ne kadar ona itiraf etmesem de bana Duru'yu anımsatan tek şeydi. Bir süre daha dondurma yeyişini izleyip zorla birkaç kaşığı ağzıma soktuktan sonra saatin geç olduğunu fark edip ayağa kalktım.

"Yarın okulda görüşürüz," derken birden etrafın kararmasıyla Elif çığlık atarak bana sarılınca irkildim. Böyle bir hareket beklemediğim gibi karanlıktan korkabileceğini hiç düşünmüyordum. Titremeye başlarken yavaşça kollarımı sarınca "Afedersin ama ben karanlıktan korkuyorum. Zaten bir karanlıktan bir de gök gürültüsünden ödüm patlıyor," demesiyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana meydan okuyacak kadar korkusuz olan kız basit bir karanlıktan ve sesten korkuyordu. Demek bu yüzden evinin her yerinde loş da olsa ışık vardı. Hiçbir şey demeden olduğum yerde durduğumda "Elektrik gelene kadar burada kalır mısın?" diye sorunca homurdandım. Bir çocuk bakıcılığım eksikti.

"İşim var Elif."

"Hım anladım" derken sesinin üzgün çıkmasıyla dudak büktüğüne yemin edebilirdim. Çocuk. Tam benden ayrılacakken dışarıdan gelen bir sesle daha sıkı bana sarı-

lınca "Tamam baş belası kalacağım ama elektrik geldiği an giderim" deyince kıkırdadığını duydum.

"Evde mum falan yok mu?"

"Yok galiba."

"Işıldak?"

"I ıh yok."

"Karanlıktan korkuyorsun ve seni aydınlatacak hiçbir şey yok mu?"

"Ben karanlıkta kalamam ki. Işık yoksa bende yokum. Bir de eski evimde jenar–" deyip susunca saklamaya çalıştığı geçmişini en kısa zamanda öğrenmem gerektiğini kendime hatırlattım. "Neyse ne. İzin verirsen oturacağım." Elif hafifçe benden ayrılırken kendimi kalktığım koltuğa bıraktığımda tam yanımda bir sıcaklık hissettim. Daha sonra omuzumdaki başla Elif'e doğru 'ne yapıyorsun sen ya' bakışımı atarken karanlıkta görememesine rağmen açıklama yapmaya başladı.

"Uyursam burada olduğunu hissetmem lazım ve benim çok uykum var." Esneyerek konuşmasından sonra nefesi düzene girince 'bu kadar kolay mı uyuyor yani' diye düşünmeye başladım. Odanın içindeki saatin ritmiyle elektriklerin gelmesini beklerken Elif'in kolunu belime dolaması tamamiyle uykuya daldığını gösteriyordu. Bunun verdiği rahatlıkla yanından kalkmaya çalışırken kollarını daha sıkı sarmasıyla "baş belası" diye fısıldayıp Elif'i kolumun altına aldım. Bu hareketimle başını boynum ve omzum arasındaki boşluğa yerleştirip başına yer yapmak için yukarı aşağı kıpırdatınca gülümsedim. Derin bir nefes alıp tekrar ritimli nefeslerine döndüğünde 'bu elektriklerin gelmeye niyeti yok herhalde' diye pes edip başımı Elif'in başına yaslayarak gözlerimi kapattım. Rahatsız bir uyuma şekli olsa da, rahatlatıcı bir kokusu vardı.

★ ★

Sabah gözümü araladığımda gördüğüm manzarayla hızla doğrulurken *'en son salonda Demir'le uyurken şimdi nasıl yatağındayım'* diye düşünmeye başladım. "Demir," diye cılız çıkan sesimden sonra "Demiiir!" diye bağırınca cevap almamam her zamanki gibi Demir'in ben uyanmadan gittiğine işaretti. Büyük ihtimal elektrikler geldiği andan itibaren evde yoktu ve benim koltukta iki büklüm yatmama kıyamamıştı. Ya da ben kıyamadığını düşünmek istiyordum. Sanırım gerçekten bu çocuk bir şansı hak ediyordu. En azından o sevilesi vicdanı için bu şansı ona verecektim. Emir'in karıştırdığı kafamı Demir'le toparlayacak ve olan biten her şeyi onun ağzından öğrenecektim. Nedense ona güvenmek istiyordum ya da Emir'in dediklerine inanmak. İntikam soğuk yenen bir yemek olduğuna göre biraz daha beklese sorun olmazdı sanırım. Öncelikli işim Demir'in güvenini kazanıp her şeyi ondan öğrenmekti.

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp sallarken ellerimi havaya kaldırıp gerindikten sonra ayağa kalkıp yavaşça hazırlanmaya başladım. Camdan havanın soğuk olduğunu hissedince deri montumu alıp evden çıkarken *'düşündüğümden daha soğukmuş'* diyerek ince uzun atkımı boynuma doladım. Kulaklıklarımı takıp okula doğru yürüdüğümde yanımdan geçen araçlarla hız yapmayı ne kadar özlediğim aklıma geldi. Okulun bahçesine girdiğimi Demir ve çetesi ve yanında oturan Esra ve ekürilerini görünce anladım. Emir'e bakınırken Demir'le göz göze gelmem sonucu istemeden gülümseyince Demir'in ifadesiz bir suratla karşılık verip kafasını çevirmesi bir oldu. Geldi yine karanlık çocuk. Bunun vicdanı sadece geceleri açığa çıkıyorsa ben şansı kutuplarda vermeyi deneyeyim en iyisi... Altı ay bo-

yunca gece ama dur... Bu altı ay boyunca karanlık anlamına geliyor ki hiçbir intikam için bunu göze alamam.

'Gece horladım da ondan mı tanımazlığa geliyor yoksa beni taşıdı da incilerini düşürdü' diye Demir'in yaptığı hareketi çözmeye çalışırken biri kocaman elleriyle gözlerimi –*yü-zümü desek daha doğru*– kapattı.

Sağ kulağıma doğru "Kimim ben?" diye fısıldayan Emir'le rahatlarken *'en son ana okulunda bunları yapardık'* dememek için kendimi zor tuttum. "Baş belası" dediğimde ellerini gözümden çekip beni kendine ani bir hareketle döndürünce şaşkın ifadesine bakıp kıkırdamaya başladım.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun" dediğinde başımı evet anlamında sallarken "Baş belasıyım yani," dedi inanmaz bir tavırla. Yüz ifadesine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı tekrar evet anlamında sallayınca "Görürsün sen," dedi "Neyi görürüm?" dememe kalmadan gıdıklamaya başlamasıyla ufak bir çığlık attım. Okulun bahçesini kahkahalarım inletirken bütün gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum. Kahkahalarımın arasında "Yapma yalvarırım herkes bize bakıyor," diye bağırınca Emir durup kollarımı tuttu. Derin nefesler alarak kendime gelmeye çalışırken yanaklarımın alev alev yandığını hissettim "Çok kötüsün" dediğimde Emir kahkaha atarak "o zaman söyle bakalım ben kimim?" deyince derin bir nefes alıp "Baş belası," diyerek ellerinden kurtulup koşmaya başladım. Emir'in bacak boyu benim iki katım olduğu için beş metre ileride beni arkamdan tutup havaya kaldırırken ufak bir çığlık atıp elimle eteğimi düzeltmeye çalıştım. Kahretsin! Bu kadar kısa olmak zorunda mıydım. Emir beni çanta gibi tek koluyla havaya kaldırdığında "Ne yapıyorsun?!" diye bağırmama rağmen beni umursamadan Demir'lerin tarafa doğru yürümeye devam etti.

Demir'in çatık kaşları ve onaylamaz bakışlarıyla çetenin ve kızların şaşkın halleri şu andaki pozisyonumu daha da rahatsız kılarken Emir "Selam çocuklar," dedi boşta kalan elini havaya kaldırarak.

Gruptakilerden cansız ve yarım yamalak "Selam" kelimesi çıkınca Emir beni yere bırakıp "Bu grup ölmüş ya," diyerek tekrar gıdıklamaya başlayınca çığlık ve kahkahâlârıma engel olamadım. Bir süre sonra Emir beni kendine çekip sıkıca sarılırken "işte biraz da olsa can geldi" dediğinde nefes almaya çalışırken hafifçe sırtına vurup gülümsedim.

"Seninle ve çocukluklarınla uğraşamayacak kadar meşgulüz."

Anıl'ın sesi o kadar ciddi çıkmıştı ki bir an onu Demir seslendiriyor sandım. Demir ise konuşmayıp sadece bizi dikkatlice incelerken Emir'den biraz uzaklaşmaya çalıştım. Ama sadece çalışabilmiştim. Emir tek hamlede beni tekrar çanta modunda havaya kaldırırken "Eyvallah Anıl. Postamı aldım, gidiyorum," deyince "Posta burada ben mi oluyorum," diye sordum Emir'e bakmaya çalışarak. Emir kahkaha atıp "Belki," deyince hafifçe aralanan dudaklarımla "Bence şu anda tam anlamıyla posta çantasıyım," demem daha çok kahkaha atmasına neden oldu. "Dua et o etekle seni sırt çantası yapmadım," diyordu ki, duyduğum sesin soğukluğuyla tüm kanımın çekildiğini hissettim.

"Elif'i hemen yere indir"

Demir ateş saçan gözleriyle Emir'e bakarken yavaşça ayaklarımın yere basmasıyla derin bir nefes aldım. "Radyoya gitmemiz lazım. Hadi Effy" diyerek omuzumdan beni yürütmeye başladığında omuzlarımda hissettiğim ağrıyla Emir'in ne kadar sinirlendiğini anlıyordum. "Emir canımı acıtıyorsun" diye fısıldamamla "özür dilerim" di-

yerek ellerini çekince derin bir nefes alıp omuzumu ovaladım. Emir radyonun kapısını sert bir şekilde açıp sandalyesine kendini bıraktığında tedirgin bir şekilde içeri girdim. Bilgisayarın uzun süre açılmaması nedeniyle "açıl artık lan!" diye masaya vurmasıyla irkilerek dışarı çıkmak için arkamı döndüm.

"Karaoke gecesi düzenlemeyi düşünüyorum. Ne dersin?" Emir'in biraz daha kontrollü sesiyle tekrar arkamı döndüğümde "karaoke mi?" diye sorunca başını evet anlamında salladı.

"Harika olur. Çok severim. Eskiden neredeyse her haftasonu giderdik."

"Harika," deyip zorla gülümseyince yanındaki sandalyeye oturup "Ne zaman düşünüyorsun?" diye sordum.

"Şu sınavları atlatalım ondan sonraki cumartesi." Önümüzde duran takvime bakarken "Hımm... Peki kimler gelecek?" diye sorunca Emir bilgisayardan programı açıp "Bütün okul," dedi. Başımı Emir'e çevirip *'şaka yapıyor olmasın'* bakışımı ona gönderirken "Çok ciddiyim," dedi bana bakmadan.

"Bütün okulu nasıl getireceğini düşünüyorsun?"

"Radyodan sabah akşam duyurusunu yapacağım. Mekân olarak Demir'in kulübünü düşünüyorum. Bu da bütün okulun gelmesini sağlayacak. Herkes orayı merak ediyor ama Demir'in korkusuna gidemiyorlar, bir de biraz pahalı olunca..."

"İyi hoş da Demir buna izin verecek mi?" *Tabii ki vermeyecekti.*

"Verdi bile," dediğinde gözlerim şaşkınlıktan büyürken "Ondan habersiz böyle bir şey planlayabileceğimi düşünmüyordun herhalde değil mi. Unuttun mu o Demir Kara," dedi dişlerinin arasından. Az önceki sinirinin neden olduğunu daha iyi anlarken Emir'in radyo progra-

mına başlamasıyla yavaşça ayağa kalkıp sınıfa doğru yola çıktım.

★ ★

Arka arkaya geçen iki hafta yüzünden hayattan soğurken bir daha dersleri bu kadar boşlamama kararı almıştım. Eski Effy olsa günü gününe çalışırken yeni Effy sadece gününü gün ediyordu. Neyse ki adı gibi Melek olan arkadaşım tüm eksiklerimi kapatmama yardım ederken ödev, proje ve sunumları da kendi göreviymiş gibi hallediyordu. Demirler her zamanki gibi sabahın köründe okula gelip sınavlara girdikten sonra kaçıyorlardı. Okulda olduğu süre boyunca tek bir kelime etmezken karanlık bakışlarının üzerimde olması gerilmeme neden oluyordu. Ben bir şans verip her şeyi ondan öğrenmek için yakınlaşmayı düşünürken o gittikçe benden uzaklaşıyordu sanki. Emir neredeyse gününün büyük bir bölümünü radyoda karaoke gecesini duyurarak geçirirken Melek'le birkaç afiş yapıp okulun panolarına asarak yardım etmeye çalışmıştık. Önderlerinde sınav haftası olduğu için yalnızca bir kere görüşebilmemiz canımı sıkıyordu, karaoke gecesinden bahsedip onu da çağırdığımda "Tıpkı eski günlerdeki gibi..." diyerek kabul etmişti. Hem eğlenip hem özlem gideririz diye düşünürken unuttuğum bir nokta Emir'in "umarım geçen geceki gibi bir sorun olmaz" demesiyle aklıma gelmişti. Acaba cumartesi gecesi neler olacaktı...

★ ★

Cumartesi günü gelip çatmıştı. Bir süre banyoda oyalanıp geceyi düşünmeden rahatlamaya çalıştıktan sonra geçen yaz annemle aldığım siyah, belden oturtmalı mini elbisemi ve topuklu kısa botlarımı ayağıma geçirdim. Saçlarıma düz fön çekip doğal ama dikkat çekici bir makyaj

yaptıktan sonra ince zincirli siyah çantam ve deri montu-
mu elime alarak ayna karşısında her açıdan nasıl görün-
düğüme baktım. Güzel olmuştum... Gerçi düşününce en
son Önder'le gittiğimde de güzel gidip berbat dönmüş-
tüm ama kötüyü çağırmaya gerek yoktu. Kötü zaten o
mekândaydı. Biz iyi olalım derken duyduğum korna se-
siyle montumu üstüme geçirip evden çıktım. Karşımda
gördüğüm afetle basamakların ucunda durdum. Önder
arabanın önünde lacivert gömleğinin yakalarını düzel-
tirken en sevdiğim kotunu giymiş olması gülümsememe
neden oldu. Her zamankinden yakışıklı görünüyordu ve
bunun nedeni kesinlikle kısacık kestirdiği saçlarıydı. Kirli
sakal mı bırakmıştı o... Gezer Koleji'nin sahibinin oğlu ol-
mak böyle ayrıcalıklar veriyor muydu adama...

"İnanmıyorum saçlarını kestirmişsin," diyerek yürü-
meye başladığımda o harika gülümsemesiyle bana gele-
rek "Bende seni özledim Effy," deyince omzuna hafifçe
vurup sıkıca sarıldım. "Biraz değişiklik yapmak istedim
sadece. Senin istediğin gibi... Kötü mü olmuş?" diye sor-
duğunda "Deli misin... Dünya ahiret kardeşim olmasa..."
dedim onu taklit ederek. Önder kahkaha atıp tekrar sıkıca
sarıldığında "Seni özledim," demesiyle "Ben de," diyerek
yavaşça ondan ayrıldım.

"Sakal makal ne iş yakışıklı?"

"Ya birkaç gündür okula gitmiyorum antremanlardan
dolayı. Traş olmaya vaktim olmadı kusura bakma" dedi-
ğinde omuzuna bir kere daha vurup "İyi ki de olmamış.
Dünya ahiret kar..." derken "Tamam Effy" dedi kahkaha
atarak. Arabaya bindiğimizde hafif bir müzik eşliğinde
yola koyulduk. "Annemler nasıl? Epeydir onlarla konu-
şamıyorum ve ikisini de çok özledim," deyince bakışları
bir saniye üzerimde gezdirip yola döndü. "Arada onları
görebilirsin Effy."

"Biliyorum ama onları görünce ayrılmak istemiyorum. Tıpkı seni gördüğümde bırakmak istemediğim gibi," dediğimde hafifçe gülümseyip "Ayrılma o zaman," deyince derin bir soluk aldım. Bu çocuk bir gün geri dönmem için ısrar ederken beni öldürecekti. Dönemezdim. Anlamıyordu. Anlatamıyordum. Sessiz kalıp önüme bakınca konuştu.

"Hepsi çok iyiler, işleri sağlıkları her şey yolunda. Arada bizimkilerle klasik kaçamaklarını yapıyorlar. Genelde toplandığımızda tek konu sen oluyorsun. Seni çok özlüyorlar. Enver Amca *'keşke hiç göndermeseydik'* diyor her seferinde. Bence onlara da haksızlık yapmayı bırakıp arada görüşmelisin," deyince başımı tamam anlamında sallayıp gözlerimi kırpıştırdım. Boğazımdaki baskı hissiyle konuşamazken bir de ağlayarak gecemizi mahvetmek istemiyordum.

Tanıdık şık sokağa girdiğimizde gözlerim yuvalarından çıkarken "Bu bir şaka olmalı. Bütün okul burada," dedim kalabalık kuyruğa bakarak. Önder valeye arabayı teslim edip yanıma gelerek elimi tutarken gerildiğimi hissettim. Okuldaki kimse beni Önder'le görmemişti *–ilk gün haricinde–*. Şimdi böyle yakışıklı biriyle el ele bir ortama girmek tekrar dedikoduların başlamasına neden olacaktı. Önder geçen seferki gibi kuyruğa girmeden girişe doğru yürümeye başlayınca herkesin bakışlarının üzerimizde olduğunu hissettim. Kapıdaki Vedat abi dedikleri adam görüş alanıma girdiğinde *'Allah'ım* ne olur bu gece sorun çıkmasın. Bir *de bu konu yüzünden okuldakilerin diline düşmeyeyim,'* diye dua etmeye başlarken Vedat'ın "Hoş geldiniz efendim. İyi eğlenceler," diyerek önümüzden çekilmesi afallamama neden oldu. İçerisi her zamanki gibi tıklım tıklımken tek fark 15–18 yaş arası gençlerle dolu olmasıydı. Merdivenlerin başındayken gözlerim Demir'in loca-

sına takılırken sadece Esra ve ekürilerinin orada olması istemeden mekânda gözlerimin dolaşmasına neden oldu.

Merdivenlerden indiğimizde Melek'in bize bir locadan el salladığını fark ederken "Orada," diyerek Önder'in elini bırakıp hızlı adımlarla Melek'e doğru yürümeye başladım. Önder'den hoşlandığını biliyordum ve bu gece tadını kaçıracak hiçbir şey olsun istemiyordum. Bu parti onun için de bir ilkti.

"Şahane görünüyorsun," diyerek Melek'e sıkıca sarıldığımda "sana fazla sarılıyorum ondan" demesiyle ikimiz de kahkaha atınca Önder "uyumlu giyinen çiftler gibi olmuşuz" dedi piç gülüşünü yüzüne takınarak. Melek utandığını belli eden bir bakışla benden ayrılırken giydiği mavi elbisesini çekiştirmeye başladı. Konuyu değiştirmek istercesine "Erken gelmişsin" dediğimde başını evet anlamında sallarken "Emir erken gelmemi söyledi. Sanırım beni düğün salonlarına erken gönderilen Teyzelere benzetti. Yer tutuyorum işte. Geldiniz mi çocuklar o köşeyi makbule hanımlara bırakın" dediğinde Önder'le birbirimize bakıp kahkaha atmaya başladık. Melek gülümseyip "Otursanıza" deyince kahkahâlârın verdiği mutlulukla yerimize otururken herkesin şıklığı gözümden kaçmıyordu. Her ne kadar bazı kızlar abartı giyinip makyaj yapmış olsalar da genel olarak ortam yaşlara uygun bir şekildeydi. Bu gece içki yerine meşrubat servisi olduğu için Önder bize ice tea söylerken Esraların locasına giden tekilalar gözümden kaçmıyordu.

"Aman Allah'ıımmmmmm"

Melek'in heyecanlı sesi ve şaşkın bakışlarının nereye gittiğini takip ederek arkamı döndüğümde Demir ve çetesinin tüm ihtişamıyla içeri girdiğini görünce kalbimin deli gibi çarptığını belli etmemeye çalışıyordum. Demir siyah kotunun üstüne gri salaş bir tişört giyip üstüne deri

montunu geçirerek özensiz bir görünüm vermeye çalışsa bile şu anda bu ortamdaki herkesten çok daha yakışıklı görünüyordu. Onların kulübe girmesiyle etraftaki uğultu kesilip sadece müzik kulübü inletirken kızların *'sizi yerim bakışları'* hepsinin saçını başını yolma isteği uyandırıyordu. Demir kendi locasına gidip Esra'nın yanına otururken Emir konuşma yapmak için Dj'in önünde bulunan büyük sahneye çıkınca tüm dikkatimi arkadaşıma verdim.

"Arkadaşlar... Arkadaşlar... Hepinize bu geceye katıldığınız için teşekkür ederim. Böyle birçok etkinlik düzenleyeceğime emin olabilirsiniz. –*Alkışlar ıslıklar havalarda uçuşuyordu*– Umarım hepimiz için eğlenceli bir gece olur. O zaman karaoke başlasuun..." İlk kim bizi sesiyle şereflendirmek ister" deyince kalabalık gruptan birkaç kişi sahneye doğru ilerledi. Emir mikrofonu birine verip sahneden inerken göz göze gelmemiz sonucu "iyi eğlenceler" diyerek Demirlerin yanına doğru yürümeye başladı. Sırayla sahneye çıkıp şarkı söyleyerek eğlenenleri yüzümdeki anlamsız gülümsemeyle incelerken Önder ve Melek hararetli bir şekilde muhabbet ediyorlardı. Nedense kendimi çiftin yanındaki 3. Kişi gibi hissediyordum.

Melek "Effy, sen şarkı söylemeyecek misin? Önder'in söylediğine göre karaokede bir numaraymışsın" dediğinde "Sadece abartıyor," diyerek gülümsedim. "Göster o zaman ne kadar abarttığımı," dedi Önder göz kırparak.

"Bu gece söylemesem."

"Neden?" diye sorduğunda "Pek havamda değilim," deyince Önder "Ben söyleyeyim madem," diye yaptığı blöfü "Aman," diyerek durdurdum. Melek şaşkınca bize bakarken "Demir'in kapıya bu ikisi gelemez yazısı asmasını istemiyorum. Ben söylerim," diyerek ayağa kalkınca "O kadarda kötü değil sesim," dedi Önder. "Hı hı..." diyerek sahneye doğru yürümeye başladığımda kalbim pır pır

atışını engellemeye çalışıyordum. Şarkı söylemeyi çok se-ven, sesi de çok kötü olmayan birine göre neden bu kadar heyecanlandığımı anlamazken DJ'e söylemek istediğim şarkının adını verip mikrofonun başına geçtim. Kalabalık kulüp sahneden bakıca daha da kalabalık görünüyordu. Demir'lerin locasına baktığımda içkilerini yudumlayıp kendi aralarında muhabbet ettiklerini görünce dudağımı ısırarak şarkının dönmesini beklerken derin bir nefes alıp sözlere başladım.

"Yinede sen... Son sevdiğim...

Uğruna sevgiler aşklar tükettiğim..."

Gözlerim Demir'i bulduğunda beni izlediğini görmem kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu. Sesimi duyar duymaz bana bakmaya başlamıştı belli ki... Gözlerimi ondan ayırmadan *şarkıya devam ettim.*

"Yine de sen tek bildiğim...

Yollarına aşk tohumları serdiğim...

Bu can sana hayran sevişine kurban...

Alıştırmasaydın insafsız

Bu can sana hayran gülüşüne kurban

Şimdi pes edemem ben inan..."

"Vazgeçemem"i "pes edemem" diye değiştirmem Demir'i gülümsetti. O gülümseyince ben de gülümseyerek nakaratı söylemeye başladım.

"Kurşun adres sormaz ki

Yaktın beni en derinden

Depremlerde yine yüreğim

Yangınlar çaresiz...

Dön gel yine sev beni, sar sevgine sevgimi nefes gibi muhtacım sana..."

Okul arkadaşlarımın bazıları sevgililerine sarılıp olduklan yerde sallanırken bazıları da mırıltı halinde söylediğim şarkıyı

eşlik ediyorlardı. Demir'in yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle bana bakması içimdeki heyecanı arttırırken şarkıyı söylemeye devam ettim.

"Yine de ben hep seninim..
İlk şarabı senin elinden içmişim...
Yine de sen illede sen...
Senin ilacın bil ki bende sevgilim...
Yine de ben hep seninim, ilk şarabı senin elinden içmişim...
Yine de sen ille de sen
Benim ilacım bil ki sende sevgilim..."

Demir başını hafifçe omuzuna doğru yatırıp gözlerini benden ayırmadan dudaklarını kıpırdatırken tüm dikkatimi şarkıdan çok onun ne söylediğine vermiştim. Şarkıyı mı mırıldanıyordu...

"Günahın özüyse seni sevmek... Cezaaaam cehennem olsun."

Şarkıyı bitirdiğimde beni çılgınlar gibi alkışlayan kalabalığa dönüp selamımı verdikten sonra gülümseyerek sahneden inerken Melek ayağa kalkmış çılgınlar gibi beni alkışlıyordu. Yanaklarım kızararak yanlarına gittiğimde beni sıkıca sarıp "Harikaaaaa!" diye bağırınca utanarak sırtına hafif hafif vurup "Teşekkürler," dedim.

"Tüm şarkı boyunca Demir'le bakıştığınız da gözümden kaçmadı."

Melek'in fısıltıyla söylediği şeyden sonra gözlerim fal taşı gibi açılırken onun hain hain gülümsemesi yanaklarının daha da kızarmasına neden oldu. Önder'e döndüğümde beni yüzündeki samimi gülümsemeyle izlediğini görünce "Nee!" dedim saçımı kulağımın arkasına atarak. "Her seferinde bunu yapmamalısın."

"Neyi?" diye sorduğumda "Beni büyülemeyi," diyerek bana sarılmasıyla "Önder," dedim utanarak. Masaya oturup kolamdan bir yudum alarak boğazımdaki kuruluğu

bastırmaya çalışırken duyduğum mesaj sesiyle çantamı elime alıp telefonumu çıkardım.

Gönderen: Demir

Bu can sana hayran gülüşüne kurban,
şimdi PES EDEMEM ben inan...

Mesajı birkaç kere okuyup gülümsememe engel olamadan arkamı döndüm. Demir'in de belli belirsiz gülümsemesiyle bana baktığını görünce tekrar önüme dönüp derin bir nefes aldım. Önder "Ne oldu?" diye sorduğunda "Hiç," diye geçiştirirken masadaki kolayı tek seferde içtim. "Yavaş ol çarpar," demesiyle Önder'e bakıp kahkaha atarken içimdeki ateşi bu soğuk meşrubatın bile söndüremeyeceğine emindim.

Gece tam gaz devam ederken karaoke söyleyecek insanların bitmesinden dolayı DJ kendi yeteneğini konuşturuyordu. Önder benim çaktırmadan ısrarımla Melek'i dansa kaldırdı. Önder'in *'bir sen değil bakışıyla'* ikisinin komik dansını izlemeye devam ettim. Yanıma oturanlar sayesinde az önceki mutluluğum ortadan kalktı. Esra ve Ceren nefret dolu bakışlarıyla karşımda duruyorlardı, kollarımı bağlayıp geriye yaslandım.

"Hayırdır kızlar. Locaları şaşırdınız herhalde..."

"Bak bak bak... Bayan yürüyen ego," diyen Esra'ya bakarak ufak bir kahkaha atarken "Bak kızım. Nereden geldin, neden geldin, kimsin bilmiyorum ama benden ve çevremden uzak dur. Özellikle de Demir'den –*Ceren lafa girip ve Emir'den deyince* gözlerim ikisi arasında dolaştı– Sen geldiğinden beri ikisi de bize karşı garip davranıyorlar. Birinin uzak olması gerekiyorsa o da sensin Demir –*ve Emir*– değil," diye tehditvari konuşması sinirlenmeme neden oldu. O kim oluyordu da beni tehdit edebiliyordu...

Masaya doğru eğilip "Yakınmıydınız ki..." diyerek bardağımı almaya çalışırken Esra hızla elimi kavradı ve Ceren bardağı masaya vurup parçalara ayrılmasına neden oldu. "Deli misiniz ya siz," derken Esra camların üstüne bileğimi hızla vurup elimin üzerine jilet gibi keskin tırnaklarıyla bastırırken yüzümü buruşturdum. Tırnakların ve camların acısını umursamamaya çalışarak gözlerimi kısıp "Elimi bırak," diye tısladığımda Esra hafifmeşrep bir kahkaha attı.

"Bıraktığım an bu ortamdan çıkıp gideceksin. Anladın mı," Tırnaklarını daha çok bastırırken "Sana elimi bırak dedim," diyerek hızla elimi çekince jilet gibi keskin tırnakları elimin üstünü cam parçaları da bileğimin üstündeki deriyi sıyırarak havaya kaldırdı. Ufak bir inilтiyle dudaklarımı birbirine bastırırken Esra'nın gülen suratına bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

"Sakın bu konuşmadan kimseye bahsetme ve bir an önce buradan ve hayatımızdan defol" deyip yanımdan kalkarlarken kan içinde olan bileğimi diğer elimle kavradım. Önder ve Melek'in yanıma geldiğini Önder'in elimi kavramasıyla fark ederken Melek "Effy bileğin kanıyor" dedi çığlık gibi bir sesle. *'Hadi canım ciddi misin. Ben fark etmemiştim'* der gibi bakarken Önder "Ne oldu?" diye sorunca "Hiç" dedim elimi kurtarmaya çalışarak. "Effy bileğine ne oldu?" Melek'in uzattığı peçeteyi Önder bileğime bastırdığında hafifçe inlerken elimi çevirip üstündeki tırnak izlerine kaşlarını çatarak baktı.

"Yanlışlıkla bardak kırıldı. Kızın teki yardım ederken bileğimi cam kırıklarına..." derken Önder "Effy yalanlarını değil gerçeği bilmek istiyorum," diyen bıkkın sesiyle derin bir soluk aldı. "canım çok acıyorÖnder evde konuşalım," dedim inlercesine. Gerçekten de cam kesiğinden daha çok mikroplu tırnakların derimi kaldırması canımı yakıyordu. "Gidelim."

Önder çatık kaşlarını Melek'e çevirip "Siz toparlanın. Ben de arabayı getireyim" dedikten sonra hızla yanımızdan ayrıldı. Melek kendininkiyle beraber benim eşyalarımı da toplarken "Kim yaptı Effy?" diye sorunca "Esra" diye fısıldadım. İlk kez gözlerinde nefret gördüğüm kızın "Nasıl buna cesaret eder, hiç mi biri görecek diye korkmuyor" demesiyle "oturdukları yerden pek kimsenin görebileceğini sanmıyorum" dedim. Melek koluma girerek çıkışa doğru yürürken Emir bizi görüp locadan önümüze atlayınca olduğum yerde durup elimi saklamaya çalıştım.

"Nereye Effy. Daha gece yeni başlıyor." Demir'in bizi izlediğini hissederken Emir'in gözleri bileğimdeki kanlanmış peçeteye kayınca "Bileğin... Effy bileğine noldu?" diye bağırdı. Ah be Emir az daha zorlasan annemlerin bile kulağına gidecek ne bağırıyorsun!

"Sakin ol. Ufak bir iş kazası," dediğimde ne demek istediğimi anlarmış gibi bana bakınca "Şşt," diye fısıldadım susması için. Emir bileğimi eline alıp peçeteyi kaldırmaya çalışırken elimi hızla çekmemle birinin kavraması bir oldu. Demir'in soğuk elleri bileğimdeki peçeteyi kaldırırken "bu nasıl oldu?" diye sorması *'hah gel bir de bu adama yalan uydur'* dememe neden oldu. Hiçbir şey söylemediğim halde bakışlarını Esraların olduğu tarafa çevirince *'bu nasıl 6. His böyle'* diye içimden geçirirken tekrar bana dönüp "Açıkla" dedi sertçe. Hayda...

"Kaza dedim ya. Önder bekliyor. Görüşürüz," deyip elimi çektiğimde acısını belli etmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Demir kolumu kavrayıp beni merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. *'Allah'tan kesik olan yer kolum değil'* diye düşünürken Melek'in arkamızdan "Nereye?" diye bağırmasına "tuvalete gitti de" diye bağırarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Demir çatık kaşlarıyla beni loş koridorda sürüklerken yine hırpalana-

cağımın düşüncesi kalbimin boğazımda atmasına neden oluyordu. Benim bir suçum yoktu. Meydan da okumamıştım. *'Allah'tan reva mı bu yarabbim'* derken Demir'in beni hırpalamak yerine dolapta birşeyler aradığını görünce rahatladım.

"Otur."

Yavaşça kendimi odanın içindeki yatağın üstüne bıraktığımda bileğimdeki kanları beyaz çarşaflara damlatmamak için elimi önümde tutuyordum. Demir elinde bir şişe, pamuk ve sargı beziyle yanıma oturdu. Elimi tutup yatağın üstüne koyduğunda "ama çarşaflar..." diyecektim ki "önemli değil" dedi. Şişedeki kırmızı sıvıyı pamuğa dökerek bileğimi tutarken "Bu yakacak" diye uyarmasıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Demir pamuğu bileğime bastırırken ufak bir çığlık atıp elimi çekmeye çalışınca "şş" diyerek elimi daha sıkı kavrayıp pamuğu yavaşça kaldırdı ve üflemeye başladı. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Yanan yarama Demir'in nefesi değince acım geçmese de hafifliyordu. Tekrar pamuğu bastırması az önceki şokun etkisiyle eskisi gibi acı vermiyordu sanki. Demir bileğimden sonra elimin üstünde tırnak izlerine de pansuman yapıp her seferinde üflemesinden dolayı gülümsedim. "Gülme" dediğinde dudaklarımı birbirine bastırırken Demir dikkatlice sargı beziyle elimi sarmaya başladı.

"Esra mı?" diye sorduğunda söyleyip söylememek arasında gidip gelirken "Esra tabii" dedi sessizliğime anlam katarak. Hiçbir şey söylemeden bileğime hafifçe dokunurken "Eve git" dediğinde sesindeki ton tüylerimi diken diken yaptı.

"Kazayla oldu. Gerçekten kıza bir şeyyapma. Lütfen," dedim panik halinde. Demir "Elif hemen evine git," derken kelimeleri tane tane kullanması Esra'yı lime lime edeceğinin haberini verir gibiydi. Yavaşça odadan çıkıp

koridorda ilerlerken arkamdan gelmemesi daha çok korkmama neden oluyordu. Kulüpten çıktığımda arabanın önünde bekleyen Önder'e koşarak sarılırken "Neredeydin?" diye sormasıyla sargılı bileğimi gösterip "Demir..." diye cümleme başlamıştım ki "anladım" diyerek kesti. Arabaya oturup yola çıktığımızda Önder'in bıyık altından gülümsemesine anlam veremezken Melek "İçimden bir ses bu gece bir kişinin daha canı çok yanacak diyor" diye fısıldayınca başımı cama dayayıp yolu izlemeye başladım. Esra'ya ne olacağı umurumda bile değildi. Benim umurumda olan tek şey bu gecenin sonundan benden nasıl bir intikam almak isteyeceğiydi.

★ ★

Elif odadan çıktıktan sonra kollarımı bacaklarıma dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. Sakinleşmeye çalışırken yerde ve çarşafta gördüğüm kan lekeleri daha çok sinirlenmeme neden oluyordu. Böyle bir şeyi nasıl, ne hakla yapabilirdi. Benim çeteme dahil edip yanımda kabul ettiğim birine nasıl zarar verebilirdi. Sadece çetemden birine zarar verdiği için mi bu kadar sinirlenmiştim yoksa... Düşünceler beni saçma sonuçlara itmeden ayağa kalkarken ne olursa olsun bir dersi hak eden kızın yanına doğru hızlı bir şekilde yürümeye başladım. Kulübün içindeki eğlencenin tam gaz devam etmesini umursamadan merdivenlerden hızla inerken çetedekilerin ayağa kalkması bir terslik olduğunu anlamalarından dolayıydı. Sahneye doğru yürüdüğümde beni gören insanların sağa sola çekilerek yolumu açması işimi fazlasıyla kolaylaştırdı. DJ'e müziği kesmesini işaret ederken mikrofonun önüne gelip "Gece bitti. Dağılın," dememle itiraz sesleri yükselmeye başlayınca "HEMEN" diye bağırdım. İçeridekiler eşyalarını toplayıp koşar adım çıkışa yönelmeye

başladılar. Locada Esra ve Ceren'in ayaklandığını görünce "Siz ikiniz," dedim elimle işaret ederek. Herkes bana ben Esralara bakarken "Tek bir adım daha atarsanız ayağınızı koparırım"dememle ikisi de korkuyla aynı anda koltuğa oturdular. İçeride kalanlar bu sözümden sonra daha da hızlı hareket etmeye başlayınca korumalar içeride bir terslik olduğunu düşünüp kulübe daldı. Başımla dışarı çıkmalarını emredip sahneden indim.

Çetenin ve kızların gözleri üzerimdeyken benim tek gördüğüm birazdan canına okuyacağım Esra'ydı. Esra korkarak koltukta elinden geldiğince geriye yaslanırken Ceren'e elimle çekilmesini emrettim. Hızla yanına gidip Esra'ya "Sen ne yaptın?" diye sorunca "Hiçbir şey," demesi daha çok sinirimi bozuyordu. Gözümün içine baka baka yalan söylediğini görürken ani bir hareketle dizimle koltuktan elimle de koltuğun omuz kısmından güç alarak Esra'nın boğazını kavradım.

"Çevremdeki insanlara karışma hakkını kendinde buluyorsun ha," dediğimde boğazını daha çok sıkarken ellerini boğazındaki elime yerleştirip "Demir," diye fısıldadı. Esra'yı oturduğu yerden kaldırıp locadan itip yere düşmesini sağlarken arkamı dönüp Ceren'in kolunu kavradım. Anıl'ın birkaç adım atarak bana yaklaşmasıyla "Sakın" deyince Anıl olduğu yerde durdu. "Sakın kıçı kırık platonik aşkın için bana karşı gelme"

Anıl'ın eski yerine döndüğünü hissederken Ceren'in kolunu daha çok sıkınca ufak bir inilti çıkardı. "Anlat," dediğimde "Neyi?" diyerek ağlamaya başlayan Ceren'e "Hadi ama... Daha konuşmanın başında ağlamaya başlarsanız sizinle nasıl anlaşırız biz... Ha Ceren," deyince daha çok ağlamaya başlaması kolunu daha çok sıkmama neden oldu.

"Canımı acıtıyorsun."

"Belki onu istiyorumdur Ceren. Belki ne olduğunu an-

latmadıkça kolunu yerinden koparmak istiyorumdur," dediğimde Ceren gözlerime dehşetle bakarken "bir şey olmadı" deyince "Hah!" diyerek gülümsedim. "Yalancıla-rın da dilini kopardığımı biliyor musun?"

"Effy ile sadece konuştuk. Sonra..."

"Ne konuştunuz?" diye sorunca Ceren yerde ağlayan Esra'ya bakınca "Ne konuştunuz?!" dedim kolundan sar-sarak. Esra 'sakın söyleme' der gibi başını salladığında de-rin bir nefes alırken "ikiletilmekten hoşlanmadığımı bildi-ğin halde... Sabrımı fazla zorluyor olabilir misin?!" dedim. Ceren "Seni rahat bırakmasını" diye bağırınca Esra "Ve Emir'i" diye ekledi bağırarak. Ceren gözlerini kısarak Esra'ya bakarken o da aynı karşılığı alıyordu. Aslında hiç-bir şey yapmasam büyük ihtimalle bu iki kız birbirini yi-yerek benim sinirimi ortadan kaldırabilirdi.

Ceren'i de Esra'nın yanına itip tepelerine dikildiğimde ikisi de korkuyla bana bakarken "Buna nasıl cüret edersi-niz... Ha..." diye bağırdım. Esra "Demir, o kız geldiğinden beri yüzüme bakmıyorsun.Ben de... Ben de kıskandım işte. Özür dil–" diye boğuk sesiyle konuşurken "Sakın," diyerek kestim. "Sakın özür dileme."

"Demir anlamıyorsun" deyip gözyaşlarını silerken "evet anlamıyorum Esra... Senin benden ne istediğini ben bir türlü anlamıyorum" diye bağırınca tekrar ağlamaya başlaması "Ahhh" diye bağırmama neden oldu. "Ağlama-yı kes lan artık. Gözyaşlarının seni kurtarabileceğini mi sanıyorsun."

Esra ve Ceren ağlamalarını durdurmak için dudakla-rını birbirine bastırmaya çalışırken arkamı dönüp bana dehşetle bakan adamlarıma baktım. Emir'in yüzünde şaş-kınlıktan Elif'in başına gelenler için kendini suçladığına kadar her duyguyu okuyabilirken Esra'nın "Demir benim istediğim..." ile başlayan cümlesini "Biliyorum," diyerek

kestim. Arkamı dönüp Esra'yı kolundan havaya kaldırarak merdivenlere doğru sürüklerken "Gece bitti beyler. Dağılın," diye bağırdıktan sonra hızla merdivenleri tırmanıp loş koridorda ilerledim. Odaya gelip Esra'yı yatağa doğru savururken "Seni becermemi istiyorsun değil mi?" diye bağırınca şaşkın ama keyifli bir şekilde bana bakmaya başladı. Gözündeki bu heyecan bile midemi bulandırmaya yeterken yavaşça ceketimi çıkartıp yere attım.

Esra "Hayır sevgilin olmak istiyorum" deyince histerik bir kahkaha atarken "Bu hiç bir zaman olmayacak. Şimdi istediğini vereceğim sonra bir daha yüzüne bile bakmayacağım" dedim. Yatakta doğrulup elleriyle gözlerinin altlarını sildikten sonra saçlarını düzeltince "İstiyor musun?" diye sordum. "Evet," diyerek ayağa kalkarken "Ne olursa olsun seni yaşamak istiyorum" demesi sinirle gülümsememe neden oldu. Esra üzerindeki elbiseyi bir çırpıda çıkarıp siyah dantel iç çamaşırlarıyla kalınca beynime dolan erkeksi düşünceleri uzaklaştırıp "Her şeye rağmen ha..." deyince yavaşça yanıma yaklaşıp boynumda dudaklarını gezdirmeye başladı.

"Sen hastasın," deyip vücudumda gezen ellerini tutarken "Ucuz bir mal gibisin," diye tıslayıp iterek kendimden uzaklaştırdım.

Esra'nın dudakları titremeye başlamıştı. Yeniden o ağlayan sesini çekmemek için yerden montumu alıp sinirle odadan çıkarken kafamı boşaltmak için arabama doğru koşar adım ilerledim.

★ ★

Eve geldiğimde elimin zonklaması hafiflerken üzerimdekileri dikkatlice çıkarıp pijamalarımı giydim. Yatağa uzanıp uyumaya çalışırken gece olanlar aklıma gelince uykum kaçtı. Yine de gözlerimi kapatıp uyumak için ken-

dimi zorlarken telefonumun çalmasıyla gözlerimi açtım. Komodinin üzerinden telefonu alıp arayan kişiye baktıktan sonra hızla yataktan doğruldum. Bu saatte aradığına göre kesin kulüpte bir şey olmuştu.

"Alo... Emir?"

"Uyumuyordun değil mi?" diye sorunca "Uyuyamıyordum desek daha doğru olur," dedim.

"Elin nasıl prenses."

"Yaşayacak," deyip gülümserken Emir'in derin bir soluk aldığını duydum. "Özür dilerim Effy," dediğinde sesi titriyordu. "Neden? Nolduu? Bir şey oldu kesin. Hissetmiştim," dedim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Neyi hissettin?"

"Ne oldu Emir, neden özür diledin?"

"Benim yüzümden yine canın sıkıldı. Önce motorun şimdi bileğin... Çok özür dilerim Effy" dediğinde "Senin yüzünden olduğunu nerden çıkardın" diye sordum.

"Esralar itiraf etti ve ben çok üzgünüm..." deyince "Nasıl itiraf ettiler?" diye sordum heyecanla. "Önemi var mı?" dediğinde "Çoooook," deyince kısaca olanları anlatıp Demir ve Esra'nın beraber çıktığını söyledi. Bu haberle kalbim daha da hızlı atmaya başladı. İçimdeki kötü his gerçek mi oluyordu.

"Nereye gittiler söylemedi mi gerçekten?" diye sorunca "Söylemediler Effy. Neden bu kadar ilgileniyorsun. Korkma Esra'yı öldürmez. Neyse ya... Ben kapatsam iyi olacak. Gerçekten özür dilerim. Görüşürüz," diyerek telefonu kapatmasıyla beni vicdan azabımla yalnız bırakmış oldu.

Esra'yı da alıp nereye gittiğini söylemeden çıkmak ne demek. Ne yapıyor bu kızla. Hırpalıyor mu. Bağırıyor mu. Bunları arkadaşlarının yanında da yapabilir. Yoksa Emir'in dediğinin aksine öldürmeyi düşünüyor olabilir mi. Kötü düşünceler beynime hücum ederken birkaç kere

Demir'i aramaya çalıştım ama hepsinde de aynı kadının *'aradığınız kişiye ulaşılamıyor'* sözüyle karşılaşınca mesaj atmaya karar verdim.

Gönderilen: Demir

Mesajımı görünce beni arar mısın?

Telefonu komodinin üzerine bırakıp tekrar yatağa uzandığımda uyumaya çabalamak için gözlerimi kapatırken gece olan her şeyin beynime doluşmasıyla oflayarak gözlerimi açtım. Ne geceydi ama. Demir'e bakarak şarkı söylemeler, onun bana bakarak eşlik etmesi. İçimi ısıtan, ondan beklenmeyen mesaj. Sonra Esra ve Ceren'in gecemi zehir etmesi ama buna rağmen Demir'in pansuman yaparken canım yanmasın diye elime üflemesi... Yanaklarımın kızardığını hissederken duyduğum mesaj sesiyle hızla telefonumu elime alıp *'inşallah Demir'dir'* diyerek mesaj kutusuna girdim.

Gönderen: Önder

Yarın sabah dokuzda seni alacağım. İyi geceler.

Nereden çıktı bu diye düşünürken telefonumun çalmasıyla yüreğim ağzıma gelirken arayanın ismini görünce kalbimin yerinden çıkacağını hissettim. Yatakta doğrulup boğazımı temizledikten sonra telefonu açarken benden beklenmeyen bir titreklikte "Alo?" deyince karşımdaki her zamanki karanlık sesle tüylerim diken diken oldu.

"Elif."

"Nerdesin?"

"Hesap mı soruyorsun?" dediğinde sessizce yutkunurken bir şeylerin boğazımı sıkarak konuşmamı engellediğini hissettim.

"İşim var Elif. Konuşacak mısın?"

"Esra nerede?" Aklımdan geçen şeyi sormamla Demir'in bir süre sadece nefes alış verişini dinlerken "Bu muydu?" yani demesiyle "Ne..." dedim. "Mesaj atıp aramamı istemenin nedeni bu mu?"

"Beraber çıktığınızı söylediler..." derken "Ee yani," diyerek sözümü kesmesi sinirlenmeme neden olunca "Yok bir şey Demir," dedim sitemle. "Elif."

"Ne Elif... Merak ettim işte. Esra'ya zarar verip vermediğini, ne yaptığınızı, iyi olup olmadığını merak ettim..." diye bağırmamla telefonu yüzüme kapatınca ağzım açık bir şekilde telefona baktım. Hödük... Öküz... İnsanlıktan nasibini almamış varlık... Vicdanın nerede senin??!!

Telefonu komodine fırlatıp yatağa tekrar uzandığımda *'zaten düşüncelerden uyuyamıyordum şimdi bir de sinir eklendi. Teşekkürler Demir Kara'* diye söylenerek yatakta dönerken derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Gözümün önünden ışık geçer gibi olduğunda aniden gözlerimi açarken dışarıdan gelen su sesiyle *'yağmur mu o'* diyerek yataktan kalktım.

"Allah'ım ne olur gök gürlemesin ne olur" diyerek pencereye doğru ilerlerken arka arkaya gelen şimşeklerle çığlık atıp *'geliyor'* diyerek yatağa koşarken, gök yarılır gibi ses çıkarmaya başladı. Yastığı başıma bastırıp şarkı mırıldanmaya çalışırken şimşekle arka arkaya çakıyordu, camları titreten gök gürültüsüyle çığlık atıp ağlamaya başladım. Yağmur gitgide şiddetlendiğinde hıçkırmaya başlarken "Ne olur dursun," diye bağırıyordum. Gök gürültüleri arasında kapının sesini duyunca hızla yataktan kalkarken birden elektriklerin gitmesiyle çığlık atıp olduğum yere oturdum. Şimşeklerin odayı aydınlatmaya başlamasıyla kapının kırılacak gibi yumruklanmaya başlaması bir oldu. Telefonun flaşıyla koşarak odadan çıktım.

Ayağımın yerdeki kilime takılmasıyla yere kapaklanıp yaralı elimin üstüne düşünce çığlık atıp telefona uzanmaya çalışırken adımın seslenildiğini duyuyordum. Telefonumu elime alıp iki büklüm ayağa kalkarak kapıya seke seke koşarken buğulanan gözlerimden azıcık aydınlanan yolu bile göremiyordum. Kapıyı açtığımda Demir'i karşımda görünce hiçbir şey söylemeden sarıldığımda derin bir nefes aldığını inip kalkan göğüsünden anladım. Sırılsıklam olması umrumda değildi. Gök gürledikçe Demir'e daha sıkı sarılırken ağlamamı durdurmaya çalışıyordum. Demir beni kucağına alıp kapıyı kapattıktan sonra dikkatlice salona doğru yürürken etrafın aydınlanmasıyla "Elektrikler geldi" dedi fısıltıyla. Tekrar şimşeğin çakmasıyla "ama yağmur devam ediyor" deyince daha sıkı sarılıp koltuğa oturdu. Bir süre ağlamamı kontrol altına almaya çalıştım. Islak olduğunu hatırlayıp "Hasta olacaksın," deyip iç çekince "Şşşt," diyerek yavaşça sırtımı okşadı. Aylar önce nefret ettiğim adamın beni rahatlatacağını söyleselerdi büyük ihtimal deli olduklarını düşünürdüm.

"Senin ne işin var burada?"

"Şimşek ve gökgürültüsüden korktuğunu söylemiştin. Yağmuru görünce..." derken sözünü tekrar sıkıca sarılarak kesip "Teşekkür ederim," dedim fısıltıyla.

"Daha iyi misin?" Başımı sallayıp gözlerimi silerken "Ne oldu?" diye sordum burnumu çekip. "Elin" dediğinde elime bakıp bezin üstüne geçen kana bakarken "Kapıyı açmaya gelirken düştüm o sırada oldu sanırım," dedim. Demir kaşlarını çatarken "Sırılsıklamsın. Gel benimle," diyerek üzerinden kalktım ve elini tutup odama götürdüm. Dolaptan Önder'den aldığım bir tişörtü çıkarıp banyodan da havlu alıp uzatırken "Banyo yap ve bunu giy ama maalesef altına eşofman yok. Ben de sana sıcak birşeyler yapayım" dedim.

"Mutfağa gitmeye korkmayacak mısın?" diye sordu-
ğunda gök gürleyince olduğum yerde sıçradım. Bu hali-
me kahkaha atarken "Hiç komik değil," diyerek kaşlarımı
çatınca Demir dudaklarını birbirine bastırdı. "Hadi, gir
banyoya sen. Ben de mutfağa gideyim."

Mutfakta bir süre hazır çorbaları ararken 'off' diye
bağırdım. Ben çorbayı bulana kadar Demir banyodan
çıkmıştı bile. Yanına gittiğimde "bu kimin?" dedi tişörtü
göstererek. "Önder'in" deyince kaşları çatılırken kırdığım
potu anlayıp "İddiada kazandım" diye yalan attım, inan-
mak istermiş gibi başını salladı. Altına tekrar ıslak koturu
giydiğini görünce "Çıkar onu" dedim sesimi kontrol ede-
meyerek.

"Neyi?" deyip üstüne bakınırken "pantolonunu" de-
yince *'şaka mı yapıyorsun'* der gibi baktı. "Ciddiyim hasta
olursun. Çıkar" Yavaşça pantolonunu çıkardığında elin-
den alıp çamaşır odasına serdikten sonra mutfağa döner-
ken Demir'in tişörtünü çekiştirmeye çalışmasıyla "utanı-
yor musun yoksa" dedim gülmemeye çalışarak. Tek kaşını
kaldırıp "Utanıyor gibi mi duruyorum" deyince daha faz-
la şansımı zorlamamak için susmayı tercih ettim.

"Saçlarını kurutalım gel," deyip kurutma makinasını
takınca "Çocuk değilim Elif. Ben hallederim," dedi. "Sen
bilirsin" diyerek omuz silktim ve mutfağa dönüp çorba
için su koydum. Demir saçını kurutup yanıma geldiğinde
korkutucu Demir Kara'dan daha çok, çocukluk arkadaşım
Önder'e benziyordu. "Otursana." Masaya oturduğunda
çabuk çorbayı kaseye döküp üzerine sıcak suyu ekledik-
ten sonra iyice karıştırdım ve Demir'in önüne koydum.
Elinde kâşıkla bir süre çorbayı incelemesi sinirimi bozsa
da sesimi çıkarmadım. Daha fazla dayanamayıp "Korkma
zehirleyerek öldürmeyi tercih etmem," dediğimde "Uma-
rım," deyip kaşığı çorbaya daldırınca heyecanla ağzına

götürmesini bekledim. Çorbayı içtiği ilk an hareketsiz ve tepkisiz bir şekilde durduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi atarken "Eline sağlık," dediği an derin bir nefes alarak "Afiyet olsun," dedim. Oldum olası yemek yapması beceremeyen biri için çabuk çorba yapmak bile büyük bir başarıydı. Hem de Demir Kara'dan geçer not almış bir başarı.

Yağmurun sesi kesildiğinde Demir çorbasını bitirip ayaklanırken "Dur," dedim. Demir bana şaşkın bir şekilde bakarken "Masayı ben toplarım," deyince tek kaşını kaldırıp "aksini düşünmedim zaten" dedi. Bana yaptığı iyilik karşısında onu mutlu etmek istiyordum. En azından gülümsetebilmek... Bu çocuğun gülmesi için illa kendimi rezil mi etmem gerekiyordu. "Ben artık gideyim," dediğinde "Nereye daha karpuz kesecektik," diyerek kendimi en rezil hale sokmam bile onu güldürmezken bana bakıp "Elif," dedi.

"Hı,"

"Cem'le uzaktan yakından bir akrabalığınız var mı?"

Demir'in sorusuyla kaşlarım otomatikman havaya kalkarken "Yoo" deyince "Güzel" diyerek yürümeye başladı. Benim onun gibi bir tecavüzcüyle ne gibi akrabalığım olabilirdi ki! Düşüncesi bile intihar sebebi! Çamaşır odasına doğru ilerlerken arkasından yürüyüp "Şu anda bir dilek hakkım olsa... Demir'in bu akşam burada kalmasını dilerdim" deyince geri dönüp kaşları hafif kalkık bir şekilde bana baktı. Yüzündeki, şaşkınlık karışımı bir tebessüm müydü? Tekrar ciddi moduna bürünüp "Bela olduğunu biliyorsun değil mi?" diyerek imalı bir şekilde bana bakınca ister istemez suratım asıldı. "Tatlı bela," demesiyle olduğum yerde zıplayıp "Bu kalacaksın anlamına mı geliyor," diye sordum. Demir kollarını önünde kavuşturup hiçbir tepki vermezken "Lütfeeeeen," deyip ellerimi yalvarır gibi birbirine bastırınca "Neden bunu istiyorsun?"

diye sordu. Gerçekten de neden Demir'in yanımda kalmasını istiyordum. Yine yağmurun başlayabileceğinden mi, elektriklerin gidebileceğinden mi, yalnız kalmak istemediğim için mi yoksa sadece Demir'e karşı borçlu hissedip mutlu olmasını istediğimden dolayı mı? Sanırım hiç biri...

"Sadece olası bir gök gürültüsü ve elektrik gitmesine karşı tedbir alıyorum" diyerek ona en mantıklı cevabı verirken Demir aklımdakileri çözmeye çalışır gibi gözlerime baktı. "Tamam" Ufak bir çığlık atıp olduğum yerde sevinçten zıplarken birden durup dudağımı yamulttum. *'Ne oldu'* diyen bakışları etrafımı sararken "Tüh ya keşke yeni bir motor dileseydim" deyince saatlerdir uğraştığım kahkaha saniyelik bile olsa kendini gösterdi.

"Hadi yatalım," dediğimde "İyi geceler," diyerek salona doğru yürüdüğünü görünce "Nereye..." diyordum ki "Sakın o cümlenin devamını getirme," demesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Omuzunun üstünden "Salonda yatarım ben," dediğinde "Donarsın," diye bağırmamla bana tamamen dönerken "sabaha karşı evim çok soğuk olur" dedim daha sakin bir şekilde.

"Ben neden daha önce hissetmedim," dediğinde içinden *'salak Effy daha önce salonunda yatan adama böyle yalan atılır mı'* diye söylenirken "o zamanlar üzerinde kıyafetlerin olduğu için olabilir" deyince "Anladım" dedi dalgaya alır gibi başını yavaşça yukarı aşağı sallayarak.

"Sarılsak?" *Ne diyorsun kızım sen...*

"Anlamadım." *Anlamazsın tabiii. Ben kendimi anlıyor muyum acaba...*

"Bu can sana hayran, sarışına kurban alıştırmasaydın insafsız." *Hah,* dök hislerini dök... *Aferin!*

Melodik bir şekilde sözleri söyleyince Demir hafifçe gülümseyip başını önüne eğdi ve iki yana salladı. "Sadece çok uzun zamandır bu evde yalnızım ve sanırım kendi-

mi güvende hissederek uyumayı özledim. Söz veriyorum aramızda kalacak ve sabah her şeyi unutacağım," dememle Demir başını kaldırıp bana baktı. "Eğer istemem dersen gerçekten–" derken "Yürü baş belası... Yürü," diyerek odama doğru ilerlemeye başladığında arkasından gizli kapaklı sevinç dansı yaparak yürüdüm. Yalnız kalmaktan oldum olası hoşlanmazdım. Yeni hayatıma başladığımda en büyük korkularımdan biri de – ne kadar yalnız kalmak herkesten uzaklaşmak istesem de– buydu. Şimdi evde birilerinin olmasına alışmışken...

Yatağa yattığımda benden olabildiğince uzağa uzandı. Yağmurun başlaması ve şimşeğin çakmasıyla *'iyi ki gitmesine izin vermemişim'* diyerek yorganın içine sinerken Demir tek kolunu bana doğru uzattı. *'Gerçekten sarılmamı istiyor mu'* diye şaşkın şaşkın Demir'e bakarken kolumu tutarak beni kendine çekti. Başımı göğüsüne koymamla kollarını sıkılaştırırken kalbimin atışını hissetmemesi için dua ettim. "Teşekkür ederim."

Demir çenemden tutup ona bakmam için başımı kaldırırken "Neden?" diye sordu. Elimi kalbinin üzerine koyup gözlerimi Demir'e çevirdiğimde avucumun içindeki ritmi hissederken "Bir kalbin olduğunu bana gösterdiğin için" dedim. "Uyu" dediğinde başımı tekrar göğüsüne yaslayıp gözlerimi kaparken "iyi geceler Demir" dememle "iyi geceler" demesi bir oldu. Kalbinin hızlı atan ritmini kulağımda hissederken *'en azından heyecan konusunda yalnız değilim'* diyerek derin bir nefes alınca Demir'in kolları daha da sıkılaştı. Ona bu kadar yakınken ve dışarıda bu sesler varken uyuyabileceğimi sanmıyordum. Demir'in, uyuduğumu zannedip mırıldandığı melodiyi duyduktan sonra bir süre nefes alabileceğimi de sanmıyordum...

"Günahın özüyse seni sevmek... Cezam cehennem olsun."

★★

Sabah gözümü araladığımda sarıldığım şeyin bir yastık olduğunu görünce 'dün gece yaşananlar rüya mıydı' diye düşünürken hızla yataktan doğrulup etrafa bakındım. Demir'in burada kaldığına dair en ufak bir belirti yokken *'rüya olamayacak kadar gerçekti'* diyerek yataktan kalkıp koşturarak mutfağa gittim. Çorba kasesini bıraktığım yerde gördüğümde derin bir nefes alarak "Değilmiş," deyip hafifçe gülümsedim. Odaya dönüp esneyerek telefonu elime aldım, saatin 8.30 olduğunu görünce ufak bir çığlık atıp koşturarak banyoya giderken *'Önder'in çenesini çekeceğime Demir'in hırpalamasını tercih ederim'* diyerek duşa girdim. Bornozuma sarılıp siyah kotum ve beyaz bol boğazlı kazağımı çıkardıktan sonra saçlarımı kurutup kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Saçımı at kuyruğu yapıp yüzümdeki solgunluğu gizlemek için hafif bir makyaj yaparken duyduğum korna sesiyle rujumu süremeden çantamı ve montumu alıp botlarımı ayağıma geçirerek evden çıktım. Hafif çiseleyen yağmurla arabaya doğru koşarken montumu üzerime geçirince Önder camı aralayıp "yavaş düşeceksin" diye uyardı. "Günaydın," diyerek arabaya bindiğimde derin bir nefes alarak "Günaydın prenses. Akşam yağmur mu yağdı burada? Her yer göl olmuş. Bizim o tarafta bir şey yoktu" deyince "Bilmem. Ben de yeni görüyorum" dedim salağa yatarak.

"Sen yağmuru duymadın ha?" diyerek inanmıyormuş gibi bana baktığında "akşam o kadar olaydan sonra ölü gibi uyumuşum. Duymadım valla," deyince "Elin nasıl oldu?" diye sordu elimi kendine çekerek. "Sorun yok. Biraz zonkladı o kadar."

"Ee nereye gidiyoruz?"

"Anne kokusu ve baba sıcaklığı hissetmeye" deyip ara-

bayı çalıştırınca ufak bir çığlık atıp ellerimi birbirine çarptım. Bu hareketimle elime giren acıyla yüzümü buruştururken Önder "annenlere ne diyeceksin elin için?" diye sordu telaşla. Açıkcası onlara ne uyduracağımı bilmiyordum. Şu anda tek düşündüğüm şey özlediğim iki varlığa doya doya sarılacak olmamdı. Önceden çok sık geldiğimiz boğaza nazır restaurantın önünde durduğumuzda Önder bana dönüp "vakit geldi" deyip göz kırpınca hızla arabadan inip üzerimi düzelttim. Önder'le beraber içeri girdiğimizde annem, babam, Oğuz Amca ve Afet Teyze'nin gülerek konuştuklarını görünce içimdeki heyecan yüzüme yansımıştı. Kapıda beni gören annem ve babam heyecanla ayağa kalkarken koşarak ikisine de sıkıca sarıldım.

"Sizi çok çok çok özledim... Annem," diyerek annemi öptükten sonra "Babacımmm," diyerek babama sıkıca sarılırken "Ya biz," dedi titrek sesiyle babam.

"Zayıfladın mı sen?" diyen anneme "Saçmalama anne," diyerek gülümserken babam "Eline ne oldu?" dedi telaşla. Önder *'ben sana demiştim'* bakışını atarken "Imm... şey..." deyince Önder "Akşam sakarlığı tutup elindeki bardakla yere düşünce tüm elini kesti Enver Amca," dedi soğuk kanlılıkla.

"Dikkat etsene be yavrum," diyen anneme omuz silkip "Bir dahakine ederim. Hadi oturalım. Çok açım," deyince hepsi gülümseyip masaya oturdu. Kahvaltımızı edip önce benim yeni hayatımı sonra onların maceralarını dinlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ben yokken ne çok şey olmuştu öyle. Kahvelerimiz geldiğinde Oğuz Amca ve babam sigarayla beraber içmek için terasa çıkarken annem sargılı elimi eline alıp "Çok acıyor mu?" diye sordu. Gözlerindeki acı içimi titretirken elimi öpmesiyle "Geçti," deyince "Yavrumm," diyerek sıkıca sarıldı. Tüm gün boyunca tutmaya çalıştığım gözyaşlarım annemin bana sa-

rılmasıyla yanaklarımdan süzülürken "Aa ağlama zamanı değil," dedi Afet Teyze kızarak. "Hadi kahvelerinizi için de size fal bakayım" Afet Teyze'nin teklifi kıkırdamamıza neden olurken Önder "Kadınlar ve fal aşkı" diyerek başını sallayınca "Senin falın fallandı tabii" dedim. Önder'in gözleri büyürken Afet Teyze "Ne demek o Effyciğim?" diye sorunca "Önder arkadaşlarımı nasıl seviyor nasıl seviyor. Hele bir arkadaşım var" dememle Önder'in öksürerek masadaki suyunu içmesi bir oldu. Bu haline kahkaha atarken o bana *'seni öldürürüm kızım'* bakışını yollamaktan çekinmiyordu.

"Öyle mi? Önder bundan hiç bahsetmedi. Kimmiş o oğlumun kalbini çalmayı başaran şanslı kız"

Tam Afet Teyze'ye cevap vermek için ağzımı aralarken Önder "Hiç kimse anne. Effy'nin hoşlandığı çocuğun yanında benimkinin hiç önemi yok" deyince ağzımdaki kahveyi püskürtmemek için masadaki peçeteyi dudaklarıma bastırdım. Bu sefer *'seni öldürürüm'* bakışını ben Önder'e gönderirken annem "İnanmıyorum Effy. Birinden mi hoşlanıyorsun," diye sordu. "Yok öyle bir şey aklı sıra Melek'in öcünü almaya çalışıyor," dedim dişlerimin arasından Önder'e bakarak.

"Kızın adı Melek mi?"

Afet Teyzeye başımı evet anlamında sallarken Önder "Ama Demir ismi de bir erkeğe ne yakışır," demesiyle "erkeklere ilgi duyduğunu bilmiyordum Önder" dedim gözlerimi kısarak. "Dünya ahiret bacım olsun müstakbel ENİŞTEM"

"Ay, ben hiçbir şey anlamıyorum Ayşe bunların dediklerinden."

Afet Teyze'nin lafıyla "Şakalaşıyoruz annecim. Şakalaşıyoruz," diyen Önder'e gözlerimi kısarak bakarken babamla Oğuz Amca yanımıza geldiler. "Ortam gerilmiş"

Oğuz Amca'ya gülümseyerek karşılık verip ayağa kalkarken "Biz artık gidelim. Yapılması gereken bir ton ödevim var. Önder de bana yardım edecekmiş" diyerek imalı bir şekilde Önder'e bakınca "Evet. O konuları beraber hallederiz," dedi aynı bakışla. Annem ve babamın gözlerinin dolmasıyla "Aaa," diyerek ikisine de sıkıca sarılırken "Söz veriyorum bunu daha sık yapacağız," dediğimde "Lütfen dikkatli ol Effy," dedi babam. Başımı tamam anlamında sallayıp Oğuz Amca ve Afet Teyzeye de sarılıp vedalaşırken Önder'in koluna girip yürümeye başladım. "Seni öldüreceğim," dediğimde "Önce ben seni öldürmezsem," diye didişe didişe restauranttan çıktık. Arabanın gelmesiyle vale anahtarı Önder'e uzattı. "Bir konuda daha özlem gidermek ister misin?" diye sormasıyla çığlık atıp "Hiç sormayacağını sanmıştım," deyince anahtarı bana fırlatıp "Atla o zaman," dedi.

Arabaya oturup çalıştırdığımda çıkan sesle kahkaha atarken kemerimi takıp gaza bastım. Restauranttan kıvrak bir manevrayla çıkarken "ov... öldürme konusunda ciddi olduğunu bilseydim..." diyen Önder'e bakmadan pis bir şekilde sırıtırken gaza daha çok basıp araçlara makas atarak ana yola çıktım. Araba kullanmayı, hele de vitesli araba kullanmayı çok özlemiştim. *'Kim bilir bir daha ne zaman arabamı kullanacağım'* diye düşünürken bu anın tadını çıkarmalıyım diyerek gaza daha çok basınca "yavaş" dedi kapının kolunu sıkıca tutarak. Araçların arasından attığım makaslar için "refleksler hâlâ harika" demesiyle Önder'e bakıp göz kırparken hızımı düşürüp normal bir şekilde eve doğru gitmeye başladım. Tanıdık bir kapının önünde durduğumda yüzümdeki gülümsemeye engel olamazken Önder'e dönüp "teşekkür ederim" deyip sıkıca sarılınca "iyi ki varsın" diye fısıldadı.

"Ama bu Melek olayını unuttuğum anlamına gelmi-yor"

Önder'den kahkaha atıp ayrılırken "Demir olayı der susarım..." deyince "Ödeştik yani," dedi gülümseyerek. Ne olursa olsun onun gibi birine sahip olduğum için çok şanslıydım. O mutluluğun formülü gibi bir şeydi...

★★

Alarm sesi kadar nefret ettiğim bir şey daha varsa o da alarmdan önce çalan telefon sesidir. Telefonu el yordamıyla bulup tek gözümü aralayarak arayana baktığımda gördüğüm kişiyle yataktan hızlıca doğruldum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefeslerim ona ayak uyduramıyordu sanki.

"Demir."

"Aşağı in."

"Sana da günaydın Demir. Uyuyordum işte ben de... iyiyim ya sord–"

"Elif uzatma ve aşağı in," diyerek telefonu yüzüme kapatınca "Dengesiz," diye bağırarak telefonu yatağa bıraktım. Üzerimi değiştirme zahmetine bile girmeden koşarak dışarı çıkarken son anda kapının arkasından anahtarı alıp pijamalarla sokakta kalma riskini ortadan kaldırdım. Havalar haddinden fazla soğumuşken üzerime bir şey almadan çıkmam takdire şayandı. Kollarımı kavuşturup sıvazlayarak Demir'e doğru ilerlerken üzerindeki motorcu montu aklıma kötü anıların gelmesine neden oldu. Motorunu parçaladığın kızın karşısına bu şekilde mi çıkılır Demir! Kanıma ağrılar girerek yürürken o da kaşlarını çatarak bana doğru gelmeye başladı.

"Gözlerinle beni taciz etmen bittiyse bu halde neden dışarı çıktığını bana söyleyecek misin?" Üstünden çıkardığı montu omuzlarıma koyarak beni sıkıca sararken kokusu-

nun burnuma dolmasıyla az önceki karın ağrım kelebeklerin kanat çırpışına dönüşmüştü. Bu çocuktan intikam almak, gerçekleri öğrenmek istedikçe, neden daha çok bağlanıyordum bilmiyorum. Elimi eline aldığında gözlerimi monçiçi gibi açarak Demir'e bakarken elimde hissettiğim soğuk demirle gözlerimi elimdeki anahtara çevirdim. "Bu?" dediğimde Demir "Senindir," deyince dudaklarım aralandı. Oha kalbinin anahtarını mı verdi bu çocuk...

"Ney benimdir," dememe kalmadan önümden çekilip arkasındaki kalbimi yerinden çıkaracak şahane aracı gösterince ufak bir çığlık attım. *'Bu bir şaka olmalı, şaka değilse kesinlikle rüya. Allah'ım* rüyaysa ne olur uyanmayayım en azından bir tur bineyim' diye içimden geçirirken Demir'in kahkaha atıp dudaklarını birbirine bastırmasıyla "Sesli düşündüm değil mi?" dedim dişlerimi sıkarak. "Aslında bayağı bağırdın," deyince utançtan yanaklarımın kızardığını hissederken "Aynısını bulmak biraz vaktimi aldı," dedi.

"Bu benim mi şimdi?" diye sorduğumda "Anahtarı sende olduğuna göre" deyince tekrar çığlık atıp Demir'e sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim teşekkür ederim..." diyerek olduğum yerde zıplarken yanağına kocaman bir öpücük bırakıp Demir'den ayrıldım. Bu hareketimle yaptığım şeyin saçmalığını Demir'in yüzündeki şaşkınlıktan anlayarak gözlerimi kaçırdım. "Bundan sonra dilediğin şeylere dikkat edersin" dediğinde *'anlamadım'* der gibi Demir'e bakarken geçen akşam söylediklerim aklıma geldi. Her dilediğimi bundan sonra yapacak mıydı yani... Deneyelim bakalım...

"O zamaaan şimdi bir dilek hakkım olsaydı, Demir Kara'yla yarış yapmayı dilerdim."

Demir'in yüzündeki belli belirsiz gülümsemeden güç alarak "Bekle hemen hazırlanıp geliyorum. Okula ilk

varan kazanır," deyince gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı. Koşar adım eve girip hızla üzerime formamı geçirdikten sonra saçlarımı düzeltip kendi montum ve Demir'in montunu elime alarak evden çıktım. Montunu uzatıp yeni kaskımı başıma geçirdikten sonra ustaca motora otururken "Eteğin bu kadar kısa olmak zorunda mı?" diyen Demir'e dudağımı ısırarak bakarken "Ne o dikkatini dağıtacağımdan mı korkuyorsun," dedim göz kırparak.

"Hayır sadece halka mal olmanı istemiyorum," demesiyle ufak bir kahkaha atarken "hızımdan insanlar eteğimin olduğunu bile fark edemeyecek" deyince "iddalıyız" dedi alay eder gibi.

"Hazır mısın?" diye sorduğunda motorunu çalıştırıp başını evet anlamında sallarken "3'e kadar sayacağım" dedim. Demir başını tekrar tamam anlamında salladığında "3" diyerek gaza basınca motorun güçlü sesiyle yola koyuldum. Okul yakın olduğu için hızlı olan kazanacaktı ve ben çakallık yaparak Demir'in önüne geçtim. Ta ki yanımdan ışık hızıyla geçen bir motorluyu görene kadar. Gazı arttırıp insanları ve araçları sollayarak Demir'e yetişirken Demir'in daha da hızlanmasıyla kestirmeden gitmeye karar verip motoru kaydırarak ara sokağa daldım. Kısa bir yoldan sonra köşeyi dönüp okulun otoparkına doğru giderken Demir'in de karşıdan hızla gelmesi gazı daha da arttırmama neden oldu. Tam okulun girişinde ikimiz de acı bir frenle motorları kaydırarak durdururken bütün öğrencilerin bakışları üzerimize toplandı. Nefes nefese Demir'e bakarken "kazanan?" diye sorunca "arkadaşlık" demesi bir yanımı mutlu ederken diğer yanımı parça parça etmişti. Otoparka girip motorları durdurduktan sonra kaskı çıkarttım. Demir'in yüzündeki tebessüm tekrar içimi sıcacık yaparken Emir'in koşturarak bize doğru geldiğini gördüm. Demir motordan inip her zamanki hödük formunda yerine

ilerlerken ben de motordan ustaca inip eteğimi düzelttim. "Yeni motor mu aldın Effy?" dediğinde Demir'in aldığını söyleyip söylememeyi düşünürken "Eskisinin aynısı," demesiyle gülümseyip "Harika değil mi?" dedim.

Çeteye doğru yürümeye başladığımızda "Keşke Demir'le yarışmasaydın. Bunu da parçalamasın?" diye fısıldamasıyla "sanmıyorum," deyince "umarım," dedi dudağını yamultarak.

"Hızlı ve seksi geri döndü beyler."

Cem bana laf attığı sırada Burak'ın da "Ateşli ve tahrik edici," demesiyle tüylerim diken diken olurken "Kesin!" dedi Demir. Bir şeye sinirlendiği fazlasıyla belliyken, durup dururken ne olduğunu sormaya cesaretim olduğunu sanmıyordum. Esra ve yandaşları başka bir bankta nefretle bizi süzerken Emir elimi kavrayıp "elin nasıl?" diye sordu. "Sormasaydın elimde yara olduğunu bile hatırlamazdım, desem." Emir elimi tutmaya devam edince Demir'in ve Ceren'in ateş saçan gözlerinin arasında kaldığımı hissetmem karnımın ağrımasına neden oluyordu. Demir'le aramızda ne olduğunu bilmesem de nedense onu rahatsız edecek her olay beni de fazlasıyla geriyordu.

"Effy," Melek'in koşarak yanıma geldiğini görürken elimi Emir'den çekip Melek'e doğru yürüdüm. "Ne oluyor?" dememle "Neler oldu tahmin edemezsin," diyerek bana sıkıca sarıldı.

"Önder'le evlenmeye karar verdiniz ve nikah şahidiniz olmamı istiyorsunuz."

Melek öksürük krizine girdiğinde kahkahama engel olamayıp "Helal helal... Valla helal çocuk," deyince "Effy," dedi dişlerinin arasından. Tam o sırada telefonumun çalmasıyla çantamdan telefonumu çıkartıp "Bak iyi insan lafının üstüne ararmış," diyerek telefonu açtığımda Melek yanakları kızararak bana bakmaya başladı.

"Efendim başımın tatlı belası."

"Effy okulda musun?" derken ses tonundaki telaş gerçekten neden olurken "Evet, noldu Önder?" dedim hızlıca.

"Derse girme seni almaya geliyorum."

"Önder ne oldu?" dediğimde "Yüz yüze anlatsam daha iyi olur," deyince "Önder!' diye bağırdım.

"Effy... Sana... Sana o gece... Of... Yakalandılar."

Önder'in cümlesiyle telefon elimden düşerken Melek'in korku dolu bakışları arasında olduğum yere çöktüm. Bayılmamıştım ama hiçbir tepki verecek gücü kendimde hissetmiyordum. Birinin çığlık atıp adımı seslendiğini duyarken tanıdık bir kokunun ve yüzünün beni kucağına aldığını hissettim. Demir beni banka oturtup elleriyle yüzümü kavrayarak birşeyler söylerken sadece boş gözlerle Demir'e bakıyordum. Bunca zamandır ben suçsuz olan insanları mı suçlamıştım. O kadar acı, nefret, intikam hırsı...

"Elif beni duyuyor musun?" Demir'in kaşlarının çatıklığı endişesini ortaya koyarken içimdeki ufak kıvılcım yangınlara dönüşüyordu. Günahını aldığım biri benim için endişeleniyordu.

"Elif sana diyorum," derken yanaklarımı sarsıp sesini yükseltmesi bile boğazımdaki düğümü çözüp konuşmama yardım etmiyordu.

"Elif!" diye bağırıp yanağıma sert bir tokat geçirmesiyle kendime gelirken tutuğum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlayarak "Demir" diye fısıldadım. Demir beni kendine çekip sıkıca sarıldığında kollarımı ona birleştirip hıçkırarak ağlamaya başladım. "Elif" dedi titrek sesiyle. Etraftaki uğultuları umursamadan Demir'in kollarında ağlamaya devam ederken duyduğum korna sesiyle Demir'den ayrılınca elleriyle göz yaşlarımı silmeye çalışması ilk kez ona daha dikkatli bakmama neden oldu. Gözlerinde daha önce alışık olmadığım bir duygu vardı.

Korku ve telaş... Demir gibi bir adam korkmanın ne olduğunu bilir miydi?

Ayağa kalktığımda Demir "Nereye?" diye sorunca "Benim gitmem lazım" diyerek yerden telefonumu aldım. Önder'in okulun girişinde görülmesiyle Demir kaşlarını çatarak kolumu sıkıca kavrarken "Sana nereye dedim!" diye tıslayınca "Ben... Ben... gitmeliyim..." dedim kendini bilmez bir halde. "Elif!"

"Demir kolumu bırak" dediğimde "soruma cevap vermeden olmaz" deyince "Demir Kara derhal kolumu bırak" diye bağırdım. Etraftaki tüm bakışlar üzerimize toplandığında "Sen bana emir veremezsin" deyince hızla kolumu elinden çekip "Sen de bana hesap soramazsın" dedim. "Ben istediğim kişiye hesap sorarım" dediğinde gözlerimi kısıp Demir'e bakarken "ama bu cevap alabileceğin anlamına gelmez. Şimdi önümden çekil" diyerek yürümeye başlayınca "Alacağımı biliyorsun" demesi umurumda bile değildi. Bana yaptıkları, yapacakları şu anda düşünmek istediğim en son şeydi.

Melek arkamdan koşarken "Ben de geliyorum" diye bağırınca Önder "Tamam," diyerek bana kapıyı açtı. Konuşmadan koltuğa oturup gözyaşlarıma 'akmayacaksınız' emrini verirken Önder arabaya binip çalıştırdı. Aslında kısa ama bana kilometrelerce gelen yol bitip emniyet genel müdürlüğünün önünde durduğumuzda bana bakan meraklı gözlerle kendimi kastım. Zayıflığımı, içimde kopan fırtınaları onlara belli etmemem lazımdı. Arabadan indiğimizde annem koşup sıkıca bana sarılırken Babam "Ayşe ağlamayı kes," deyince hiçbir şey söylemeden annemden ayrıldım. Ağlamayacaktım. O şerefsizlerin karşısında dimdik duracaktım. Oğuz Amca "Hadi bitirelim artık şu işi," diyerek merdivenleri tırmanmaya başladığında babam beni kendine çekip yürümeme yardımcı ol-

maya çalıştı. Boş gözlerle ona baktığımda içindeki öfkeyi sırf benim için dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum. Uzun birkaç mavi koridordan geçtikten sonra ellilerinde babacan bir adam bizi karşılayıp bana bakarak "Bu güzel kız Elif olmalı," deyince başımı evet anlamında salladım. "Şimdi avukatlarınla beraber içeri girip adamların sorgularını dinleyeceksin. Merak etme onlar seni görmeyecek ve duymayacak. Eğer rahatsız olursan istediğin an çıkabilirsin."

Başımı tamam anlamında salladığımda "Hazır mısın?" diye sorunca onlarla karşılaşmaya hazır olmasam da adamın peşinden yürüyüp içeri girdim. Boş bir odanın içinde sıraya dizilmiş altı adamla kalbim yerinden çıkacak gibi atarken cama biraz daha yaklaşıp yüzlerini incelemeye başladım. Kokuları dün gibi aklımda olmasına rağmen yüzlerini ve tiplerini hiç hatırlamıyordum.

Tek tek sorgulanarak, yaptıkları şeyi itiraf ettiklerinde derin bir nefes alarak "Bunlar değil" dedim. "Emin misin?" diye soran avukatıma başımı evet anlamında sallarken "o gün kız arkadaşlarımla değildim ve onların da dediği gibi beni birkaç sokak kovalamadılar" deyince "Pekala" dedi sırtımı sıvazlayarak. Yanlış alarmdı. Bu adamlar sadece başka bir kızın hayalini çalan şerefsizlerdi. Sorgu odasından çıktığım an merak ve korku dolu ifadelerle bana yaklaşan insanlardan Melek'e koşup sıkıca sarılırken Önder yanıma gelip yavaşça saçımı okşadı. Komiser çıkıp içerideki sorgunun detaylarını bizimkilere anlattığında babam ufak çaplı sinir krizi geçirirken annem ve Afet Teyze birbirlerine sarılıp sessizce ağlıyorlardı.

Kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Canımın o olaydan daha çok yandığını... Her seferinde böyle mi olacaktı. Her seferinde aynı olayı, yada başka birinin başına gelmiş benimkine benzer olayı tekrar tekrar dinleyecek miydim?

Kasıklarımdaki ağrıyla yürümeye başladığımda Önder ve Melek'ten güç alırken "istemiyorum" dedim. Arkamı dönüp önce babam ve anneme daha sonra Oğuz Amca, Afet Teyze ve avukatlara bakarken "İstemiyorum bu pisliği yapanları bulmak, o geceyi hatırlamak istemiyorum. Kapanmıyor yaralarım, kurcaladıkça daha güçlü kanıyor. İstemiyorum artık gerçekleri öğrenmeyi... Tek istediğim şey unutmak, unutup yeni bir hayata başlamak. Dava kapansın. Ben onları Allaha havale ettim" deyince babam "Olmaz," dedi sert bir sesle. "Seni bizden ayıran şerefsizleri bulmadan bana rahat yüzü yok"

"Bulurken de bana yok baba... Giden gidiyor... Artık sen de bırak"

Hızla yürümeye başladığımda Önder "İstersen..." deyince "Hayır," dedim. Tekrar o eve, eski hayatıma dönmeyecektim. Artık yeni bir hayatım vardı. Yeni bir çevrem... Yeni arkadaşlarım... Emin adımlarla, daha güçlü basmam gereken... Her şeyi unutup, yeniden başlayacağım... Yeni bir başlangıcım...

★ ★

Yanlış alarmdan sonra kendimi eve kapatmıştım. Ne okula gidiyordum ne de dışarı çıkıyordum. Sadece telefonlara cevap verip yaşadığımı belli ediyordum o kadar... Yalnız kalmak istiyordum. Belki de yanıma gelmeyeceğini bildiğim tek bir kişiyi sadece ...

Emir'le her konuşmamızda Demir'i sormam büyük bir soru işaretiyle sonlanıyordu. Ben yokken o da yoktu... Günlerdir okula bir kere bile uğramamıştı. Ne o... Ne çetesi... Emir'e her seferinde "sen nasıl çetedensin. Ne yapıyor nasıl bilmiyorsun. Merak edip neden sormuyorsun?" deyince "Senin kadar çetedenim. Sen neden bu kadar merak ediyorsun ve buna rağmen neden arayıp sormuyorsun"

demesiyle kendime bile itiraf edemediğim şey yüzünden sessizce telefonu kapatıyordum. Ben neden vaktimin çoğunu Demir'i düşünerek geçiriyordum. Geçmişi unutmaya çalışırken neden geçmişten bir parça taşıdığına inandığım adamı bu derece yanımda istiyordum. Hem de belki de en kötü anıma neden olan kişiyi... Düşünceler beynimi kemirirken daha fazla dayanamayacağımı anlayıp telefonumu elime aldım. Belki de günler sonra birine mesaj atacaktım. Hem de tüm kalbimle...

Gönderilen: Demir

*Dön gel yine sev beni, sar sevgine sevgimi_*
*Nefes gibi muhtacım sana_*

Bir süre cevap bekleyip gelmeyeceğini anladığım an telefonu bırakıp kendimi sıcak suyun altına bırakırken "Neden?" sorularına bir cevap bulmaya çalışıyordum. Onu düşündüğümde nefessiz kalmam, adı geçtiği an kalbimin deli gibi çarpması, onu bunca özleyişim, hiçbir şey yapmasa bile yanımda durmasını isteyişim... Neden? Bornozumu giyip kurulandıktan sonra üzerime Önder'in tişörtünü giyerken Demir'in kokusunun burnuma dolmasıyla gülümsedim. Başlarda ölesiye nefret ettiğim koku şu anda huzurlu olmamı sağlayan tek şeydi belki de... Evin sıcaklığından ve Önder'in tişörtü kalçalarıma kadar geldiği için altıma bir şey giyme ihtiyacı duymazken banyoya gidip saçlarımı taradım. Aynada gördüğüm kişi... Ben değildim sanki. Tenim olduğundan daha solgun, gözlerimin altı uykusuzluktan mosmordu. Uzun bir süredir yemek yemediğim için elmacık kemiklerim daha çok belirginleşirken yüzümdeki tek renk kırmızı kalın dudaklarımdı. Kurutma makinasını takıp saçımı kurutmaya çalışırken kapının sesini zor duydum. Kapıyı açtığımda gördüğüm kişi ve

elindeki poşetle kaşlarım havaya kalkıp ağzım aralanırken Demir'in de aynı anda kaşlarının çatılması bir oldu.

"Evin içinde böyle gezmeni anlarım ama 'Kim o?' demeden kapıyı bu şekilde açman büyük hata."

Demir'in çatık kaşlarına rağmen mutlulukla gülümserken "Banyodan yeni çıktım ve üzerimi giyiniyordum" deyince Demir tişörtüme bakıp "Önder'i özledin herhalde" deyince "Hayır seni özledim" dedim. Demir cevabım karşısında belli belirsiz gülümserken "üşüyeceksin hadi gir içeri" deyince kapının önünden çekilip Demir'in içeri geçmesine izin verdim. Salona doğru yürürken duyduğum poşet hışırtısıyla Demir'in eline bakarak "o ne?" diye sorunca elindekini unutmuş gibi "Bir nebze de olsa ateşini alacak bir şey" deyip bana döndü. Anlamamış gibi Demir'e baktığımda "Bir dakika" diyerek mutfağa doğru giderken adımlarımı hızlandırıp ne olduğuna bakmak için peşinden yürümeye başladım. Çekmeceden aldığı 2 kâşıkla bana dönerken tanıdık bir ifadeyle söylediği kelime kahkahâlârla gülmeme neden olmuştu.

"Dondurma?"

★ ★

Yaz kış dondurma yiyebilen bir kız için saatlerce en sevdiği dondurmayı arayacağımı söyleselerdi büyük ihtimal o kişilerin ağzını burnunu kırardım. Bu dondurmada ne buluyordu ki... Soğuk, ağzını uyuşturan bir şey...

Ona hâlâ çok kızgındım. Tıpkı eski günlerdeki gibi bütün okulun önünde benimle inatlaşmaması gerektiğini öğrenmesi için ne yapmam gerekiyordu. Bu kadar dengesiz olmasına neden olan şey neydi. O gün emniyet genel müdürlüğüne neden gitmişti. Böyle birinin zengin oldukları her hallerinden belli olan grubun içinde ne işi vardı? Neden içeri girerken bu kadar gergin, çıktıklarında

deliresine üzgündüler... Peki ben neden günlerce bu kızı kafama takıp babamın verdiği işleri bile adam akıllı yapamamıştım. Gizem bendeyken güzel birşeydi ama başkalarının benden sakladığı şeylerden nefret ederdim. Bu kıza dair çok fazla soru vardı ve cevapların hepsi tam karşımda duruyordu... Cevabı alacağım dediysem alacaktım... Her zaman alırdım. Er yada geç...

Elif kaşığını dondurmaya daldırıp bana uzatınca başımı hayır anlamında sallarken "Üzerine dökülecek ağzını açsana," demesiyle "Dondurmayı çok sevmem. Ayrıca beslenmeye ihtiyacım yok," dedim sertçe. Ne zaman ters bir laf etsem güçlü durmaya çalışsa da gözleri kırgınlığını belli ediyordu. "Dondurma sevilmez mi ya," diyerek dudak büküp kaşığı kendi ağzına sokması gülmemek için yanaklarımı ısırmama neden oldu. Bu hallerinin ufak bir çocuktan farkı yoktu. "Tamam... Sadece bir kere," deyince gözleri parlayarak kaşığı tekrar dondurmaya daldırdı. Çıkardığındaki manzarayla gözlerim büyürken "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sorunca "Bir kere demeseydin 3 kâşıklık dondurmayı yemek zorunda kalmayacaktın," deyip kaşığı dudaklarıma uzatarak "Aç bakalım ağzını," dedi. Başa gelen çekilir diyerek ağzımı araladığımda kaşığı ağzıma sokarken ağzım hariç her yerime dondurmanın bulaşması Elif'in kahkahalara boğulmasına neden oldu.

"Çok komik görünüyorsun."

"Öyle mi Elif Hanım," diyerek kaşığı elinden alarak dondurmaya daldırınca "düşündüğüm şeyi yapmayacaksın değil mi?" dedi endişeyle. Kaşığı çıkardığımda dondurmanın neredeyse yarısının kâşıkta olması Elif'in ağzının aralanmasına neden olurken "Hah işte böyle," diyerek kaşığı ağzına soktum. Burnu, çenesi,yanakları ve dudakları dondurma içinde kalırken "Ama burada eğlenen taraf ben olmalıydım ya," demesiyle kahkahama en-

gel olamadım. "Görürsün sen," deyip kapta kalan diğer dondurmayı kaşığa koyarak dizlerinin üstünde havaya kalkarken "Son gülen iyi güler," diyerek hepsini ağzıma sokmaya çalışırken ellerini tutup kendime çektim. Elifle aramızda bir nefes kadar mesafe kalması sonucu yavaşça ellerini bırakırken dondurmanın halının üstüne düşmesi bir olmuştu. Elif'in dondurmayla kaplı suratının yakınlığı kalbimin yerini belli etmek istercesine atmasına neden olurken baştan çıkarıcı kokusu etrafımı sarmıştı sanki. Ne vardı bu kızda... Ondan daha güzel ve seksi kızlarla birlikte olurken en ufak bir istek duymazken, bu kızın basit dondurmalı suratı bile neden onu öpme isteği uyandırıyordu içimde. Elif'in hızla inip kalkan göğüsüyle gözlerindeki şaşkınlık gülümsememe neden olurken yavaşça ellerimle yüzünü kavradım. Bir sonraki adımı merak eden bakışları eşliğinde yavaşça kendime çekip önce burnunu, sonra çenesini ve en son yanaklarını öpüp çekilirken gözlerini kapatıp nefesini tutması onu daha çok öpme isteği uyandırıyordu içimde. Gözlerini araladığında yavaşça kendime çekerek dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp biraz çekilirken Elif'in hafifçe dudaklarını aralaması bir olmuştu. Gülümseyip tekrar dudaklarına ufak bir öpücük bırakırken bu sefer çekilmeme izin vermeyecek şekilde karşılık vermesi kalbimin daha da hızlı atmasına neden olmuştu. Yavaşça kucağıma oturduğunda yüzündeki ellerim bacaklarına kayarken onunkiler de ensemi kavramışlardı. Elif'in dokunuşları pamuğu hatırlatırken yavaşça saçımı çekmesiyle inleyerek, ellerimi pürüzsüz teninde gezdirmek için tişörtünün altına soktum. Yavaşça sırtında ilerleyen ellerimle Elif'in ürpermesine neden olurken sütyen giymemiş olduğunu fark etmem onu daha da istememe neden oldu. Kucağımda hafifçe havaya kalkıp kontrolü eline almaya çalışması hoşuma gitmişti ama du-

dağını dişlerken hafifçe inlemesi beni kendime getirmişti. Bu yanlıştı. Bu kadar hızlı ilerlerse bu gece daha sonradan pişman olacağı bir şey yapacağımız kesindi ve ben onun kırılıp incilmesini nedense hiç istemiyordum.

Elif duraksamamla şaşkın ve utanmış bir ifadeyle bana bakarken "Hadi yüzümüzü yıkayalım," diyerek Elif'i kucağıma aldım. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sorması gülümsememe neden oldu. Belki de uzun zamandır hayatımda geçirdiğim en güzel öpüşmeyken onun bunu 'kötü olduğunu düşünüyormuşum' gibi algılaması komikti. "Hayır," diyerek banyonun önünde onu bırakıp yüzümüzü yıkarken Elif'in sürekli dudaklarını dişlemesi 'acaba az önceki durumdan o mu rahatsız oldu' düşüncesini aklıma getiriyordu. Bana uzattığı havluyla "Demir," diye seslenince "Evet," dedim. "Bu benim ilk gerçek öpücüğümdü."

Elif'in cümlesiyle şaşkınlığımı gizleyemezken "ilk?" dedim duyduklarımdan emin olmaya çalışarak. "Aslında geçen..." derken duraksayıp gözlerini kaçırmasıyla "evet ilk" dedi sakince. Bu durum bir yandan masumluğuna zarar gelmediği, kimsenin ona dokunmadığı için beni deli gibi mutlu ederken diğer yandan benim gibi sadece kızları gecelik kullanan bir adam için üzücü bir olaydı. Onun gibi birini hak etmiyordum... Peki, buna rağmen neden onu hâlâ deli gibi istiyordum...

★ ★

Dudakları ve dokunuşları o kadar kusursuzdu ki... Onun gibi birinin bu kadar nazik olacağı hiç aklıma gelmezdi. Birkaç ay önce bir erkeğin tenime değmesi bile derilerimi kazırcasına keseleyip ağlamama neden olurken Demir'in ellerinin vücudumdan ayrılmasını istemiyordum. Bu aşk mıydı? Ne yaşarsan yaşa her şeyi unuttura bilecek güçteki dokunuşları ve kokusuyla sarhoş olurken

birden benden uzak durması kalbimin kırılmasına neden olmuştu. Ben bu konuda hazır değilken bile onu bu kadar isterken onun beni beğenmemesi haksızlıktı. Tecrübesiz olduğumu belli mi etmiştim. O kadar mı kötü öpüşüyordum. Onu çekmiyor muydum yada onun gibi birine yakışmıyor muydum. Neden her geçen gün birbirimize bağlandığımızı hissederken birden uzaklaşmamıza neden oluyordum. Gerçekleri öğrenmek için yanıp tutuşurken neden öğrendiğim gerçekle Demir'i kaybedeceğim diye korkuyordum.

Demir'in telefonu çaldığında havluyu bana uzatıp telefonunu cebinden çıkardı. Salona doğru yürümeye başladığında havluyu yerine koyup yavaşça peşinden ilerledim. Kısa ve net cevaplarını ben anlamayayım diye söylüyordu sanki. Telefonu kapatırken salonda bir şey arar gibi bakınmaya başlayıca Demir bana doğru dönüp hafifçe gülümsedi.

"Biliyor musun babaannem gibisin."

"Anlamadım," dediğimde yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi daha çok yüzüne yayılırken "O da birilerini dinlerken hep örtüleri düzeltir," deyince yüzümü buruşturup 'hı, çok komik' dedim.

"Ben gidiyorum," dediğinde "Gitme!" deyip koşarak Demir'e sarılırken gözyaşlarımı engellemekte zorlanıyordum. Gitmesini istemiyordum.

"Elif," deyip hareketsiz dururken omuzlarımı silkip kollarımı daha çok sıkılaştırarak "Hıh gitme," dedim. "Çocuk musun?" sorusuna normal zamanda olsa deli gibi kızacakken şu anda tek yapmak istediğim şey çocukluk olup onun kalmasını sağlamaktı.

"Lütfen."

"Elif," deyip kollarımdan sertçe tutarak beni kendinden ayırırken "Gitmek zorunda mısın?" dememle "lanet

olsun ki..." deyip sustu. Onun da gitmek istemediğini bu cümlesinden anlarken gitmek zorunda olduğunu da fark edip yalvarmalarıma bir son verdim. "Pekala" dediğimde elleriyle yüzümü kavrarken "Elif" demesiyle "Git hadi" diyerek ondan bir adım uzaklaştım. Demir birşeyler söylemek ister gibi ağzını aralayıp tekrar kapattığında arkamı dönerken git dememe rağmen hâlâ içimden gitmemesi için yalvarmam tam bir ironiydi. Kapı kapanma sesiyle içim parça parça olurken odama gidip kendimi yatağıma attım. Neydik biz. Düşman desek, artık değil... Arkadaş desek, bu sıfat için fazla yakınız... Sevgili desek, bunun için fazla uzak... Peki, ne olmak istiyorduk... Sanırım bunu ikimiz de kendimize hiçbir zaman itiraf edemeyecektik... Ben o olay yüzünden, o içimdeki koca karanlık yüzünden...

★ ★

Elif'in evinden çıkıp motoruma doğru yürürken yüzümde belli belirsiz bir gülümseme hissettim. neden bu kızdan bu kadar etkilendiğime bir anlam veremiyordum. Bana birini hatırlatıyordu. Uzun zaman önce kaybettiğim, hasreti her geçen gün beni yakıp kavurarak yok eden birini... Kardeşimi... Ah be Duru... Ne olurdu beni bu hayatta yalnız bırakmasaydın. Ne olurda yarım kalmasaydım. Seni o kadar özledim ki... Seni benden ayıran adamların canını alsam da geçmedi içimdeki yangın. Sen yokken hiçbir yara tam olarak iyileşmiyor. Sadece Elif'le... Biraz da olsa kapandığı hissediyorum. Başlarda sana yapamadıklarımı ona yapmak, seni koruyamamışken onu iki katı fazla korumak, seni mutlu edememişken onu mutlu ederek seni mutlu ettiğimi düşünmek istiyordum ama şimdi... Ah be Duru. Şu kalbi taş kesmiş kardeşinin, fikirlerine o kadar ihtiyacı var ki...

Motoruma binip kulübe doğru yola çıktığımda hava-

nun soğukluğundan keşke arabalarımdan birini alsaydım diye içimden geçirirken gazı kökledim. Elif'in motorunu parçalattığımdan beri vicdanım beni yiyip bitirirken motor kullanmayacağıma yemin etmiştim. Ta ki yeni motorunu alıp yüzündeki mutluluğu görene kadar...

Neden beni kendine çekiyorsun Elif? Daha senin kim olduğunu, nereden geldiğini, neden yanımızda olduğunu bilmezken... Aklımda birçok soru işareti bırakırken neden yanında iyi hissettiğim tek kişisin? Neden senden uzak durmaya çalıştığım her an senin yanında buluyorum kendimi. Neden senin yanındayken eski ben gibi hissediyorum... Neden böyle hissettiğim için vicdan azabı çekiyorum. Sırf Duru'nun ölümüne neden olduğu için babamdan nefret etmeme rağmen neden ona verdiğim sözleri tutamadığım için kendime kızıyordum. Kötü olmalıydım... Kötü ve güçlü... Herkesin önümde diz çökmesini sağlamalıydım ki sevdiklerimin başına bir şey gelmemeliydi. Peki neden senin yanında kötü olamıyorum. Neden beni güçsüz bırakıyorsun? Neden kalbime korku duygusunu sokuyorsun? Lanet olsun NEDEN!

Düşünceler beni o kadar meşgul etmişti ki ne zaman kulübün önüne geldiğimi bilmiyordum. Motoru durdurup indikten sonra kaskı korumalardan birine verip yürümeye başladım. Kulüp kuyruğu her zamanki gibi kalabalık kızların bakışları her zamanki gibi üzerimdeydi.
"Vedat bizimkiler geldi mi?"

"İçerideler Demir Bey." Başımı tamam anlamında sallayıp içeri girdiğimde ortamın çığırından çıkmasına bir adım kaldığını görürken hızla merdivenlerden inmeye başladım. Çete içkilerini tokuşturup kahkahâlârla etrafa bakarken beni görmeleriyle hızla toparlandılar.

"Abi nerdesin, ya... "

"Anıl karı gibi hesap sormayı kes."

"Bizsiz bir yere gitmeni istemiyor Adnan Amca."

"Uzatma Burak."

"Neyse onu bunu boşverin, şu ateşli gruptan esmer olan benim..." Bora karşıdaki 6–7 kişilik kız grubunu bakışlarıyla gösterirken locadaki yerime oturdum. "Sarışının adı esmerin tadı diyorsun yani," diyen Cem'le Bora edepsiz gülümsemesini takınırken "Sen hangisini istiyorsun abi" diye sordu bana. Masaya konan bardağı alıp kafama dikerken Bora'nın gösterdiği kız grubuna baktım. Hepsi gözlerimizin içine bakarken benim bakmak ve yanında olmak istediğim tek şey derin mavilikti. Bir süredir hiçbir kızla birlikte olmamam bizimkilerin garibine giderken "Bu gece boş geçmek yok abi" dedi Kaan.

"Boş kızlarla gecemi doldurmamı mı istiyorsun" dediğimde hepsi bana şaşkınlıkla bakarken Cem "boş durma boşluğu doldur abi" deyince hafifçe gülümsedim. Bora "o zaman kızları çağırıyorum" diyerek bana bakmasıyla başımı tamam anlamında sallarken kızlar çoktan locaya doğru yürümeye başlamışlardı. Hepsi birbirinden güzelken benim için güzel olan tek şey büyük ihtimalle şu anda uykudaydı...

★ ★

Demir'i o geceden beri görmemiş, bütün haftasonumu Önder'le geçirmiştim. Uzun zaman sonra ilk kez bir kızdan hoşlandığını hissediyordum, Melek'in de ona karşı boş olmadığını söylememek için zor duruyordum ama söyleyemezdim. En azından Önder'e... Birinin diğerinden hoşlandığını söyleyeceksem bu kesinlikle Melek olmalıydı.

Sabah alarmla beraber hızla kalkıp yatağımı düzeltirken içimde tarif edemeyeceğim bir mutluluk vardı. Bugün Demir'i görecektim ve sanki her şey çok güzel olacaktı.

Yüzümü yıkayıp saçlarımı şekillendirdikten sonra formamı üzerime geçirip çantamın içine bugünkü derslerin kitaplarını yerleştirdim. Karnımın gurultularını okulda kesmeye karar verip montumu üzerime geçirerek evden çıkarken havanın soğukluğuyla içimin titrediğini hissettim. Garajdan motorumu almak için ilerlerken duyduğum sesle arkamı dönünce gördüğüm manzarayla gözlerimin yerinden çıkacak kadar açılmasına engel olamamıştım. Melek pembe bir vosvosun önünde heyecanla bana el sallarken kahkahama engel olamadan adımlarımı hızlandırdım.

"Harikaaaaa!" diyerek Melek'e sıkıca sarılıp vosvosa bakarken "Babamın erken mezuniyet hediyesi. Biraz kendimi acındırınca dayanamayıp kolay hırpalayacağım bir şey aldı" deyip kıkırdadı. "O benim miniğim."

"Çok şirin," deyip gülümserken bir yandan da vosvosu inceliyordum. Vosvos eski olmasına rağmen fazla bakımlıydı ve yeni boya kokusu hâlâ üzerindeydi.

"Hadi atla. Seni okula kadar atayım bebek," dediğinde gülümseyerek öne otururken Melek koşarak şöför koltuğuna oturdu. Daha önce araba kullandığından hiç bahsetmemişti ama odan beklenmeyecek kadar iyi kullanıyordu. Yalnızca biraz yavaş...

"Melek biraz hızlı gitsen. Derse geç kalacağız."

"Effy araba kullanmaya alışık değilim ve çok heyecanlıyım. İlk tecrübem bu," deyince yavaşça yutkundum. Neden daha önce bahsetmemiş olduğunu şu anda anlamış oldum. *Allah'ım sen kazasız belasız bizi araçtan indir* dememle önümüzden bir köpeğin geçmesi bir oldu ve Melek frene bastı. Sonuç, ona bir şeyolmasa da kemeri takılı olmayan benim kafam sertçe torpidoya çarptı. Acı ile inlerken yavaşça koltuğa yaslandım.

"Effy... Çok çok özür dilerim, ben birden panik yaptım

ve... Çok özür dilerim," diyerek ağlamaya başlarken kafamın zonklamasını umursamadan "Saçmalama ilk seferinde olur hep böyle şeyler. Önemli bir şeyyok..." dedim.

"Nasıl yok," diyerek iç çekerken "kaşın kanıyor," demesiyle yanağımdan süzülüp, bacaklarıma damlayan şeyin gerçekten kan olduğunu gördüm. Hemen çantamı açıp peçete aramaya başlamıştım ki Melek hıçkırarak ağlamaya başladı. "Effy burnun da kanıyor," Peçete bulamayınca sıkıntıyla Melek'e döndüm.

"Bak, sen arabayla yavaş yavaş gel. Ben de koşarak okula gideyim. Şimdi hızlı gitmeye çalışırken daha çok panik olacaksın..."

"Effy hepsi benim yüzümden," dediğinde "şşşt" diyerek yanaklarını silerken "Ağlamayı kes ve kendini suçlama artık. İlk seferinde olur böyle şeyler... Sen benim ilk araba kullandığımda yaşadıklarımı bilsen. Bu onların içinde hiçbir şey" deyip gülümsemeye çalıştım. Yalan söylemiştim. Her zaman çok iyi bir sürücü olmuştum ama şu anda Melek'in bunları duymaya değil rahatlamaya ihtiyacı vardı.

İtiraz etmeye kalksa da arabadan inip hızlı hızlı okula yürümeye başlarken başımın uyuştuğunu hissediyordum. Elimi kanayan yere bastırıp çektiğimde tüm elimi kanla kaplandığını görünce birkaç saniyeliğine adımlarım yavaşlasa da daha hızlı yürümeye başladım. Maşallah ufak bir kaş, minik bir burundan kıyafetlerimi kırmızıya bulayacak kadar kan çıkması takdire şayandı. Gerçi buna peçeteyle bastırmamış olmam da etkiliyken *'nasıl bir kızın çantasında peçete olmaz'* diye kendi kendime söylendim. Bir elimi kaşıma bastırmaya çalışırken diğerliyle de burun kemiğime baskı yapıp kanı durdurmaya çalışmam sonuçsuz kalmıştı. Akacak kan damarda durmaz tam bu an için söylenmişti.

Başım delicesine zonklarken etraftaki fısıltıları ve ufak tefek çığlıkları duymazdan gelip okulun bahçesine girdim. Anladığım kadarıyla berbat haldeydim ve biran önce buna müdahale etmem gerekiyordu. Gözlerim kararmaya başlarken *'sakın Effy bayılmanın sırası değil'* diyerek kendime gaz vererek yürürken Demir ve çetesinin olduğu yere gözlerimi çevirdim. Demir, çetesiyle ve yanındaki kızlarla muhabbet ederken Anıl beni görünce birşeyler söyler gibi ağzını kıpırdattı. Demir kaşlarını çatarak bana döndüğünde gözlerindeki korkuyla bana doğru koşmaya başlayınca bu haldeyken bile gülümseyesim geldi.

"Elif... Elif ne oldu?" sesindeki panik az önceki gülümsememi soldururken *'Demir'i bile korkutacak bir halde olduğuma göre durum vahim'* dedim. Etrafıma toplanan kalabalık ve Demir'in kollarımı tutarak sorduğu sorulardan kurtulmanın tek yolu bayılmak diye düşünürken yavaşça gözlerimi kapatıp kendimi yere saldım. Kollarımın daha sıkı kavranmasıyla "Elif" diye bağıran kişiye tepki vermemek için kendimi sıkarken kucağa alınmam bir oldu. Demir koşarken "Burak kapıyı aç" diye bağırıyordu, yanımızdan daha hızlı bir şey geçti "Elif" diye çıkan titrek sesiyle içim içimi kemirmeye başladı. Sırtımın soğuk bir koltuğa değdiğini hissederken kapıyı kapatıp koşturan ayak seslerinden sonra diğer kapı açıldı. "Bora" deyip başımı kaldırarak oturan Demir'le bacaklarımın üzerine bir şey örtüldüğünü hissederken içimden sevinç dansı yapmak istiyordum. Bu koşulda bile bacaklarımın görünmesini engelleyen adam nasıl bana zarar vermiş olabilirdi ki.

Demir'in bir elini yanağımda diğeri ise kanayan kaşıma bir şey bastırırken gözlerimi aralamak istesem de onlar da numaramla iş birliği yapmış gibi açılmıyorlardı. Başım zonklamaktan uyuşmuştu ve kendimi gözlerimi açamayacak kadar yorgun hissediyordum. Arabanın yola

çıkmasıyla Demir "hızlı ol Bora" diye bağırınca vicdanım kalbimi daha çok sıkıştırmaya başlamıştı. Gerçekten korkuyordu ve ona bu paniği yaşatmam tamamen haksızlıktı. "Elif aç gözünü güzelim..."

Demir Kara bana güzelim mi demişti. Hem de tüm içtenliğiyle. *'Sırf bunun içi bile gözlerimi açarım'* diyerek ararken Demir'in telaşla yola baktığını gördüm. Gömleği, boynu hatta yanağının bir kısmı kan içinde kalmıştı ama o bunu umursamadan bir eli yanağımda diğer eli kaşımdaki bezle "çekilin lan" diye bağırmaya devam ediyordu. "Bora hızlı ol" derken yanağımdaki elini tutup "Demir" diye fısıldayınca korku dolu gözlerini bana çevirip "Elif" dedi.

"Sakin ol," diye fısıldadığımda "hastaneye gidiyoruz. Yorma kendini" diyerek Bora'ya dönüp "daha hızlı sür lan" diye bağırınca elini sıktım. Demir'in çatık kaşları bana döndüğü an gevşerken "iyiyim" dememle "ben değilim" diye fısıldadı. Bu tepkisine şaşıracak gücü bile kendimde hissetmezken ani bir frenle duran arabadan atlarcasına çıktı. Diğer tarafa geçip beni kucağına alırken "Sedye getirin" diye bağırması vicdanımı daha da sıkıyordu. Alt tarafı kaşım patlamıştı ama benden varil varil kan çıktığı ve kendimi kurtarayım diyerek bayıldığım için Demir panik içindeydi. Vicdanı devrede desem... Onu ilgilendiren bir şey yoktu ki... O zaman neden bu kadar paniklemişti?

Girdiğim acil odasında doktorlar zorla Demir ve Bora'yı dışarı çıkartırlarken doktorların telaşla beni kontrol etmesine bir dur demem gerekiyordu. Olan olayları en ayrıntısına kadar anlatıp iyi olduğumu söylememe rağmen bir sürü tahlille tomografi istemesi canımı sıkmıştı, kaşım dikilirken Demir yanıma geldi. "Beyefendi dışarıda beklemeniz gerekiyor," diyen kıza cevap vermeden bana bakan Demir iğnenin her hareketiyle biraz daha acı çekiyormuş

gibi görünüyordu. Kaşım dikilip yüzüm temizlendikten sonra tomografiye girip beynimi inceleyen doktor beni odaya çağırınca, Demir benden önce girdi.

"Beyninde çarpmaya bağlı bir semptom şimdilik görünmüyor ama 48 saat müşahade altında tutmamız lazım" Doktora anlamadığımı belli eden bir bakış atarken "Yani 48 saat boyunca uyumamalısınız," dedi. Demir doktoru dikkatlice dinlerken "Ne... 48 saat uyumayacak mıyım?! Asıl o zaman bana birşeyler olur doktor bey," deyince bana uzun ve gereksiz bir açıklama yaparken Demir aynı ciddiyetle doktoru dinlemeye devam ediyordu. Ah aptal kafa, sırf açıklama yapma diye bayıl sonra vicdanınla cebelleş şimdi de ceza olarak 2 gün uykusuz kal... Müstehak sana, beter ol...

Demir ondan beklenmeyecek bir davranışla kolumu sıkmak yerine koluma girerken yavaşça odadan çıkıp kapının önünde bizi bekleyen kalabalığa doğru yürüdük. Melek beni gördüğü an ellerini ağzına kapatarak sessizce ağlamaya devam ederken "Melek" dedim bıkkınlıkla. "Effy" dediğinde yanına gidip sıkıca sarılırken "Bir şeyim yok. Doktor sorun olmadığını söyledi. Bir duble kan kaybetmişim sadece" deyince "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Neyse iyi olduğuna göre herkesin merak ettiği şeyi nihayet soruyorum. Nasıl oldu bu?"

Emir'e doğru dönerken Melek kolumu sıkınca, onun yaptığını söylemememi istediğini anladım. "Motordan düştüm." dediğimde Melek elini kolumdan çekti. "Motordan düşen birinden çok motora kafa atan birine benziyorsun. Sahi motorun nerede?" diyen Cem'e tek kaşımı kaldırmaya çalışarak dönerken "Evet, kafa attım. Başka sorunuz yoksa kanıma kan katmaya gidiyorum," deyince Emir koluma girdi. Demirlere dönerek "Ben Elif'le kalırım, siz gidebilirsiniz" dedim. "Bir daha bana ne yapmam

gerektiğini söylersen..." diye yumruğunu sıkarak üzerimize doğru geldiğini görünce "Hey hey hey" diyerek araya girdim. Demir nefretini gözlerinden kusarken Melek'e dönüp "bu olay aramızda" diyerek Önder'e söylememesini ima ederken burnunu silerek "Tamam Önder'e söylemem," dedi. Demek istediğimi anladığına mı sevineyim yoksa gizli söylediğim şeyi açığa çıkardığına mı üzüleyim bilemezken beni bekleyen hemşirelerin peşinden gittim.

Bir ünite kan bittikten sonra kendimi daha iyi hissediyor ama delicesine uyumak istiyordum. Hastaneden çıkarken iki kişinin aynı anda koluma girmesiyle bir Emir'e bir Demir'e bakıp "Çocuklar kendim yürüyebilirim," diye sitemle söylenince Emir yavaşça kolumdan ayrıldı. Bu hareketle Demir beni kendine daha çok çekip belimden sarılırken "ama sen bu haldeyken ben kendim yürüyemem," diye fısıldamasıyla ağzımın aralanmasına engel olamadım. Demir'in gözlerindeki korkuyla yüzümü incelemesiyle başımı göğüsüne yaslarken kalbinin sesini rahatlıkla duyabiliyordum. Önceden onun yüzünden başıma gelen bütün olaylarda bile gözlerinde sadece acıma duygusu varken onunla alakası olmayan bir olayda bu kadar korkması kafamı karıştırıyordu. Önceden onu zorlayan vicdanıysa, şimdiki neydi... Herkes arabalarına yönelirken saate baktım. Hadi bakalım 48 saat başlasın...

★ ★

Eve geldiğimizde ayakkabılarımı fırlatarak içeri girerken "fakirhaneme hoşgeldiniz" dedim. Çete evi inceleyerek salona yürürken "kendi eviniz gibi davranın" diyerek banyoya doğru yürümeye başladım. Şu anda istediğim tek şey banyoyken, bana zarar verenlerle dolu bir evde en son yapacağım şey de buydu. Demir'in peşimden geldiğini hissettiğim an "48 saat boyunca böyle mi olacak" diye

arkamı dönerken heryerinin kan içinde kaldığını görmem canımı sıkmıştı. *'Ben yapamasam da en azından o biraz daha iyi hisseder'* diyerek odadan onun için aldığım eşofman takımını alıp banyodan temiz havluları üstüne koyduktan sonra "Hadi yıkan" dedim. Demir önce bana şaşkınlıkla bakıp daha sonra elimde ona uzattığım eşofman ve havlu takımına kaşlarını çattı. Ne düşündüğünü bildiğim için "Senin için almıştım. Önder'in değil... Hadi gir" deyip eşyaları banyoya bırakarak salona döndüm.

"Aç mısınız gençler?"

"Evinde playstation olduğuna inanamıyorum," Kaan'ın tepkisine soğuk bir şekilde gülümserken *'ben de evimde sizin olduğunuza inanamıyorum'* diye içimden söylenip "Motor kullanmama da inanamamıştınız" dedim. Çete playstationumu kurcalarken gözlerimi salonda gezdirip "Melek nerede?" diye sorunca Emir "Mutfakta olması lazım" dedi. Mutfağa gittiğimde ağlayan bir sarışın görünce bıkkınlıkla "Meleeeek" diyerek sıkıca sarıldım. "Effy, ben bunları yaşamanı istemezdim. Ben çok çok özür dilerim..."

"Bir şey yaşadığım yok. Sadece kaşım patladı ve burnum kanadı. Tabiii ben insanlardan kaçmak için bayılma numarası yapınca aldım başıma belayı. Kendini suçlama artık. Turp gibiyim ama kendim ettim kendim buldum. Bu 48 saatin sonunda da nasıl olacağımı bilmiyorum."

Melek gözlerini kısarak "inanmıyorum sana! Saatlerdir ne haldeyim haberin var mı?!" derken banyo kapısının açıldığını duyunca "Son pişmanlık fayda etmez biliyorum ama özür dilerim. Hadi salona geç üzerimi değiştirip geliyorum" dedim.

Banyoya doğru yürürken siyah eşofman takımlarının içindeki Demir'in yakışıklılığından gözlerimi ayıramadım. "Sen de yıkan hadi, kaşını ıslatmadan."

"Anlamadım," deyip *'o nasıl olacak'* diye düşünürken "gel buraya," deyip beni banyoya çekti ve kapıyı kapattı. Küvetin önüne ters bir şekilde oturtup saçlarımı geriye aldıktan sonra suyu açarken gözlerimle Demir'i takip ediyordum. Çok ciddi bir iş yaparmış gibi kaşlarını çatıp suyun sıcaklığını kontrol ederken suyun kaşıma gelmemesi için yavaşça elini alnıma siper etmesi gülümsememe neden oldu. "Ne oldu?" diye sorduğunda "hiç" derken bir süre gözlerime bakıp eline döktüğü şampuanı nazikçe saçlarıma sürdü ve tekrar kaşıma su gelmesini engelleyerek yıkadı. Bunu bir kere daha tekrarladıktan sonra dolaptan aldığı havluyu dikkatlice başıma sararken yavaşça başımı kaldırıp kollarımdan tutarak benim uğraşmama gerek kalmadan ayağa kaldırdı. "Bekle" deyip banyodan çıkınca aynadaki solgun yüzümdeki aptal gülümsemeye bakıp dil çıkardıktan iki dakika sonra elinde pijamalarım ve iç çamaşırlarımla içeri girdi.

"Şaka yapıyor olmalısın. İç çamaşırlarımı mı karıştırdın!"

"Gözümü kapayıp elime ilk gelenleri aldım" deyince "eminim," deyip kapıyı kapatırken getirdiklerine baktım. Gözü kapalı en altta duran siyah dantelli takımı nasıl seçtiyse artık... Vücudumu yıkayıp pijamalarımı üzerime geçirdikten sonra yavaşça saçlarımı taradım. Kapıyı açtığımda Demir'in hâlâ bıraktığım yerde olduğunu görünce "içeri gitseydin ya," dememe cevap verme gereği bile duymadan kurutma makinasını takıp saçlarımı kurutmaya başladı. "Çocuk değilim" dediğimde gülümseyip "hı hı... Belli oluyor," diye tepki verince *'Nereden belli oluyor?'* diye soracakken bakışlarını üzerimde gezdirip "Neyseki içindekiler seksi," dedi. Yumruğumu karnına geçirdiğimde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken "pijamalarımın ayıcıklı olması çocuk olduğum anlamına gel-

mez" dedim kaşlarımı çatarak.

Banyodan çıkıp salona döndüğümüzde tüm gözlerin üzerimize toplanması utanmama neden olurken "Biz sesleri duymayacak kadar dalmış mıydık ya. Banyo bile yapmışlar," demesi içimde Bora'nın yüzüne yumruk atmak isteği uyandırıyordu. Bu histe yalnız olmadığımı Demir'in yumruğunu sıkıp Bora'nın üstüne yürümesiyle anlarken Kaan'ın "o üzerindekileri nereden buldun?" sorusuyla olduğu yerde durup "benim" demesiyle etraftan 'oooo' seslerinin yükselmesi bir oldu. "Ne zamandan beri burada eşofmanın var Demir?"

Emir tek kaşını kaldırıp bizi süzerken Demir "Bugün suyunu fazla ısıttığının farkında mısın?" deyince Emir kaşlarını çatarak Demir'e bakmaya başladı. Tam ağzını bir şey söylemek için aralarken ortamın da ısınmaması için "çoook açım" diye bağırınca herkesin anında dikkatini üzerime çekmeyi başardım. "Kim pizza yemek ister?" Alkışlar havada yükselirken burukça gülümseyen Melek'e göz kırpıp telefonu elime alarak gözümle kişileri sayıp 10 büyük pizza siparişi verdim. Dolaptaki alkolsüz içeceklere burun kıvıran Anıl "Pizzayla bira içilir... Bekleyin geliyorum," diyerek cevap vermemi bile beklemeyip evden çıkarken "Ben içmem," dedi Melek. "Ben de" diyen Emir ve Melek için dolaptan kola ve fantayı getirirken kapının çalmasıyla Cem kendi evi gibi gidip kapıyı açtı. Anıl 3 kasa birayla geldiğinde gözlerim yerinden çıkacamış gibi büyüdü. "Onların hepsini evimde içeceğinizi söylemeyin," dediğimde biraları dağıtan Anıl "Tamam söylemeyiz" dedi. Biz alkolsüz onlar alkollü içeceklerle pizzaları yerken midemin bulandığını hissediyordum.Bunun nedeni ne içtiğim şey ne yediğim şeydi. Alkolün kokusuyla çetenin kokusunun karışması sonucu oluşan bulantım yemek yememi engellerken Demir'in 'ye' diyen bakışları yüzün-

den iki dilim pizzayı zorla bitirmiştim. Tam bu sırada kapının çalmasıyla kalbim deli gibi çarparken Melek'le göz göze gelip aynı anda ayağa kalktık. Şimdi sıçmıştım işte. Evime gelen bir kişi hariç herkes buradaydı ve o kişinin şu an bu ortama girmesi her şeyi karıştırırdı. "Sen otur," diyerek Melek'e imalı bir şekilde bakarken Demir hızla yanımdan geçti. Kapıya doğru yürüdüğünü görünce arkasından koşturmaya başladım. Kapıyı açtığında olduğum yerde durup gözlerimi kapatırken "Siparişleriniz Demir Bey," sesiyle yavaşça gözlerimi açtım. "Eyvallah Berat" diyerek adamın elinden poşetleri alıp kapıyı kapattı. "O ne?" dememle arkasını dönerken "Sen neden geldin?" diye sordu.

"Farkındaysan burası benim evim Demir. Hani kapıyı açması gereken kişi benim. Neyse... O poşette ne var?"

"48 saat boyunca seni ayakta tutacak tek şey," dediğinde poşetin içindekileri görmeye çalışırken "Dondurma" diyerek yanağımdan makas alması ağzımın aralanmasına neden oldu. "Umarım bunları yerken pizzadaki gibi iştahsız olmazsın." Poşetleri bir eline, beni diğer eline alıp mutfağa doğru ilerlerken şaşkınca Demir'e bakıyordum. Sırf pizzayı iştahsız yedim diye mi sipariş vermişti. Ne ara... Çekmeceden bir kâşık alarak cheesecakeli olan bir kap dondurmayı elime tutuşturdu, "dondurma canavarı" fısıltısıyla gelen içten tebessümü benim de gülümsememe neden oldu.

★ ★

Neyseki ilk 24 saati kolay atlatmıştık. Muhabbet, oyun, film, okul derken zaman çabuk geçmişti. Demir'in çetesinden nefret etmeme rağmen uyumamam için ellerinden geleni yapmaları bir süreliğine de olsa nefretimin azalmasına neden olmuştu. Demir'ler sırf benim yüzümden okulda

duruyor ama derslere girmiyorlardı. Son ders zili çalınca hızlıca eşyalarımı toparladım. Esra ve Ceren bir süredir sakinlerdi. Yani ben Esra'dan Demir'in bana karşı yaptığı davranışlar yüzünden bir çemkirme ne biliyim şaçını başını yolarım bakışı bekliyordum ama o bizimle hiç muhatap olmuyordu. Bu durum biraz fırtına öncesi sessizliğe benziyordu...

Melek yanıma gelince çantamın fermuarını kapatırken ona baktım.

"Şey Effy bugünlük beni affetsen olur mu? Önder'e sinema için söz vermiştim ve şim–"

"Tamam canım sorun değil. Eğlenmene bak',' deyip çantamı koluma takarken "ama benim durumumdan sakın bahsetme" dedim. Beraber sınıftan çıkıp yürümeye başladığımızda koridorun boşluğu dikkatimden kaçmadı. Okulun bahçesinde Demir ve çeteyi göremememle olduğum yerde durup "gitmişler" diye fısıldadım. "Anlamadım canım" diyen Melek'e "hiç... hiç yok bir şey" derken 'çok bile kaldın Demir Kara' diye düşünüp "görüşürüz canım" diyerek Melek'ten ayrıldım. *'Gidersen git. Ben de evime gider. Misler gibi yatağıma girer. Ooh...* sıcacık yatağımda deliksiz bir uyku çekerim' dememe kalmadan arkamdan duyduğum sesle resmen hayal kırıklığı yaşıyordum. "Effy."

"Emir."

"Demir'in acil bir işi çıktı. O gelene kadar benimlesin, o gelince de devir teslimi yaparız" deyip gülümserken "Ne yapmak istersin?" diye sordu." Şey aslında ben çok yorgunum eve gidip uyu–" derken kaşlarını çatınca "uyumayı aklıma getirmeden dizi izleyeceğim," deyip dişlerimi sıkarak gülümsedim.

"Eve gitmek yok. Bowling oynamaya ne dersin?" diye sorunca *'başa gelen çekilir'* diyerek doğruca bir oyun salo-

nuna gittik. Bowling ayakkabılarını giyip, toplarla haşır neşir olduktan sonra oyuna başlarken "Bayanlar önden" diyen Emir'le ilk topu ben attım. Normal atışlarımla tek tük labut devirmemden utanırken, Emir'in atışlarıyla hepsini devirmesi daha da canımı sıkıyordu. Emir gerçekten bu oyunda iyiydi. Normal atışlarla başaramayacağımı anladığımda karpuzlama tekniğini uygulayarak sayıları alırken Emir kahkahâlârla gülüyordu.

"Gel sana nasıl atılaçağını göstereyim," deyip benim taşıyabileceğim ağırlıktaki topu alıp elime verince "umutsuz vakayım. Beni bırak sen git," dedim. Emir gülümseyip "Hadii" dediğinde sağ elimin parmaklarını topun deliklerine geçirip piste yürüdüm. Emir arkama geçip kalçamdan tutarak beni yan çevirince yanaklarımın kızarmasına engel olamazken bir elini göbeğime diğerini topu tuttuğum elimin bileğine koyması gerilmeme neden oldu. Çok mu yakındık. Emir hafifçe öne eğilirken ister istemez ben de eğildim. Labutlardan çok Emir'in nefesinin enseme değmesine dikkat ediyordum. "Topu ileri geri hafifçe sallayarak hızanı buluyorsun" derken elimi arkadan öne sallarken "bırak" demesiyle topu hızlıca bıraktım. Top hızlı bir şekilde hedefe giderken olduğum yerde parmaklarımı çapraz yaptım. Küçük yaştan beri bu hareketin bana şans getirdiğine inanırdım. 8 labutun devrilmesiyle çığlık atıp Emir'in boynuna atladım. Emir kahkaha atarak sarılırken "Hiç fena değil," deyince yavaşça ondan ayrılıp "fena değil mi. Bu insanlık için küçük olabilir ama benim için çok büyük bir adım," dedim heyecanla. "Hadi o zaman bir daha... Yine göstereyim sonra yalnız başınasın" Heyecanla koşturup topu aldım. Emir'in yanına gittiğimde yine aynı pozisyonu almamı sağlarken duyduğum yapmacık öksürükle o pozisyonda başımı sesin geldiği yere çevirdim. Demir ve arkasındaki çete-

si imalı bir şekilde bize bakıyordu ve ben durduğumuz pozisyondan çıkmaya çalıştıkça Emir beni kendine daha çok çekip "biz devam edelim" dedi. Titreyen elim Emir tutmasa topu kesinlikle yere düşürürdü. Emir'in "Sakin ol" diye fısıldaması hiçbir işime yaramıyordu. Demir'in bakışlarını üzerimde hissederken topu Emir'in yardımıyla atıp daha labutlar devrilmeden skor tabelasına bakınca "oo... ne kadar gösterirsen göster ben hayatta bu oyunu döndüremem. Tebrik ederim Emir" dedim. Demir ayağa kalkıp bankoya gittikten sonra elinde bir çift ayakkabıyla dönerken "bakalım birşeyler yapabilecek miyim skoruna" demesi ağzımın aralanmasına neden oldu. Demir toplardan en ağırlarını seçip arka arkaya attığı atışlarla sürekli strike yapınca oyunu ben kazandım. Daha doğrusu benim adımda Demir...

"Oyun şimdi bitti," deyip yanıma oturan Demir'e hayranlıkla bakarken "Vay be. Çok iyiydin," deyince "biliyorum" deyip göz kırpması gülümsememe neden oldu. "Bir ara rövanşını alırız kuzen" demesi Emir'in hırsını gösterirken "Her zaman" demesi Demir'in rahatlığını belli ediyordu.

"Emir çok eğlendim, çok teşekkür ederim" deyip sanılmak için ayağa kalkarken Demir'in beni gömleğimden tutup geri çekmesiyle kalktığım yere hızlıca oturdum. *'Ne oluyor ya'* diye bakarken Demir'in bakhığı yöne gözlerimi çevirince Emir'in sinirle ona baktığını gördüm.

"Asıl ben teşekkür ederim Effy. Ee şimdi ne yapıyoruz?"

"Valla sizi bilmem" deyip ayakkabılarını değiştiren Demir ayağa kalktı. "Ama benim Elif'le bir işim var" demesiyle Demir'e dönüp *'ne işiymiş o'* gibisinden bakış atınca "sürpriz," deyip göz kırptı. Kalbim heyecandan yerinde çırpınırken çantamı almamla Demir elimi kavrayınca bir

elime bir Demir'e bakıp Emir'e döndüm. "O zaman sonra görüşürüz." Demir çeteye bakıp "kulüpte görüşürüz" dedikten sonra yürümeye başlarken *'demek ki bütün gece birlikte olmayacağız'* diye düşünmeye başladım. "Neden astın suratını?" diyen Demir'e asıl düşüncemi söyleyemeyeceğim için "Nereye gidiyoruz?" diye sorunca "sürprizin anlamını gerçekten bilmiyor musun?" deyip arabanın kapısını açtı. "Belki sürprizleri sevmiyorumdur."

Demir inanmıyormuş gibi bakıp kapıyı kapatırken *'belki sürprizden sonra evde yalnız kalmak istemiyorumdur'* dedim fısıltıyla. Yola çıktığımızda Demir konuşmamayı tercih ettiği için başımı koltuğa dayayıp yollardaki ışıkları izledim. Bir süre sonra arabanın durmasıyla nereye geldiğimize bakarken "lunapaaaarrrkkkkk," diye bağırmamla Demir ufak bir kahkaha attı. "Nereden geldi bu aklına?"

"Senin gibi çocukları oyalamak için getirilecek en güzel yer," dediğinde kaşlarımı çatıp önüme dönünce "Hadi in" dedi gülümseyerek. Çocukmuş. Bu da iyi alıştı bana çocuk demeye... Hızla arabadan inerken Demir'e olan sinirimi birkaç saatliğine rafa kaldırmaya karar verdim. Lunaparka koşarken arkamı dönüp "hadiii" diye bağırmamla Demir "Önüne bak. Düşeceksin," dedi. Bildiğin deliler gibi koşuyordum. Demir elleri cebinde beni takip ederken, bu soğukta buraya gelen bir delinin biz olduğunu görünce durdum.

"E ama kimse yok ki."

"Havanın ne kadar soğuk olduğunun farkında mısın... Olmaması normal," dediğinde suratına anlamaz şekilde baktım. O zaman bizi deli mi dürtmüştü ki buraya gelmiştik...

Bir adamın bize gelip "Hoş geldiniz Demir Bey, bütün aletler emrinize amade," demesiyle Demir'e daha dikkatli bakarken "Ne bakıyorsun öyle" deyince "Sence?" dedim.

"Senin için lunapark açtırmış olamaz mıyım?" dediğinde ağzım beş karış açılırken "Bak ağzını bile ne kadar kolay açtırıyorum" demesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Eyvallah Mustafa abi. Bize iki polar şal atsana oradan" Adam bize şalları uzatırken Demir ikisini de alıp beni sarıp sarmalayınca "E sen?" diye sordum. "Böyle iyi." "Seç bakalım... Önce hangisi?" diye sorduğunda "Dönme dolap," diye bağırınca Demir ufak bir tebessümle elimi tutarak beni dönme dolaba doğru sürüklemeye başladı.

★ ★

Çocuk... Resmen çocuk... Burayı seveceğini biliyordum. Açıkcası kafamı dağıtmak için en uygun mekândı ve Elif mutlu olmuştu. Bir taşla 2 kuş... Dönme dolaba bindiğimizde kızarmış burnuna bakıp gülümsedim. Polarlara sarılmış olsa da üşüdüğü her halinden belliydi. Etrafa gülücükler saçarken "Üşüyor musun?" diye sorunca "Yoo" demesiyle "belli" dedim. "Sen?" diye sorduğunda omuz silkip manzarayı izlemeye devam ederken "üşüme" demesiyle gözlerimi Elif'e çevirdim. Poların bir tanesini üzerinden çıkarırken "hey" dememle durunca ayağa kalkıp yanına oturdum. Poları tekrar Elif'e sararken ellerimi tutmasıyla aniden durdum. Gözlerimin içine bakarak "üşümeni istemiyorum" demesiyle kollarımı sıkılaştırıp Elif'e sarıldıktan sonra "Böyle iyi" dedim. Şimdi burnunun yanında yanakları da kızarmıştı. Belli belirsiz gülümseyerek daha sıkı sararken derin bir soluk aldı. Rüzgar estikçe kokusu burnuma doluyordu. Gözlerimi kapatıp burnumu saçlarına yaklaştırdım. Kokusu cennet gibiydi sanki. O kadar huzurlu... Gözlerimi araladığımda bana bakan bir çift mavilik görmemle kendime gelirken Elif yanağımı öptü. Ne oluyor bana. Alt tarafı yanağıma bırakılan ufak bir öpücük nasıl delice kalbimi attırabilir... Yavaşça ben-

den ayrılırken onu kendime daha çok çekip kırmızı dudaklarını yavaşça öptüm. Bu kıza karşı sert olmak içimden gelmiyordu. Elif'ten ayrıldığımda gözlerini kapamış olması gülümsememe eden olurken tekrar dudaklarını öpmemle yavaşça gözlerini aralayıp tebessümle bana karşılık vermeye başladı. Bir elimi ateş gibi yanan yanağına koyduğumda o da elini elimin üstüne yerleştirdi. Yavaşça dudaklarımızı ayırıp alnımı alnına yasladım. Göğüsünün hızla inip kalkmasına bakarken "Nesin sen?" diye sorunca hafifçe gülümsedi. "Nası böyle bir etki bırakabiliyorsun üzerimde?"

"Sadece... sadece içimden geldiği gibi davranıyorum" dediğinde gülümserken dönme dolap durdu. Elif'le birbirimizden ayrılıp ayağa kalktık. "şimdi neye binmek istersin?" diye sormamla keyifli bir gülümsemeyle çarpışan otoları gösterince başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Arabalardan hoşlanmadığını sanıyordum"

"O nereden çıktı?" diyerek yürürken "Ne zaman arabama binsen geriliyorsun. Ha bir de motor kullanman var tabii" dedim. Elif belki de ilk kez bu kadar içten bir şekilde güldü. "Sana bir sır vereyim mi?" dediğinde başımı evet anlamında bir kez salladım. "Aslında araba kullanmayı daha çok severim."

"O zaman neden araba yerine motor aldın?" Çarpışan otoların önüne geldiğimizde pembe renkli olana koşarken sorum cevapsız kaldı. Bu kızın kim olduğunu araştırmak yerine neden hâlâ ondan öğrenmeye çalışıyordum ki...

Çarpışan otolardan sonra, balerine, ondan sonra gondola bindik. En son silah atmak için bankonun önünde durduk. Birkaç denemesiz atışla suratı asılırken oyuncak tabancayı elime alıp adam akıllı nişan almadan bütün şişeleri kırınca "Silah kullanmada ustasın" dedi. Belli belirsiz tebessüm edip bankonun arkasındaki en büyük ayıyı

Elif'e verirken "Benden büyük," demesiyle kahkaha attım. Sanırım bu kız beni güldürebilen tek insandı.

"Gidelim mi?" dediğimde esneyerek başını evet anlamında sallarken "Uyumak yok. 48 saate daha çok var" diyerek arabaya doğru yürümeye başladım. Arabaya geldiğimizde ayıyı arka koltuğa koyup kendi ön koltuğa otururken klimayı açıp arabanın ısınmasını sağladım. Yola çıktığımızda Elif arabanın sıcaklığıyla koltukta yayılırken "Elif," dedim sertçe. "Uyumuyorum," demesiyle gülmemek için yanaklarını dışlarken "Tamam," dedim. Uyarmasam uyumak üzereydi. Kulübe geldiğimizde yarım açık gözlerini etrafta gezdirip "burada ne yapacağız?" diye sorunca arabadan inip anahtarı korumaya teslim ettikten sonra kapısını açtım. "Bu kadar gürültüde uyumazsın diye düşündüm."

Elini tutarken baygın gözleriyle arabadan inip ayaklarını sürüye sürüye arkamdan yürümeye başladı. Hafta içi olmasına rağmen tıklım tıklım olan mekânda merdivenlerden hızla inip Elif'i de peşimden sürüklerken locaya geldiğimizde kendini koltuğa attı.

"Ne olur 5 dakikacık uyuyayım. Yalvarırım." Elif'i yattığı yerden kaldırmaya çalışırken bizimkilerin gülmemek için kendilerini tuttuklarını görmek sinirimi bozarken "Hayrola mor gözünüz çok mu komik duruyor" diye sordum. Cümlemdeki tehditi almış olucaklar ki hemen yüzlerini ciddileştirdiler. Birkaç kız gözlerini bizden ayırmadan locaya doğru gelirken Elif hâlâ gözleri kapalı başını bir yerlere koymaya çalışıyordu.

"Merhaba herkese... Oturabilir miyiz?" Elif ilk kez uğraştırmadan gözünü açıp kızlara bakınca tek kaşımı havaya kaldırdım. Sanırım onu nasıl uyanık tutacağımı bulmuştum. "Tabii," dediğimde yattığı yerde doğrulup bana tip tip bakarken gülmemek için dudaklarını birbirine

bastırdım ve bakışlarımla ne olduğunu sordum. Az önceki haline göre cin gibi bakıyordu.

"Bu klüp inanılmaz. Bayıldıuımm... Tebrik ederim sizi Demir bey... Her şey harika" Kızlardan biri bir şeyler anlatırken ben sadece Elif'i izliyordum. Kızın her kurduğu cümlede biraz daha uyanıyordu sanki. Bu durum işime geldiği için "eyvallah bütün ihtiyaçlarınızı karşılamaya çalışıyoruz" deyince Elif'in kısılan gözleri bana döndü. Çete gülmemek için kendini zor tutarlarken "bir şey mi oldu Elif?" dememle "yoo" diyerek kızlara döndü.

"Bütün ihtiyaçlarımızı mı?" Kız saçlarıyla oynarken bir yandan da bana doğru bakıp üst dudağını yavaşça yaladı. Birden Elif kıza doğru yaklaşıp "Evet, bütün ihtiyaçlarınızı... Mesela uğraşmanıza gerek kalmadan buradan kalkabiliyorsunuz" dedi dişleri arasından.

Kız "O nasıl oluyor ya?" diyerek Elif'e küçümseyici bir bakışla bakınca "Böyle," deyip kızın saçlarına yapışarak sürüklemeye başladı. Kız çığlık atarken Çete kahkahaya boğulunca kızın arkadaşları yavaşça yanımızdan kalktı. Elif sinirle döndüğünde "sakın GÜLME!" diye bağırınca dudaklarımı birbirine bastırdım ve ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. Bir süre kendi içinde söylendikten sonra bana dönüp "demek bütün ihtiyaçlar, neden buradan çıkmadığın belli" dedi. Kaşları çatılmıştı. Yüzümdeki gülümsemeyi durdurup "sana hesap vermek zorunda değilim," deyince mavilikleri kırmızıya döndü sanki. Amacım onu daha çok sinirlendirip uykuyu aklına getirmemesiydi. "Öyle mi" deyip ayaklanınca kolunu tutup "Nereye?" dediğimde "sana hesap vermek zorunda değilim," diye bağırdı. Hızla kolunu çekince çeteden 'ooo' sesleri yükseldi. "Kesin lan," diye bağırdıktan sonra Elif'e dönerek "Nereye?" diye tıslayınca "İhtiyacımı karşılaya-

çak birini bulmaya" deyip arkasını döndü. Ne demekti lan ihtiyacını karşılayacak biri...

Elif dans eden sarhoş tiplerin arasına girip kendine birini seçerek dans ederken gözlerimi kısıp 'yapma' der gibi başımı iki yana salladım. Piç kurusunun ellerinin vücudunda gezmesinden rahatsız olmasına rağmen sırf bana inat gözlerini benden ayırmadan daha da yakın dans etmeye başladı. Çetenin gözlerini üzerimde hissediyordum. Benim ise gözlerim sadece Elif'te ve Elif'in her yerinde dolaşan o piçin kesilecek ellerindeydi. Yumruklarımı sıkıp bardağımdaki içkimi kafama diktikten sonra ayağa kalktım ve Eliflere doğru yürümeye başladım. Çetenin ayaklandığını hissederken elimle durmalarını işaret edip Elif'in kolunu tutarken sarhoş it "bıraksana lan kızı" deyince gülümseyip "Bora" dedim. Elif korku dolu gözleriyle bana bakarken "Arkadaşı evine kadar bırakın" diyerek alayla gülümserken çocuk ağzını yayarak "ne evi yeaa" deyince Bora çocuğun ensesinden yakaladı. Elif'i elinden çekerek locaya oturttuğumda "Bir kişinin daha canının yanmasını istemiyorsan son saatlerinde uslu dur" deyince kollarını önünde kavuşturup sinirle derin bir soluk aldı. Neyse ki bu sinir onu son birkaç saatte ayakta tutmaya yetecek güçteydi.

Kulüp hafiften boşalırken Elif'in yavaşça başını masaya koyup gözlerini zar zor açık tutmasıyla gülümsedim. "Abi biz kızlara akar," diyen Kaan'a başımı tamam anlamında sallarken "su akar yolunu bulur beyler" diyerek yanındaki kıza garip hareketler yapan Cem'e "Cem" dedim dişlerimin arasından. Çete yanında kızlarla kulüpten çıkarken Elif'in gözleri tamamen kapanmıştı. Saatime baktığımda 48 saatin dolmasına 3 saat kaldığını görünce ayağa kalkıp Elif'i dürtmeye başladım.

"Kalk bakalım."

"Sadece gözlerimi dinlendiriyorum," dediğinde gülmemek için yanaklarımı dişledim. "Uyku vakti kalk."
"Ha o zaman uyuyorum," demesiyle kahkahama engel olamazken "kalkmayacak mısın?" diye sordum. Başını hafifçe hayır anlamında salladığında burada iki büklüm uyumasına razı olamayacağım için hızla Elif'i kucağıma aldım. Gözlerini aralayıp "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadığında "Şşşt," diyerek yürüdüm. Çalışanlarla göz göze geldiğimde 'ağzınızı açarsanız sizi öldürürüm' bakışını atınca hepsi yaptığı işe geri döndü. Loş koridora girdiğimizde Elif "Burası çıkışa gitmiyor," diyerek kollarını daha çok boynuma dolarken hiçbir şey söylemeden yürümeye devam ettim. Odaya girip Elif'i yatağa bıraktığımda yastığa sarıldı. Dolaptan bir tişörtümü alıp yanına gittiğimde "Elif" dedim. Yastığa daha çok sarılıp "hı" deyince "Şunu giy" dememle gözlerini aralayıp elimdeki tişörte baktıktan sonra tekrar kapattı. "nasılsa birkaç saat sonra okula gideceğiz, giy çıkar yapacağım vakiti uyuyarak değerlendirmek istiyorum"

"Gitmeyeceğiz... Giy," dediğimde gözlerini açarken "Sen ciddi misin?" diye sordu. Tek kaşımı kaldırıp "Şansını zorlama," derken hızla elimdeki tişörtü alıp üzerini çıkarmaya başlayınca üzerimi değiştirmek için dolabın önüne gittim. Arkamı döndüğümde Elif'in üzerinde benim tişörtümle tekrar yatağa yattığını görünce yerdeki formalarına bakıp hafifçe gülümsedim. Gerçekten yorgun olmalıydı. Yatağa girdiğimde yüzünü bana dönerken "Sen uyumuyor muydun?" diye sorunca yanıma yaklaşıp başını göğüsüme yasladı. Bu hareketiyle kalbim hızını arttırırken esneyerek üzerimizi yorganla örttü. "Teşekkür ederim."

Elif'in başını çenesinden tutup bana doğru kaldırırken "48 saat boyunca yanımda olduğun için," diyerek derin

bir nefes alıp "Teşekkür ederim..." diyerek gözlerini kapattı. Nefesi düzene girdiği an hafifçe saçlarını okşarken başımı mis kokan saçlarına yaslayarak yavaşça fısıldadım.
"Önemli değil baş belası..."

★ ★

48 saatlik uykusuzluk sonunda kendimi uykunun sıcak kollarına bıraksam da hâlâ dinlenebilmiş hissetmiyordum. Başımın havaya kalkıp inmesi ve kulağımdaki kalp ritmiyle gözlerimi aralarken burnuma dolan kokuyu içime çekerek Demir'e baktım. Uyurken o kadar masum görünüyordu ki... Demir Kara'nın karanlığıyla alakası bile yoktu. Bir dakika... İlk kez uyuyordu... Daha doğrusu ilk kez yanımda uyanacaktı. Kalbimin deli gibi çarpmasıyla hafifçe kıpırdanırken Demir beni kendine daha çok çekip uyumaya devam etti. Bu hareketi daha da çok heyecanlanmama neden olurken ellerimi nereye koyacağımı bilemeden bir süre daha sessizce yattım. İki gün boyunca yaşadıklarımız aklıma geldiğinde yüzümde hafif bir tebessüm oluşurken parmaklarımı kaslı kollarında dolaştırdım ve yavaşça sırtına dokundum. O kadar sertti ki... Yavaşça parmaklarımı sırtında gezdirerek 'Günaydın baş belası' yazınca "Günaydın" dedi gözlerini aralayarak. Sanki büyük bir suç işlemişim gibi ellerimi sırtından çekip "sana da günaydın" dedim sanki az önce hiçbir şey dememişim gibi.

"Saat kaç?"

"Bilmem ki." Elini arkaya atıp telefonunu aldıktan sonra ekrana bakarken "Kahretsin" diye bağırarak yataktan kalktı. Ne olduğunu anlamaz halde yataktan doğrulduktan sonra esneyerek "Ne oldu?" derken Demir boxerının üzerine koyu gri kot pantalonunu geçirmekle meşguldü. Üzerindeki tişörtü sıyırmasıyla gözlerim yuvalarından

çıkarken üçgen ve kaslı sırtına bakıp hafifçe dudaklarımı ısırdım. Daha önce boxerlı görmeme rağmen onu üstsüz ilk kez görüyordum, vay be... Sanırım ömrümün sonuna kadar ona bu şekilde bakabilirdim. Demir üzerine açık gri spor bir gömlek geçirip düğmelerini iliklerken "Sana diyorum," diyerek yataktan kalktım. Gözlerini bana çevirip yavaşça tişörtün altından görünen çıplak bacaklarıma kaydırdı.

Deri montunu üzerine geçirip cüzdanını arka cebine koyduktan sonra "Çıkıyorum ben, sen de hazırlanınca çık" deyip kapıyı çarparak çıkınca ağzım aralandı. Dengesiz... Yemin ederim bu çocuk dengesizin önde gideni hatta bayrak taşıyanı...

Ayağa kalkıp yerdeki formalarımın arasından telefonumu bulduktan sonra saate bakmak için açarken karanlık bir ekranla karşılaştım. "Şarjı bitmiş" diye iç geçirirken telefonumu taşınabilen şarja takıp çantama koydum. Hızla banyoya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra üzerime formalarımı geçirip Demir'in yatağını topladım ve giydiğim tişörtü katlayarak yastığın üstüne koydum. Odanın kapısını yavaşça kapatıp loş koridorda ilerlerken kulağıma gittikçe artarak dolan *müzikle 'bu insanların hiç mi başka işi yok. Her gece kop kop'* diyerek kulüpten çıkarken karşılaştığım siyahlı adamlarla tekleyerek durdum. Vedat denilen 40'larındaki kelli felli adam bana doğru yürürken ne yapacağımı bilmez halde etrafa bakınınca "arabanız hazır küçük hanım"dedi hafif bir tebessümle. "Arabam?" diyerek arkasındaki gözlerimi yerinden çıkaracak güzellikte olan spor arabaya baktıktan sonra "Benim arabam?" diye sormam Vedat Abi'nin kahkaha atmasına neden oldu. "Arkadaş sizi evinize kadar bırakacak." Az önceki heyecanım bir anda hayal kırıklığına dönerken *'o dünyanın 8. Harikasını sana vereceğini mi sandın mal'* diyerek "Teşekkürler

ama beni alacaklar. İyi akşamlar," dedim ve koşar adım sokağın başına doğru yürüdüm. Kimsenin alacağı yoktu ama sırf o şahane araba için Demir'in az önceki dengesizliğini de unutacak değildim. Tam yakınlaşıyoruz diye sevinirken bir hareketiyle bizi tekrar başa döndürmesine sinir oluyorum. Bu gidişle ben hiçbir zaman gerçekleri öğrenemeyecektim.

Sokağın başında bir süre bekledikten sonra gelen taksiye atladım. Eve giderken telefonumu açınca gördüğüm manzarayla ufak bir çığlık attım. Taksici "bir şey mi oldu abla?" diyerek bana döndüğünde *'sensin abla'* diye düşünürken "Daha ne olsun 2 gündür uyuyor muşum" deyince "af buyur" dedi."Yok bir şey kardeşim, Önüne bak" Biz Demir'le yaklâşık 2 gündür aralıksız uyuyor muyduk yani... Arama ve mesajlara göz gezdirip Önder'i aramaya başlarken ne olur hesap sormasın diye dua etmeye başladım. "Alo"

"Güzellik neredesin sen?"

"Seni özledim," dediğimde "Buradan hiç belli olmuyor" demesi dudağımı yamultmama neden olurken "Haftasonu bende kalsana. Bana anlatıcakların var gibi hissediyorum. Mesela; Melek ile sinema" dediğimde öksürmeye başlayıp "O haber eskidi güzelim. Yenisi senin kulağına gelmemiş herhalde" dedi. "Yenisi?" dediğimde kahkaha attığını duyarken "Hafta sonu bendesin. Neymiş bakalım o yenisi. Seni seviyorum" deyince "Ben de seni baş belası" demesi karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Telefonu kapatırken bile aklıma dolan adamı kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak aramam gereken diğer kişinin telefonunu çevirdim.

"Soldan döneceksiniz... Hah... Alo"

"Effy nereye soldan döneceğim. Bu saatte neredesin sen?" deyip her zamanki telaşlı moduna bürünürken "Sen

ne cüretle bana hesap sorarsın" demem çığlık atıp "Yok artık" demesi bir oldu. "Sakın bana o günden beridir Demirleydim deme."

"Tamam demem," dediğimde Melek tekrar çığlık atınca "Melek" diye sessizce bağırdım. "Gerçekten onunlaydın... Ondan mı telefonun kapalıydı. Of kızım meraktan öldüm kaç gündür. Neredesin şimdi, ne yapıyorsun, ne oldu?"

"Sakin olur musun lütfen... Her şeyi anlatacağım. Yarın bize gel... Sanırım senin de bana sinema dışında anlatman gerekenler var," dediğimde kıkırdayarak "tamam. Yarın görüşürüz" deyince telefonu kapattım ve aramam gereken son kişinin numarasını çevirdim.

"Effy noldu?"

"Biz insanlar genelde alo yada efendim diyerek açarız telefonu"

"Senin gibi arkadaşı olan birine klasik cümleler kurmak haram," dediğinde kıkırdayıp "Her şey için teşekkür ederim," deyince "Teşekkür günü gününe edilince daha bir anlamlı oluyor," demesi iki gündür onu aramamamdan dolayı bana olan kızgınlığını belli ediyordu. Salağa yatarak "Anlamadım?" deyince Emir sıkıntıyla "Bunun için mi aradın yani?" dedi.

"Yok sana ilanı aşk edecektim," deyince öksürmeye başlaması benim kıkırdamama neden oldu. "Çok komiksin."

"Kendin kaşındın Emirciğim. "

"Öyle mi effyciğim." Sesini benim gibi yapması gülümsememi daha da arttırırken "İyi olduğumu haber vermek istemiştim. Yarın okulda görüşürüz..." dedim.

"Tamam görüşürüz "

Telefonu yüzümdeki aptal gülümsemeyle kapattıktan sonra evimin önünde durunca taksiciye parayı verip "üstü

kalsın" diyerek arabadan indim. Havanın soğukluğundan koşarak eve girdiğimde *'brrrr'* diyerek salona yürürken telefonuma gelen mesaj sesiyle telefona bakarak çantamı koltuğa koydum.

Gönderen: Demi

Kiminlesin?

Gördüğüm mesajla tek kaşım havaya kalkarken *'çok umurunda sanki Demir Bey'* diye söylenerek telefonu koltuğa atıp sıcak bir duş için banyoya doğru yürümeye başladım. Atara atarsa... Dengesizliğine de trip...

★ ★

Sabah alarmın çalmasıyla *'ynaaaa'* diye söylenerek yatakta sağa sola dönerken *'offffffff'* diye bağırıp ayaklarımla yorganı ittirdim. Her ne kadar iki gündür uyumuş olsam da hâlâ deli gibi uykum vardı ve imkanım olsa iki gün daha uyurdum. Yataktan kalkıp bir süre gözlerimi açıp kapatarak kendime gelmeye çalıştıktan sonra kalkıp hızlıca okul için hazırlandım. Evden çıktığımda havanın soğukluğu beni kendime getirirken motora binip okula doğru yola çıktım. Saatin erken olmasından dolayı okulda pek öğrenci yokken motoru otoparka bırakıp koştura koştura okula girdim. Bodrumdan gelen seslerle Emir'in radyoda olduğunu anlayıp kantine gidip iki poğaça ve iki çay alarak radyoya indim. Emir kulağında kulaklıkla şarkıyı girdikten sonra beni görür görmez kulaklığını masaya koyup ayağa kalktı.

"Günaydın" deyip çay ve poğaçasını uzatınca Emir çayını kapıp bir yudum aldı. "Günaydın... Çay için teşekkürler ama pek aç hissetmiyorum. Sana afiyet olsun" Poğaçamdan bir yudum ısırıp çayla çabuk yemeye çalışırken

"Ne oldu?" diye sorunca Emir "ağzın doluyken ne yapmıyorduk?" dediğinde lokmamı yutup "Konuşmuyorduk. Bak ağzımda bir şey yok... Şimdi söyle ne oldu?" dedim.

"Önemli bir şey yok ya..." derken "Ne oldu Emir?!" deyince derin bir soluk verdi. "Demir'le akşam biraz tartıştık."

"Neden?"

"Sana ulaşamayınca beni aradı. Ben de... Aman boşver Effy ya" dediğinde tek kaşımı kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalışırken Emir kulaklığını takıp tekrar yayına girdi. Yayın bitince "Yıbaşında ne yapıyorsun?" diye sormasıyla ağzım hafifçe aralanınca Emir burukça gülümsedi. Yılbaşı tamamen aklımdan çıkmıştı ve ne yapacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Eskiden olsa Önder bir seyahat ayarlar yılbaşını yurt dışında kutlardık ama bu sene öyle bir şansım olmayacaktı. Zaten olmamalıydı da...

"Unuttum desem..." dediğimde "hiç şaşırmam" deyip gülümseyince utanarak "senin planın ne?" diye sordum.

"Yılbaşı balosu yapmayı planlıyorum."

"Balo mu? Nerede... Kimle... Bunun için geç kalmadın mı? Sadece iki hafta kaldı"

"Evet biraz geç kaldım ama onca olaydan sonra... Aklımdan çıkmış işte. Demir'in kulübünde yapmayı düşündüm. Zaten her sene orada bir yılbaşı eğlencesi olur, bizim okuldan da gelen olursa onlara katılırlar işte..."

"Mekân İRON'sa bence herkes yaptığı planı iptal edip gelir... Demir'in eğlencesini bozmayasın. Zaten aranız limoniymiş."

"Mekân fazlasıyla büyük sorun olacağını sanmam. Bizim aramızı da dert etme.

Klasik Demir Kara. Parlar ve söner..."

"Sen öyle diyorsan," deyip gülümseyince "Yine radyodan mı duyuracaksın?" diye sordum. Başını evet an-

lamında salladığında "yine afiş hazırlayabiliriz istersen?" deyip gülümseyince "çok sevinirim" dedi çok sevinmemiş gibi. Bu halleri fazlasıyla canımı sıkıyordu. "Hadi ama... Zaten çaldığın parçalar dinleyenleri intihara sürükledi. Şu bomba haberi ver de insanlara bir kıpırtı gelsin" Emir zar zor gülümseyerek yayına bağlandı. "Gençler... 31 Aralıkta ne yapıyorsunuz? Ben size söyleyeyim... Tüm planlarınızı iptal edip özel bir kulüpte hazırlayacağımız muhteşem yılbaşı balosuna katılıyorsunuz. Evet... duydunuz... Yeni yıla geri sayımı İRON'da yapacağız. Kravat ve topuklu ayakkabı zorunludur. Detayları panolarda asılacak afişlerde bulabilirsiniz. O zaman... Eğlence başlasın."

"Kravat ve topuklu ayakkabı zorunlu mu?"

"Baloya şık gelin denmesinden daha kibar olur diye düşündüm. Spor, salaş, saçma sapan gelmelerini önledim böylece..."

★ ★

İki hafta yoğun bir tempoda geçerken Demir'i neredeyse hiç görmemiştim. İlk derslere gelip benimle hiç konuşmadan okuldan ayrılırken keşke bakışlarla anlaşabilseydik diye içimden geçirdim. Demir'i anlamak çok zordu. Hele de ifadesiz bir suratla baktığında. Esra ve ekürileri çetedeki eski yerlerini alırken ben neredeyse hiç çetenin yanına uğramıyordum. Demir benimle konuşmak için çabalamazken ben o iğrenç grubun içine girip ne yapacaktım ki...İki haftamı Emir, Melek ve Önder'le geçirirken Önder'in söylediği yeni haberin Melek'le flörtleri olması *'en sonunda güzel bir haber'* dedirtmişti. Emir'le sabah akşam radyoda yayın yapıp baloyla ilgili insanların heyecanını arttırırken Melek'le çılgınlar gibi dergi karıştırıp baloda ne giyeceğimizi karar vermiştik. Bu süre zarfında

birkaç kere annem ve babamla buluşup özlem giderirken 30 Aralık akşamı gelip çatmıştı ve Melek bütün eşyalarını alıp kızlar gecesi yapmak için bize gelmişti. Tabii yine Önder basmazsa...

★ ★

Sabah gözlerimi her zamanki gibi Melek'in şahane kahvaltısının kokularına açarken "Sen Önder'i boşver, oğlum olsun seni alacağım ona" dedim. Akşam yılbaşı balosu vardı ve ikimiz de deli gibi heyecanlıydık. Ben belki Demir'i görürüm umuduyla Melek ise Önder'le ilk resmi buluşması yüzünden hazırlıklara hemen başladık. Önce yüzümüze maske yapıp bu hallerimize kahkahâlâr atarak fotoğraflar çekildikten sonra sırayla banyoya girip yıkandık. Kuaföre gidip manikür ve pedikürümüzü yaptırdık. Ben saçlarıma iri dalga yaptırıp gece makyajı için kırmızı bir rujla dudaklarımı vurgulatırken Melek sarı saçlarına balerin topuzu yaptırıp dumanlı bir göz makyajı yaptırmıştı. Eve döndüğümüzde hızlı bir şekilde üzerimizi değiştirdik. Melek diz hizasında vücudunu saran derin yırtmaçlı altın rengi elbisesinin içinde prenseslere benziyordu. Ben ise koyu gri pulları olan parlak göğüs ve sırt dekolteli balık modeli bir elbise içinde eski film artistlerine...

"Göz kamaştırıcısın Effy."

"Üzerimdeki pullardan o..." deyip kahkaha atınca "Asıl sen büyüleyicisin..." dememle "kahretsin altın rengi" dedi kıkırdayarak. Korna sesini duyduğumuz gibi çantalarımızı alıp evden çıkarken Önder arabadan inip ıslık çalarak bize doğru yürümeye başladı.

"Balonun en şanslı erkeğiyim," deyip Melek'e sarıldıktan sonra beni kollarının arasına alınca "Sayende" diye fısıldayıp omuzumu öptü. "O zaman önden buyurun bayanlar" diyerek kapıyı açtığında arabaya binmemize

yardım ederken *'keşke hep bu kadar kibar olsa'* diye içimden geçirdim. Kulübün önüne geldiğimizde kalabalık kuyruktaki şıklıklarıyla yarışan insanları görünce heyecanım biraz daha arttı. Melek Önder'in koluna girerken ben 3. Kişi olarak arkalarından yürümeye başladım. İşte bu yüzden bir ara baloya bile gelmek istememiştim. Neyse ki içeride yalnız kalmayacaktım. Yani umarım... Vedat Abi gözlerindeki pırıltıyla "Mutlu yıllar" deyince "Mutlu yıllar," diyerek kulübe girdim.Yılbaşı için yeniden dekore edilmiş kulüp daha da ihtişamlı görünüyordu. Gözlerim ister istemez Demirlerin locasına takıldı. Çetesi ve kızlarla beraber muhabbet eden siyah spor takım elbisesi içine beyaz gömlek giyip ince kravat takmış olan Demir'i hayatımda hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim sanırım. Önder'in "Hadi Effy," demesiyle "Geliyorum," diyerek merdivenlerden dikkatlice inmeye başlarken Demir, Bora'nın dürtmesiyle bakışlarını bana çevirdi. Kalbimin bu kadar hızlı çarpması onun bana özlediğim bir bakışla bakmasından dolay mıydı?

★ ★

Kulüp yılbaşına yaraşır bir biçimde hazırlanmışken gelenlerin şıklığı da ortama kesinlikle uyuyordu. Başta Emir'e bana sormadan böyle bir emrivakide bulunduğu için sinirlensem de okuldakilerin gelmesiyle ortam daha da güzel hale gelmişti. Bora'nın dürtüp "bence bu sahneyi kaçırmamalısın" demesiyle gösterdiği yere bakarken nefesimin kesildiğini hissettim.

Enfes... Baloya bir melek davetli olduğunu biliyordum ama o meleğin bu derece büyüleyici olacağını hiç tahmin etmemiştim. O elbisesi, kırmızı dudakları... Kuğu gibi merdivenlerden süzülürken çete dahil herkesin onu hayranlıkla izlemesi sinirlenmeme neden oldu. Gözlerini

ayırmadan locanın önünden geçip arkadaşlarının yanına oturmasıyla kalbim daha hızlı çarptı. Onu özlemiş miydim... Sanırım Evet...

"Abi hurim olcaksa Effy gibi olsun."

Bakışlarımı Cem'e çevirdiğimde Bora "huri cennette olur Cem. Biz cehennemde yanacağımıza göre, seni ancak Esra paklar," deyip kahkaha atmaya başlayınca Esra gözlerini kıstı. Aynı bakışı Cem'e attıktan sonra tekrar gözlerimi Elif'e çevirince Emir'in kollarında olması yumruğumu sıkmama neden oldu. Bora bunu farketmiş olacak ki "Abi sakin ol, sadece arkadaşı," deyince sarılan ikiliden gözlerimi ayırmadan "işine bak," dedim. Bu kadar yakın olmalarından nefret ediyordum. Her buluştuklarında sarılarak selamlaşmalarından dolayı Emir'i öldürmek istiyordum. O akşam kulüpten Elif'i Emir almış olabilirdi. Ne kadar inkâr etse de... O olmasa bile yine de Elif'e bu kadar yakın olmasını istemiyordum. Ona dokunan ellerini koparmak, kokusunu duyduğu burnu kırmak, maviliklerine baktığı gözlerini oymak istiyordum.

"Ee çocuklar anlatın bakalım kaç gündür nerelerdesiniz?"

Esra'nın sesiyle gözlerimi kısarak "Seni ilgilendirse bilirsin," deyince Esra kaşlarını çatıp "Demir" dedi sertçe. "Esra" diyerek onu uyardığımı belli ederken "bu sefer Effy'le aranın bozulması benim suçum değil" deyince "Bizim aramız bozuk değil, dedim tane tane.

"Hı hı... O yüzden iki haftadır kız yanınıza bile uğramıyor."

"Seni ilgilendirmez," dediğimde "Haklısın," deyince bir süre daha gözlerinin içine nefretle bakıp başımı tekrar o cennet gülüşlü kıza çevirdim. Onu o akşam yalnız bırakmamın nedeni babamla çok önemli bir toplantımızın olmasıydı. Yurt dışından gelen malların aracılığını yapa-

cak iş adamıyla buluşacaktık ve ben uyuyakalmıştım. Her zamanki gibi babama haber uçmuştu ve babam üstü kapalı bir şekilde beni tehdit etmişti. "Eğer o gönül eğlencene devam edersen, onu eğlencenin merkezi yaparım. Kafanı karıştıran bir kızdan daha kötü olan şey âşık olduğun bir kızdır oğlum. Güçsüz olursun ve seni güçsüz kılacak her şeyi ortadan kaldırırım," Elif'e zarar gelmemesi için ondan uzak dururken onu görmediğimde işlerin daha kolay olduğunu anladım. Şu anda karşımda o büyüleyici hali ve kalbimin yerini hatırlatan gülümseyişiyle ondan ne kadar uzak durabilirdim. Bilmiyorum... Aramızdaki ilişkinin adını koyamıyordum ama onu her şeyden korumak istiyordum. Kendimden bile...

★ ★

Geldiğimden beri gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen konuşmak için hamle yapmaması canımı sıkıyordu. Kendime bile karşı gelip onu yanımda isterken onun bana sıradan bir insanmışım gibi davranması canımı yakıyordu.Önder ve Melek slow bir şarkıda dans ederken masaya gelen içkileri arka arkaya fondipleyince Emir elimi tuttu.

"Effy yavaş olur musun? Bütün bir sene boyunca sarhoş olmak istiyorsun herhalde."

"Yılbaşına nasıl girersen o senen öyle geçer geyiğine inanmıyorsun değil mi?" dediğimde Emir gözlerini kısınca "mümkünse Demir'le gireyim ve bütün senem onunla geçsin" dedim gülerek. Sarhoş denemeyecek kadar aklım yerindeydi ama ayık diyemeyecek kadar cesaretli hissediyordum kendimi. Emir "Effy sakın bana Demir'e âşık olduğunu söyleme," deyince "olur söylemem" dedim bir içkiyi daha kafama dikerken.

"Effy anlıyorum seni Demir'i biraz da olsa tanıdın ama neden onu tanımaya çalıştığını unutuyorsun gibi–"

derken "Unuttuğum falan yok tamam mı!" diye bağırınca etraftaki birkaç göz bize çevrildi. Emir "Şşşt" diyerek sessiz olmamı isterken "Bir şeyi unuttuğum yok. Her şey dün gibi aklımda. O şerefsizlerden intikamımı hâlâ almak istiyorum ama Demir... Of anlamıyorsun Emir... Onu bu kadar tanıdığımda bile yanımda olmasını deli gibi istiyorsam, tamamen duvarlarını yıktığında ondan asla vazgeçemem" deyince başını anlıyormuş gibi salladı. "Anlıyormuş gibi davranma. Anlayamazsın. İçimde kopan fırtınalara rağmen onu durdurmasını beklediğim kişinin, fırtınalara neden olan kişi olmasını anlayamazsın. Onu yanımda isterken benden uzak durmasının verdiği acıyı anlayamazsın."

"Effy senden uzak duruyorsa... Bir bildiği vardır. Zamana bırak."

Emir'in cümlesiyle ufak bir kahkaha atıp dolu bir bardağı önüme çekerken "Çok klasik. Hani benim gibi arkadaşı olan birine klasik cümleler haramdı" deyip gülümseyince Emir saçlarını karıştırıp gülmeye başladı. "Benim lafımı bana sattı kız ya" Elimdeki bardağı alıp "burada içmeye devam edersen en sonunda Demir'e gidip ilan-ı aşk edersin. Hadi kalk dans edelim" deyince "olur" diyerek ayağa kalktım. Ufak bir sendelemem sonucu Emir kolumdan beni tutarken "iyiyim sorun yok" diye ellerimi kaldırıp yürümeye başladım. Tam piste çıktığımızda yeni şarkının çalmaya başlamasıyla karnıma ağrılar girerken Emir belimden kendine çekip dans etmeye başladı.

Yine de sen son sevdiğim... Uğruna sevgiler aşklar tükettiğim...

Şarkının sözlerini içimden mırıldanırken gözlerimin dolmasıyla Emir "Effy," diye fısıldayınca "iyiyim" dedim başımı omuzuna yaslayıp. Bu içki denen şey böyle boktan bir şeydi işte. Gizlediğin sakladığın duyguları anında

ortaya çıkarıyordu. Emir "İstersen oturalım?" dediğinde başımı hayır anlamında sallarken Demir'e baktım. Esra'yla yakınlıkları sevgilileri andırırken burnumu çektim. Ağlamayacaktım. Ağlamamalıydım... Seni umursamayan bir adam için ağlarsan dünyanın en salak insanısındır.

Günahın özüyse seni sevmek, Cezan cehennem olsun...

Şarkının bitmesiyle Emir'e burukça gülümseyip "Dans için teşekkürler," diyerek locaya dönerken göz ucuyla Demir ve Esra'nın öpüşmeye bir adım kalan hallerine baktım. İkisinden de nefret ediyordum. Böyle bir adama karşı bu kadar yoğun duygular hissettiğim için de en çok kendimden... Masaya gelen içkileri kimsenin olmamasını fırsat bilerek kafama dikmeye başladım. Adımı duymamla bardak dudağımda yanımda duran kişiye başımı çevirdim. Sanırım artık tam anlamıyla sarhoştum yoksa bu adamın karşıma çıkması imkansızdı. Kalbimin atışı hızlanırken sinirim farklılaşıp boyut atlamıştı sanki. "Oturabilir miyim?" demesiyle gözlerimden ateşler saçarak "Ne cüretle karşıma çıkarsın" diye tıslayınca Demir'in kalbim dışında dilime de işlediği ortaya çıkmıştı.

"Effy lütfen... "

"Benim karşıma hangi yüzle çıkarsın Yusuf!" İçimdeki öfkeyle beraber sesim de artmıştı.

"Effy ben çok özür dilerim. Yurt dışındaydım ve..."

"Defol karşımdan."

"Effy lütfen beni bir kere dinle. O geceden sonra sana ulaşmayı çok istedim ama cesaret edemedim. Her şeyden uzaklaşmak için yurt dışına gittim ama orda da vicdanım beni rahat bırakmadı..." derken "Sende vicdan ne gezer be" diye bağırınca etraftaki locanın gözleri üzerimize toplandı.

"O gece çok sarhoştum ve..."

"O gece beni orada bırakmaman gerektiğini bilecek kadar ayıktın Yusuf!"

"Effy sadece korktum ve haber vermeye–" Ufak bir kahkaha atıp "Sakın bana haber vermeye gittiğini söyleme. Madem haber vermeye gittin neden saatlerce kimse gelmedi yardımıma?" deyince "Effy" dedi üzgün bir sesle.

"Sakın adımı o iğrenç ağzına alma... Günlerce dudaklarımı keseledim biliyor musun. Kan içinde kaldı her yeri... O pisliklerin bana dokunduğu yerlerden daha çok dudaklarımı keseledim. Sırf seni öptükleri için" Yusuf gözleri buğulanmış bir şekilde bana bakarken "Ben seni korumaya çalıştım be o gün... Gidelim dedim, dalaşma, sarhoşlar, içeri girelim dedim... Kendimi kurtarabilirken seni yalnız bırakmak istemediğim için yanında kaldım ben" diye var gücümle bağırdım. Etraftaki bakışlar umurumda bile değildi. Yusuf "Çok özür dilerim" dediğinde elimdeki bardağı delicesine sıkarken "Defol karşımdan Yusuf" deyince "Effy" diye fısıldadı.

"Beni affet... Yalvarırım."

"Defol" diye bağırırken elimdeki bardağı o kadar çok sıkmıştım ki bardak patlayıp avucumun içinde parçalanarak etrafa saçıldı. Etraftakiler telaşla bize döndüğünde başımın dönmesini umursamadan ayağa kalkarken Önder'in ışık hızıyla yanımıza ulaştığını gördüm. "Sen ne arıyorsun lan burada" diyerek Yusuf'u yakasından havaya kaldırıp yumruğunu geçiren Önder hemen ardından cam parçalarıyla dolu elime baktı. "Effy elin," demesini umursamadan yerde yatan Yusuf'a doğru eğildim. "Bir daha sakın... Ama sakın... Karşıma çıkmaya cesaret etme... Şimdi kendime zarar verdiysem bir dahaki sefere bu sen olursun" diye fısıldadıktan sonra doğrulurken Önder Melek'in elinden kurtulup Yusuf'a tekme atmaya başladı. Melek'in ve birkaç kızın çığlığıyla başımı yanıma ne zaman geldiğini anlayamadığım Demir'e çevirdim. "Ne oluyor burada?"

Demir çatık kaşlarıyla kavga eden Önder ve Yusuf'a

baktıktan sonra bakışlarını bana ve kan içinde kalan elime çevirince birden ifadesi farklılaştı. "Ne yaptın sen?" deyip elimi eline alırken "Umurunda mı? Beni rahat bırak" diye bağırınca "Elif" diye kükredi." Ne var... Ne?"

Demir kaşlarını çatarak bileğimden kavrarken "Bırak," diye bağırınca "tek kelime edersen tanıdığın ilk Demir olurum" demesiyle yumruğumu sıktım. Bu bardağı taşıran son damlaydı artık... Tanıdığım ilk Demir... Tecavüzcü... Korumalara içerdeki olayı durdurmalarını emredip hızla merdivenlerden tırmandıktan sonra loş koridorda beni sürüklemeye başlaması her adımda sinirimi biraz daha da arttırıyordu. Odaya girip banyoya doğru çektikten sonra cam kırıklarıyla dolu elimi suyun altına sokunca inleyip "bırak" diye bağırdım. Demir bileğimi daha da sıkarak inlemelerimi umursamadan elimin kanını akıttıktan sonra elimi kendine çekip cam parçalarını aramaya başladı. Elimi çekmeye çalışırken "rahat dur" diye tıslayınca "elimi hemen bırak" dedim dişlerimin arasından.

"Kimdi o?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Elini bu hale getirecek kadar sinirlenmene neden olan çocuk kim?" dediğinde tane tane konuşması sakinlikten çok sinirli olduğunu belli ederken ben ondan daha sinirliydim. "Seni il–gi–len–dir–mez."

Demir sinirle soluyarak banyodan çıktığında aynadaki görüntüme bakarken duyduğum tıkırtılarla odaya döndüm. Demir elindeki ilaçları masaya koyarken "Gel buraya" deyince "İstemiyorum" dedim. Demir derin bir nefes alarak "Elif elin hâlâ kanıyor. Buraya gel ve pansuman yapalım" derken kullandığı ses tonu sakin kalmaya çalıştığını belli ederken "İSTEMİYORUM" dedim tane tane.

"Elif sabrımı zorlama" Dişlerinin arasından söylediği sözcüklerle ufak bir kahkaha atarken "Zorlarsam ne olur...

İlk tanıdığım Demir'e mi dönersin" deyince içkinin ve sinirin etkisiyle içimdekileri daha fazla tutamayacağımı anladım. "Evet ve bu senin için hiç iyi olmaz"

"Merak etme... Bunu en iyi bilenlerdenim... TECAVÜZCÜ"

Son kelimemle Demir'in gözlerinde bir anlık şaşkınlık yakalarken "Ne dedin sen?" diye sorunca "Doğru duydun Demir Kara..." dedim elimdeki kanı yere akıtarak yürürken. "Kim olduğunu merak ettiğin çocuğun adı Yusuf... Geçen yaz delicesine hoşlandığım, onu korumak için kendimi 5 itin kollarında bulduğum kişi... Evet doğru duydun... Bora, Cem, Anıl, Burak, Kaan" deyip gözlerine bakarken "ve seeen..." dedim tıslayarak. Demir dik duruşunun ardına sığınmaya çalışırken duydukları karşısındaki güçsüzlüğünü gözlerinden anlayabiliyordum. Bu bile bana onların olduğunu garantilemişti.

"Ya, Demir Bey... Yazın acımadan hayallerine son verdiğiniz kız tam karşısınızda duruyor. Hayat çok garip değil mi?... Sen tut bir kıza tecavüz et, sonra bütün delilleri ortadan kaldır bulunma diye... Ama ufak bir detayı unut..." *Demir bir bana bir kanayan elime baktıktan sonra hiçbir* şey söyleyemezken acıyla gülümseyip gözlerimi kısarak konuşmaya devam ettim. "Baş roldeki kızımız birşeyler hatırlıyorsa... Kokularınızı hiç unutmadım ben. Alkol ve sigaraya karışmış o iğrenç mide bulandırıcı kokularınızı... Yüzünüzü görmesem de o kokuları unutmadım. En tiksindiğim şey olmasına rağmen yine beni buldu kokularınız... Bilerek çıkmadım karşınıza. Ben sizin bana yaşattığınız iğrenç tecrübeden sonra hayatımdan vazgeçtim. Her şeyimden. Neden biliyor musun? Eski hayatımda herkes yaşadığım olayı bilip bana acıyarak baktığı için... Bir insana en çok koyan şey unutmak istediği olayı yabancı insanların gözünde tekrar tekrar yaşaması... Ama bunu

sen nereden bileceksin ki... Hiç başına böyle bir tecrübe geldi mi?... Gelmesin... Sizin bile başınıza gelmesini istemeyeceğim kadar iğrenç bir tecrübe... Düşün... sizin bile" "Kaçtım... Evimden, ailemden, arkadaşlarımdan, okulumdan, eskiye ait ne varsa hepsinden kaçtım. Yeniden başlamak istedim. Yaşadıklarımı unutmasam da ondan uzak bir hayat kurmak istedim kendime. Yeni bir çevreye girecektim, yeni bir okulum olacaktı, yeni arkadaşlarım, yenilenecektim... *"Göz yaşlarımın akmasını engellemek için birkaç kere derin nefes aldıktan sonra tekrar Demir'in gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladım."* Sonra bu okula geldim... Daha ilk günden kokularınızı almama rağmen uzun bir süre nereden hatırladığımı çıkaramadım. İnsan nereden bilebilir ki kaçmaya çalıştığı adamların tam burnunda olacağını... Sonra hatırladım Demir. Bana seni araştırmam gerektiğini söylediğin gün... Öğrendiklerimle kokunuzu hatırladım. Hepinizden nefret ederken her geçen gün intikam hissiyle yanıp tutuştum. Soruyordun ya bizim aramıza girip ne yapacaksın... Neden kötü olmak istiyorsun diye... Canınızı yakmak için, nefretimi kusmak için, sizden intikamı en acı şekilde almak için..." *Gözyaşlarım artık yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı."* Ama yapamadım. Lanet olsun ki seni tanıdıkça intikam düşüncemden uzaklaştım. Sırf senin için canını almak istediğim adamların yüzüne güldüm. Bana bakmalarına bile dayanamazken senin için onlara katlandım. Neden biliyor musun? Lanet Emir'in bana senin onlar gibi biri olmadığını söylediği için. Senin bana zarar vermeyeceğine inandırdığı için. Senin vicdanınla yalnızken yaptıkların için. Senin kalbinin güzelliğini biraz da olsa gördüğüm için." *Hem bağırıp hem ağlarken Demir'in gözlerindeki buğu ve sıkılmış yumrukları kendini zor tuttuğunu belli ediyordu.* "Allah kahretsin seni Demir. Neden çıktın karşıma. Neden allak bullak ettin beni. Neden

sadece intikamımı almama izin vermedin. Neden içimdeki yangının beni yakmasına izin verdin. Canımı acıttın. Benim canım acırken bile senin canın acımasın diye bu davadan, intikamdan vazgeçmişken ben... Neden yaptıklarınla beni kendimden nefret ettirdin. Neden sana âşık olmama izin verdin Demir!"

Demir hızlıca beni kendine çekerken kanlı elimi beyaz gömleğine bastırarak ittim. "Bu hayatta en son yanında olmasını isteyeceğin kişinin ömür boyu yanında kalmasını istemenin ağırlığını bilir misin? Öyle bir ağırlık ki... Ne nefes alabiliyorum ne de ağırlıktan kurtulmak için bir şey yapıyorum ve bu beni..."

"Elif" *Demir bana yaklaşırken elimle durmasını işaret edip diğer elimle gözyaşlarımı sildim.* "Ama sana teşekkür etmem lazım. Ben kurtulmak istemesem de... Sen beni bu ağırlıktan kurtarmışsın bunu şu anda anlıyorum. Git Demir... İnan bana ben o olaydan sonra bile bu kadar acı çekmedim... Belki bana tecavüz etmemiş olabilirsin ama... Senin de çetenden farkın yok. Benim en kötü hikâyemi çetenin yazdığını sanıyordum ama... O hikâyenin baş kahramanı senmişsin... Hepinizden iğreniyorum."

Demir buğulu gözleriyle bana bakarken suratına nefretle bakıp arkamı dönerek kapıyı vurup çıktım. Koridorda ilerlerken uzun zamandır içimde olan sıkıntının ortadan kalktığını hissederken daha büyük bir sıkıntı yerini aldı.

Demir'i sonsuza kadar kaybetme düşüncesinin verdiği sıkıntı...

★ ★

Elif'in ağlayarak anlattığı gerçekler karşısında kanımın donduğunu hissederken gözümün önüne yazın yaşanan o olay parça parçaya gelmeye başladı. O kız... O Elif miydi?

Bir anda ortaya çıkıp hayatımıza bu kadar dahil olmasının nedenini şimdi anlıyordum. Başlarda bakışlarındaki soğukluk ve nefreti... Yanımızdayken sürekli midesinin bulanmasını... Her şeye rağmen dik duruşunu... Demek o gün emniyete gitme nedeni buydu... O varlıklı insanlar ailesi miydi yani? Davadan vazgeçtiğini söyledi. Neden? Madem beni tecavüzcüsü olarak görüyor neden hâlâ yanımda... Bu kadar mı büyük bana beslediği duygular. Her şeyi silip unutabiileceğine inanacağı kadar büyük mü aşkı... o kadar yüce mi...

Kapıyı sertçe çarpıp koşar adım koridorda ilerlerken gözümün önüne gelen olay içimde kor olmaya başlamış ateşi tekrar yakmıştı. Kulübe döndüğümde ortamın sakinlemiş olduğunu görünce gözlerimi kısıp sarışın kız ve o zibidi çocuğu ararken yumruk attığı itin dudağına koyduğu buzla arkadaşlarının yanında oturduğunu gördüm. Merdivenlerden hızla inerken çetenin beni fark etmesiyle ayağa kalkması bir oldu. Elimle durmalarını işaret edip insanları itekleyerek çocuğa doğru yürürken etraftaki bakışları umursamadan oturdukları masaya ellerimi sertçe vurdum. Çocuk korku dolu bakışlarını bana çevirdiğinde "Yusuf" diye tıslayınca "Sen kimsin?" dedi. "En son tanımak isteyeceğin kişi" diyerek çoğu yakasından tutup ayağa kaldırırken "Ecelin" deyip çocuğun yüzüne yumruğu geçirdim. Etraftaki çığlıklarla DJ müziği durdururken çocuğu saçlarından tutarak yerden kaldırıp tam suratın dizimi sertçe geçirdim. Yeni durmuş gibi gözüken dudağının yanında burnu da kanamaya başladı. Arka arkaya yattığı yerde yumruklarımı savururken "Hadi bundan da kaç. Kaç kurtul bundan da," diye bağırdım. Çeteyi arkamda hissederken hiç birinin yüzünde bakmadan çocuğun kafasını sert zemine geçirirken "Demir" diye bağıran kişiyle olduğum yerde durdum. Nefes nefese Emir'e dön-

düğümde "Onu öldürsen de hırsın geçmeyecek" demesiyle kanlar içindeki çocuğa bakışlarımı çevirdim. Elimle korumalardan birini çağırıp Yusuf'un üzerine eğilirken "Bir daha" deyip yakalarından tutunca çocuk acıyla inledi. "Seni Elif'in beş metre yakınında görürsem. Ne alacak nefesin ne atacak kalbin olur... Anladın mı?"

Üzerinden kalktığımda korumalar çocuğu yerden toparlarken arkamı dönüp Emir'e gözlerimi kısarak baktım. "Bunu hiç unutmayacağım" dediğimde her şeyi bilmesine rağmen benden saklamasını kastettiğimi çok iyi anladığını belli ederken"Bunu konuşacağız ama şimdi onun yanına git ve yalnız bırakma. Ufak bir hesaplaşmadan sonra gelip her şeyi anlatacağım" dedim. Emir başını tamam anlamında sallayıp merdivenleri üçer beşer çıkarken yangın alarmını kolumla kırıp alarmı çalıştırdım. Herkes birbirine bakıp ne olduğunu anlamaz bir şekilde beklerken yukarıdan suların akmasıyla çığlık atarak çıkışa koşmaları bir oldu. Vedat'a içeri kimseyi almamasını işaret ederken bizimkilere dönüp gözlerimi kıstım. Yukarıdan akan sularla sırıl sıklam olmama rağmen içimdeki ateş bir türlü sönmüyordu. Ceketimi çıkartıp yere fırlattığımda Bora "Abi ne oluyor, o kan ne?" diye sorunca gözlerimi Elif'in kanayan eliyle dokunduğu gömleğime çevirdim. O kadar acısına rağmen sırf ondan uzak durmam için beni ittirmişti. Benden nefret ediyordu. Hatta benden iğreniyordu. Bu düşünceler içimdeki ateşi büyütürken hızla Bora'ya doğru yürüyüp yakasından tutup sırtını duvara çarptım.

"Size yapmayın dedim lan," Bora gözlerini gözlerime sabitlerken "Neyi abi?" diye sorunca Bora'yı kendime çekip daha sert bir şekilde duvara ittim. "Yapmayın dedim. Kullanmayın dedim."

"Ne diyorsun abi hiç bir şey anlamıyoruz" Bora'nın yakalarını sıkarak Cem'e "Kes sesini," diye bağırınca "Ta-

mam tamam," dedi sakince."İlk kez beni dinlemediniz ve o illeti damarlarınıza gönderdiniz," dediğimde Bora'nın gözleri büyürken neyi kast ettiğimi çok iyi anlamıştı.

"Mutlu musunuz lan... Hayatımda ilk kez iyi hissettiğim biri girdi hayatıma. Tecavüz ettiğiniz kız o mu olmak zorundaydı lan."

Bora'nın yakasını bırakıp geriye doğru adım attığımda ellerimle başımı ovarken "Sevdim lan ben. Şu rezil hayatımda ilk kez bir kız için attı şu kalbim," derken sesim yaşadıklarımdan yorgun düşmüş gibi sakin çıkmıştı. Gözlerimi hâlâ kulüpte olduklarını yeni fark ettiğim Esra ve Ceren'e takılırken "Çıkın lan dışarı!" diye bağırınca apar topar kalkıp koşturarak merdivenleri tırmanmaya başladılar. "Abi... Effy yoksa..."

Başımı Kaan'a çevirip elimle susmasını işaret ederken gözlerimi kapattım. Artık an ve an o kamera görüntüleri gözümün önündeydi. Yüzünü hatırlayamadığım kızın yerine Elif'i koyduğumda içimdeki nefret daha da artarken bizimkilerin ona zarar veren uzuvlarının hepsini kesmek istiyordum.

"Abi," dediğimde gözlerimi açıp Anıl'a bakarken "Sakin ol. Adam gibi konuşalım," demesiyle "Adam mısınız lan siz?" diye bağırınca hepsi başını öne eğdi. "Abi o günden sonra nele–" derken Burak'a "Kapa çeneni" diye bağırınca dudaklarını birbirine bastırdı. O günden sonra yaşadıkları pişmanlıkları biliyordum ama bu Elif'e zarar vermelerini hazmedeceğim anlamına gelmiyordu. Kızı tanımazken bile yaptıkları yüzünden bir ay boyunca hastanede kalmalarına neden olurken Elif için canlarını almadan bana rahat yüzü yoktu!

"Abi Effy'le konuşalım. Her şeyi anlatalım" dediğinde hızla Cem'in üzerine yürüyüp boğazını ellerimin arasına alırken "Neyi konuşacaksın lan. Nasıl becerdiğinizi mi

anlatacaksınız" deyince zar zor nefes alarak "Hayır senin suçsuz olduğunu abi" diye fısıldadı. Boğazını daha sıkı kavrayarak kulağına "Bu olaydaki tek suçlu benim" diye fısıldayınca Cem elleriyle boğazımdaki eli kavrayıp "Senin suçun yok abi" dedi zar zor.

"Ama bu olaydaki tek suçlu benim Cem" diye bağırıp ellerimi boğazından çekerken Cem dizlerinin üzerine düşüp öksürmeye başladı. Kaan "Abi aylardır kendini suçladığın yeter. Senin suçunun olmadığını hepimiz biliyoruz. Effy de bilsin. Delilleri gösterelim. Her şeyi anlayınca bizden nefret etse de seni affedecektir" deyince alayla kahkaha attım.

"Delil mi... Ulan piç. Sizin şerefsizliğiniz yüzünden benim başım ağrımasın diye babam hepsini yok etmedi mi! Ne delilinden bahsediyorsun sen it" deyip duvarın önüne geldiğimde "O affetse bile ben nasıl affedecem lan kendimi" diyerek başımı duvara vurmaya çalışırken tek istediğim Elif'e olanların aklımdan silinmesiydi. Tıpkı Duru'nun başına gelenlerin silinmesini istemem gibi...

"Vur abi."

Durup başımı çevirdiğimde Anıl kendinden emin bir şekilde bana bakarken "Vur bana. Başka türlü içindeki fırtınalar dinmeyecek. Vur ve sakinle" deyince kaşlarımı çatıp Anıl'a doğru hızla yürüdükten sonra yumruğu sertçe suratına geçirdim. Onlara karşı içimde zerre kadar bile olsa acıma duygusu yoktu. Tek istediğim Elif'e yaşattıkları yüzünden canlarını yakmak... Gerekirse canlarını almak!

Anıl geriye sendeleyip ağzından gelen kanı yere tükürdükten sonra bana dönerek "İşte böyle... Bu seni rahatlatacaksa... Gel vur ve rahatla..." deyince tekrar Anıl'a doğru yürüyüp arka arkaya yumruklarımı savurmaya başladım. Kardeşim dediğim adamın bana karşı koymaması öfkemi daha da artırırken Burak'ın beni tutmaya çalışmasıyla

elinden ustalıkla kurtulup ensesinden yürüterek kafasını duvara sürttüm. Burak'ın yere düşmesiyle tekmelerimi karnına geçirirken Bora'nın yanıma gelmesiyle kafasını tutup hızla dizimi suratına geçirdim. Elif'in mavi gözlerini dondurmalı suratı, uyurkenki masumluğu aklıma geldikçe ona verdikleri zarardan dolayı daha sert vururken kardeşim dediğim adamlar tanınmayacak hale gelmişlerdi. Yine de içimdeki yangın sönmemişti. Yine de kendime olan nefretim geçmemişti. Ne yaparsam yapayım... Ölmediğim sürece... Bu utanç benimle gelecekti...

Nefes nefese olduğum yere çöküp sakinlemeye çalışırken bizimkilerin inlemeleri daha çok canımı sıkmaya başlamıştı. Yavaşça ayağa kalkıp yerdeki ıslak ceketimi aldıktan sonra merdivenlere doğru ilerlerken Elif'in elinin yanında çetenin kanlarının da gömleğime sıçradığını gördüm. Merdivene ilk adımı attığımda onların perişan hallerine bakmadan "Dua edin sizden daha çok kendimden nefret ediyorum. Yoksa canınızı almadan sizi bırakmazdım. Sakın bir süre gözüme gözükmeyin," diyerek merdivenleri tırmanmaya başladım.

★ ★

Alkol gerçekten insanlara her şeyi yaptırabilecek güçteymiş. Onun etkisi, Yusuf'a olan sinirim ve Demir olan hıncımla içimdeki her şeyi dökerken biraz da olsa rahatlamam gerekmez miydi. Neden şuanda kendimi daha kötü hissediyordum. Onlardı işte... Tahminlerim doğru çıkmıştı. Peki, neden bu beni mutlu etmiyordu? Neden ilk kez haklı çıktım diye pişmandım?

Kulüpten koşarak çıktıktan sonra Önder ve Melek'in kapının önünde beni görmesiyle koşarak Önder'in boynuna atladım. Durdurmaya çalıştığım gözyaşları tekrar akmaya başladı. Önder beni kendine daha çok çektiğin-

de Melek'in elini sırtımda hissederken yavaşça Önder'den ayrıldım. "Çok üzgünüm" diyerek yanaklarımdaki yaşları silmesiyle tekrar Önder'e sarılırken başımı öpmesiyle gözlerimi kapattım. Melek'in ufak bir çığlığı ve ağlamasını duyduğumda gözlerimi açarken "Effy" deyip elime doğru bakmasıyla Önder kaşlarını çatarak benden ayrıldı. Elimi eline aldığında yüzündeki acı içimi yeyip bitirirken "Hadi hastaneye gidip şu eline baktıralım," dediğinde başımı tamam anlamında sallayıp arabaya doğru yürümeye başladım. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki. Büyük ihtimal Önder beni tutmasa sokağın ortasına yığılır kalırdım.

Hastaneye geldiğimizde elime birkaç dikiş atıp pansuman yapıldı. Hastanedeki herkesin kıyafetlerimizle dikkatini çekerken arabaya binip yola çıktığımızda gözlerimden yaşların süzülmesine engel olamadım. Bu ne elimin acısından ne yaşadıklarımı hatırlamamdan dolayıydı. Vicdanım... Demir'e söylediklerimden dolayı içimi yakıp kavuruyordu. O da benzer bir olay yaşamıştı ve belki de hiç suçu yoktu... Bunu bile bile gerçekleri onun yüzüne çarparken ne düşünmüştü... Pişmanlık? Utanç? Sinir? Hüzün? Hınç? Ya da kim gelmişti gözünün önüne... Ben mi yoksa kardeşi mi? Sanırım bunu artık hiçbir zaman bilemeyecektim.

Gözlerimi kapattığımda o gece gözlerimin önünde belirirken başımın zonlamasını umursamadan hatırlamaya çalıştım. Karanlık sokak... Gelen 5 serseri... Yusuf'un kaçışı... Soğuk zemin... Demir'in çetesi, evet yüzlerini hatırlamasam da kokuları tam burnumda... O iğrenç anlar... Sonra bir bağırış... Demir'in sesi... Hatırlıyorum ona ait... Ne diyordu? Hatırlayamıyorum... Üzerime eğildi... Elini şah damarıma koydu... Yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmişti... Bacaklarıma bir şey örtüldü... Demir benim üstüme bir

şey örtmüştü... Sonra uzaklaşan ayak sesleri... Ambulans...

"Effy."

"Effyyy."

Gözlerimi açtığımda Önder ve Melek'in korku dolu bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Ne zaman durmuştuk? Önder ne ara yanıma oturmuştu?

"Ağlıyorsun" dediğinde yanaklarımdan süzülen yaşlarımın tersiyle silerken titrek bir nefes aldım. "Sadece son kalan damlalar," Yalandı... Okyanusu dolduracak kadar gözyaşı saklıydı o gözlerde...

"5 dakikadır sana sesleniyoruz prenses... Sadece ağlıyordun. Ne gördün?" Benim gibi titreyen sesini duyduğumda Önder'in elini tutarken olabildiğince samimi bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Sadece hatırlamak istemediğim birkaç anı. Geçti gitti."

Önder elini yanağıma koyduğunda başımı eline yaslarken Melek'in bana acıyarak baktığını gördüm. "Bana öyle bakmayı kes," diye bağırdığımda Melek'in gözlerinden birkaç damla yaş akınca "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sadece kimsenin bana acımasını istemiyorum."

"Sana acımıyorum Effy. Sana bakınca canım acıyor."

Melek'in koltuğu tuttuğu elini sıkıca kavrayıp "Özür dilerim," diye fısıldayınca elinin üstündeki elimi bir anne şefkatiyle öptü. O kadar şanslıydım ki onlar gibi arkadaşlara sahip olduğum için... Ve onlar da o kadar şanssızdı ki benim gibi arkadaşa sahip olup ilk resmi randevuları berbat olduğu için. "Evet çocuklar," deyip saate baktığımda "Bugün benim için çok zordu, ben eve gidip uyuyayım en iyisi..." derken Önder "Asla" dedi sertçe. "Asla seni yalnız bırakmam," Önder'in gözlerinde o olaydan sonra yaşadıklarımın geldiğini belli eden hisleri görünce "korkma kendimi öldürmeye niyetim yok" dedim gülümseyerek. Önder beni kendine çekip "Allah korusun" diye fısıldadı-

ğında burukça gülümserken "Seni bırakmam," dedi sessizce. "Ne bu hayatta... Ne öteki dünyada."

"Biz de geliyoruz," deyip Melek arabadan inmeye kalkışınca "Acaba ben sizi istiyor muyum?" deyip tek kaşını kaldırırken "İstesen de istemesen de geliyoruz," dedi Önder kaşlarını çatarak "12'ye 1 saat kaldı ve yeni yıla nasıl girerseniz öyle geçer tüm sene derler. Açıkcası bütün bir sene bir çiftin yanında 3. Kişi olmak istemiyorum. Tıpkı-" derken Önder'e bakıp "bütün bir sene kendimi öldürmeye çalışmak istemeyeceğim gibi. Umarım anlamışsınızdır Önder Bey," diyerek imalı bir şekilde intihar etmeyeceğimi vurguladım. Önder endişeli bir ifadeyle "O zaman bütün bir seneni yalnız ve mutsuz geçirmek istiyorsun öyle mi? Belki de ağlayarak," deyince arabaya doğru yürüyen kişiyle "Kim demiş" diyerek arabadan çıktım." Emir geldi ve mutlu olacağım. Açıkcası ağlayamayacak kadar da kendimi yorgun hissediyorum."

Önder arka koltuktan inip itiraz etmek istercesine ağzını aralayınca "Lütfen, beni ısrar ettirerek daha çok yorma. Gidin ve çılgınlar gibi eğlenip yeni gelen yılı kutlayın" deyince başını tamam anlamında sallayıp koltuğa oturdu. Melek camı aralayıp "Eğer bir şey..." diye başladığı cümleyi gülümseyerek kesince "mutlu yıllar Effy" dedi. Önder arabayı çalıştırıp yola çıktığında "mutlu yıllar" diye fısıldarken arkamı dönüp geldiğinden beri tek kelime etmeyen Emir'e "Gidebilirsin," diyerek eve doğru yürümeye başladım.

"Effy."

"Emir yalnız kalmak istiyorum. Lütfen gider misin?" dediğimde "Hayır," demesiyle olduğum yerde dururken "Yalnız kalmanı istemiyorum" demesiyle derin bir nefes aldım. "Ben de konuşmak istemiyorum."

"Tamam susarız biz de ama lütfen yarında kalmama

izin ver." Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladığımda Emir'in ayak seslerini arkamda duyarken eve girip kapıyı açık bıraktım. Bu gelebilirsin demenin konuşmadan en iyi yoluydu sanırım. Odama gidip kapıyı kapattıktan sonra üzerimi değiştirirken Emir'in nefesini kapının dışında duyabiliyordum. Pijamalarımı giyip kapıyı açtıktan sonra Emir ürkerek içeri girdi. Yorganın altında cenin pozisyonu alarak yatarken Emir tam karşımdaki koltuğa oturup kollarını bacaklarına yasladı.

"Çok acıyor mu?" dediğinde sargılı elime bakarken "Kalbim kadar değil," deyince bir süre sessizlik oldu. Açıkcası elimin acısını bile düşünemeyecek kadar yorgundum, kırgındım, kızgındım... "Sen gidince o çocuğu hastanelik etti Demir. En son çeteye doğru yürürken..."

"Emir lütfen... "

"Tamam," deyip elini fermuar yaparak koltuğa yaslanırken derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Uyumak en iyi çareydi ama uyumamı engelleyecek bir sürü neden vardı. Tıpkı Yusuf'un daha sonra da Demir'in yüzlerinin gözümün önünde belirmesi gibi. Gözlerimi açıp yataktan doğrulduktan sonra sırtımı yatak başına yaslarken dizlerimi kendime doğru çektim.

"Demir'e her şeyi anlattım" dediğimde "Tahmin ettim," demesiyle derin bir nefes alırken "Çok sarhoştum ve içimde ne var ne yoksa kustum...

Nefretimi de aşkımı da..." dedim. "Peki sonuç?" "İnkâr etmedi. Her şeyi anlattım ve o ağzını açıp tek bir kelime bile söylemedi. Onlarmış Emir. Gerçekten bana o kötülüğü yapan onlarmış."

"Ama Demir değil," dediğinde birkaç saniyeliğine gözlerimi Emir'e çevirdikten sonra başımı tekrar dizlerimin üzerindeki sargılı elime çevirip "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Sonunda be... O kadar dil döktüm, bir taraflarını yırttım. Acaba bu inancı neye borçluyuz?"

"Gözlerine," dediğimde Emir'in az önceki sitemli sesi sakin çıkarak "Gözlerine mi?" deyince başımı evet anlamında salladım. "Nefretimi kustum Emir... Belki hissettiklerimin yarısını bile söylememişimdir ama nefretimi kustum. Tek bir kelime etmese de gözleri her şeyi haykırıyordu aslında. Buğu vardı gözlerinde... Ben yapmadım der gibiydi... Sonra arabada gözlerimi kapatınca... O iğrenç gece geldi aklıma... Eksik parçalar oturuyordu sanki yerine... Bilmiyorum... Belki de sadece onun suçsuz olduğuna inanmak istiyorum."

"Çünkü o suçsuz Effy" dediğinde "En az onlar kadar suçlu Emir!" diye bağırınca bir süre daha sessizlik olurken yavaşça yatağımda kayıp yorganı kafama çektim. "Effy" dediğinde "Uyuyacağım" deyince derin bir nefes alan Emir "Pekâla" diyerek ayağa kalkarak yürümeye başladı. "Emir" deyip kafamdaki yorganı çekerken "Eğer o gece onlar oradaysa... Bundan Demir'in haberi vardır. O yüzden... En az onlar kadar suçlu" dediğimde Emir bir süre sessizce bana bakıp "İyi geceler Effy," deyince titrek bir nefes alıp fısıldadım.

"İyi geceler."

★ ★

Saçımı okşayan bir elle gözlerimi açmadan "Emir," diye söylenince saçımdaki el saçımdan uzaklaştı. Tam 'oh be' diyecekken elimi kavrayan elle gözlerimi aralarken "Ya, napıyorsun sen?" diyerek gözlerimi açıp gece lambamın loş ışığında o tapılası gözleri gördüm. "Sen içeri nasıl girdin?" diyerek yataktan hızla doğrulurken kapının önünde bekleyen yansımayla "Ha doğru ya... Emir," dedim sinirle. "Emir sen gidebilirsin." Demir'in gözlerini gözlerimden

ayırmadan söylediği cümleyle Emir sessizce uzaklaşırken "Demir sen de gidebilirsin. Hatta gidebilirsin değil... Git!" deyince "Elif" dedi kalbimi titreten bir sesle. Yapma bunu Demir... Bana kalbinle yaklaşma..."Demir Git!"

"Elif sadece beni dinlemeni istiyorum– *Demir sana gitmeni söylüyorum!* –Söz veriyorum daha sonra istemezsen *–Demir GİT!–* seni rahat bırakacağım."

Derin bir soluk verip Demir'in beni dinlemeyeceğini anlayınca kollarımı önümde bağlayıp "Geç kalmadın mı?" diye sordum. Demir'in o buğulu bakışları kalbime ateş gibi düşerken "Bana bir şeyleri anlatmak için... Çok geç kaldın Demir," dedim en soğuk sesimle. "Ben çoğu şeye geç kaldım bu hayatta Elif... Tıpkı seni o gece..." deyip sustuğunda derin bir nefes alırken "Anlat," dedim. Sigarasını çıkartıp "içmem de bi–" derken "Anlat," deyince sigarasını yakıp derin bir nefes aldı. Sanki sigarasından cesaret almaya çalışıyor gibiydi.

"Ben aslında böyle biri değildim," dediğinde "Biliyorum Emir biraz bahsetmişti," diyerek kesince "Lütfen sözümü kesme" dedi sakin ama tehditkar biçimde. Sigarasından bir nefes daha alıp bana gelmeyecek şekilde yana üflerken beliren boyun damarlarını inceledim. Fazla gergindi... "Ben çok mutluydum Elif. İnan bana birkaç sene öncesine kadar ben çok mutlu zamanlar geçirdim. Şu anda imkânım olsa, o günlere dönebilmek için tüm varlığımı verirdim" Sigarasından derin bir nefes daha alıp külünü eline dökerken elinin yanma düşüncesi bile içimi yakıp kavurdu. Ben ne zaman bu çocuğa bu kadar tutulmuştum ki. "Babam... Evdeyken iş adamı, dışarıdayken mafya babasıydı ama o günler bize o karanlık tarafını hiç göstermemişti. Bunu şuanda anlıyorum... Hep babamı idol aldım ben. Onun gibi güçlü, onun gibi yıkılmaz olmak istedim. Öyle büyüktü ki gözümde... Kimsenin alt edemeyeceği bir

kahramandı sanki... "Sigarasının külünü eline tekrar dö-
küp sigaranın ucuyla külleri elinde dağıtırken "Yapma,"
diye fısıldadım. Bir an durup bana bakmadan sigarasın-
dan nefes aldıktan sonra yavaşça ayağa kalkıp sigarasını
camın önünde söndürerek dışarı attı. İçeri giren soğuk ha-
vayla bir anlık titrerken Demir'in yanıma gelip oturmasıy-
la içimdeki ateşin tekrar beni sardığını hissettim. "Benim
bir ikizim var–dı. Adı Duru... Onunla aklına gelemeyecek
kadar çok hayalimiz vardı. Görsen... Her gece uyumadan
önce hayal kurardık... Hele yaz geceleri... Yıldızların al-
tında çimlere uzandığımızda toprak kokusuyla gözlerini
kapatınca insanlar kendilerini her şeyi yapabilecek güçte
sanıyor..." Demir'in belli belirsiz gülümsemesiyle o gün-
lerin aklına geldiğini anlarken yavaşça dudaklarımı sık-
tım." Sonra bir gün... Kardeşimi kollarımın arasında top-
rağa verdim" Demir'in kaşlarının aniden çatılıp sesinin
az önceki sakin ve kırgın tondan çıkmasıyla gerildiğimi
hissederken "Neden?" diye sordum deli cesaretiyle. Ateş
saçan gözlerini bana çevirip tekrar külün yaktığı avuç içi-
ne döndürünce "Babam yüzünden... Benim yüzümden,"
demesiyle yumruğunu sıktı. "Bir gece... En yakın arkada-
şından dönerken saatin geç olmasından dolayı beni ara-
mıştı. *'Demir beni alır mısın? Korkuyorum.'* Ama ben karde-
şimi o evden almak yerine Emir ile vakit geçirmeyi tercih
etmiştim. Mazeretim de... *'Duru pes atıyoruz şurada. Atla
bir taksiye gel işte... Kimse yemez seni korkma.'* O zamanlar
ona çok sinirliydim... Bazı yanlışları vardı ve bunlar için
bile beni ve babamı karşısına almıştı... O sıralar aramızda-
ki soğukluktan dolayı gitmemiştim onu almaya... Sonra...
Sonra eve dönerken Duru'yu kaçırdılar. Haberi ilk aldı-
ğımda elimdeki kolun yere büyük bir gürültüyse düşüp
parçalanmasını hatırlıyorum da..." Demir'in dişleri ve
yumruğunu sıkarak yaşananları hissettikleriyle anlatması

ne yapacağımı nasıl davranacağımı şaşırtmıştı. "Her yerde onu aradık. Babamın adamları iğne deliğine bile baktı ama bulamadılar. Sadece telefonda ağlayan sesini duyuyorduk bir de çığlık ve inlemelerini... Kendimden nefret ediyordum... Eğer o gece sinirime yenik düşmeyip onu almaya–" derken sıktığı eli gevşetmesiyle yanağından tek bir damla gözyaşı yavaşça süzüldü. Onu ilk kez bu kadar savunmasız görüyordum. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra elinin tersiyle gözyaşının yaptığı yolu silerken "Bir gece," dedi burnunu çekerek.

"Eve dönüyordum. Birilerinin arka bahçeden atlayıp koştuğunu görünce önce peşlerinden koşup korumalara yakalamalarını emrederken kapının önünde yatan kardeşimi gördüm. Oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum ama yerde yırtık pırtık elbisesiyle yatak Duru'yu görünce 'Duru' diye haykırdığımı hatırlıyorum. Ufacık bedeni morluklarla ve iğne izleriyle kaplı kardeşimin melekleri andıran yüzü kan içindeydi... Ve bacaklarının arası..." Demir'in dudaklarının titremesiyle kasıklarıma ağrı girerken hafifçe karnıma bastırdım. Yazın yaşanılanlardan sonraki olanlar aklıma gelmesine rağmen Demir'e sinirlenemiyordum. "Defalarca tecavüz etmiş hayvanlar... Bağırışlarıma babamlar evden çıktı. Apar topar hastaneye gittiğimizi hatırlıyorum. Çok uzun bir süre yoğun bakımda kaldı. Ben de o süre içinde kapısının önünde. Günden güne iyileşmesi gerekirken daha çok soluyordu sanki... O soldukça ben ölmek istiyordum. Her intihar girişiminde ben biraz daha ölüyordum... Her çığlığında ben biraz daha sağır oluyordum... O acı çektikçe ben 2 katı acı çekiyordum. Bir süre sonra çığlıkları ve bağırışları kesildi. Boş gözlerle bize bakmaya başladı... Kaç tane doktorun gördüğünü inan hatırlamıyorum... Ama hiçbiri Duru'yu bize getirmedi. Günden güne

ellerimden kayıp gitti kardeşim. Konuşmuyor, bakmıyor, yemiyor, içmiyor..."

Gözlerimden yaşların sessizce yanaklarımdan süzülmesiyle burnumu çekerken içimi parça parça eden gözleriyle bana baktı. Korkarak uzattığı eliyle yanağımdaki yaşı silerken gözlerimi kapatıp hıçkırmam sonucu dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanağımdaki buz gibi elin benden uzaklaşmasıyla gözlerimi açarken Demir'in tekrar sigara külünün yaktığı avucunda elini ezdirdiğini gördüm. "Gülmüyordu... Gülmek kelimesinin onun için yaratıldığını düşündüğüm kız... Ufak bir mimikle bile gülmüyordu. O kadar özlemiştim ki onunla karnımıza ağrılar girene kadar kahkaha attığımız günleri. O günden sonra tek emelim o oldu... Duru'yu eskisi gibi kahkahaya boğabilmek... Her şeyimi bıraktım... Okulumu, yazıldığım kulübü, arkadaşlarımı, ailemi... Her şeyi... Duru'yu hayatımın merkezi yaptım, onu güldürebilmeyi de tek amacım... Her gün hayallerimizden bahsettim ona... İyi olduğunda yapacaklarımızdan... Motor aşığıydı oda senin gibi" derken gülmesiyle hafifçe gülümsedim. "Motor alıp dünyanın heryerini motorla gezecektik... Her şehri, her ülkeyi... Sadece motorlarımızla... Bir gün... Duru'nun uyumasını fırsat bilerek evdekilere onu emanet edip hayalimizin ilk adımı olan motoru almaya gittim. Daha nasıl kullanılması gerektiğini bile bilmiyordum ama onu babamın adıyla alıp eve getirttim... Onu mutlu edicekti bu... Sokağın başındaki ambulans ve korumaların bahçe kapısına toplanmasıyla bir terslik olduğunu anlarken motoru bırakıp koşmaya başladım. İçimdeki sıkıntının son zamanlardan farklı olduğunu hissediyordum ama konduramamıştım... Bahçeye girdiğimde sedye üzerindeki cansız Duru'yu görünce nefesimin kesildiğini hissettim... Boğazımı bir şey sıkıyordu sanki. Ne konuşabiliyordum ne de nefes alabi-

liyordum. Yanımdan geçerken elinin boşluğa düşmesiyle olduğum yere çökerken..." dediğinde gözlerinden akan yaşlarla aniden Demir'e sarılıp kendime çekerken gözyaşlarını durduramıyordum. Aldığı derin nefeslerle saçlarını okşarken "İntihar etmişti Elif... Bu sefer başarılı olmuştu... Yaşadıklarını kaldıramamış ve hayatına son vermişti... Beni bu dünyada yapayalnız büyük bir acı ve pişmanlıkla bırakıp gitmişti. Belki evden çıkmasam... Belki onu yine bir başına bırakmasam..." deyip ağlamasıyla dudaklarımı birbirine bastırarak ağlamamı gizlemeye çalıştım. Neler yaşamıştı o koca yüreğinde... Ne acılar sığdırmıştı içine... Bir süre derin nefesler alıp sakinlemeye çalışırken güçsüz bir şekilde kollarımdan ayrılıp gözlerini benden kaçırdı. Daha fazla konuşsun istemiyordu bu yüreğim... Kendi acının üstüne onun acısını da yaşamak istemiyordu ruhum...

"Kendimi toparlamam çok zaman aldı. Eski ben değildim artık. Duru'nun cansız bedenini kucakladığım an Demir de ölmüştü... Annemin ağzını bıçak açmadı uzun bir süre. Babam ise eve bile uğramaz oldu... Her yerde o adamları aradı... Her deliğe tek tek girdi... İlk kez hayatında maşa kullanmayıp kendi yaptı işini..." Derin bir nefes alıp sigarasından bir dal daha alarak titreyen kırmızı dudaklarına yerleştirdiğinde ellerinin titremesini çakmağı daha sıkı tutarak belli etmemeye çalışıyordu. "O berbat günlerde babamın adamları babamın yanında olduğu gibi çete de benim yanımda oldu. Toparlanmama yardım ettiler... Yeniden doğmama... Sanki kendi kardeşlerinin başına bir şey gelmiş gibi benimle beraber acı çektiler, benimle beraber o şerefsizleri aradılar ve benimle beraber adamların canını aldılar. Her anımda yanımdaydılar... Tıpkı öz kardeşlerim gibi." Sigarasından peş peşe aldığı nefesleri havaya üflerken yine elinde külü dökmesin diye baş

ucumdaki takı kutumu boşaltıp Demir'in önüne koydum. Bu hareketime hafifçe gülümserken sigarasından tekrar derin bir nefes aldı. "O adamlardan intikamımızı aldık ama bu içimdeki yangını söndürmedi... Ateş beni her geçen gün biraz daha yaktı... Yaktı kül etti içimi... Zamanla yaralarım kabuk bağladı... Ben onları kanattım. İyileşmek istemiyordum... İzlediğim bir şey yüzünden hayatta kalmak istemesem bile yaşamak zorundaydım. Yaşayacaksam da daha güçlü olmak. Babam her geçen gün biraz daha karanlığına sığındı. Karanlık onu sardıkça daha güçlü oldu. Bu yüzden babamın yolunu tercih ettim. İyi olup zarar görmektense... Kötü olup güçlü olmayı tercih ettim."

"Bu uğurda biz her pisliği yaptık çetemle. Babam emir verdi, ikiletmeden o emri gerçekleştirdik. Maşa görevi görüyorduk bir nevi... Uyuşturucuda kaçırdık, kadında pazarladık, kara para da akladık, kumarhaneler de işlettik... Aklına gelebilecek bütün kötü işlere karıştık. Ama..." deyip derin bir nefes alırken ilk kez gözlerime bu kadar dikkatli bakıyordu. Sanki diyeceklerinin doğruluğuna inanmamı istiyormuş gibi... "Kimseye tecavüz etmedik Elif... Bunu aklımıza bile getirmedik... Etrafımızdaki tecavüz olaylarını takip ettik, tecavüzcüleri bulup canlarını kendi ellerimizle aldık. Ta ki... O geceye kadar..." Demir'in gözlerini benden çekmemesiyle kalp atışlarım hızlanırken nihayet uzun süredir beklediğim şeye sıra gelmişti.

"Klüpteydik ve ortam her zamanki kadar sıcaktı. Deli gibi içmiştik o akşam... Neredeyse bütün içkileri birbirine karıştırmıştık... Benim bünyem sarhoş olmaya alışık olmadığı için sadece çakır keyfiydim... Çetenin sapıtmaya başladığını anladığım an locaya içki getirilmesini yasakladım. Hatta ayılmaları için onlara süre bile verdim... Onlar ayılacağına daha da keyifleniyorlardı... En son uyuşturucudan bahsettikleri an "Gece bitmiştir beyler, herkes evine," di-

yerek locadaki kızlardan birini alıp gizli odama gittim. Bu zamana kadar emrimden bir kez bile çıkmayan adamların ne kadar sarhoş olursalar olsunlar çıkacaklarını nereden bilebilirdim ki... Kızla işim bittikten sonra içimdeki huzursuzlukla üstümü giyinip hızla kulübe dönerken bizimkilerin locada olmaması biraz da olsa içimi rahatlatmıştı. Emrimi dinlediklerini düşünerek kulüpten dışarı çıktığımda Vedat'ın tedirgin ifadesi içimdeki sıkıntıyı arttırmaya başlamıştı. Bizimkilerin gittiğinden emin olmak için Vedat'a soru sorarken uyuşturucu alıp çıktıklarını söylemesi başımdan aşağı kaynar suların dökülmesine neden olmuştu. "Nasıl izin verirsiniz lan," diyerek hırpaladığım korumalardan sonra koşar adım sokakları aramaya başladım. O kafayla çok fazla uzaklaşamazlardı..." Gözlerimin dolmasına rağmen Demir kirpiklerini bile kırpmadan gözlerime bakıyordu. "Sonra bir sokakta bir kalabalık gördüm. Sanki 4 kişi bir şeyi sabitlerken 5. kişi onun üzerindeydi. Yavaş adımlarla ilerlediğimde o kişilerin bizimkiler olduğunu anlayınca bağırarak koşmaya başladım. Duymadılar... Kızın üstünden birini alırken bana gülerek boş gözlerle bakması hiçbirinin bilincinin yerinde olmadığını gösteriyordu. Yerdeki kıza baktığımda gözlerimin önüne Duru'nun gelmesiyle Bora ve Anıl'a yumruğumu geçirip biraz da olsa hıncımı almaya çalışırken hızla kızın üzerine eğilip yaşayıp yaşamadığını kontrol ettim. Şükürler olsun ki yaşıyordu. Hayvanlar kızın heryerini parçaladıkları için üzerimdeki deri montu çıkartıp kızın üstüne örterek bir nebze de olsa açılan yerlerini kapattım. Bizimkileri hırpalayarak koşarken anında babama haber verdim olanları... Bizimkileri babamın mekânına gönderirken ben orada kalıp yerde yatan kıza baktım. İçim daralıyordu. Kıza baktıkça Duru aklıma geliyordu... Duru geldikçe çetenin canını almak istiyordum. Ambulans sesine biri dışarı çıkmış ve

kızın yanına eğilmişti. Üzerindeki montumu kenara fırlatıp kendi üzerinden çıkardığı montu üzerine örttü. Dışarı çıkanların çığlıkla ve bağırışlarıyla ambulansın sireni aklıma yaşadığım daha önceki olayı getirdikçe yumruklarımı sıktım. O kadar çok sıkıyordum ki tırnaklarım kan içinde bırakmışlardı avuç içlerimi..." Demir avucunun içi tekrar kanatmış ister gibi sıkarken gözyaşlarımı tutmak için en ufak bir çaba bile göstermiyordum artık. Canım acıyordu ama en çok da onun canını bu kadar yakmak istemesi canımı acıtıyordu.

"Ambulans gidince kalabalık dağıldı. Sokak eski sessizliğine bürünmeye başladığında koşar adım montumu alıp babamın mekânına gittim. Birol Amcalar... Yani babamın adamları çocuklarını sorguya çekerken bizimkiler daha adam akıllı ayılamamıştı bile. Teker teker sorguya çektim hepsini... Ciddi cevap vermedikleri her konuşmalarında elime aldığım sopayı yediler vücutlarındaki bir yere. İnlemeleri umurumda bile değildi... O kıza yaptıkları için canlarını almadığıma şükretmeleri lazımdı. Babam da o sırada birkaç adamına o sokağa ait nerede hangi kamera varsa toplatmış ve adamları parayla susturmuştu. Kameralar elimize geldiğinde saniye saniye görüntüleri kanlar içindeki çeteye izletirken hepsinin gözlerinde şaşkınlık ve utancı gördüm ama yine de içimdeki öfke bir türlü geçmiyordu... Kardeşim dediğim adamlar canımın en yandığı iğrençliği başkasına nasıl yapabilir diye içim içimi kemirirken babamın "Buna nasıl müsaade ettin," demesiyle kendime olan öfkem daha da çok büyüdü. Babam da beni suçlamıştı... Benim böyle birşeye izin verebilecek biri olmadığımı bile bile sırf Duru aklına geldi diye beni suçlamıştı. İçimdeki öfkeyi etrafıma kustum... Darma duman olmuş çeteyi hastanelik edene kadar dövdüm. Haftalarca hastanede kaldılar... Hele Bora... Tam 2 hafta boyunca ba-

şına yediği darbelerden dolayı yoğum bakımda kaldı."

Demir konuştukça içimdeki karanlık biraz daha büyüyordu sanki. Biraz daha işleri çıkılmaz hale sokuyordu... "Birkaç kez hastaneye gittim... Çete için değil... O kız için... Hastanedeki bağırışları aklıma Duru'yu getiriyordu. Sessizliği vicdanımı... Kız hastaneden çıktığında ben de geri döndüm hayatıma... Uzun bir süre aklımı kurcaladı o halleri. Ne olur kendine zarar vermesin diye yalvardığım zamanlar oldu... Çeteyi uzun bir süre affetmedim ben. Yüzlerine dahi bakmadım. Göresi gözüm yoktu onları... Babam bile affetmişken ben affedemiyordum hiç birini... Ne kadar pişman olurlarsa olsunlar... Ne kadar "Ama bilinçli olsak yapar mıydık? Duru'da ne kadar acı çektiğimizi sen biliyorsun," deseler de affedemedim. Babam her yere peşimden gönderiyordu onları. Ben fark ettiğim an ağızlarına sıçıyordum... Sonra bir gün... Bir çatışma arasında kaldım. Cem bana silah doğrultan adamı ben fark etmeden vurdu. Hayatımı kurtardı... O günden sonra ilk Cem'i affettim... Sonra tek tek diğerlerini... Bir şansı hak ettiklerini düşündüm ve verdim."

Demir gözlerime bakmadan yavaşça ayağa kalktığında elimin tersiyle gözlerimi silerken "Sana onlara şans ver demiyorum... Ya da bana... Diyemem de zaten. Tıpkı suçsuzum diyemediğim gibi. Onları o halde yalnız bırakmamalıydım. Emirlerime uyacaklarına güvenmemeliydim. Ya da... Yokluklarını daha erken fark etmeliydim... Ben kendimi affedemiyorken senden beni yada çeteyi affetmeni bekleyemem..." deyip gözlerimin içine bakarken "Ama Allah şahidim olsun... Değil sana... Kimseye o acıyı yaşatmayı istemezdim... Çetenin de bilinci yerinde olsaydı asla öyle bir şey yapmayacağına yemin ederim..." dedi. Bu cümleyle yavaşça birkaç damla yanaklarımdan süzülürken gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

Hafifçe başımın iki yanında hissettiğim eller ve alnımdaki sıcak dudaklarla gözlerimi aralarken Demir alnıma ufak bir öpücük koyup benden ayrıldı.

"Senin saçının tek teli için, gözündeki bir damla yaş için dünyayı karşıma alırım Elif Sancak. Ama seni ağlatmayacağıma söz veremem... Seni kendimden koruyamam... Bu yüzden senden uzak duracağım, sende benden uzak dur... Karanlığım seni de sarmadan kaç kurtar kendini... Karanlığım seni korkutmadan git."

Demir arkasını dönüp yürümeye başladığında boğazıma oturan ve beni konuşturtmayan baskıyı ellerime yok etmek istedim... Bir şeyler deyip onu durdurabilmek... Tek yapabildiğim "Karanlıktan korkuyorum... Ama seninkinden değil," diye fısıldamak olmuştu ama Demir o sırada çoktan odadan da hayatımdan da çıkmıştı. Bir süre konuştuğumuz konuyu kelime kelime aklıma getirmeye çalıştım. Benim yaşadığıma benzer bir olay yaşamış ve bunun için kötü olmayı tercih etmişti. Çetesi onun güvendiği tek insanlarken onlardan yediği kazığı zor hazmetmişti. Çetesinin bilincinin yerinde olmadığını savunuyordu ama yine de suçlu olduklarını... En çok da kendinin suçlu olduğunu... Ama bu olayda suçsuz biri varsa... O da benim kadar Demir Kara'ydı...

★ ★

Büyük yüzleşmeden sonra günlerce evden çıkmamıştım. Saatlerce ağlayıp Demir'in dedikleriyle kendimi sakinleştirmeye çalışırken onun yokluğuyla daha da çok ağlıyordum. Sene sonu sınavlarımız gelip çatmıştı ama değil sınava girmek evden çıkıp okula gidecek gücü bile kendimde hissetmiyordum. Zar zor girdiğim sınavlardan geçer not alıp yeni hayatımın ilk okul dönemini böylece kapatmıştım. Demir ve çetesiyle hiç karşılaşmamıştım bu

süre zarfında. Sınavlara bile gelmemişlerdi. Emir'den öğrendiğime göre mazeret sınavına girmişlerdi. Yarıyıl tatili için bir yerlere kaçmak yerine annemlerin yanında kalmak istemem Önder'in garibine gitmiş olacak ki sürekli ağzımdan birşeyler almaya çalışıyordu. Bu beni daha çok bunalttığı için yaşadığım her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Daha doğrusu anlatmaya çalıştım. Her cümlem Önder'in ağaç evimdeki bir sinir kriziyle kesilince bir sadistik konuşma tüm güne yayılmıştı. Onun bu halleri söylediği iğrenç kelimelerden daha çok canımı yakıyordu. O çetenin ağzını burnunu kırıp daha sonra polise teslim edeceğinden bahsederken 'Sakın,' demiştim... "Babam dahil kimseye bu durumdan bahsetmeyeceksin. O konuyu kapattık," Önder hâlâ Demir'i koruduğumu savunurken onu korumaya çalıştığımın farkında bile değildi. Ağza alınmayacak hakaretlerini tek tek sıralarken gözlerimdeki yaşları engelleyemiyordum. Ağaç evimi yıkıp döktükten sonra birazcık da olsa sakinleşirken daha mantıklı konuşmaya başlayarak uyarılarda bulundu ve bana sıkıca sarıldı. Başta beklediğim tepkiyi geç de olsa elde etmek biraz da olsa sakinlememe neden olurken sessizce bir süre Önder'e sarılarak gözlerimi kapatmıştım.

"O zaman artık dönme vakti geldi," dediğinde "Dönemem," diye fısıldayınca "Neden Effy... Neden... Aklım almıyor... Bu adamlar yüzünden bizden ayrılmışken o adamların orada olacağını bile bile... Kaç kez dönmek istediğini sen söyledin... Sırf gerçekleri ortaya çıkarmak için kaldığını... Öğrendin işte her şeyi... Dön artık," demişti.

"Yeni bir hayata başladım ben Önder. Artık eskisine dönsem de eski ben olamam... Buraya dönmem hiçbir şeydeğiştirmeyecek ki... Yine o bakışlara maruz kalıcam... Yine acıyan fısı–" derken Önder "Orada kalman da bir şeyi değiştirmeyecek... Sadece..." demişti. Ne demek is-

tediğini anlarken "Ne yeni hayatımdan ne de Demir'den vazgeçmek istiyorum ben aslında" deyince benden ayrılıp sinirle nefes alırken "Hâlâ Demir diyor ya... Alma şu teca–" derken "Sakın" diyerek sözünü kesmiştim. "Anlattığıma pişman edip beni anlamamak için elinden geleni yapıyorsun."

"Anlayamıyorum Effy... Sana zarar veren grubun ele başına... Ne kadar sana zarar vermesede çevreye birçok zararı dokunan karanlık birine... Nasıl hiçbir şeyolmamış gibi âşık olabiliyorsun ve onu hâlâ yanında istiyorsun anlamıyorum. Hadi senin olayını unuttuk diyelim. Hiç mi korkmuyorsun bu adamın hayatından?"

"Deli gibi korkuyorum ama konu Demir olunca... Korkum bile basit bir şey kalıyor içimdekilerin yanında"

"Birbirinize uymuyorsunuz bile Effy. Lütfen mantıklı düşün!' İyi ve kötü ne zamandan beri mutlu sona sahip oldu"

"Gerekirse onun için kötü olurum–" derken gözlerini büyüterek "Aklını kaçırmışsın sen.," deyince "Bu zamana kadar kaçırmadığıma şükret" demiştim soğuk bir ifadeyle. Önder sinirini nefeslerle atmaya çalışırken "Bu böyle olmayacak," diyerek kapıya doğru yürümeye başlayınca "Nereye?" diye ayağa kalkarken "Bu konuyu Enver Amca'yla konuş–" demişti. Hızla kolunu tutup "Aklından bile geçirme," diyerek gözlerimdeki ateşi Önder'e gönderirken "Bunu senden başka bir kişiden dahi duyarsam... Benim için bitersin," dediğimde o kadar kararlı durmuştum ki Önder kapının kolunu bırakıp bana sıkıca sarılmıştı.

Tatil boyunca neredeyse her gün buna benzer bir konuşma yapsak da Önder konuyu tekrar tekrar açmaktan bıkmıyordu. Ben de onu vazgeçirmeye çalışmaktan... Annem ve babamla doya doya özlem gideremesem de or-

[illegible] varlığının evde olması bile rahatlamama yetiyordu. Yavaş yavaş iyileştiğimi hissettiğim an tatil bitmişti ve [illegible] babamların tüm ısrarlarıyla arabamı da alarak evime dönmüştüm. Arabamı çok özlememe rağmen her zaman kullanamayacak olmam canımı fazlasıyla sıkıyordu. Her ne kadar gerçekler ortaya çıkmış olsa bile çoğu kişi tarafından bilinmiyordu ve rolüme devam etmek zorundaydım... Arabamı garaja motorumun yanına park edip eve girdikten sonra annemin aklına uyup evi birkaç gün önceden köşe bucak temizlettiğime şükür ettim. Üzerimi değiştirip babamın tıklım tıklım doldurduğu dolaplarımdan abur cubur kasesi hazırlayıp televizyonun karşısına otururken derin bir nefes aldım. Ne olursa olsun burayı seviyordum ve çok özlemiştim... Evim evim güzel evim...

★ ★

Yeni okul hayatımın ikinci dönemine uyandığım sabah *'oflayarak'* yataktan kalkarken hemen ipadimden Emir'in radyo programını açtım. Tanıdık ve özlediğim sesle yüzümde tebessüm oluşurken ağır adımlarla banyoya gidip duşa girdim. Emir'i ve Melek'i o kadar çok özlemiştim ki... Tüm tatil boyunca onlardan uzak kalmak beni çok zorlamıştı... Duştan çıkıp bornozumu giydikten sonra odaya dönerken Emir'in çaldığı mixle içime enerji dolarak okul için hazırlandım. Hava serin olsa da çok güzeldi... Motoru çıkarmaya üşenince kulaklığımı takıp okula doğru yürümeye başladım. Dinlediğim son ses parçalarla her adımda biraz daha enerji dolduğumu hissederken yanımdan geçen öğrencileri formalarından tanıyordum. Okulumun ve evimin olduğu mahalle orta gelirlilerin yaşadığı bir yer olduğu için okulun geneli yürüyerek ulaşımını sağlıyordu. Elimden geldiğince gülümseyerek kaldırımda ilerlerken okulun önündeki kalabalıkla adımlarımı yavaşlatıp

durdum. Kulağımdaki kulaklıkları çıkartıp dikkatlice kalabalığı izlerken arkamda duyduğum "Uzaktan davulun sesi hoş geliyor ha" sesiyle olduğum yerde irkilip arkamı döndüm. Açık kumral saçları ve yemyeşil gözleriyle bana alayla bakan çocuğa "Anlamadım?" deyince "Çekilsen de geçsek diyorum," diyerek beni ittirerek geçen çocuğa ağzımı aralayarak baktım. Üzerinde okul forması olmasa kesinlikle bunun bir lise öğrencisi olduğuna inanmazdım. Tıpkı Demirler gibi fazla olgun duruyordu ve fazla kaslı...

Tekrar yürüyüp okulun bahçesine girdiğimde gözlerim ister istemez Demir'erin yerine kayarken tüm kadro orada olduklarını görmekten daha çok Esra'nın elini Demir'in omzuna koyarak kahkahalarla gülmesi karnıma ağrıları sokmuştu. Ceren Anıl'ın yanına oturmuş belli belirsiz birini ararken – tabii ki de Emir'i– çete hafif tebessümlerle muhabbet ediyordu. Tıpkı benden birşeylerin eksildiği gibi onların da hayatından birşeyler eksilmişti. İçimdeki nefret yerini korusa da bana bakan kahverenginin en güzel tonu olan gözlerle o nefret yerini başka duygulara bıraktı."Effyyyyyy."

Melek'in ne zaman yanıma geldiğini anlamadan adımı haykırmasıyla olduğum yerde zıplayınca kahkaha atarak boynuma sarıldı. Gülü andıran kokusu içimi sıcacık yaparken "Seni çok özledim" diye fısıldayınca "Ben de..." dedi sırtımı okşayarak.

"İyi ki okul açıldı, ya..." Melek benden ayrılırken ondaki değişim gözlerimden kaçmıyordu. Önceden sıkı at kuyruğu yaptığı saçlarını şimdi maşalayarak salmıştı. Kemikten gözlükleri yerine de ela gözlerini vurgulayan lens takıp hafif bir makyajla daha da dikkat çekici hale bürünmüştü. Şu anda tam anlamıyla Önder'in zevklerine uygun bir kız olarak karşımda duruyordu. "Melek biliyorsun..." derken "Sana sürprizim vaaaaar" diye bağırınca tek ka-

şını kaldırıp "Sürpriz?" diye sordum. Açıkcası ne kadar enerjik olursam olayım okula girdiğim an enerjimin emildiğini hissetmiştim.

"Eveeett... ama biraz beklemen lazım," deyip telefonuna baktıktan sonra "tamamdır" deyip kolumdan beni Demirlerin önüne doğru sürükleyince kalbimin yerinden çıkacağını hissettim. "Melek saçmalama," deyip beni Demir'le konuşturmaya çalışacağını düşünürken tam otoparkı en iyi gören yerde durdu. "işteeee," diye bağırınca heyecanla baktığı yere kafamı çevirdim.

Önder'in son model arabasının okulun otoparkına girdiğini görünce gözlerim yuvalarından çıkarken "Bunun burada ne işi var?" diye fısıldayınca Melek "Bekle ve gör" dedi kıkırdayarak. Önder üzerindeki siyah deri montu, rayban gözlüğü ve bizim okulun formasıyla arabadan inerken... Dur bir dakika... Bizim okulun formasının Önder'in üzerinde ne işi var? Ağzım beş karış açık bir şekilde Önder'e bakarken bu konuda yalnız olmadığımı çevredeki hayran bakışlardan anlayabiliyordum. Melek koşup Önder'e sıkıca sarıldıktan sonra bana dönerlerken Önder ceketinin yakalarını açıp içindeki formayı göstererek "Bir hoş geldin yok mu?" diye sorunca "Şaka yapıyorsun," dedim olduğum yerde.

Önder kahkaha atıp ceketini bırakırken "Esprili olduğumu söylerler ama bu konuda değil" diye bağırarak kollarını iki yana açtı. Üzerimdeki şoku atar atmaz ufak bir çığlık atıp koşarak Önder'in kucağına atlayınca beni havaya kaldırarak sıkıca sardı. "İnanmıyorum inanmıyorum inanmıyorum" diyerek Önder'i sıkıca sararken Melek'le ikisi kahkahlarla gülüyordu. Bu kızın bizi kıskanmamasına bayılıyordum. Önder ve benim aramdaki güçlü bağın kardeşlikten öte gidemeyeceğini bilirken, bilmeyen bir kişinin yumruğunu sıkarak bize nefret dolu bakışlar attığını

Melek'in bir anlık durgunluğuyla anladım. Bu düşünce bile nedense mutlu olmamı sağlıyordu. Önder beni yere bıraktığında eteğimi düzeltirken "Hâlâ inanamıyorum," deyince burnumu sıkıp tekrar sıkıca sarıldı. "Kurtlar sofrasında iki güzeli bırakmaya gönlüm razı gelmedi."

Önder'den ayrılıp inanamayan gözlerle gözlüklerinin ardında görmeye çalıştığım gözlerine bakarken "Ciddi misin sen? Sırf bunun için babanın o şahane kolejini bırakıp buraya mı geldin?" diye sorunca başını evet anlamında salladı. "Ve Oğuz Amca buna izin verdi öyle mi!" diyerek *'bir şey söylemedin değil mi?!'* bakışlarımı Önder'e gönderirken hafifçe gülümseyip "Effy deyince akan suların durduğunu öğrendim" dedi. Beni omuzlarımdan arkama döndürüp kollarını boynuma dolayıp kulağıma "Açıkcası önümde dağ olsa da durmazdım," diye fısıldayınca başımı sert göğüsüne dayadım. Bu sırada zilin çalmasıyla "Hadi bakalım" diyerek omuzlarımdan beni yürütmeye başlayan Önder "Bil bakalım hangi sınıftayım," deyince hızla arkamı dönüp *'sakın sizin sınıftayım deme'* der gibi bakınca "Evet sizin sınıftayım," dedi. Demir'le göz göze geldiğim kısacık an o sert bakışları karnıma yumruk darbesi gibi inerken "Bunun için okula ufak bir bağış yapmam gerekse de yanına oturmak her şeye değer" dedi. Bu sırada Demir ayağa kalkarak yanındakilerle okula doğru yürümeye başladı. "Ne bağışıymış bu?"

"Çocuklar sonra konuşsanız. İlk günden hocalarla papaz olmak istemiyorum da" Melek'in cümlesiyle yürümeye başladığımızda hâlâ yaşadıklarıma inanamıyordum. Geçen dönem Demir'le otururken bu dönem ne olacağını bilemeyerek sınıfa girince *'bilmeme de gerek yokmuş'* deyip yürümeye başladım. Esra Demir'in yanındaki eski yerini alıp bana *'naber şekerim, sonunda hak ettiğim yerdeyim'* der gibi bakarken Melek ön sıradaki yerini aldı. Sanırım bu

kız okul sınırları içinde Önder'le çok samimi olmak istemiyordu. Tam anlamıyla öğrencilere örnek olmaya çalışan bir başkan...

Demir'in delici bakışları arasında yanlarındaki boş sıraya otururken Önder yanıma oturup sıraya iyice yayıldı. Bu hali gülümsememe neden olunca "çok da rahatsız değilmiş ya" demesiyle "Senin okulundaki rahat koltuklara benzemez," deyip göz kırptım. Önder saçımı düzeltirken "senin yanında tahtanın üzerinde çürümeye bile razıyım. Yeter ki iyi olduğunu bileyim, göreyim" diye fısıldayınca hafifçe gülümseyip tahtaya doğru döndüm. Öğretmenin içeri girmesiyle sınıftaki uğultu kesilirken "Günaydın çocuklar," diyerek bize en içten gülümsemesiyle bakıp sınıfta gözlerini gezdirdi.

"Aranızda yeni yüzler görüyorum. Hanginiz Gezer Koleji'nden geldi"

Önder elini kaldırdığında öğretmen eliyle kalkmasını işaret ederken "Tanıyalım bakalım bu çılgını" deyince Önder gülümseyerek ayağa kalktı. "Adım Önder Gezer – *sınıfta uğultular yükselirken hoca şşşş diyerek sınıfı susturdu*– evet babamın okulundan kaçıp size sığındım." Bütün sınıfla beraber kahkaha atarken öğretmen tebessüm ederek "Dereceli bir okulu bırakıp buraya gelmen için önemli bir nedenin olmalı?" diye sordu. Önder içten bir tebessümle bana dönerek "Çok önemli ve özel bir neden," deyip göz kırpınca ufak bir kırılma sesi duydum. Demir'e baktığımda avucunun içindeki iki parçaya ayrılmış kaleme kaşlarını çatarak baktığını gördüğümde Önder'in kendini anlatmasını dinlemiyordum bile. Demir'in siniri neden beni mutlu ediyordu. Beni hâlâ önemsediğini düşünmek bana iyi mi geliyordu.

Önder'in yanıma oturduğunu hissederken öğretmen "Sen de yurt dışından gelen yeni öğrenci olmalısın" diye-

rek ön sırada oturan bir çocuğun yanına ilerlerken gözlerimi kısarak arkadan tanıdık gelen çocuğa baktım. "Kalk bakalım bir de seni tanıyalım sen nereden kaçtın" Çocuk ayağa kalkıp sınıfta gözlerini gezdirince bugün okulun önündeki ukalayla aynı sınıfta olduğumu anladım "Ben Gökhan Akarlar," dedi. Önder duruşunu düzeltip "Sait Amca'nın oğlu Gökhan mısın?" diye sorunca herkesin bakışları Önder ve Gökhan'ın arasından gezerken çocuk arkasını dönüp başını evet anlamında sallayarak sırıttı. Belli ki daha önceden birkaç kere karşılaşmışlardı. En azından babaları. "Uzun süredir babamın işleri yüzünden yurt dışındaydık ve yine babamın işleri yüzünden kesin dönüş yaptık. Daha önce bu okulda okuyup büyük adam olduğu için beni de buraya layık gördü. Ne geleneksel değil mi?" Gökhan kendini tanıtmaya devam ederken göz ucuyla Demir'e baktım. Çocuğa bakışlarından hoşlanmazken 'sanırım bu dönem ilk dönemden daha zor gececek' diyerek içimden geçiriyordum.

★ ★

Zil çaldığında sınıf yavaşça boşalırken Melek hızlıca yanımıza gelip "Kim bu Gökhan?" diye sorunca Önder tek kaşını kaldırarak "Sanane" dedi sertçe. "Of Önder kıskançlığın sırası değil. Belli ki tanıyorsun işte... Kim bu çocuk" diyerek en yakın arkadaşıma destek çıkarken Demir ellerini masaya vurarak yerinden kalkıp bizim tarafa bakmadan sınıftan çıktı. Şu anda onun kıskançlığını düşünemeyecek kadar yeni çocuğu merak ettiğim için "eee" diyerek Önder'i dürterken "Öf" dedi bana sinirle bakarak. "Sait Akarların oğlu" Önder'e *'Hadi oradan be'* der gibi baktığımda "Adam ünlü fabrikatörlerden biri. Yurt dışında sayısız fabrikası var. Babama Türkiye'de de fabrika açmak istediğini söylemişti. Demek dönmüşler" dedi.

"Babama derken?"

Önder ayağa kalkarken "Babamın askerlik arkadaşı ve çok sık görüşemeseler de sürekli telefonda konuşurlar. Ben Gökhan'ı isim olarak biliyordum. Daha önce hiç yanyana gelmedim..." diyerek yürüyüp Gökhan'ın yanına gidince Melekle ikimiz arkasından şaşkınca baktık. "Ben Emir'in yanına gideceğim. Gelmek ister misin?" diye sorduğumda Melek "Önder'le kalsam daha iyi. Hem okulu gezdiririm hem sende rahat rahat konuşursun" diyerek göz kırpınca "Derste görüşürüz" diyerek gülümsedim. Radyoya gittiğimde kapının kapalı olduğunu görünce *'Bu serin havada dışarı çıkacak kadar aklını kaçırmamıştır herhalde'* diyerek kantine bakınca *'sanırım kaçırmış'* diyerek bahçeye çıktım ve bingo. Emir Demirlerin yanında otururken bir süre yanlarına gidip gitmemek arasında kaldıktan sonra tam arkamı dönerken içimdeki bir deli cesaretiyle yürümeye başladım. Onlarla konuşmak zorunda değildim. Hatta onlarla göz göze bile gelmek zorunda değildim. Sadece gidip Emir'i çağıracaktım ve özlediğim arkadaşımla baş başa muhabbet edecektim. Bu kadar basit. Her attığım adımda kalbim biraz daha hızlı çarparken önce çetenin sonra da Demir'in bakışları ardından en son Emir bana doğru döndü.

"Effy."

Emir hızla yanıma geldiğinde diğerleriyle göz göze gelmemeye çalışarak Emir'e sıkıca sarılırken "Müsaitsen konuşabilir miyiz?" diye fısıldayınca benden ayrılıp "Tabii," diyerek koluma girdi. Demir'lerden birkaç metre uzaktaki banka oturduğumuzda Emir'in telaşlı ifadesi gülümsememe neden olurken "Sadece seni özledim ve yalnız kalmak istedim," deyince Emir derin bir oh çekti. "Bir şey oldu sandım deli... Of... Neyse... Nasılsın bakalım? Ailenin yanında çok fazla rahatsız etmek istemedim. Hoş istediğim-

de de sen istemedin ama konumuz bu değil..."

"İyiyim sanırım... Yani en azından daha iyi hissediyorum. Sen nasılsın?" Yalan söylemeyi hiçbir zaman başaramamıştım ama konu Demir'e olan baskıladığım hislerimken elimden geldiğince hissiz gibi davranabiliyordum.

"Süperim denebilir. Bütün tatil yayındaydım ve bir sürü organizasyon planladım."

"Biliyorum," dediğimde "O depresyon günlerini benim sesimle atlattığını söyleme bana" diyerek benimle dalga geçmeye çalışınca "Tamam söylemem," deyip göz kırptım. "Oha!" deyip gözleri fal taşı gibi açıldıktan sonra "Ciddisin sen," diye devam edince başımı evet anlamında salladım. Emir beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Bu duygu her şeye bedel."

"Aslında" deyip yavaşça Emir'den ayrılırken "Benim mer–" dememe kalmadan neyi sormak istediğimi anlarken "İyi değil," demesiyle kasıldım. "Duru'yu ilk kaybettiğimiz günlerdeki Demir'e döndü. Bir farkla... Artık daha kötü ve daha acımasız."

"Peki..." deyip derin bir nefes alarak benim için en zor cümle dilimden döküldü. "Çete nasıl?" Emir bu sorum karşısında şaşkınlığını gizleyemezken "Çete'nin nasıl olduğunu mu merak ediyorsun?" Başımı evet anlamında sallayıp göz ucuyla onlara doğru bakarken "Onlar Demir'den de kötü. Geçen haftaya kadar Demir onları yanına yaklaştırmadı. Hem içlerindeki pişmanlık hem Demir'in tepkisi onları daha kötü yapmış gibi duruyor. Geçen hafta Amcamın zoruyla bir araya gelmişler ama Demir hâlâ soğukluğunu hareketleriyle belli ediyor" deyince "Tıpkı bana olduğu gibi" dedim bizi izleyen Demir'den gözlerimi alırken. "Anlamadım?"

"Eğer Önder gibi tepki vermezsen..."

"Asla" dediğinde derin bir nefes alıp parmaklarımla oy-

narken "Demir'i özledim sanırım" deyince Emir hafifçe gülümseyip "Onun seni özlediği gibi" dedi. Hafif aralanmış ağzımla Emir'e birkaç saniye baktıktan sonra başımı hayır anlamında sallarken "Onun beni özlediği yok" deyince "Nereden biliyorsun?" diye sordu. Tekrar Demir'e bakıp bakışlarımı Emir'e çevirirken "Bir kere bile nasıl olduğumu merak etmedi. Ne hale geldiğimi biliyordu ama o günden sonra arayıp sormadı bile" deyince Emir dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı. "Sen bir şey biliyorsun?" "Belki... Ama onu sana söylediğimi öğrenirse öğlen namazına takiben–" derken "Söylemezsen ben seni öldürür büyük bir zevkle de helvanı yerim" deyince "Tam Demir Kara'nın kızı," dedi gülümseyerek. "Söyle!"

"Her gün evinin önünde saatlerce oturup seni görebilmeyi beklediğini benden duymadın tamam mı?" Emir'in cümlesiyle ne diyeceğimi bilemezken "Geçen gün adnan Amca'yla tartıştıklarına şahit oldum. Çete olmayınca darmadağın olduğunu söyledi Amcam. İşleri aksattığını, ortalıkta olmadığını... Çekip kenara sıkıştırınca da yanlışlıkla ağzından kaçırdı." diye devam edince kalbimin ağzımda attığını hissettim. Bıkmadan usanmadan her gün evimin önüne gelip belki beni görürüm umuduyla saatlerini mi geçirmişti yani. "Ciddi olamazsın. Neden ulaşmak için en ufak bir girişimde bulunmadı o zaman. Arayabilirdi mesela."

"Effy senden uzak duracağını söylemiş bir adamın seni aramasını beklediğini söyleme bana" dediğinde "ama bunu söyleyen adamın her gün kapıma gelmesini de beklemiyordum" dedim. Emir "Ama bu durum farklı. O senin kapının önünde beklediğini bileceğini bilsey–" derken elimle susmasını sağlayıp "al şu taka tukaları takatukaçıya götürü daha kolay söyleyeceğine eminim" deyince ufak bir kahkaha attı. "Yani kısacası gizli kapaklı seni ta-

kip etmekle direkt seni aramak farklı şeyler. Hele de o yaşanan olaydan sonra. Burada ilk adımı atması gereken kişi varsa..." deyip derin bir nefes aldıktan sonra "üzgünüm ama sensin" diyerek devam etti. "Ben mi?" dediğimde Emir başını evet anlamında sallarken "Neden ben... Benden uzak dur diyen o, benden uzak duramayan o, kafamı allak bullak eden o, kendimi bile hiçe sayıp zorla kendini sevdiren o... Neden ilk adımı ben atacağım" dediğimde zilin çalmasıyla Emir burnumu sıkıp "Düşün ve bul" diyerek ayağa kalktı.

Sonraki tüm dersler Emir'le konuşmamızı düşünürken bir türlü işin içinden çıkamıyordum. Benden uzak duracağını ve uzak durmam gerektiğini söyleyen adam günlerce kapımın önünde beni görmek için beklemişti. Bunun mantıklı açıklaması ne olabilirdi? Vicdanı... Sanmıyorum biz o zamanlar çoktan aşmıştık... Benden gerçekten hoşlanıyor olması? Belki... O zaman neden beni tanımıyormuş gibi davranıyor. Çeteden daha çok kendini suçladığı için mi? Onun karanlığının beni esir etmemesi için mi? Koca bir "Neden??"

"Önder" dediğimde elindeki telefonla masanın altında araba yarışı oynayan arkadaşım bana bakmadan "hı?" diye cevap verince öğretmene bakıp Önder'e doğru döndüm. "Sana bir şey soracağım." Önder oyunu durdurup sıradaki yayılmış halini toparlarken "sor bakalım prenses" deyince "Şimdi bir çocuk var" diye başladığım cümleyi "karanlık bir çocuk" diyerek kesti. Gözlerim yavaşça büyürken "devam et" dediğinde edip etmemek arasında kaldım. "Neyse işte o çocukla iyi kötü birçok şey yaşamışsın, aslında düşününce kötü anılar daha çok... Aranızdaki ilişkiye ad koymamışsınız ama farklı bir bağ var gibi. Sana çok kötülüğü dokunmasına rağmen o bağ seni ona itiyor onunla olmak istiyorsun... Ama bu çocuk sana zarar

gelmesin diye senden uzak duracağını ve senin de ondan uzak durmanı söylüyor... Ama öğreniyorsun ki tatil boyunca her gün saatlerce kapının önünde seni beklemiş..." derken Önder'in "her gün kapının önüne mi gelmiş lan o" demesiyle eline vurup sus işareti yaptım. Bize çevrilen birkaç gözü öğretmen "sessiz olun ve önünüze dönün" diyerek geri çevirdi.

"Ne bağrıyorsun, ya..."

"Effy o şeref– "Önder" o şeref yoksunu adam her gün senin kapının önüne gelip seni beklemiş mi yani?!" dediğinde başımı evet anlamında sallarken "Demir sana abayı fena yakmış" deyince gözlerimin yanında yavaşça ağzım da aralandı. "Sen ciddi misin?"

"Onun gibi birinin beklemeyi göze alabileceğini düşünüyor musun?"

"Ama o zaman neden beni ara–"

"Çünkü prenses. Sana yaşattıkları şey yenilir yutulur bir şey değil. Senin yüzüne bakacak cesareti yok. Evet duydun o korkusuz olduğuna inandığın adamın senin karşına çıkacak cesareti yok. Çünkü sana iğrenç..." derken öğretmenin tekrar uyarmasıyla önümüze döndük. Önder bir süre öğretmeni takip ettikten sonra yavaşça bana eğilerek "Eğer senin onun gibi bir adamla birlikte olmaya cesaretin varsa... Durma ara... Çünkü o adam sana kör kütük âşık olmuş..." diye fısıldadı. Cümlesi 'yiyorsa ara' dese de kalbim Demir'in bana âşık olduğu düşüncesiyle daha da hızlı atmaya başlamıştı. Cesareti olmadığı için mi aramamıştı yani...

Zil çaldığında toparlanmaya başlarken Melek koşar adım yanımıza gelip "birşeyler yapalım mı?" diye sorunca "hiç halim yok" diyerek montumu üzerime geçirdim. Önder "biz yaparız hayatım sen sıkma canını" diyerek Melek'in omuzuna kolunu atınca Melek kızararak

Önder'e baktı. Önder arkasını dönüp "Gökhan" diye seslendiğinde yeni çocuk bize bakarken "Birşeyler yapalım diyoruz gelecek misin?" diye sorunca Melek "zaten tüm gün zorla yanımızda dolaştırttın çocuğu bari çıkışta rahat bırak" diye fısıldayınca Gökhan "yok abi eyvallah size iyi eğlenceler" diyerek sınıftan çıktı.

"Duydu çocuk."

"Ama Effy haksız mıyım?" diye sorduğunda "Prensip olarak çiftlerin kavgalarına dahil olmuyorum... Size iyi eğlenceler. Öpüldünüz" diyerek uzaktan öpüp bende sınıftan çıktım. Eve geldiğimde kendimi yatağa atarken hâlâ kafamda Emir'in ve Önder'in söyledikleri vardı. Gerçekten Demir bana âşık mı olmuştu? Yaşanılanlardan sonra cesareti olmadığı için mi karşıma gelmiyordu... Ama o Demir Kara'ydı. Onun gibi birinin birşeylerden korkması... Kulağa fazlasıyla mantıksız geliyordu ama ya korkuyorsa... Üzerimdekiler çıkartıp kendimi banyoya attıktan sonra biraz olsun beynimdekileri de boşaltmak isterken daha çok dolması kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı. Günden güne kötüleşirken, beni görmek için atıyordu öyle mi? Gerçekten beni seviyordu ama bunu söylemeye cesareti yoktu... Belki de korkusu 'ben de seni seviyorum' diyeceğim içindi. Onu sevmemi istemiyor muydu... Artık çok geç...

Telefonumun çalmasıyla banyodan çıkarak bornozumu üzerime geçirip koşar adım odaya gittim. Telefonu elime almamla kapanması bir olunca arayana bakıp geri arama tuşuna bastım.

"Annem."

"Kuzum... nasılsın?"

"İyi anneciğim okuldan geldim. Banyodaydım yetişemedim telefona" dediğimde annem "Sorun değil birtanem. Biz de Afet Teyze'nle oturuyorduk da bir sesini duyalım dedik," dedi.

"Çok iyi yapmışsınız. Ne yapıyorsunuz?" diye sorduğumda Afet Teyze "olaylar sende... Önder'in ilk okul günü nasıldı?" deyince kıkırdayarak "Önder gibiydi. Fazla hareketli" dedim. Afet Teyze ve annem kahkaha atarken "nerede o?" diye sorunca "Melek'le birşeyler yapacaklardı en son" dedim. Annem "Sen neden gitmedin?" dediğinde "pek keyfim yok" diye cevap verince "Ne oldu?" dedi telaşla.

"Bir şey yok anne iyiyim. Sadece ilk gün yordu biraz"

"Tamam birtanem dikkatli ol. Hadi sen ıslaksındır şimdi üşütüp hasta olma sonra yine konuşuruz"

"Anne," dediğimde "Söyle kuzum," diyen anneme kafamda söyleyeceklerimi toparlarken "Senin için belirsiz olan bir konuda aklını mı dinlersin, kalbini mi?" diye sordum. "Bu nereden çıktı Effy?"

"Anne sadece bir cevap istiyorum."

"Konunun ne olduğuna bağlı," dediğinde derin bir nefes alıp "Aşk" diye cevap verdim. Afet Teyze "Kime?" diye bağırdı. "Ya utandırmayın. Ortada bir şey yok."

"Kim o şanslı çocuk?" diye soran Afet Teyze'ye Demir'in kim olduğunu anlatamayacağım için "Okuldan biri işte" deyince "Aklın neden hayır diyor?" diye sordu annem. Ne diyebilirdim ki... Çetesi bana tecavüz etti ve karanlık bir çocuk mu... "Yada kalbin neden evet diyor?" Annemin sorularıyla karışık olan beynim dahada karışınca "Sorunun cevaplarını yalnız sen verebilirsin," demesiyle "Teşekkürler annem. Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım. Gerçekten çok yardımcı olmuşlardı. Üzerime pijamalarımı geçirip televizyonu açarak koltuğa uzandım. Uzun zamanın yorgunluğu bir anda üzerime çökerken göz kapaklarım ağır ağır kapanmaya başladı.

Uyandığımda etrafın karanlığından gece olduğunu anlarken el yordamıyla telefonumu arayıp koltuğun ara-

sından çıkardım. 'Ne... Saat gecenin 11'i mi olmuştu?' Telefonuma gelmiş olan mesajı açtığımda gözlerim yuvalarından çıkarken mesajı tekrar tekrar okudum.

Gönderen: Annem
Mantığın bittiği yerde aşk başlar. Kalbinin sesini dinle.

Annem bana resmen şu anda git ve Demir'e içinden geçen her şeyi dök diyordu. Bir süre cesaretimi toplamaya çalışıp hızla yerimden kalkarken elime geçen ilk şeyleri üzerime geçirip evden çıktım. Motoru çıkartmakla vakit kaybetmek istemediğim için yoldan geçen bir taksiyi durdurup adresi verdikten sonra kalbimin ritmini düzene sokmaya çalışarak yolları izlemeye başladım. Ne diyeceğimi ne yapacağımı ne tepkiyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim Demir'in karşısına geçip "ben seni seviyorum lan" deme isteğiydi. Kulübün önüne geldiğimizde taksiden inerken koşar adım kalabalık kuyruğun yanından yürümeye başladım. Vedat Abi baştan aşağı beni inceledikten sonra "Küçük hanım?" demesiyle "Demir içeride mi?" diye sorunca başıyla onaylayıp önümden çekildi. Bu ortama göre fazla vasat giyinmem belli ki dikkatinden kaçmamıştı. Kulübe girdiğimde gördüğüm manzarayla *'el insaf pazartesi günü de bir yer bu kadar kalabalık olur mu'* diye söylenirken locaya gözlerimi kısarak baktım. Çete birkaç kızla içkilerini yudumlarken *'boğazınızda kalsın'* diyerek mekânın içinde Demir'i aramaya başladım. Yoktu... Kesinlikle odasındadır diyerek koşarak loş koridora girerken kalbimin boğazımda atmasına engel olmaya çalışıyordum. Bu sefer konuşacaktım. En azından bu sefer konuştuğumu Demir duyacaktı... Kapının önünde durup nefesimi düzene sokarken kapıya tıklatıp geri çekildim. O kadar heyecanlıydım ki şurada bayılmamak için kendimi

zor tutuyordum. Bir süre bekledikten kapının açılmamasıyla 'Hâh ya keşke 2. Seçeneği tercih edip tuvaletin önünde bekleseydim' diye düşünürken duyduğum ayak sesleriyle 'yaşasın' diyerek saçlarımı düzelttim. Kapının açılmasıyla bir süre hareketsiz karşımdaki kişiye bakarken "Effy" demesiyle silkelenip kendime geldim. Esra'nın saçının başının dağınıklığının yanında arkadaki yatağın dağınıklığı hiçbir şeydi. Üzerinde benim aylar önce giydiğim tişörtle kapıya yaslanmış dururken "Kulüpte olduğunu görmemiştik" deyince "Şey ben..." diyebildim sadece. "Demir'e bir şey–"

Esra odanın içine bakarak "Hayatımmmmmmm Effy gelmiş bir bakar mısın?" dediği an beynimden vurulmuşa döndüm. "Duymuyor herhalde. En son banyo yapacaktı. Bir dakika bekle canım," Kıvırta kıvırta banyoya giden Esra'nın arkasından bakarken banyoda akan suyun sesini bile şu anda fark ettiğimi anladım. Kahretsin! Gözlerimin dolmasıyla koşarak koridorda ilerlerken bildiğim bütün küfürleri kendim için sıralıyordum. Kalbinin sesini dinle ha... Sana âşık ama korkuyor ha... Günlerce kapının önünde seni sevdiği için bekledi he... Salak Effy... Sen dünyanın en salak insanısın! Adamın seni taktığı yok. Belli ki vicdan yapıp kendime zarar verip vermediğimi merak ettiği için bekledi kapının önünde. Aptal Effy... Etrafın bulanıklaşmasıyla ağladığımı fark ederken ittirerek kapıyı açtım. Neler düşünmüştüm bir de... Adam senin giydiğin tişörtü seviştikten sonra kızın tekine vermiş sen hâlâ kalbini sana verdi san... Salaksın kızım. Su katılmamış salaksın. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silmem daha çok akmasına neden olurken Vedat abi kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı. Onun bakışlarını hissettiğim an koşmaya başladıktan sonra bulduğum ilk boş taksiye atlayıp evime doğru yola çıktım.

★ ★

Bu kız ya gerçekten çok sakar ya da zil zurna sarhoş... Bir insan masadaki bütün içkileri elleriyle nasıl üstüne dökebilir.

"Esra nerde abi?" Locaya oturduğumda Kaan'a ters ters bakarken "Ne bileyim ben. En son odada üzerini temizlesin diye bıraktım. Bir de onu bekleyecek değildim ya. Zaten 24 saat üzerimde" diye homurdanınca bizimkiler gülmeye başladı. "Gülmeyin lan"

Bir süre sonra Esra temizlenmiş bir şekilde yanımıza geldiğinde "fazla uzun sürmedi mi?" diye sordum. "Lekeler çıkmadı ne yapayım," demesiyle elbisesindeki kocaman içki lekelerine baktım. Esra locaya oturup içki sipariş ettiğinde "Bir dahaki sefere tuvalette temizlemek zorunda kalırsın," dememe rağmen gülümseyerek "Sen nasıl istersen," deyince tek kaşımı kaldırdım. Üstü başı mahvolan biri için fazla mı keyifliydi?

Saat gece yarısını geçtiğinde herkes takıldığı kızla halvete girmek için yanımızdan ayrılırken Esra ve kız arkadaşları eğlenmeye devam ediyorlardı. Daha fazla kızların arasında kalmamak için kulüpten çıkıp sigaramı çıkartırken hâlâ içeri giremeyen insanlara ifadesiz bir suratla baktım. Sigaramı dudaklarımın arasına koyup çakmağımı aranmaya başladığımda önümde yakılan ateşle Vedat'a baktım "Eyvallah," diyerek sigaramı yakıp derin bir nefes aldım.

"Ee Vedat ne yapıyorsun bakalım?"

"Kimseye bir şeyyaptığım yok efendim," dediğinde kahkaha atıp "benim lafımı bana satmak ha," diyerek sigaramdan bir nefes daha aldım. "Bir sıkıntı yok dimi?"

"Her şey kontrol altında Demir Bey,"

"Peki beni soran oldu mu?"

"Bir tek küçük hanım geldi efendim," dediğinde kaşlarını kaldırarak "küçük hanım?" deyince "Hani içeri almamamız için bizi tembihlediğiniz ama her seferinde girmeyi başaran kız," dedi. Elif mi gelmişti. "Nerede?" diye sorduğumda "Görmediniz mi?" diye cevap verince kafamı hayır anlamında salladım. "Birkaç saat önce ağlayarak ayrıldı efendim ve ben sizin gör." Ağlayarak mı ayrılmıştı?. Neden gelip neden gitmişti? Ben neden onu görmemiştim. Locadan ayrılmam– Ah lanet olsun Esra'yı odaya götürdüğüm anda gelmişti belli ki. Yoksa ben yokken Çete'yle ilgili... Allah'ım sen aklıma mukayyet ol! Bütün sorularımın cevabı bir kişide olduğu için Vedat'ın omuzuna vurup "Buralar sana emanet birkaç saate döneriim," diyerek korumalardan birine arabamı getirmesini emredip yola çıktım. Arabayla hızla Elif'in evine geldiğimde ışıklarının yanmıyor olması 'dönmedi mi acaba' diye düşündürürken kapının önüne gelip içeriden ses gelip gelmediğini dinledim. Ses yoktu. Başına bir şey gelmiş olabilir miydi? Ya da kendine bir şey yapmış... Kapı zilinden elimi çekmeden çalarken bir yandan da kapıya vuruyordum. Kalbim yerinden çıkacakken duyduğum ayak sesleriyle rahatlayınca zile ve kapıya işkence yapmayı bıraktım. "Kim o?" diyerek kapıyı açmasıyla dudaklarımı birbirine bastırırken bir insana şirinler desenli pijamanın ancak bu kadar yakışabileceğini düşünüyordum.

"Ne oldu Demir?"

"Onu sen söyleyeceksin" deyip içeri girerken "sana girebileceğini söylemedim" demesi umurumda bile değildi. Salona gittiğimde koltuktaki peçeteleri görünce "hasta mısın?" diye sordum. "Ne dedin sen?"

"Neyse... Klübe geldin, beni sordun ve görmeden gittin... Hem de ağlayarak... Neden?"

"Artık bir önemi yok," diyerek kollarını önünde kavuşturduğunda "Elif" dedim sakin kalmaya çalışarak. "Demir" dediğinde "kulübe neden geldin?" diyerek kelimeleri en yavaş şekliyle söylerken "Seninle bir şey konuşacaktım ama Esra'yla rahatınızı kaçırmak istemedim" dedi.

"Esra ne alaka?" diye sorunca kaşlarını çattı. "Şu olayı bana adam akıllı anlatıcak mısın artık?!"

"Anlatılacak bir şey yok Demir."

"Elif," diye bağırdığımda kaşlarını daha çok çatarken "Bak bir şeykonuşacaktım seninle ve locada göremeyince odana geldim. Esra kapıyı açtı... Saçı başı darmadağın, üzerinde bana verdiğin tişörtle... Sadece tişörtle... Ben nereden bilebilirdim ki senin birkaç dakika önce Esra'yla sevişiğini! Neden geldiğimi sordu. Tam ağzımı açacakken arkasını dönüp 'hayatttımmmmmm Effy gelmiş bir bakar mısın' diye sana seslendi. Tabii sen duşta olduğun için duymadın o da seni çağırmaya banyoya gitti... Kusura bakma ama seni orada bekleyemezdim. Konuşmak için bu kadar geç geldiğine göre iyi ki de beklememişim banyo maceralarınızı" dedi sinirle. Elif'in öfkeli haline gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken "Ne o? Komik mi?" demesine dayanamayıp ufak bir kahkaha atarak tekrar dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu öfkesinin nedeni kıskançlıktı... Ah be Elif... Elif'im...

"Peki, ne konuşacaktın benimle?" diye sorduğumda ciddi olmaya çalışırken "bir önemi kalmadı o gördüklerimden sonra" deyince tek kaşımı kaldırıp Elif'e baktım. O gördüklerinle bağlantılı benimle ne konuşabilirdi ki? "Her şeyi yanlış anlamada madalyaların olmalı" dediğimde 'ne saçmalıyorsun sen' gibi bakınca "Şöyle ki; Esra üzerine içki dökünce temizlensin diye odaya götürdüm ve sırf onu orada beklememek için locaya geri döndüm. Ha bir ara da tuvalete uğramıştım. Sen o arada gelmiş ol-

malısın. Sadece üstündekileri temizleyecekti. Neden o tişörtü giydiğini inan bilmiyorum. Sanırım yatağın üstünde durduğu için hemen onu geçirdi üstüne. Ahhh şimdi sana yeni bir tişört giydirmem lazım," dediğimde ağzı hafifçe aralandı.

"Bana yeni bir tişört mü giydirmen lazım?"

Elif'in şaşkın halini öpmek isterken başımı salladım. "Senin yokluğuna nasıl dayandım sanıyorsun." Ben yanaklarının kızarmasına gülümserken O boğazını temizleyip yüzüne ciddi bir ifade takınmaya çalıştı.

"Yani sen o sırada odada değildin," Ellerini belinin iki yanına koyup gözlerini kısarak "Kaltak," diye fısıldayınca "Ne?" dedim kahkaha atarak. Elif'in yanakları daha da kızarırken "Sesli mi düşündüm?" deyince 'ne yapacağım ben seninle,' der gibi başımı iki yana salladım. "Demek o yüzden rahatça sana hayatım dedi," deyip dudağını yamulturken "Demek o yüzden ağlayarak kulüpten ayrıldın," dedim gözlerine bakarak. Gözlerini kaçırması düşüncemin doğruluğunu kanıtlarken "Bundan sonra beni görmeden o mekândan ayrılma ki... Gözyaşların boşuna akmasın," deyince birkaç kere yalandan öksürdü. "Şimdi söyle bakalım... Benimle ne konuşacaktın?"

Mavi gözlerini bana çevirip "Şey" deyince "Ney," dedim kaşlarımı çatarak. Yanaklarını şişirerek ofladı, bir yandan da elleriyle oynuyordu. "Evet," dediğimde "Seni çok özledim tamam mı..." diye çıkışınca kaşlarım hafifçe havaya kalktı. "Seni çok özledim ve konuşmak istedim... Seni konuşmak istedim... Beni konuşmak istedim... Bizi konuş–" derken Elif'in yanına gidip ufak bedenini kollarının arasına aldım. Derin bir nefes alarak başını göğüsüme yasladığında saçlarının kokusu burnuma dolarken 'şükürler olsun' diyerek yavaşça saçını öptüm. "Demir ben sensiz–" derken "Şşşt" diyerek onu susturunca "lüt-

fen konuşmama izin ver ve sadece dinle. Cevap vermek zorunda değilsin," diye fısıldadı. Kollarını daha çok sıkarken "Evet, çeten bana hayatımda yaşamak istemeyeceğim bir tecrübe yaşattı. Belki bunun için onları ömrümün sonuna kadar tam anlamıyla affetmeyeceğim ama sen... Sen başkasın Demir. Ne kadar kendini suçlarsan suçla aslında bu olayda benim kadar suçsuzsun. Tıpkı o gece..." deyip yutkunduktan sonra "Ben çok ölmek istedim. Acı çekerek yaşamamın bir nedeni olduğunu biliyordum ama o nedenin acıma neden olan adamların liderine âşık olmak olduğunu nereden bilebilirdim. Çok direndim... Çok zorladım kendimi senden uzak tutmak için ama kalbim sana aitken bedenim senden uzak dursa ne fark eder ki. Aldığım yaraları sen iyileştirmişsin... Yokluğunla daha derinlerinin açılmasıyla anladım bunu. Çok acı çektim Demir, inkâr edemem ama senin yokluğunla çok daha fazlasını çektim. Çetenle ileride aramız nasıl olur bilmiyorum ama..." diyerek benden ayrıldı. "Ama geleceğim olmanı istiyorum"

Elif'in buğulu bakışlarıyla onu tekrar kendime çekip sıkıca sarılınca "Günahın özüyse seni sevmek..." diye fısıldadım "Cezam cehennem olsun," dedik aynı anda.

★ ★

Gözlerimi araladığımda gördüğüm kişiyle yüzümde belli belirsiz tebessüm oluşurken bir süre Demir'i izledim. Akşam *'bir dilek hakkın olsa benimle uyumanı dilerdim'* dememle yanımda kalırken bu dilek hakkının ileride çok işime yarayacağını düşünerek kıkırdadım. Demir'in kollarının üzerinde elimi gezdirdikten sonra başımı göğsüne yasladım ve yavaşça parmaklarını sırtında dolaştırmaya başladım. Küçüklükten beri oynadığımız bir oyundu bu annemle. Ne söylemek istersek o kişinin sırtına parmaklarımızla yazıyoruz o kişi de ne olduğunu anlamaya

çalışıyordu. Demir'in uyumasını fırsat bilerek parmaklarım içimden geçeni sırtına yazarken Demir beni kendine daha çok çekip "ben de seni seviyorum" deyince gözlerimi kocaman açtım. Uyumuyor muydu yani. Of! O sırada alarmın çalmasıyla hızla arkamı dönüp telefonu elime alırken Demir belimden beni kendine çekerek "kokunun uzaklaşmasını sevmiyorum" diyerek sarıldı. Yanaklarımdaki ateş gittikçe yükselirken "günaydın" diye fısıldayınca Demir gözlerini açmadan "günaydın hayatım" deyince kelebeklerin karnımda kanat çırptıklarını hissettim. "Ne dedin sen?"

"Ne demişim?"

"Az önce dediğin şey."

"Günaydın?"

"Ondan sonra."

"Ne demişim?"

"Hayır ondan önce."

"Günaydın."

"Oooofff!" dediğimde Demir kahkaha atarak gözlerini açarken "sabahları tam anlamıyla çekilmez biri oluyorsun" dedim.Demir'in hâlâ sırıttığını görmemle "aslında sen her zaman çekilmez birisin" diye devam ettim. Alt tarafı hoşuma giden şeyi bir kez daha duymak istemiştim ama o benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştı.

Yataktan kalkarken arkamdan bana sarılıp tekrar yatağa yatırınca "okul vakti" dedim. Demir burnunu saçlarımda dolaştırıp derin bir nefes alarak saçlarımı kokladıktan sonra "bugün gitmeyebiliriz" diye fısıldayınca "evet ama gideceğiz. Hadi kalk" diyerek yataktan kalktım. Demir oflayarak başını yastığa bastırdığında kıkırdayıp banyoya gidip elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Tekrar odaya döndüğümde Demir'in üzerindeki tişörtü sıyırdığını görürken *'Allah'*ım sen ne yiğitler yaratmışsın ya-

rabbim' diyerek Demir'in üçgen ve kaslı vücuduna bakıp *'acaba bütün gün spor salonundan çıkmıyor mu'* diye düşünmeden edemiyordum.

"Çok açım. Sanırım sen doydun ama..."

"E–efendim?"

"Gözlerinle beni yemenden bahsediyorum," diyerek tişörtünü katlayıp yatağın üstüne koyarken "banyo yapmak istersen diye havlu çıkardım" dedim bozuntuya vermeyerek. "Kulüpte yaparım" dediğinde "okula gelmeyecek misin?" dedim suratımı asarak.

"Tabii ki geleceğim. İlk derse girmediğimi ne zaman gördün" deyince bakışlarımdaki imadan "istisnalar hariç" diye ekledi. "E ama senin forman yok" dediğimde "arabada yedek var onunla idare ederim. Hadi sen hazırlan. Salondayım" diyerek gömleğini ilikleyerek odadan çıktı. Hızla üzerime formamı geçirip saçlarımı tepeden topladıktan sonra çantamı elime alırken "ben hazırım" diye bağırarak odadan çıkınca Demir baştan aşağı beni bir kere süzdü. "Gerçekten bu kadar kısa olmak zorunda mı ya" dediğinde üzerime bakıp eteğimin dizimden beş karış yukarıda olduğunu görünce gülümseyerek "hadi" diyerek Demir'i arkasından iterek evden çıkardım. Demir o şahane arabasının bagajından gömleğini ve kravatını çıkardı. Sokağın ortasında üzerine geçirirken yanaklarımın kızarmasına engel olamadan Demir'i izlemeye devam ettim. *'İnşallah komşulardan biri bizi izlemiyordur'* diye içimden geçirirken Demir bagajı kapatıp "atla bakalım güzellik" dedi. "Nereye atlayayım?"

Demir tek kaşını kaldırıp "arabanın içi yerine dışında yolculuk yapmayı sevdiğini öğrenmem iyi oldu" deyince az önce dediği şimdi kafama dank ederek "Okula beraber mi gideceğiz?" diye bağırınca Demir kaşlarını çattı. "İstersen mahalledeki çocukları da götürelim Elif... Az daha ba-

"Bir" Ben hâlâ olayın şokunda Demir'e bakarken "Atla hadi. Önce kahvaltı sonra okul" deyince telefonumu çıkartıp saate baktım.

"Dersin başlamasına yarım saat var Demir. Ne kahvaltısı"

Demir "Elif" diye bağırdıktan sonra "Bağırma," diye tepki verince derin bir nefes alarak "Seni o siktiğimin dersine yetiştireceğim. Artık arabaya biner misin?!" dedi sesini biraz alçaltarak.

"Demir."

"Elif şu anda bize boş yere 5 dakika kaybettirdin farkında mısın?! Ya kendi rızanla bin ya da ben seni zorla bindireyim."

Kaşlarımı çatarak arabaya bindiğimde Demir "Nihayet" diyerek koltuğa otururken torpidoda duran güneş gözlüklerini gözüne takıp arabayı çalıştırdı. "Şaka yapıyorsun... Havada güneş yok ve sen gözlük mü takıyorsun" Demir yüzünde piçvari bir gülümsemeyle "Belki seninle ortalarda gözükmek istemiyordur" deyince kaşlarımı daha da çok çatıp omzuna vurarak "Demir" diye bağırdım. Demir kahkaha atıp yola koyulurken ellerimi önümde bağlayıp koltuğa yaslanarak dışarıyı izlemeye başladım. Şu anda şurada olduğuma inanamıyordum.

Kısa bir süre sonra sahil kenarında durup beklememi söyleyerek arabadan indi. Bir süre nereye gittiğine baktıktan sonra manzaranın mükemmelliğine aldanıp gözlerimi denize çevirirken camın tıklatılmasıyla kendime geldim. Demir elindeki tepsiyle "in" derken kemerimi çözüp arabadan indim. "Vay canına Demir Kara bana kendi elleriyle tost getirdi." Demir belli belirsiz gülümserken tepsiyi arabanın kaputuna koyunca *'ulan bir insan arabasına hiç mi acımaz'* diye düşünmeme kalmadan kendi de kaputun üstüne oturdu. "Otursana" dediğinde eteğimi düzelterek

arabanın önüne otururken sıcak motorun ısısı neyseki üşümemi engellemişti. Tostlarımızı yedikten sonra manzaraya bakarak çayımın son damlalarını yudumlarken Demir'in beni izlediğini fark edince hafifçe ökstürerek çay bardağını tepsiye koydum.

"Manzara o tarafta Demir."

"Güzellik bu tarafta ama..." dediğinde yüzümün kızarmasını saklamak için saate bakarken gördüğüm sayılarla hızla arabanın üstünden atladım. "Demir geç kaldık. Dersin başlamasına beş dakika var." Demir telaşıma kahkahalarla gülerken yavaşça kaputtan inip tepsiyi kenara bırakarak benim aksime ağır adımlarla arabaya bindi. Neden bu kadar ağır davrandığını arabayı ışık hızıyla kullanmasıyla anlarken bir gözüm yolda diğer gözüm sürekli saatteydi. Derse geç kalmak önemli değildi de Önder'e hesap vermek fazlasıyla canımı sıkacaktı. Hele de 10 arama ve 8 mesajdan sonra...

Okula geldiğimizde arabadan atlarcasına inerken Demir'in soğukkanlı hareketleri canımı sıkmaya başlamıştı. Koluna girip "Hadi," diye çekiştirmeme belli etmeden gülerken "Ben sana dedim ama geç kalırız diye," deyince olduğu yerde durup beni tek hamlede kendine çekti. Bu hareketiyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken gözlerimi okulun pencerelerinde dolaştırıp "Napıyorsun?" diye fısıldayınca "Pişman mısın?" diye sordu. Afallayarak başımı Demir'e çevirdiğimde dudaklarımızın arasında kalan bir nefeslik mesafe yüzünden nefesimi tutarken başımı hayır anlamında salladım. Demir bir süre gözlerime ve dudaklarıma baktıktan sonra derin bir iç çekerek benden ayrılınca yaşam belirtisi verebilmek için yürümeye başladım. Sınıfın önüne geldiğimizde Demir'e bakıp kapıyı tıklatırken "Gel," sesiyle derin bir nefes alarak içeri girdik. Tüm sınıfın gözlerini üzerimizdeyken gerilmemi

sağlayan sadece Önder'in öfkeyle baktığı gözlerdi. Hiçbir şeysöylemeden sıralarımıza oturduğumuzda öğretmen rahatsız bir şekilde derse devam etmeye başladı. Büyük ihtimal yanımda Demir olduğu için bu saygısızlığa sesini çıkaramamıştı. Önder'in bana döndüğünde burnundan soluduğunu görünce "Günaydın," dedim en sevimli halimi takınarak.

"Neredesin sen... Telefonuna bakmak neden aklına gelmiyor?!"

"Uyuyakalmışım. Hazırlanırken de cevap veremedim. Derse yetişmeye çalışıyordum."

"Demir'le mi!" diye tıslayınca "Saçmalama," diyerek önüme döndüm. Bütün ders boyunca iki ateş arasında kalmıştım. Önder sürekli bana hesap sorarken Demir gözlerini kısarak bize bakıyordu.

"Evet çocuklar... Bu dönemki proje ödeviniz iki kişilik gruplardan oluşacak," dediğinde birden geçen seneki hatamı yapmayıp Demir'le daha yakın olabileceğimizi düşünürken "Ve grupları bu sefer ben belirledim," demesiyle suratımı astım.

Cemre	–	İsmail
Ayşe	–	Gamze
Melek	–	Önder
Elif	–	Gökhan
Demir	–	Esra

Hoca grupları okumaya devam ederken Önder'in keyfi yerine gelirken benim sabahki keyfim birden yok oldu. Demir ve Esra beraber ödev mi yapacaklardı yani! Ben ise şu kendini beğenmiş tiple zamanımı geçirecektim. Gökhan'ı gözlerimi kısarak incelerken *'Bu çocuk ödevi benim üstüme yıkar,'* diye düşünmeden edemiyordum.

Zil çaldığında Demir bana bakarak ayaklanınca ben de

ayağa kalkmaya yeltendim ama Önder'in kolumdan beni tutmasıyla kalktığım yere tekrar oturdum.

"Sabah neden geç kaldığını adam gibi açıklamadan şuradan şuraya gidemezsin."

"Söyledim ya," dediğimde bana gözlerini kısarken "Uydurduğun acemice yalandan bahsetmiyorum" deyince yalan söyleyemeyen tarafıma bir kere daha sövdüm.

"Ya, bak. Akşam uyku tutmadı ve geç yattım. Sabah alarm çalmış ama duymamışım. Sen arayınca saati gördüm ama apar topar hazırlanmaya başladığım için cevap veremedim. Koşturarak okula geldiğimde Demir tam sınıfa girmek üzereydi. Aynı anda girmiş olduk." dediğimde gözlerinin içine bana inanmasına dua ederek bakarken "Yedim say," deyip kolumu bıraktı. "Valla ben de bir şeyler yesem iyi olacak. Telaştan kahvaltı edemedim" diyerek ayağa kalkıp koşar adım sınıftan çıktım. Bahçeye çıktığımda her zamanki yerlerinde oturan Demir ve çetesinin yanındaki sırnaşık Esra'ya bakınca içimde dün akşamdan kalan öfke tekrar yerini aldı. Demir neden bu kıza haddini bildirmeyip sürekli yanında tutuyordu. Neden sürekli yanlarında olmasına izin veriyordu. Of Allah'ım... Derin soluklar alarak sinirimi yatıştırmaya çalışırken banklarının birinde yalnız oturan ödev arkadaşımı görünce yavaş adımlarla yanına doğru ilerledim.

Önünde durduğumda Gökhan kulağındaki kulaklığın tekini çıkartırken "Selam," deyince "bir şey mi oldu?" diye sordu. Hödük.

"Şey... Tarih dersindeki ödev için ne düşünüyorsun diye soracaktım ben."

"Bir şeydüşünmeli miyim?"

"Genelde konu seçmek için insanların düşünmeye ihtiyacı vardır." Bu çocuğun rahatlığı ve ukala tavırları fazlasıyla can sıkıcıydı. "Ödevi sen hazırlayacağına göre be-

rum düşünmeme gerek yok," dediğinde şaşkınlıkla ağzım aralanırken kızgınlıkla kaşlarım çatıldı. Projeden yatarak geleceğini sanıyordu. Aptal.

"Nasıl ben? Farkındaysan bu ikimizin ödevi," diye bağırıp yüzüne bakarken kahkaha atarak "Sakin ol Effy sadece takılıyorum. Tarihi severim ve her konu bana uyar istediğini yapabiliriz" dediğinde içime birazda olsa su serpilmişti. Sabah sabah da herkes bana takılıyordu ne güzel.

"Tamam o zaman ben biraz düşüneyim," deyince yüzündeki gülümseme dahada artarken "bak sana söylemiştim. Benim düşünmeme gerek yok" dedi. Kaşlarım çatılıp tam ona bir şeysöylemek için ağzımı aralamıştım ki "Sadece şakaydı," dedi gözlerini devirerek. Zil çaldığında Gökhan'la beraber sınıfa ilerlerken arkamı dönüp Demirlere baktım. Ayaklandıklarını ama otoparka doğru gittiklerini gördüğümde yüzüm asılırken *'ya buna alış Effy ya da çetesine katılmarak sevdiğinin yanında ol'* dedim kendi kendime...

★ ★

Yorucu bir okul günü bir kez daha biterken eşyalarımı toplamaya başladım. Melek nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde ışık hızıyla eşyalarını toplayıp yanımıza gelirken "ne yapıyoruz şimdi?" deyince "Sizi bilmem ama bizim Effy'le ödev yapmamız lazım," diyen kişiye döndüm. Bu çocuk ne zaman yanımıza gelmişti. Önder omuzlarına silkerek "Yine baş başayız meleğim," deyince Melek kıkırdayarak çantasını kolunda düzeltti. Hep beraber okuldan çıktığımızda üçü de otoparka doğru yönelince "Heeey" diyerek seslendim. Bana döndüklerinde Gökhan'a bakarak "sen nereye?" diye sorunca "Otopark," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Senin araban mı var? Neden okulun ilk günü yürüyerek gelip beni gerdin?"

"Neden yürüdüğümün hesabını da sana mı vereceğim. Alla alla... Yürü," diyerek tekrar otoparka yürümeye başlayınca bıkkınlıkla soluğumu verip peşlerinden yürüdüm. Gökhan Chevrolet impalanın kapısını açtığında gözlerimin yerinden çıkacağını hissederken "Şaka yapıyor olmalısın," diye bağırınca tekrar hepsi bana döndü. "1967 model ha?" diye sorup arabaya koşarak her yerini incelerken Gökhan garipsemiş bir şekilde "Babadan yadigâr işte... Arabalardan anlıyorsun ha?" dedi.

"Deli misin. Hayalim bu araba benim."

"Atla o zaman" deyip koltuğa otururken koşarak yanına oturdum ve Gökhan arabayı çalıştırdı. Sesi bile bir başkaydı. "Yarın görüşürüz," diyerek Önder'lere el salladıktan sonra yola çıkarken gözlerimi arabadan ayıramıyordum. Şato gibi bir villanın bahçesine girerken "Burası neresi?" diyerek taş binayı incelerken Gökhan belli belirsiz gülümseyerek arabayı durdurdu. Arabadan indiğinde tedirgin bir şekilde kemerimi çözerken Gökhan kapımı açıp elini uzattı. Gözlerimi evden ayırmadan arabadan indiğimde "voaw" diye bir tepki verince Gökhan kahkahasına engel olamamıştı. "Çok ihtişamlı"

"Sen içerideki ihtişamı gör birde" dediğinde Gökhan'a bakarken "Araştırmayı kafe köşelerinde yapmak yerine evimdeki kütüphaneyi tercih ederiz diye düşündüm," deyince "Evinizde kütüphane mi var? Kitaplık değil yani bildiğin kütüphane var öyle mi?!" dedim.

"Tarihi sevdiğim gibi birçok konuya ilgim vardır. Kitaplarla aram fazla iyi...Hadi," diyerek elini belime koyup beni evin girişine doğru yürütürken kapının açılmasıyla "vay canına" diye fısıldadım. Tamam boğazda bir yalıda büyümüş olabilirdim ama bu ev tam anlamıyla büyüleyiciydi. O kadar büyük ve gösterişliydi ki beni burada bıraksalar 3 gün ne nerede öğrenemezdim. Merdivenler-

den ikinci kata çıkıp büyük bir kapının önünde durduğumuzda Gökhan bana göz kırparken kapının açılmasıyla çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Evin en büyük salonlarından birini resmen kütüphaneye döndürmüşlerdi. "Gökhanın," diye bağırıp Gökhanı dürterken "Effy ağzını kapat," demesiyle ne zamandır açık olduğunu bilmediğim ağzımı yavaşça kapattım. Cam kenarındaki büyük masaya doğru ilerlerken "Aç mısın?" diye sorunca başımı hayır anlamında sallayıp çantamı masanın üzerine koydum. "O zaman başlayalım" deyip kitaplıklara doğru ilerlerken "Ben işimize yarayacak kitapları getireyim. İstediğin bir kitap olursa alabilirsin," dedi. "Burayı komple paketleme şansım var mı?" diye sorduğumda Gökhan'ın kahkahasını duyarken rafların arasında gezinip tek tek birkaç kitabı inceledim. Gökhan üst üste yığdığı kitaplarla yanıma gelirken "Dur yardım edeyim," diyerek birkaçını alınca "Teşekkürler," dedi daha önce fark etmediğim o harika gülümsemesiyle. Masaya oturup kitapları karıştırmaya başladığımızda çalışanlardan birine atıştırmalık birşeyler getirmesini söylemesi sanırım onun acıktığını ama sırf ben acıkmadım dediğim için bekletmemek adına yemek yemediğini gösteriyordu.

Ne kadar süre çalıştığımızı bilmesem de havanın kararmaya başlamasıyla saate bakınca "ooo çok geç olmuş. Sanırım artık gitsem iyi olur," deyince "Tamam zaten ödevi bitirdik gibi bir şey. Kalanlarını ben hallederim," diyerek ayağa kalktı. Montumu üzerime giyerken "kalkmana gerek yok ben kendim gidebilirim," dediğimde evin büyüklüğünü aklıma getirirken "sanırım" diye ekleyince Gökhan kahkaha atıp *'düş önüme'* der gibi baktı. Sessiz bir yolculuktan sonra evin önüne geldiğimizde "Sanırım senin gibi bir partnere sahip olduğum için, tarih hocasını

ilk gördüğüm yerde öpeceğim," dediğinde kıkırdayarak "Görüşürüz Gökhan," dedim.

"İyi geceler Effy."

Gökhan yanımdan uzaklaştıktan sonra aklıma Demir'in bütün gün beni aramadığı geldi ve eve girip üzerimi bile değiştirmeden kendimi koltuğa attım. Başımın tüm gün araştırma yapmaktan dolayı çatladığını hissederken Gökhan'ın düşündüğüm kadar da ukala biri olmadığını anlamış oldum. O kadar para ve şaşa içinde iyi bile şımarmadan durmuştu. Telefonumun sesiyle oflayarak koltuktan kalkarken masanın üzerine bıraktığım çantamın içinden telefonumu alıp açtım.

"Gökhan?" dediğimde "Düşündüm de seni bir yere götürmek istiyorum," deyince "Nereye?" diye sordu.

"Kendimi özgür hissettiğim tek yere."

"Neden beni götürmek istiyorsun?"

"Çünkü sorunun cevabı orda." Ders çalışırken *'bu kadar varlık insanı boğar, nefes almayı nasıl başarıyorsun'* diye sorduğum soruma sanırım sadece gülümsemesinin yetmediğini anlamıştı.

"Tamam," dediğimde "10 dakikaya kapının önündeyim," diyerek telefonu kapattı.

Koşarak odama gidip üzerimdeki forma yerine mavi taşlanmış kotum ve beyaz ince kazağımı giyerken Demir'e haber verip vermemeyi düşünüyordum. O beni aramıyorsa ben neden her gittiğim yeri haber verecektim ki. Korna sesini duyduğumda deri montumu ve yandan asılan ufak çantamı alarak hızla evden çıktım. Gökhan beni gördüğünde uzanıp kapımı açarken "çok çentilmensin gerçekten"diyerek arabaya oturdum. "Vakit kaybetmeyelim demiştim"

Varoş bir sokağa geldiğimizde arabaların farları ve varillerde yanan ateşle aydınlanan insanlardan biraz da olsa

ürkerken etraftaki olabildiğine gürültülü müzik ve alkol kokusu midemin bulanmasına neden oluyordu. Gökhan arabayı durdurup "Hadi!" diyerek arabadan inerken çantanın arabada kalmasının daha güvenli olacağını hissederek arabadan inip çantamı oturduğum yere koydum. Gökhan arabayı kilitleyip yanıma gelirken "İşte burası kendimi özgür hissettiğim tek yer," dediğinde etrafta gözlerimi daha iyi gezdirirken kalabalığın arasındaki şeyle ne demek istediğini daha iyi anlamıştım. "Sokak dansı," diye bağırmamla Gökhan kahkaha atıp elimi tutarken "Dans insanı özgürleştirir, hele de belli bir mekâna bağlı kalmazsan" deyince "Dansı seviyorsun," dedim gülümseyerek. Gökhan elimden beni kalabalığın içine doğru çekerken arkasını dönüp "Dansa âşığım," diyerek göz kırpınca istemeden gülümsedim. Ben de dans etmeyi çok severdim ama böyle bir yerde daha önce hiç bulunmamıştım. Etraftaki sarhoş insanlardan ürkerek ne kadar rahatsız olursam olayım Gökhan'a daha çok yaklaşırken Gökhan üzerindeki montu çıkartıp yere atarak dans edenlerin yanına gitti. Break dans hareketlerini kendine göre yorumlarken etraftaki çoğu kişinin de dikkatini çektiği kesindi. Gerçekten dans konusunda çok iyiydi... Birkaç grupla doğaçlama yaptığı danstan sonra elleriyle bana gelmemi işaret ederken başımı hayır anlamında sallayarak gülümsedim. Bu ortamda dans etmemin sonucunda beni kurtarabilecek adam şu anda yanımda değildi.

Yanıma gelip "Neden? Ben o harika dansını görmek istiyorum. Çok güzel dans ediyormuşsun," diyerek kollarını önünde birleştirirken "Gaza gelmem," dedim göz kırpıp. "Onu bırak da sen bu kadar iyi dans etmeyi nereden biliyorsun? Sadece sokaktan öğrenmiş olamazsın."

Gökhan başını iki yana sallayarak dudaklarını yalarken "Yurt dışında bir süre kursa gittim ama dansımın sınırlan-

dırılması hiç hoşuma gitmemişti. Sonra birkaç kişiyle tanıştım ve buradayım... Sokak dansı benim için yaratılmış sanki" dediğinde "onu görebiliyorum" diyerek gülümseyince "Sen?" diye sordu.

"Ne ben?"

"Önder bana çok iyi dans ettiğini söylemişti," dediğinde kaşlarımı çatıp "Ne zaman?" deyince Gökhan'ın gözleri parıldayarak "Ha tamam sadece arkadaşını havalı göstermeye çalışmış," dedi. "Kendime göre iyi dans ederim."

"Göstermediğine göre gerçekten kendine göre," dediğinde ağzım sinirle aralanırken elini tutup "görelim bakalım kime göreymiş" diyerek onu dans edenlerin arasına çekerken "Gerçekten de gaza gelmiyormuşsun, diyerek kahkaha attı. Tükürdüğümü yaladığımı Gökhan'ın cümlesiyle anlarken olan oldu diyerek Gökhan'a döndüm. Dans etmeye başladığımda etraftaki birkaç gözü üzerimde hissederken Gökhan da kendi dansıyla bana karşılık veriyordu. Sonra Gökhan'ın figürlerini kendime göre yorumlayıp dans etmeye başlamam hoşuna gitmiş olacak ki beni taklit etmeye çalışarak dansıma eşlik ederken ortam git gide ısınıyordu. Bu ortamda dans etmek gerçekten özgürlüktü. Sınırlar yoktu. Engeller... Gökhan'la haddinden fazla samimi bir şekilde dans ettiğimizi fark ettiğimde aklıma Demir gelirken bütün neşemin ortadan kalktığını hissettim. Gökhan'ın kulağına eğilip "Artık gidebilir miyiz?" diye sorduğumda "Eğleniyorsun sanmıştım," deyince "Çoook ama yoruldum. Yarın da okul var. Gitsek daha iyi," dedim. Gökhan tamam anlamında başını çallayıp montlarımızı yerden alırken ben hızlı hızlı arabaya doğru ilerlemeye başlamıştım. Sessiz bir yolculuktan sonra tekrar evin önüne gelince "Sorumun cevabını geç de olsa verdiğin için teşekkür ederim" deyince "Beni kırmadığın için ben teşekkür ederim," dedi.

"Başka bir soru sormuş muydum? Yani şimdi eve girip 10 dakika sonra hadi çık denilmesini istemiyorum da"

Gökhan kahkahalarla gülerken "İyi geceler Effy," deyince "İyi geceler Gökhan," diyerek arabadan indim. Gökhan'ın uzaklaşmasıyla içimdeki sıkıntı git gide büyürken bu geceden Demir'e bahsedip bahsetmemek arasında gidip geliyordum. Ondan gizli bir iş yapmak neden beni bu kadar huzursuz ediyordu ki... Hele de onun hayatı tam anlamıyla bir sırken...

★ ★

Geldiğimizden beri bitmek bilmeyen bir toplantının içindeydik ve bu artık fazlasıyla can sıkmaya başlamıştı. Çeteye baktığımda benimle aynı düşündüklerini hissederken telefonumu elime alıp saatler önce Emir'in attığı mesajı tekrar okudum. "Effy o çocukla okuldan ayrıldı. Chevrolet impala meğer o çocuğunmuş."

Okuldan çıkarken Emir'in yanına uğrayıp Elif'e göz kulak olmasını ve attığı her adımdan haberim olacağını tembihlerken daha ilk dakikadan böyle bir olayla karşılaşacağını tahmin etmemiştim. Bu çocuk nereden çıkmıştı ve benim olan bir şeyin neden bu kadar etrafında dolanıyordu. Tüm gün okulda olmalarına rağmen neden okuldan beraber çıkmışlardı. Saçma bir ödev için daha ilk günden çalışacaklar mıydı yani! Nerede çalışacaklardı? Neden Elif bana hiçbir şey söylememişti. Şimdi ne yapıyordu.

Düşünceler beynimi kemirdikçe bitmeyen toplantı daha da sinir bozucu hale geliyordu. Gözlerimi kısarak babama baktığımda bir anlık bana o karanlık bakışlarıyla bakınca tekrar koltuğa dayanıp elimdeki telefonu döndürmeye başladım. İçimde bir sıkıntı vardı ve bu kesinlikle babamla ya da bu toplantıyla alakalı değildi.

★ ★

"Bu yaptığını fena ödeyeceksin."

Bütün gece yatakta dönüp dururken aklımda sadece Demir'in mesajının olması az olan uykumu tamamen kaçırmıştı. Ne yapmıştım ki neyi ödeyecektim. Tüm gün bana haber vermeden ortadan kaybolan oyken bana nasıl böyle davranabilirdi. Fena ödemekten kastı neydi? Hırpalayacak mıydı? Canımı mı alacaktı? Yoksa...

Düşünceler beynimi kemirirken daha fazla yatakta dönmemin uyumama yardımcı olmayacağını anlayıp yataktan kalkarak ayaklarımı sürüye sürüye banyoya gittim. Sıcak suyla biraz da olsa rahatlamaya çalışırken başımın zonklamasına saçlarımı şampuanlarken masaj yapmam bile iyi gelmiyordu. Ne yapmıştım Demir'i bu kadar kızdıracak.

Banyodan çıkıp aynadaki buğuyu elimle sildikten sonra korku filmlerindeki yaratıkları aratmayacak olan görüntüme baktım. Uykusuzluktan gözlerimin altı mosmordu ve beyaz olan tenim daha da beyaza dönmüştü. Odaya gidip formamı üzerime geçirdikten sonra aynanın karşısında saçlarımı kuruturken Demir'i aklımdan çıkaramıyordum. Ufak makyaj hileleriyle yüzümü bakılacak duruma getirdikten sonra montumu giyip evden çıktım. Temiz havanın iyi geleceği düşüncesiyle yürüyerek okula giderken kalbimin sıkışma hissi içimde ağlama isteği uyandırıyordu. Okula girdiğimde Demirlerin her zamanki yerinde oturduğunu görürken her zamanki gibi davranmayan biri dikkatimi çekti. Demir, Esra'nın beline yerleştirdiği elle yanındakilerle konuşurken Esra bu durumu fırsat bilip Demir'e sıkıca sarılmıştı. Fena ödeyeceğim bedel bu muydu? Yoksa Esra'yla birlikte mi olmuşlardı. Görünüşlerine bakılırsa belki de sevgili... Düşünceler karnımda garip bir ağrı oluştururken derin nefesler alarak ağlamamı engellemeye çalışıyordum. Bu nasıl olurdu, ya... Beni Esra'yla na-

sil cezalandırabilirdi. Hem de ne yaptığımı bile bilmezken. Bahçeye girip yürümeye başladığımda Demir'in bakışlarıyla buluşunca az önceki keyifli gülümsemesinden eser kalmadı. Bana nefretle bakarken Esra'yı kendine daha çok çekti. Kalbime öküz otururken adımın seslenilmesiyle durup otoparka doğru döndüm.

Gökhan elinde kitaplarla arabasından indiğinde yavaş adımlarla ona doğru yürürken *'kalbimde Demir olmasa kesinlikle bu çocuktan etkilenirdim'* diye düşünmeden edemiyordum. Yüzüme takıntığım zoraki gülümsemeyle "Günaydın," dediğimde Gökhan içten gülümsemesini bana gönderiyordu.

"Günaydın. Dün kitaplarını evde unutmuşsun da onla– Sen iyi misin?"

Gökhan kitapları tek eline alıp diğer eliyle yanağıma dokunurken "Bir sorun mu var? Çok solgun görünüyorsun," deyince tam cevap verecektim ki bir kükremeyle olduğum yerde zıpladım.

"Effy!"

Demir ilk kez bana lakabımla seslenmişti ve ses tonuyla birleştiğinde sinirini çok rahatlıkla anlayabiliyordum. İkimiz de Demirlerin tarafa baktığımızda "Buraya gel," demesiyle daha da gerildiğimi hissederken Gökhan'a döndüm. Kaşlarını çatmış Demir'e bakarken yavaşça koluna dokunup "Sınıfta görüşürüz," dedikten sonra kitaplarımı almaya çalışırken "sırana bırakırım" dedi ve bir kez daha Demir'e bakıp yürümeye başladı.

Gökhan'ın uzaklaşmasıyla kolumun sıkıca kavrandığını hissederken "Ne yapıyorsun?" dedim. Bana cevap vermeden sürükleyen Demir'i engellemeye çalışırken içimde huzursuzluk git gide korkuya dönüşüyordu. Eski Demir geri gelmişti sanki. Benim canımı acıtmaktan zevk alan Demir...

Okulun arka tarafına geldiğimizde beni fırlatır gibi duvara iterken boş bulunup sırtımla beraber başımı çarptım. Birkaç saniyelik gözlerim kararduğında bile Demir'in suratında en ufak bir yumuşama belirtisi yoktu. Ufak bir yanağa dokunmadan bu kadar sinirlenecekse Esra'nın kobra gibi sardığı kollarının arasında benim ne hissetmem gerekiyordu acaba?

"Onun evine mi gittin?" diye bağırdığında bir anlık gözlerim şaşkınlıkla açılırken anında kaşlarımı çatıp "Ödeyeceğim bedel Esra'yla birlikte olman mıydı?" dedim. Demir bu çıkışım karşısında tepki vermezken "O çocuğun evinde ne işin vardı?" diye bağırınca "Esra'nın kolları arasında ne işin vardı?" dedim aynı ses tonuyla. "Sen bana hesap mı soruyorsun?!"

"Sen bana hesap mı soruyorsun?" dediğimde "Elif" diyerek dişlerini sıkarken "Benim nereye kime gittiğim seni ilgilendirmez. Sen git Esra'na hesap sor," dedim.

"Esra'ma mı?" diyerek gülmeye başladığında birkaç saniyelik şaşkınlığımı gizleyemezken Demir üzerime gelip ellerini başımın iki yanından duvara yasladı. Yüzünün aldığı ifadeyle az önceki gülmenin tamamen sinir patlaması olduğunu anladım.

"Sevdiğini başkalarının kollarında görmek nasıl bir duyguymuş Elif Sancak... Esra'maymış... Sen o çocukla yakınlaşırken benim ne hissedeceğimi düşündün mü?"

"Ne saçmalıyorsun sen?!" diyerek Demir'i itmeye çalışırken dediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Dün akşamki mesajı Gökhan'la birlikte okuldan ayrıldığımı bir yerden duyduğu içinse şu andaki siniri evine gittiğimi öğrenip onunla yattığımı düşündüğü için miydi? Yakınlaşmak ne demekti?!

"Sana dokundu lan," diye bağırarak duvara ellerini vururken az önceki dokunmayı kast ettiğini anlayıp nefesimi

tattım. Ufak bir yanağa dokunmayı bu kadar olay yapıyorsa sanırım ona geceden asla bahsetmemeliydim. "En azından ben ona karşılık vermedim. Sen... Sen ve Esra–" derken "Ne, ne ben ve Esra... Ne!" diye kesince gözlerine öfkeyle baktım.

"Ödeteceğin bedel buydu di mi... Bütün gece onunlaydın... Çok memnun kalmışsın belli ki burada bile ellerini üzerinden çekemiyorsun!"

Demir yüzümü dikkatlice inceleyip keyifli bir şekilde gülümserken "Hazlarımı seninle paylaşacak değilim..." demesiyle öfkeyle Demir'i itmeye başladım. O ise bana daha çok yaklaşarak aramızda mesafe bırakmayacak şekilde duruyordu. Gözlerinin içine nefretle bakıp "Değiştin sanmıştım ama sen hâlâ aynı adamsın. Sadece kendini ve kendi hislerini düşünen, kendi isteklerini önemseyen bir egoist," dediğimde yüzündeki gülümseme yavaşça silindi.

"Evet, onun evine gittim. Projeyi yapmak için evindeki kütüphaneyi kullandık ve saatlerce kitapların arasında başımızı kaldırmadan çalıştık. Daha doğrusu çalıştı. Benim aklım sürekli sende ve ne yaptığında olduğu için çalışan taraf sadece Gökhan'dı. Hava kararınca da beni evime bırakıp gitti. Ben de yattım uyudum," derken derin bir nefes alıp "Senin Esra'yı becermenin aksine o bana dokunmadı bile" deyince Demir yavaşça benden uzaklaştı. Söylediklerim yalan değildi en azından gecenin ilk kısmı... Demir gözlerimin içine öfkeyle bakarken beklediğim tepki bu değildi diye düşündüm. "Git buradan," diyerek eliyle yolu işaret ederken "Demir," diye fısıldayınca "Git Elif... Defol," diye bağırdı. Gözyaşlarımın akacağını hissederek koşar adım okula ilerlerken birşeye çarpmamla iç çekerek ağlamaya başlamam bir oldu. "Effy," Duyduğum sesle çarptığım şeyin Emir olduğunu anlarken sıkıca sarılıp göğüsüne yüzümü bastırarak ağlamaya başladım. Emir sırtı-

mı okşarken "Ne oldu?" diye sorunca "buradan gi gide gidebilir miyiz?" dedim. Başını tamam anlamında sallayıp beni kendine çekerek yüzümeye başladı. Okula girip radyoya indiğimizde Emir kapıyı kilitlerken ben sandalyeye oturup ağlamamı durdurmaya çalışıyordum. Emir'in uzattığı sudan birkaç damla içip peçeteyle gözlerimi silerken "daha iyi misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallayıp titrek nefeslerimi ardı ardına sıralarken "Ne oldu anlat bakalım?" deyince "Demir," dedim fısıltıyla.

"Onu anladım zaten. Ne olmuş Demir'e"

"Dün gece Esra'yla birlikte olmuş" dediğimde Emir *'ne saçmalıyorsun sen'* gibi garipser bir bakışta bakınca "itiraf etmese de ima etti. Bugünkü hallerini görmedin mi yoksa... Birlikte olmuşlar işte" dedim peçeteyle burnumu silerken. "Sanmıyorum Effy"

"Bir şeyi de san Emir," diye bağırdığımda Emir kaşlarını çatarken "Sanmıyorum çünkü dün tüm gün boyunca Amcam ve ortaklarıyla beraberdi. Toplantı gece yarısına kadar sürmüş. Sonra da Amcamla beraber sokak teftişine çıktılar bir olay var mı diye. Anlayacağın tüm gece babasıylaydı. Sabah erken okula geldiğini görünce–" diye devam ettiği cümlesini "Peki, Esra'yla o yakınlığı neydi," diyerek kestim.

"Hah işte onu sen bana söyleyeceksin"

Emir'e kaşlarımı çatarken "Neyi ben size söyleyeceğim?" deyince "Demir sabah geldiğinde çok sinirliydi. Ne olduğunu sorduğumda bunları anlatınca dedim herhalde Amcamla tartıştılar, ona sinirli bu kadar. Sonra Esra'ya karşı yakınlığı dikkatimi çekti. Seninle ilgili bir sorun mu var diye sorduğumda sadece 'Elif'in ufak bir derse ihtiyacı var' gibi bir şey dedi. Dün Gökhan'la okuldan çıktığınızı söylediğimden dolayı sana ders vermek istediğini düşündüm ama..." derken yüzümün aldığı şekille "sanırım ne olduğunu sen anladın," dedi Emir.

Emir'e dün olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatırken Emir "Ah be Effy," diyerek radyo içinde volta atmaya başladı. "Demek ki akşam sizi gördü ama Amcanın yanında tepki veremedi. Sonra sana o mesajı attı. Bugünde evine gittiğini öğrendi. Allah'ım kim bilir kafasında neler kurdu. Senin de bir şeyleri sakladığını anlayınca... Of Effy yalan söylediğini düşünüyor"

Bu düşüncelerle kanımın çekildiğini hissederken Demir'i kaybetmeyeyim diye yaptığım şeyin kaybetmeme neden olduğunu anlatım. "Emir" diyerek tekrar gözlerim dolmaya başlarken "Ne yapacağım ben?" diye fısıldadım. "Onu kaybetmemek için uğraşırken daha çok..."

"Şşşt," diyerek Emir bana sarıldığında "Öncelikle sakin ol," diye fısıldayınca başımı tamam anlamında sallayıp gözlerimi sildim. "Bu sefer işin zor. Yalandan nefret eden bir adam yalan söylediğini düşünüyor. Bir süre üzerine gitme hatta gözüne bile gözükme. Bu sürede biz de ne yapacağımızı düşünelim."

★ ★

Bütün hafta boyunca Demir'in git gide benden uzaklaşmasıyla tekrar tekrar ölmek isterken Emir'le ortamı nasıl yumuşatacağımızı düşünmekten beynimiz çatlıyordu. Ona yalan söylememiştim, sadece gecenin kalan kısmını anlatmamıştım ama o, o kısmı gördüğü için benim yalan söylediğimi düşünüyordu. Her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaretti ama bunu bile dile getirecek cesareti kendimde bulamıyordum. Tam dile getireceğim zaman Demir ortadan kayboluyordu. Neden her şeyi berbat etmede üstüme yoktu. Demir'e yakınken uzak kalmak o kadar canımı yakıyordu ki. Neyse ki bugün cumaydı ve iki gün boyunca kendimi eve kapatıp depresyonun dibine vurabilecektim. Zil çaldığında gitmek için toparlanırken Emir

koşarak bizim sınıfa girmişti. Yüzündeki heyecan kalbimin daha hızlı atmasına neden olurken "Bir şey buldun. Vallahi bir şey buldun," deyince kahkaha atarak öndeki sıraya oturdu.

"Akşama olabildiğin en güzel şekilde hazırlan ve saat 20.00'de vereceğim adrese gel."

Emir'e kaşlarımı çatarak "Neden?" dediğimde "Demir'i geri kazanma operasyonu" deyip göz kırptıktan sonra Önder'e dönerek "Sen ve Melekte davetlisiniz" dedi. Önder "Nereye davetliyiz?" diye sorarken Emir'in kolunu dürtüp "Gerçekten nereye davetliyiz?" diyerek en yakın arkadaşıma destek çıktım.

"Demir'in ailesi bir lokal veriyor ve o ortamda durmaktan başka çaresi yok. Yani bir yere kaçamaz. Onu savunmasız yakalayacaz. Sonra da top sende," dediğinde yüzündeki şeytani gülümsemenin nedenini anlayamamıştım.

"O kadar insanın içinde ne yapabilirim ki?"

"Orasını bana bırak, kafanda diyeceklerini toparla yeter" deyip göz kırparak ayağa kalkarken "çok şık olmaya özen gösterin" deyip koşar adım sınıftan çıktı. Önder ve Melek yüzüme ne olduğunu anlatmamı istercesine bakarken bütün olayları en baştan ikisinede anlattım. Önder başta itiraz etsede sırf benim acınası halim yüzünden gelmeyi kabul etmişti. Şimdi tek yapmamız gereken şey hazırlanıp ne olduğunu bilmediğimiz operasyonu başlatmaktı.

★ ★

Okuldan eve koşar adım gelip kendimi banyoya attığımda tek istediğim şey birazcıkta olsa heyecanımın yatışmasıydı. Daha öncede birçok lokale ailemle katılmıştım ama bu Demir'i çevresiyle göreceğim ilk toplantıydı. Emir birşeyler biliyordu ama nedense bana bunu söylememiş-

ti. Neden kaçamazdı o ortamdan? Hazırlıksız yakaladığımızda beni hırpalamayacağını nereden biliyordu? Kafamda bir çok soru varken tek istediğim Demir'i gerçekten geri kazanmaktı.

Banyodan çıkıp kurulandıktan sonra vücut kremimi sürerek tenimi yumuşacık bir hale getirdim. Dolabın önüne geçip lokal için en uygun elbiseyi bulmaya çalıştım. Çoğu kıyafetimi lazım olmaz diye getirmemiştim ama Allah'tan annem Paris'ten beraber aldığımız göğüs dekolteli romantik uzun elbisemi yanıma koymuştu. Hemen üzerimi giyip saçlarımı kuruttuktan sonra kırık fön çektikten sonra geceye uygun bir makyaj yapıp topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken aynanın karşısında birkaç duruş çalışması yaptım. Dik mi durmalıydım, çok mu gülmeliydim, tepkisiz mi bakmalıydım... Allah'ım karşımda Demir'in olduğunu düşündükçe kalbim daha da hızlı atıyordu sanki. Duyduğum korna sesiyle ufak çantamı alıp evden çıkarken Melek'in arabada Önder'inse arabanın dışında olduğunu gördüm. Ufak bir ıslık sesiyle yanaklarım kızararak arabaya doğru yürürken "Seni affetmeyen ölsün" diyerek bana sarılan Önder'e "Allah korusun" diye fısıldadım. Önder benden şaşkınlıkla ayrılırken "sen ciddi ciddi bu çocuğu önemsiyorsun" deyince "kendimi bile hiçe sayacak kadar" deyince rahatsızca boğazını temizledi. Bu hallerimden hoşlanmadığını biliyordum ama yalan söylemeye be birşeyler saklamaya tövbe etmiştim bir kere. Emir'den gelen mesajla "tam zamanında" diyerek mesajı açarken Önder göz ucuyla bakıp "orayı biliyorum" diyerek kapımı açtı. "Buyurun hanımefendi"

Önder'e gülümseyerek arabaya oturduğumda Melek heyecanla arkasını dönüp "Effy," diye bağırınca "Efendim Melek," dedim kahkaha atarak. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Umarım Demir'de böyle düşünür," deyip utanarak gülümserken "düşünmezse aklından şüphe ederim" dedi. Yola çıktığımızda Melek "Ee planımız ne?" diye sorunca Önder'in rahatsızca boğazını temizlemesi bir oldu. Melek onu takmayarak "Ne yapacağımızı Emir anlattı mı?" deyip

Önder'in görmeyeceği şekilde göz kırptı. Ara bulucu halleri her zaman gülümsememe neden olurken "Okuldan sonra konuşmadık. Demir'i savunmasız bırakana kadar olay onda sonra top bendeymiş," dedim.

Önder "Gazamız mübarek olsun," deyip iç çekince Melek'le aynı anda kıkırdamaya başladık. Emir'in verdiği adrese geldiğimizde otoparkta bulunan arabaların fiyatlarını tahmin etmeye çalışırken Melek'ten beğendiğine dair bir ses çıktı. Yavaş ve dikkatli bir şekilde arabadan inerken Emir'in takım elbiseleriyle bize koşturduğunu görünce heyecanım dahada artmıştı.

"Hoş geldiniz."

Emir ilk olarak bana sarılıp "Şık giyin derken gecenin yıldızı ol demeiştim. Sanırım Demir bu yüzden beni öldürecek" deyince gülümseyip "Teşekkür ederim," dedim. Emir, Önder ve Melek'le de selamlaştıktan sonra bana dönerken "planımız ne?" diye sorunca koluna girmem için uzattı. Gülümseyerek nazik bir şekilde kolunu tuttuğumda derin bir nefes alarak yürümeye başlayınca Önder'ler de bizi takip etmeye başladı.

"Şu anda içerde, Demir ve ailesinin bütün çevresi var. Karanlık taraf da, aydınlık taraf da... Demir'in seni dinlemesi için en uygun ortam burası. Ne kaçabilir, ne bağırabilir, ne hırpalayabilir. Böylece her şeyi anlatabiileceksin, o da seni dinlemek zorunda kalacak" dediğinde geriye dönüp Önder ve Melek'e de bakarak "Siz gelmeden önce her şeyi ayarladım ve Demir'in en yakın arkadaşları ol-

doğumuzu söyledim. Zaten soyadınızı verdiğimde davetli listesine yazılmanız çokta zor olmadı Gezer ve Sancak Aileleri" dedi gülümseyerek.

"Nasıl yani. Şimdi içeri girip elimi kolumu sallaya sallaya Demir'le rahatça konuşabilecek miyim?"

"İşte bu kısım bizi en çok zorlayacak olay. Amcam ortadayken Demir'in etrafı boş kalmaz. Ona ulaşmak zor olacak ama bu konuda sana güveniyorum" dediğinde zorla gülümserken "Ben nasıl kendime güveneceğim," diye fısıldayarak içeri girdim. Etraftaki insanlara gülümseyerek yürürken Emir hafifçe bana doğru eğilip "Sanırım biraz kıskandırman işine yarayabilir," diye fısıldayınca "Emir kıskandığı için bu durumdayız," dedim söylediği şeyin saçmalık olduğunu savunurcasına.

"Biliyorum ama şu anki durum farklı. İçerdeki çocukların hepsi güzelliğini sen istemesen de farkedecek, onlara karşı kibar ol ve gülümse... Gerisi gelir."

Büyük salona girerken söyleyeceğim her şey allak bullak olurken aklıma kalan tek şey Emir'in son söylediğiydi. Gülümse... Etraftaki bütün gözler üzerimize toplandığında gerildiğimi hissederken Emir kolundaki elimin üstüne elini koyup "Sakin ol," diye fısıldayınca "Söylemesi kolay," dedim sessizce. Gülümsemeye çalışarak bize ayrılan masaya doğru yürürken bu adamların hangisinin karanlık tarafa hangisinin aydınlık tarafa ait olduğunu çözemiyordum. Bana göre hepsi karanlık tarafa ait olacak kadar soğuklardı. Emir bizi yerimize oturttuktan sonra "Birazdan gelirim," diyerek yanımızdan ayrılırken nereye gittiğine bakmak için göz ucuyla onu takip ettim. Kalabalık bir grubun yanına gidip gülümseyerek muhabbet ettiğini görünce önüme dönüp "Ne işimiz var bizim bu ortamda," diye fısıldayınca Önder sandalyesini düzeltip "Cevabı kendinde ara," dedi.

Salonda gözlerimi gezdirerek Demir'i ararken masadaki içkilere gözüm takılınca *'Biraz cesaretten zarar gelmez'* dedim ve bir kadehe uzanırken kapıdan giren kişilerle kadehleri devirmemek için kendimi zor tuttum. Demir siyah smokiniyle göz kamaştırıcı bir şekilde yürürken koluna girmiş kızı fark etmem birkaç dakikamı almıştı. Bir dakika... Bu ortama da kolunda Esra'yla mı gelmişti. Gözlerimi kısarak Emir'e baktığımda *'benim hiçbirşeyden haberim yok'* der gibi ellerini kaldırınca tekrar Demir'lere döndüm. Demir yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi beni gördüğü an yüzünden sildi. Esra'yı Emir'in konuştuğu kalabalık grubun yanına bırakıp hızlı adımlarla bize doğru yürümeye başladı. Derin bir nefes alıp az önce gördüğüm manzarayı hafızamdan silmeye çalışırken elimden geldiğince gülümsedim. Sonuçta buraya Demir'i tekrar kazanmaya gelmiştim değil mi... Daha çok kaybetmeye değil.

"Sizin burda ne işiniz var?!" dediğinde sesini kontrol etmeye çalışırken bile bağırması tam bir Demir Kara özelliğiydi.

"Emir'in misafiriyiz," Önder'in cevabıyla bir anlık Önder'e bakan Demir tekrar gözlerini bana dikince kaşları hafifçe çatıldı. "Elif burada ne işin var?"

"Emir dav–"

"Bana ezberlediğin kelimeleri söyleme. Burada ne işin var?!"

Yavaşça ayağa kalkıp "Seninle konuşmak için geldim," dediğimde Demir alayla gülümserken "Yalanlarını dinlemem için burası hiç uygun bir ortam değil," dedi. Gülümserken bile sinirlendiğini fazlasıyla belli edebiliyordu oysa ki. "Hayır dinleyeceksin. Bir süre sensiz de idare edebilirler."

"Elif."

"Demir."

Demir gözlerini kısarak bana baktıktan sonra arkasını

dönüp Emir'e doğru yürürken tekrar olduğum yere oturdum. Bıraktığım kadehi elime alıp kafama diktikten sonra Emir'lere döndüm. Demir ve Emir'in hararetli bir şekilde konuştuklarını görmek içimden daha da çok içme isteği uyandırıyordu. Esra'nın oturduğu masaya baktığımda yanındakilerle güle oynaya muhabbet ettiğini görünce kalbime öküz oturduğunu hissettim. Hepsini tanıyor gibiydi. Ne işi vardı burada? Arkadaşı olarak mı gelmişti yoksa sevgili statüsünde mi? Bu kadar kişiyi tanıdığına göre kesinlikle Demir'in çok yakını olarak gelmişti buraya. Tekrar Demir'e baktığımda kelli felli adamların bulunduğu bir gruba yürüdüğünü görünce derin bir nefes alıp masaya döndüm. Buraya gelmemizden hoşlanmamıştı ve belli ki Emir'in düşündüğü gibi bu ortamda onunla konuşamayacaktım. Yine de ona uzaktanda olsa bakıp biraz da olsa içimdeki özlemi bastırabilirdim. Masadaki içkileri tek tek mideme indirirken Melek ve Önder kendilerini ortamdan tamamen soyutlamıştı. İçimdeki huzursuzluk her geçen gün artarken gözlerim biraz daha sulanıyordu. Ağlamamalıydım. Bu ortamda olmazdı... Önder'lere tuvalete gittiğimi söyleyerek göz ucuyla Demir'e bakıp salondan çıkarken peşimden gelmesi için her şeyimi verirdim. Bir süre belki gelir düşüncesiyle kapıda oyalandıktan sonra gözlerimin daha çok dolmasıyla tuvalete gitme fikrinin daha iyi olacağını düşündüm ve garsonlardan birini durdurup tuvaletin nerede olduğunu sordum. Merdivenlerden yavaşça inip kapılara bakarak tuvaletleri ararken aralık bir kapının ardında servis tepsisinin içine silah yerleştiren adamla olduğum yerde kaldım. Adam silahın üstünü bezle örterken beni fark edince ne yapacağımı bilmez halde adama bakarken bana doğru yürümeye başmasıyla merdivenlere doğru koşmaya başladım. Giydiğim yüksek topuk ve uzun elbiseye söverken

ensemde hissettiğim soğuk namluyla gözlerimin kararması bir oldu.

★ ★

Ensemdeki acıyla gözlerimi aralarken *'neredeyim ben'* diyerek etrafa bakınmaya başladığımda aklıma gelen garson ve silahla hızla ayağa kalktım. Bu hareketimle başım dönerken biraz sendeleyip başımı tuttuktan sonra koşar adım kapıya ilerledim. Birkaç denememle kilitli olduğunu anladığımda içimdeki korku daha çok artarken o silahın kimin için olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. Kapının ardındaki sesleri dinlemeye çalışırken ortamın sessizliği içimdeki korkuyu arttırınca kapıya sertçe vurup "Açın," diye bağırdım. Ne ensemdeki ağrı ne de elimin kapıya vururken ki acısı umurumdaydı. Şuanda tek düşündüğüm şey o garsonun kimi vuracak olmasıydı. Kapıya sertçe vurup "Açıuuuın!" diye bağırdıkça göz yaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlarken "Yalvarırırım açın," diyerek başımı kapıya dayadım. Ne kadar süredir uyuyordum, Demir hiç mi merak etmemişti beni hadi onu geçtim Önderler nerede kaldığımı hiç mi, umursamamıştı. Odada gözlerimi gezdirip başka bir çıkış yolu var mı diye bakarken duyduğum seslerle kapıya koşup "Yardım edin!" diye vurmaya başladım. Kimsenin beni duymaması içimdeki çaresizliği daha da arttırıyordu. Bir süre kapının kolunu zorlayıp açmaya çalışırken yorgun düşüp kapının önüne çöktüm. Bir yandan ağlayıp bir yandan güçsüz bir şekilde kapıya vururken "Kimse yok mu?!" diye bağırınca tanıdık bir sesin adımı seslendiğini duydum. "Effy."

"Emir burdayım!" diyerek ayağa kalkarken kapıya vurup "Emir!" diye bağırdım. Kapının kolunun zorlarken "Effy oraya nasıl girdin, seni kim kilitledi. Bir saattir seni arıyoruz. Demir'in aklı çıktı. Babası konuşma–" derken

"Emir aç şu lanet kapıyı. Çabuk ol!" diye bağırdım.

"Bekle," diyerek koşmaya başladığında adımları uzaklaşırken "Ne olur çabuk ol," diye fısıldayarak başımı kapıya dayadım. Birkaç dakika sonra koşan adım sesleriyle kapıdan geri çekilirken anahtar sesiyle derin bir nefes aldım. Emir kapıyı açtığında "Effy ne oluyor?" diyerek bana sıkıca sarılınca ittirip ondan ayrıldım. "Polise haber ver. Birini vuracaklar!"

"Ne?!"

Topuklularla koşturmaya başladığımda kalbimin yerinden çıkacağını hissederken Emir de peşimden koşmaya başladı. Salona girdiğimde Adnan Kara'nın konuşmasını yapıyor olması ve ortamın sakinliği birazda olsa içimi rahatlatırken hızla salonun içini taradım. Köşede tepside silahını tutan garsonu gördüğüm an namlunun ucunun nereyi gösterdiğini çözmeye çalışırken Adnan Kara'nın yanındaki kalabalığa doğrulttuğunu anladım. Kalabalığın ortasında duran Demir beni fark eder etmez hızlıca bana doğru yürümeye başlayınca kalbimin yerinden çıkacağını hissettim. Tekrar garsona döndüğümde tepsiyle beraber Demir'in olduğu yere döndüğünü görünce önümdeki kişileri itekleyerek Demir'e doğru koşar adım yürürken bir yandan da garsonu kontrol ediyordum. Vurmak istediği kişi Demir'di ve uygun bir pozisyonu kolluyor gibiydi. Beni fark ettiği an tepsiden aldığı silahı Demir'e doğrultunca "Demir!" diye bağırarak koşmaya başladım. Etraftaki bakışlar üzerime toplanmıştı. Demir hiçbir şey anlamaz halde kaşlarını çatarak bakarken garson tetiğe basınca kendimi Demir'in önüne attım. Ardarda kulakları sağır eden 3 el silah sesiyle vücudumda dayanılmayacak bir yanma hissederken Demir'in kolları arasında yere düşerek son kez âşık olduğum adama baktım. Gözlerindeki korku içimi yakıp kavururken hiçbir şey söyleyemeden

gözlerimi yumup kendimi o korktuğum karanlığa teslim ettim.

★ ★

Babamın konuşması sırasında içimdeki huzursuzluk beni ortama tamamen adapte edemezken gözüm hep kapıdaydı. Elif bir saattir ortada yoktu ve aramadığım yer kalmamıştı. Onu bulamadığım için içimdeki huzursuzluk beni yiyip bitirirken kafamı bir anlığına girişe çevirince Elif'in kapının önünde olması derin bir nefes almama neden olmuştu. Ne kadar rahatlamış olsam da bir saattir ortada olmadığı için ona fazlasıyla kızgındım. Hızla üzerine yürüdüğümde sürekli bir tarafa doğru bakıp telaşla bana yürüdüğünü görünce bir terslik olduğunu anlayarak adımlarımı hızlandırdım. İterek geçtiği insanların bakışları arasında "Demir!" diye haykırarak bana koşmaya başlamasıyla ne olduğunu anlamazken başımı sürekli baktığı yöne çevirmemle kollarımda bir ağırlık ve 3 silah sesini duymam bir oldu.

Kucağımdaki Elif'le yere yığılırken ne hissedeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Onca çatışmaya girip yaralanma atlanmış biri olarak tüm kanımın çekildiğini hissediyordum şu anda. Bora'nın omzuma dokunup kolumu gösteren telaşlı yüzüyle kolumdaki kurşun yarasını fark ederken Elif'in açık renkteki elbisesinin göğüs ve kol kısmının kana bulandığını gördüm. Kolum yerine göğüsümün yanması normal miydi. Korku dolu gözlerle ağzından kan gelerek bana bakan Elif'ten bir dakika bile gözlerimi ayıramıyordum. İstemsizce elimi göğüsüne bastırdığımda gözleri büyürerek inlerken kalbimin atmadığını hissettim. Etraftaki uğultular ve çığlıklar kulaklarımı sağır etmişti sanki. Ne bir şey duyabiliyor ne gözlerimi yerde acı çeken sevdiğim kızdan ayırabiliyordum. Yanımıza birinin

geldiğini Elif'in göğüsüne bastırılan ceketle fark ederken Önder denen çocuğun Elif'in tek eliyle yüzünü kavraması onu öldürme isteği uyandırıyordu içimde. Gözlerinde ki korkuyla kollarımın arasında titreyen Elif'e son kez baktıktan sonra gözlerini kapatmasıyla her şey normale dönmüş sanki. Etraftaki bağırışlar, ağlayanlar, Önder'in 'Elif' diye bağırması ve bunların arasında benim fısıltı gibi çıkan "Ambulans!" diye haykırışım. Elif'in hareketsiz bedeniyle sesimi biraz daha yükseltip "Ambulans çağırın!" dememe rağmen kimse beni umursamazken "Ambulans çağırın laaaaannnnnn!" diye bağırmamla etrafımızda toplanan kalabalık birkaç adım geriledi. Birileri telefona sarılırken Önder'in elini çekip Elif'i yan çevirdim. Kolundaki kurşun sıyırmıştı ama göğüsüne saplanan kurşunun çıkış yeri yoktu. Siktiğimin kurşunu hâlâ içerideydi ve her yeri kana bulamıştı. "Nerede kaldı bu ambulans?!" diye bağırırken tekrar Önder'in ceketini Elif'e bastırırken kanla kaplanan elimi şah damarına bastırdım. "Hadi güzelim ne olur at," diyerek gözlerimi kapatıp nabzı duymaya çalışırken yok denecek kadar az atıyor olması korktuğum şeyin başıma geleceğine işaretti.

Hızla Elif'i kucağıma alıp ayağa kalkarken Önder'in "Ne yapıyorsun. Öldürecek misin?" diye bağırmasına cevap vermeden koşmaya başladım. Asıl burada daha fazla kalırsa ölecekti. Elif'in boşlukta sallanan eliyle merdivenlerden inerken "Bora!!!" diye kükreyince koşarak yanıma yaklaşan birine "arabayı çalıştır. Hemen" diye bağırdım. Arka kapıyı açan Cem'le Elif'i arabaya yerleştirirken koşturarak diğer taraftan yanına oturdum. "Bas, gaza bas!" Üzerindeki kana bulanmış ceketi göğsüne bastırırken gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum. Bembeyaz teni sanki kırmızı bir örtüyle kaplanmıştı. Tekrar nabzını kontrol ettiğimde daha hafif atmasıyla "Bora yalvarırım bas gaza!"

dedim. Sesimin acizliği bile Bora'nın dikkatinden kaçmamıştı. Dikiz aynasından acıyarak bana baktıktan sonra hızını arttırırken Elif'in elini tutup dudaklarıma götürdüm.

"Dayan sevgilim... Lütfen dayan... Yemin ediyorum uyandığında seni dinleyeceğim... İstediğin kadar konuş... Nolur beni sensiz bırakma Elif... Duru'dan sonra bunu kaldıramam... Ne olur ait olduğun cennetine gitme... "

Bora ani bir frenle hastanenin önünde durduğunda arabadan atladı. "Sedye getirin" diye bağırmaya başlayınca hızla arabadan inip Elif'i kucakladım. Kanların arabanın ceylan derisi koltuklarından yere damladığını görmemle nefesim kesilirken yanımıza gelen sedyenin üzerine Elif'i yerleştirdim. Koştururken doktorlar ne olduğunu sorunca Bora durumumu anlayıp "Silahlı saldırı," dedi hızlı bir şekilde. Dilim dönmüyordu. Hayatımda ilk kez bir kurşundan bu kadar çok korkuyordum. "Biri kolunu sıyırmış ama göğsüne saplanan hâlâ içeride," Elif'i hızla ameliyathaneye soktuklarında peşlerinden girmeye çalışırken birkaç kişinin beni tuttuğunu fark ettim. "Bırakın!" diyerek ellerinden kurtulmaya çalıştıkça daha sıkı tutmalarıyla gözlerimi kıstım. "Bırakın lan beni" diye bağırınca beni tutan doktorlar hafifçe uzaklaştılar. "Beyefendi kolunuzdan vurulmuşsunuz. Size de bak–"

"Umurumda gibi mi duruyor lan. Kolumdaki yara umurumda gibi mi duruyor. Benimle ilgileneceğine içeri gidip Elif'i kurtarsana."

Doktorlar benim sakinleşmem için bir şeyler söylerken daha çok sinirleniyordum. Büyük bir kalabalık hastaneye girdiğinde bir kişi üzerime doğru hızla yürürken Emir'in onu tuttuğunu gördüm. "Effy nerede?" Emir'in titrek çıkan sesine karşılık Bora "Ameliyata aldılar," deyince Önder Emir'in elinden kurtulup yakama yapışarak beni duvara itti. Çete ve babamın adamları harekete geç-

tiğinde durmalarını işaret ederken hiçbir şey söylemeden Önder'in öfkeden deliye dönmüş haline bakıyordum. Elif'i gerçekten bu kadar önemsiyor muydu yani... Bana kafa tutacak kadar... "Senin yüzünden Allahın cezası. Her şey senin yüzünden" derken yumruğunu suratıma geçirdi. Çete koşarak Önder'i tutmak için hamle yaparken "Bırakın" dedim çenemi sağa sola kıpırdatıp. Bu yumruk az bile... Ne dese ne yapsa sonuna kadar haklı. Her şey benim yüzümden...

"Dua et lan... Dua et o kıza bir şeyolmasın... Yoksa seni kendi ellerimle gebertirim anladın mı beni" Önder parmağını göğsüme bastırarak savurduğu tehditten sonra ameliyat hanenin önüne doğru ilerlerken sarışın kız korkuyla peşinden gitti. Tekrar bizimkilere döndüğümde hepsi olayın şokuyla bana bakarlarken yumruğumu sıkıp bağırarak duvara geçirdim. "Ahhhh" Sinir krizimi duvara yumruk atarak geçirmeye çalışırken bağırışlarım hastane koridorlarını inletiyordu. "Kim lan... Kim aramıza sızabilecek kadar cesaretli it... kim?" Nefes nefese durup soğuk duvara başımı yasladıktan sonra parçalanmış elime bakarken arkamdaki fısıltıları duyup gözlerimi kısarak babama doğru yürüdüm. Tam önüne gelip sağ elimi havaya kaldırıp onu işaret ederek bir şey söyleyecekken öfkeyle gülümseyip parmaklarımı alnıma vurarak geri döndüm. Birkaç adımdan sonra tekrar arkamı dönüp hızla üzerine yürüdüğümde babam tıpkı benim yaptığım gibi adamlarına eliyle durmalarını işaret etti.

"Senin yüzünden. Bunu yapan kimse senin canını yakmak için yaptı ama benim canım yandı baba. Sevdiğim bir kişiyi daha karanlığına esir etmeyeceğim. Anladın mı beni... Allahın belası karanlığını sevdiklerimin üzerinden uzak tut!" Nefretle babamın ifadesiz suratına baktıktan sonra "ah" diyerek ameliyathanenin önüne doğru yürür-

ken çetemde peşimden gelmeye başladı. Bu nasıl bir histi. Nasıl bir acı. Nefes almaya çalıştıkça daha çok nefessiz kalıyordum. Benim yüzümden gelmişti o toplantıya... Onu baştan dinleseydim belki de şuanda yatağında uyuyor olacaktı. Beni korumak için atıldı öne, hayatını hiçe saydı benim için... Allah'ım sen aklıma mukayyet ol. Belki de bir saat boyunca... Of... Ne olur Elif... Ne olur beni bırakma...

★ ★

Saatler ilerledikçe ümitlerimiz biraz daha tükeniyordu. Elif hâlâ ameliyathanedeydi. Kapının önündeki kalabalık içeriden birinin çıkmasıyla bir oturup bir kalkıyorlardı. Hastane koridorunda volta attıkça duvarların üzerime geldiğini hissederken duvarın dibine çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Kalbimdeki boşluk git gide büyüyordu. Bunu ona yaşatan herkesten nefret ediyordum. En çokta kendimden... Elimle başıma sertçe vururken duyduğum yumuşak sesle bir süre hareketsiz kalıp yavaşça başımı çevirdiğimde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Oğlum."

Annemin ağlamış gözleri ve titrek sesiyle kalbim ritimsiz bir şekilde atarken "Anne" diyerek o pamuk elini tutunca annem hızla beni kendine çekip başımı göğsüne sıkıca bastırdı. Duru'nun ölümünden sonra ilk kez dışarı çıkmıştı ve ilk kez konuşmuştu. Onun o kadife gibi yumuşak sesini o kadar özlemiştim ki. Annemin sarılmasıyla uzun süredir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bırakırken annem başımı öpüp hafifçe saçlarımı okşadı. Yüzümün görülmesini engelleyerek beni sevmesi ona karşı bir kere daha minnet duymama neden olmuştu. İnsanların beni zayıf görmesini istemiyordu. Belki de babamın... "Hadi koluna baktıralım. O kızın sana ihtiyacı olacak" dediğinde başımı tamam anlamında sallayarak kimseyle göz tema-

sı kurmadan ayağa kalkarken kaybettiğim kan yüzünden birkaç saniye gözlerimin kararadığını hissettim. Annem koluma girip benim dimdik durmama yardım ederken yavaş adımlarla pansuman odasına yürüdük. Birkaç dikişten sonra kolumun sarılmasıyla ameliyathaneye dönerken kapıdan birinin çıktığını görünce annemi bırakıp koşarak doktorun yanına gittim.

"Ameliyat hâlâ devam ediyor. Kurşun akciğer ve kalbin arasında bir yere saplanmıştı. Başarı ile çıkardık. Yalnız çok kan kaybetmiş. Bir an önce kan nakli yapılmalı" derken aramızda 0 rh+ kana sahip olan biri olup olmadığını sordu. "Ben veririm," diyerek öne çıkarken doktor önce bana sonra sargılı koluma bakıp "Sizden alamayız beyefendi. Anladığım kadarıyla sizde kan kaybetmişsiniz ayrıca tek sizin de kanınız yeterli olmaz," deyince Cem, Emir ve babam "Biz verebiliriz," diyerek öne çıktı. "Sakın," diyerek babama döndüğümde gözlerimi kısarken "O pis kanının bir kişinin daha damarlarında dolaşmasına izin vermem Adnan Kara. Hele de Elif'in... ASLA" diye tısladım. Cem "Benden istediğiniz kadar alabilirsiniz. Yeterki iyi olsun" derken Emir "Benden de," dedi. Doktor başını tamam anlamında sallayarak yürümeye başladığında bizimkilerde peşinden ilerlerken bekleme koltuğuna oturup derin nefesler alarak babama baktım. Adamlarını bir şeyler söyledikten sonra bana ifadesiz suratla bakarak çıkışa doğru yürümeye başlayınca "çok bile kaldın" diye fısıldadım. Annemin sırtımı okşamasıyla başımı burukça gülümseyen meleğe çevirince hafifçe gülümsedim.

Bizimkilerin kanları ameliyathaneye gittikten 3 saat sonra doktor dışarı çıkarken hızla ayağa kalkıp "Elif," dedim. Doktor bir süre yüzümüze bakıp "Elimizden geleni yaptık," derken "Elinizden gelenin fazlasını yapmanız gerekirdi" deyince doktor bakışlarını bana çevirdi.

"Beyefendi ameliyat başarılı geçti. Şimdi yapmamız gereken uyanmasını beklemek" dediğinde doktorun üzerine yürürken "O kız uyanacak," diye bağırınca Anıl ve Bora kollarımdan tuttu. "Duydun mu beni. O kız uyanmazsa sen ebedi uykuya yatarsın."

Doktorun kaşlarını çatarak "Bunu üzgün olmanıza veriyorum," demesiyle adamın üstüne yürümeye çalışırken annem "Demir," diye uyarınca olduğum yerde durdum. Doktor korkusunu belli etmemeye çalışarak "Geçmiş olsun" deyip yürümeye başlarken ameliyathaneden solgun ve yorgun olan Elif'i çıkartıp yoğun bakım odasına soktular.

"Elif," diyerek camlı kısıma ellerimi dayayarak Elif'in her yerine makinaları bağladıklarını görürken yanıma gelen kişilerle ellerimi camdan çektim. "Lütfen burayı boşaltabiilir miyiz? Birkaç kişi kalsın sadece." Hemşirenin uyarısıyla herkesi kafeteryaya gönderirken camın ardında ben, Önder, Emir ve Melek kalmıştık. Elif'in belli belirsiz nefesini ve aletlerdeki değişen değerleri izlerken Emir'in yorgun sesi sessizliği bozdu.

"Ben çağırdım. Benim yüzümden orada. Eğer çağırmasaydın–"

Önder "Saçmalama" diyerek sözünü keserken derin bir nefes alıp elini cama koydu. "Senin bir suçun yok. Benim ne kadar ısrar ederse etsin onu oraya getirmemem lazımdı. Hadi getirdin amacına ulaşamadığı an neden onu geri götürmüyorsun"

"Asıl benim onu tuvalete giderken yalnız bırakmamam lazımdı... Belki de..." diyerek ağlamaya başlayan sarışın kızla yumruklarımı sıkarken Emir "Onu bir odada kilitli buldum. Kapıyı açtığım an birini vuracaklar diyerek koşmaya başladı. Sanırım onu bulamadığımız o 1 saatte o..." diyerek derin bir nefes aldı. "Kesin artık," diyerek ağla-

makh seslerini susturmayı amaçlarken "Bu olayda tek bir suçlu var. O da benim," deyince Önder başını dikleştirip "Evet. Sensin," dedi buz gibi bir sesle.

"Saçmalama abi. Senin ne suçun var. Buraya geleceğinden bile haberin yoktu. Olsa izin vermeyeceğini hepimiz biliyoruz." dediğinde başımı hayır anlamında sallarken "benimle konuşmak için geldi. Birşeyler anlatmak için. Onu okulda görmezden gelmeseydim ya da geldiği anda onu di–" derken "şuanda yaşam savaşı vermezdi haklısın" diyerek cümlemi kesti Önder. Ne kadar ağzını burnunu kırmak istesemde sesimi çıkaramıyordum çünkü haklıydı. Sarı kız ellerini cama yaslayıp Elif'e bakarken "kesin" deyince üçümüzde dikkatimizi Melek'e verdik. "Ne kendimizi ne birbirimizi suçlayarak bir yere varabiliriz. Hepimiz suçluyuz bu olayda. Bir taraftanda hepimiz haklıyız. Tanımadınız mı Effy'i artık. Ne yaparsanız yapın o kafasını koyduğunu yapardı. Ne buraya gelmesini engelleyebilirdiniz, ne Demir'in yanından ayrılmasını ne de..."

Sarı kızın gözlerinin dolmasıyla sesi kesilirken Önder onu kendine çekerek başını öptü. "Ne kadar inkar ederseniz edin. O bunu istedi. Öğrendiği anda kaçıp gidebilirdi. O Demir için kaldı. İstesenizde istemesenizde o Demir'i kendinden bile çok seviyor. Artık bunu kabul etseniz iyi olur!" Melek'in cümlesiyle camın ardından Elif'ime bakarken daha önce beni kendinden bile çok seven birine hiç sahip olmadığımı düşünerek yalvardım.

"Uyan be Elif. Uyan mavi gözlüm"

★ ★

Saatler günleri kovalıyordu. Elif yoğun bakımda yaşam mücadelesi verirken bizde dışarıda onun bu mücadelesine bir şey yapamadan elimiz kolumuz bağlı bir şekilde bekliyorduk. Doktorlar yanına her girdiğinde bir umutla

Elif'in iyi haberlerini beklerken Önder'le aramızdaki soğuk savaşı bir süreliğine rafa kaldırmıştık. İkimizin de tek dileği Elif'in uyanmasıyken birbirimizi yiyerek son kalan gücümüzü harcamak istemiyorduk. Günlerdir ne uyuyor, ne adam gibi bir şey yiyor, ne de hastaneden dışarı çıkıyordum. Gözlerim camın arkasında günden güne solan meleğe bakarken nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim ki. Hadi be güzelim... Aç artık mavinin en güzel tonunu güne...

Biz hastanedeyken babam ve adamları dört bir yandan suikastı düzenleyen adamları arıyorlardı. Çete de bazen bu aramalara katılırken özellikle adamların bulunduğunda öldürülmemesini emretmiştim. Bunu biri yapacaksa o zevki kesinlikle ben yaşamalıydım. Gücümün iyice bittiğini hissederken başımı cama dayayıp Elif'e bakınca "gözlerinin mavisini üzerime örterek uykuya dalsam... Seninle uykuya dalsam..." diye bildiğim sayılı şarkılardan birini mırıldanmaya başladım. Elif'in ufak tefek kıpırtısıyla başımı camdan kaldırırken yavaşça gözlerini belli belirsiz aralamasıyla "Uyanıyor" diye bağırdım. Tarifsiz bir enerjinin damarlarıma dolduğunu hissederken herkes camın önüne toplandı. Doktorlar içeri girdiğinde ellerimi cama yaslayıp heyecanla Elif'e bakarken göz ucuyla bize baktığını görmem dudaklarımı ısırmama neden oldu. Doktorlar reflekslerini kontrol ederken bir hemşirenin camın önündeki perdeyi kapatmasıyla sinirle cama vururken Emir omzumdan beni kendine çekti. "Sakin ol Demir. Korkmasın diyedir"

"Uyandı Emir... Gözünü açtı"

"Uyandı kardeşim" diyerek omzumu sıkarken derin bir nefes aldım. Günlerdir beklediğim an gelmişti işte. Bir hemşirenin dışarı çıkıp "Demir Bey?" dediğinde hızla öne doğru giderken "sizi görmek istiyor" demesiyle göz ucuy-

la Önder'e bakıp yüzündeki sinirle keyfim daha çok yerine gelerek içeri girdim. Uyandığı anda aklına gelen tek kişiydim. Ne Önder, ne Melek... Beni istemişti... Belki de beni hissetmişti.

Odaya girdiğimde etrafındaki aletlere bağlı bir şekilde yatan güzellik hafifçe başını bana çevirirken doktor "hastayı çok yormayın" diyerek odadan çıktı. Başımı tamam anlamında sallayarak ağır adımlarla Elif'in yanına geldiğimde gözünden akan bir damla yaşla "şşş" diyerek elini kavrarken "Senin gözünden akan tek damla yaş için canımı veririm. Sakın..." deyip hastane kokan tenini öptüm. Gözlerini sıkıca yumup tekrar açtığında ne demek istediğini anlar gibi "Rüya değil. Buradayım" diye fısıldarken "asıl önemli olan, sen buradasın Elif Sancak" deyip alnını öptüm. Yanağından süzülen birkaç damla yaşı elimle sildikten sonra bir şeyler söylemeye çalışırken "şş. Kendini yorma. Dinlen" deyince elini tuttuğum elimi güçsüzce çevirerek avucumun içini açtı. Parmaklarını avucumda gezdirmeye başladığında istemeden gülümserken her zaman ben uyurken yaptığı yazı oyununu şu anda gözlerime bakarak gerçekleştiriyordu. Ne demek istediğini anlarken daha fazla yorulmaması için elini tuttum ve alnını öpüp gözlerinin içine bakarak fısıldadım.

"Bende seni çok seviyorum Elif Sancak."

* *

Elif'in yanından çıktığımda herkesin merakla bakan yüzlerine hiçbir şey söylemeden yürümeye başlayınca hastaneye yeni gelen çete peşimden koşmaya başladı. Elif uyandığına göre artık intikamımı o itlerden rahatça alabilirdim. Dün babam garsonu bulduklarını ve hesabını görmek için beni beklediklerini söylediğinde 'öldürmeden gerekeni yapın' diye emir verirken şim-

di o adamın canını almak için heyecandan ölüyordum. Otoparka gidip arabaya binerek kimseyi beklemeden yola çıkarken içimdeki intikam ateşi gittikçe güçleniyordu. Adamın tutulduğu depoya gittiğimde korumalar kapıyı açarken koşar adım içeri girdim. Babamın adamları 'öldürmeden gerekeni yapın' cümlesini çok iyi anladıklarını belli edercesine adama kan içinde bırakırken dizlerinin üzerinde elleri ve ayakları bağlı olan adama doğru hızla yürüdüm. "Demek eceline susayıp kendi kanını içen it sensin" Adam bakışlarını bana çevirdiğinde iğrenir ve kızgın bir ifadeyle yüzümü buruştururken tekmemi çenesinin altından geçirdim. Adam geriye doğru inleyerek düştükten sonra yere kan tükürürken kanına birkaç tekme atıp üzerine eğilerek yakasından tutup suratına yumruğumu geçirdim. Adamın inlemeleri arasında "Asıl hedefin ben miydim," diye sorduğumda adam cevap vermezken başını zemine vurup "Bu hatırlamana yardım eder" diye bağırınca adam başını evet anlamında salladı. "Güzel," diyerek adamın yakalarını bırakırken yerdeki inlemelerini umursamadan "Seni kim tuttu," diye sorunca adam inleyerek yere kan tükürdü. Boğazını kavrayıp "Sana seni kimin tuttuğunu sordum" diye dişlerimin arasından konuşunca adam güçlükle "Muhsin..." diye fısıldadı. "Kim lan bu Muhsin?" diyerek gözlerini babam ve adamlarının üzerinde dolaştırırken "Benimle ne alıp veremediği var" dedim adama dönüp. Yine cevap vermeyeceğini düşünerek yumruğumu havaya kaldırdığımda "Dur!" deyince "Konuş," dedim.

"Senin canını alacağım Adnan Kara ama sen yaşamaya devam edeceksin."

Adamın cümlesiyle babama baktım. Yüzündeki ifadesizlik gözlerini saklayamıyordu. Adamın ne demek istediğini biliyordum ama benim hiçbir şeyden haberim yok-

tü. "Ne diyorsun lan sen?" diyerek adama döndüğümde alayla güldü.

"Muhsin'in babana gönderdiği mesajı anlayacağını sanıyordum evlat. Babanla alıp veremediğini seninle giderecekti. O salak kız ortaya çıkıp her şeyi ber–" derken yumruğumu ağzına geçirip "Onu ağzına alma lan," diye bağırdıktan sonra gözlerimi kısarak babama döndüm. Şandalyesine oturmuş bizi izlerken acımasız olduğumdan dolayı aldığı hazzı saklamaya çalışmıyordu. Ayağa kalkıp adamın yanında ileri geri yaparken çeteninde depoya girdiğini gördüm. İçimdeki öfke daha çok artmıştı. Hem Elif'in canını yaktığı için yerdeki adamın canını almak istiyordum hem buna neden olduğu için babamın ağzına sıçmak. Belimdeki silahı çıkartıp adama doğrulturken birkaç koruma yanıma doğru gelmeye çalışırken elimle durdurup adamın arkasındaki korumaya "Kaldır şunu!" dedim en soğuk ses tonumla. Koruma yerden adamı ayağa kaldırdığında yavaş adımlarla yürüyüp silahı adamın alnına dayarken başımla korumanın çekilmesini işaret ettim. "3 el ateş etmiştin değil mi?" Adamın gözlerinin içine bakarken bir anlık boşluğumdan yararlanarak elimdeki silaha vurup koşmaya başladığında iki koruma onu yakaladı. Adam bunu bekliyormuş gibi korumalardan birinin belindeki silahı çekip bana doğrulturken "Yaklaşmayın basarım tetiğe," diye bağırarak korumalardan uzaklaşmaya başladı. Oldum olası kurbanlarımla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamasını severdim. Bu hareketi keyifimi yerine getirirken "Yaklaşmazsak basmayacaksın yani ha?" dedim piçvari bir gülüşle. "Hayatta hiçbir işi yarım bırakmayı sevmem," diyerek silahı bana doğrulturken titreyen ellerinden korktuğunu anlıyordum. Buradan sağ çıkamayacağının farkındaydı ama yine de ölümünü hızlandırmak için elinden geleni yapıyordu. "Ben de sevmem," diyerek yürümeye başladığım-

da adam silahını daha sıkı tutmaya çalışırken "Ama yarım kalan bir işi değil," dediğimde silahı göğsüme dayanmıştı. "Aslında seninki de yarım kalmış bir iş sayılmaz. O 3 el ateşin 1'i koluma isabet ederken diğer ikisi tam şuanda doğrulttuğun namlunun ucuna isabet etti." Adam hiçbir şeyanlamaz bir şekilde bana bakarken "Çek tetiği" diye bağırınca "Sen delisin," dedi korkuyla. Bu tepkisine ufak bir kahkaha atıp gözlerimi kısarken "Ben neyi sevmem biliyor musun?" diye sordum. Adam terleyen elindeki silahı elimle kavradıktan sonra "Bana ait bir şeye zarar veren birinin ondan fazla nefes almasına," diyerek silahımı alnına dayarken "Ve sen hakkını fazlasıyla kullandın" dedim ve tetiğe 3 kere bastım. Adam'ın kanları üzerime sıçrarken babamın keyifli kahkahası ve alkış tutan elleri içimdeki öfkeyi ateşliyordu. "İşte Adnan Kara'nın veliahtı Demir Kara."

Babama gözlerimi kısarak yürürken "Kim bu Muhsin?" diye sorunca "Önemli biri değil" dedi kol düğmelerini düzelterek. "Ne zamandan beri oğlunu öldürmeye çalışan biri önemsizler sınıfında Adnan Kara," Babam kaşlarını çatarak "Haddini aşma!" diyerek ayağa kalktığında "Sen o haddi fazlasıyla aştın ve ben bunun bedelini senden de o şerefsizden de çıkarmadan rahat etmeyeceğim," diyerek arkamı dönüp hızla yürümeye başladım.

★ ★

Üzerimi değiştirip hastaneye döndüğümde Elif'i odaya aldıklarını öğrenince derin bir nefes alarak odaya girdim. Kimsenin olmaması dikkatimden kaçmazken derin bir uykuya dalmış olan Elif'in yanına gidip yanındaki boşluğa yavaşça uzandım. Günlerdir çektiğim uykusuzluk onun şuandaki yorgun halinin yanında hiçbir şeydi. Bir süre hiç kıpırdamadan Elif'i izledikten sonra yavaşça bur-

mamu ilaç kokan saçlarında gezdirip kendine has kokusunu duymaya çalıştım. O kadar özlemiştim ki bana huzur veren kokusunu... Biraz duymak bile deliksiz bir uyku çekmeme yeterdi. Yavaşça geriye çekilip saçlarını belli belirsiz okşarken gözlerini açmadan "Demir" diye fısıldadı. "Şşş" diyerek başımı ona en yakın yere yaslarken yavaşça ellerimizi birbirine kenetledim.

"Uyu güzel gözlüm. Uyu ki uyandığında yeni hayatımıza başlayabilelim..."

Bir süre Elif'i izlerken birkaç saat önce olanları düşünmekten beynim çatlayacaktı. Kimdi bu Muhsin? Babamdan ne istiyordu? O ortamda beni öldürmeyi göze aldıysa kim bilir daha nelere cesaret edebilirdi. Adamın söylediği Muhsin'in mesajı aklıma geldiğinde yavaşça Elif'in yanından kalktım.

'Senin canını alacağım Adnan Kara ama sen yaşamaya devam edeceksin'

"Demir,"

Pencereye doğru ilerlerken Elif'in güçsüz çıkan sesiyle olduğum yerde durup arkamı döndüm. Gözlerini zar zor açık tutmaya çalışan sevgilim yavaşça elini kaldırmaya çalışırken hızla yanına gittim ve elini tuttum. "Sana uyumanı söyledim. Yine beni dinlemiyorsun Elif Sancak!"

"Kokunun yanımdan uzaklaşmasını sevmiyorum."

Elif'in zar zor kurduğu cümleyle hafifçe gülümserken uzanıp alnını öptüm. "Benim lafımı bana satmak ha" dediğimde gülmeye çalışmasıyla acıyla yüzünü buruşturdu. "Elif" dediğimde elimi sıkarak "iyiyim" deyince derin bir nefes aldım. "Neredeydin?"

Az önce yaşadığım olayları ona anlatmak ne derece mantıklıydı. "Bir işim vardı" dediğimde gözlerimin içine bakarken "Yeni hayatımızla ilgili mi?" diye sormasıyla kaşlarım hafifçe çatıldı. "Uyumuyor muydun sen?" dedi-

ğimde başını yavaşça hayır anlamında sallayınca derin bir nefes aldım. Yeni hayatımızda ne olacağını, bu akşamki olayın hayatımızı nasıl etkileyeceğini bilmiyordum. Tek bildiğim şey Elif'i bir daha böyle görmek istemediğimdi. Peki onu korumak için ne yapacaktım? Ondan mı vazgeçmeliydim yoksa lanet olasıca karanlığımdan mı? Karanlığım vazgeçsem bile peşimi bırakır mıydı? Peki ya ben... Ben Elif'i nasıl bırakırdım...

Tekrar Elif'in yanına uzandığımda başını kaldırıp bana bakmaya çalışırken yavaşça alnını öptüm. Bundan sonra hayatımızda ne olacağını bilmesem de tek istediğim şey kalbimi titreten kadının nefes almasıydı.

Benimle... Ya da bensiz...

DEVAM EDECEK ...